Roberto Quaglia

DIO S.R.L.

Cronica unei invazii extraterestre

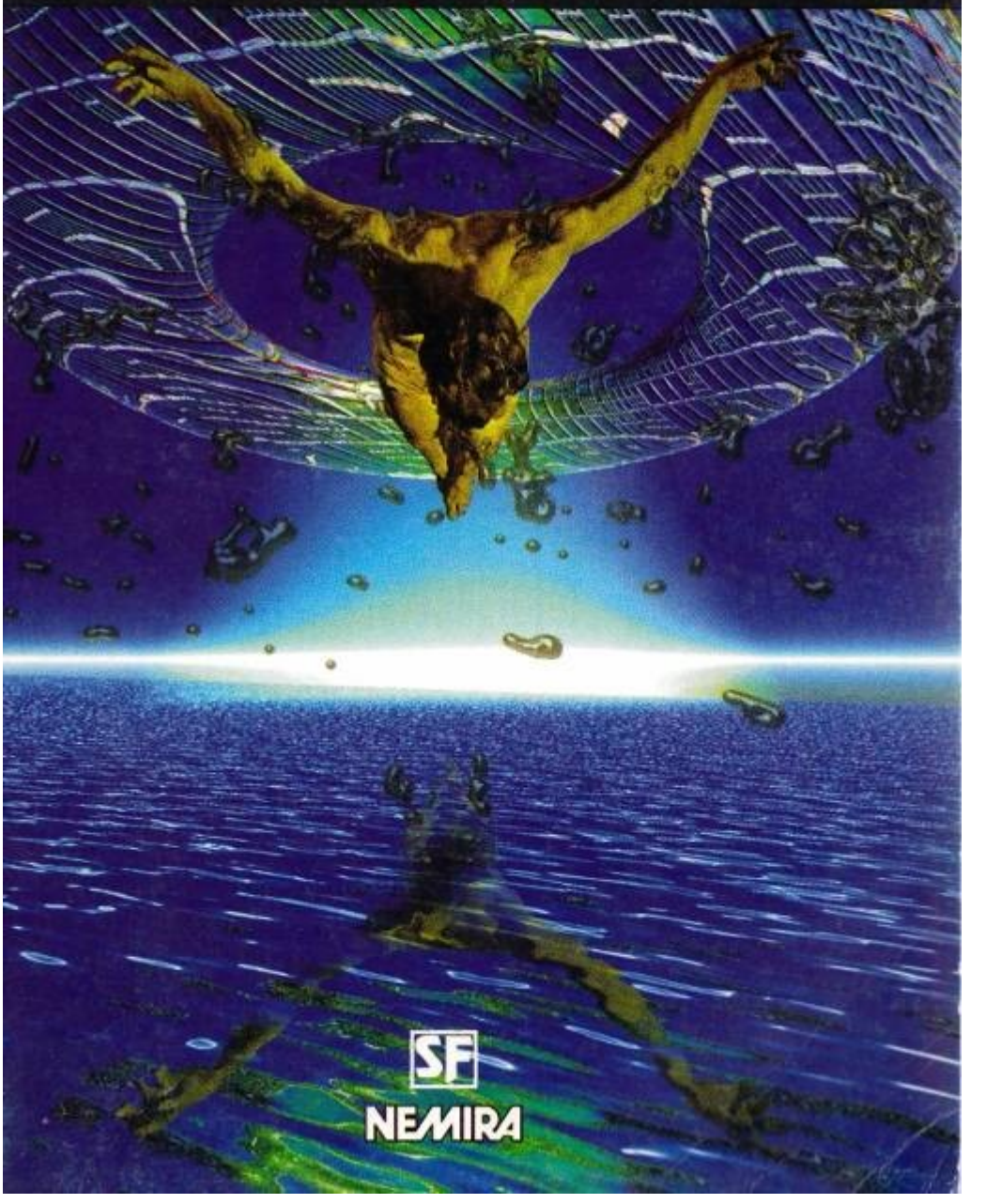

SF

NEMIRA

Roberto Quaglia

DUMNEZEU S.R.L. ŞI ALTE (NE)OMENEŞTI (NEFERICITE) ÎNTÂMPLĂRI

Traducere din limba italiană de CORNEL NICOLAU

Editura Nemira, 1998

eBook [v1.0] hunyade

PREFAŢĂ

(cu ale sale problematici ascunse)

Poftim situaţie! *Cineva intră în posesiunea, provizorie sau definitivă, a unei cărţi şi se apucă s-o citească, gata să-i acorde încredere autorului, când se trezeşte, dintr-o dată, că are în faţă scrierea altcuiva*!

O atare situaţie îl pune pe prefaţator în lumina ambiguă a unui intrus, care - aidoma celei de a treia persoane, cea nedorită - se strecoară în patul nupţial, unde este pe cale de a se realiza, într-o tăinuită, intimă complicitate în doi, sfânta comuniune dintre cititor şi scriitor.

Dacă apoi se ţine seama de faptul că opera unui scriitor apare drept o creaţie în mod tautologic întoarsă împotriva autorului - ca tabloul împotriva pictorului sau melodia împotriva muzicianului -, este foarte greu să nu apară şi oarece făptaş de speculaţii speculative.

Mă pierd în asemenea nelegiuiri, deşi sunt conştient că mă identific cu ceva - o hibridă şi perversă încrucişare între un tată temător, care-l ia de mână pe cititorul-fiu pentru a-l ajuta să traverseze anevoiosul drum spre autor, fără a avea încredere în vreun traseu autonom de răspundere matură şi un pretins, atotştiutor profesor care-şi asumă, în mod trufaş, rolul de călăuză asemenea lui Vergiliu - prin Iad şi Rai, tărâmuri care, altminteri - fără competenţă şi mijlocire - s-ar fi dovedit inaccesibile pentru neajutoraţii de neghiobi.

Să rezumăm, deci: *unul care tulbură liniştea celor ce se împerechează, un meditator parazit, un tată ameninţător şi un Pygmalion de catedră*.

Oricine ar cugeta, cu orientală concentrare, asupra acestor aspecte ale rolului său, ar trebui, cel puţin, să

mototolească foaia scrisă şi s-o mestece la iuţeală, biciuindu-şi în acelaşi timp membrele - despuiate provizoriu - cu mănunchiuri de urzici piemonteze.

Despre Roberto Quaglia nu s-ar cuveni să scrie oricine.

Pentru că aici e partea frumoasă: despre Roberto Quaglia se poate spune orice, fără să poată schimba, nici în cea mai mică măsură, faptul că orice s-ar spune despre el n-ar putea schimba ceea ce spune Roberto Quaglia.

El este într-adevăr, în ipostaza sa, nu singura, de scriitor de literatură science fiction, autorul unei atât de expresive anarhii în măsură să nu lase loc nu numai unei analize critice, dar nici măcar unui simplu comentariu.

Proza lui, prin ea însăşi science fiction, se desfăşoară fără oprelişte, fără cenzură, printre contradicţii, autoironii, digresiuni şi nonsensuri, unind cu supleţe culmile şi hăurile.

În concluzie, despre Roberto Quaglia nu se poate spune nimic altceva decât că este Roberto Quaglia.

Orice altă tentativă de a-l situa cumva şi undeva, după criteriul valorii, răspândirii sau capacităţii, este sortită eşecului.

Iar eu, cu sufletul împăcat, duc la bun sfârşit această inutilă îndeletnicire şi închei cu o observaţie şi cu un sfat.

Observaţia: Roberto Quaglia este mult mai cunoscut, prin traduceri, în străinătate, decât în Italia şi această absurditate este totuşi irefutabilă, deoarece povestirile sale există în versiuni olandeze, dar nu sunt cunoscute în Lucania, în versiuni cehoslovace, dar nu sunt cunoscute în Romagna, în versiuni engleze, dar nu sunt cunoscute în Umbria. Este a nu ştiu câta nedreptate pe care patria noastră o face fiilor ei; nedreptate care li s-a făcut şi lui Marconi şi Paganini.

Sfatul: dacă doriţi să vă bucuraţi din plin de lectură şi să daţi, astfel, cea mai mare valoare de schimb banilor cheltuiţi pentru achiziţionarea cărţii de faţă, precum şi a

altor cărţi ale lui Quaglia (*şi mă adresez aici cu precădere compatrioţilor pe care-i ştiu interesaţi în domeniu*), *este necesar să retezaţi odgoanele ce vă leagă de pretextele ancorate în certitudinile dobândite*, *în schemele comode*, *în referirile sigure şi în toate celelalte locuri comune*, *pentru a nu merge în derivă*; *daţi-i voie scrierii indescriptibile să evoce sunetele nemaiauzite şi imaginile imprevizibile pe care le întâlneşte cel ce se lasă pradă valurilor gândului negândit*.

Vă garantez că prin această rafală de efecte tauto(*i*)*logice se încheie prefaţa*.

Şi acum începe - în sfârşit - tărăşenia, *adică partea ce face parte din carte*.

GIGI PICETTI

INTRODUCERE

Nu întotdeauna este uşor să citeşti o culegere de povestiri. Nu e uşor nici să citeşti un roman şi nu este, de asemenea, uşor să citeşti un eseu. Ori de câte ori te hotărăşti să renunţi pentru câteva clipe la acel comod distribuitor de imagini gata confecţionate care este televizorul, rişti să dai peste cine ştie ce altă belea.

Dar nu trebuie să ne necăjim prea mult. Există lucruri şi mai grele decât lectura unei cărţi. Aţi încercat vreodată să citiţi un copac? Problema este că nu ştim în ce limbă *anume este el scris şi că nu cunoaştem cheia lecturii. Care dintre noi - după ce a prânzit - nu s-a legănat în iluzii că stă comod în fotoliu şi-şi citeşte propriul ADN? Este însă şi mai greu să citeşti un copac, aşa încât, de obicei, încredinţăm digestia noastră unor lecturi mai puţin angajante. Uneori cad pradă irezistibilului impuls de a citi Universul, deoarece intuiesc ingeniozitatea acestei intrigi şi mor de curiozitatea de a afla cum se termină acţiunea. Dacă cineva ştie cum se poate avea acces la o ediţie completă şi ilustrată a Universului să-mi spună; o cumpăr imediat! Între timp, voi continua să-mi redimensionez ambiţiile în privinţa cunoaşterii, mărginindu-mă la lectura - pe apucate - câtorva cărţi. Îmi este şi mie greu, tare greu, să citesc o carte; mai greu decât să mă uit la televizor, dar - în mod categoric - sufăr mai puţin.*

Romanul este o ticluire lungă, o închipuire. Pentru a citi un roman, trebuie să treci peste piedica iniţială, aceea de a avea chef să te laşi absorbit pentru un timp de ceva, de o tărăşenie de durată, care nu s-a petrecut decât în mintea autorului. Principala greutate pe care o întâlnim atunci când ne apucăm să citim un roman o constituie întrebarea firească: „Îmi va plăcea, oare, atât încât să-l

pot citi până la sfârşit?" Apoi, o dată începută lectura, dacă romanul ne place şi intriga este atrăgătoare, nu ne va fi greu să-l ducem până la capăt.

O culegere de povestiri începe prin a fi citită cu mai puţină greutate, deoarece „investiţia" de încredere ce se acordă pentru parcurgerea unei singure povestiri este mică. Dacă prima povestire nu place, nu trebuie neapărat să aruncăm imediat cartea; putem încerca şi cu altă povestire. Putem alege între o povestioară de o pagină şi una de treizeci de pagini, conform preferinţelor şi timpului disponibil. Totuşi, citirea unei culegeri de povestiri presupune şi greutăţi specifice; fiecare text reprezintă o lume a sa, cu personaje şi situaţii proprii, ce se schimbă de la o povestire la alta. De-abia te-ai obişnuit cu personajele - ai încredere în ele şi ai intrat în ambianţă -, că povestirea s-a terminat, iar pentru a continua lectura trebuie să ai de a face cu o nouă lume, cu alţi eroi, cu alte reguli. Aşa că ţi se face lehamite şi pui capăt lecturii timp de luni de zile, sau definitiv.

Citirea unui eseu creează de asemenea probleme. Întrucât în contextul eseurilor, problemele n-au nici o pertinenţă, mă feresc să merg mai departe; asta pentru ca dumneavoastră să puteţi răsufla uşuraţi.

Volumul pe care-l ţineţi în mână cuprinde partea cea mai bună şi cea mai rea (în mod cumplit, este doar o chestie de gust) a producţiei mele de texte scurte. Nu mi s-a părut chiar atât de deplasat să inserez între ele fragmente din divagaţiile mele, în care m-am amuzat să redau unele amănunte - cu totul lipsite de importanţă - privind contextele ce m-au determinat să concep şi să scriu povestirile respective. De ce am făcut-o? O povestire nu este nimic real, doar o pură născocire; însă o născocire care, în intenţia autorului, ar trebui să însemne ceva. Această carte cuprinde, aşadar, douăzeci şi două de întâmplări ireale şi, în mod ideal, semnificative. Dacă ar fi

să mă iau după gusturile mele (*chiar dacă eu sunt autorul*) *există* prea multă *irealitate şi o prezumtivă semnificaţie*! *Astfel încât, am intercalat între ele întâmplări reale dar, în mod hotărât, Nesemnificative. Dacă vă vor plictisi, n-aveţi decât să nu le citiţi. Dacă, pe de altă parte, vă vor plictisi povestirile, veţi avea modesta alternativă să vă legănaţi în iluzia că nu v-aţi aruncat banii în vânt.*

În cazul că nu v-au convins spusele mele, nu vă faceţi probleme. Sunteţi sănătoşi la minte şi pentru că şi eu sunt, poate, o persoană zdravănă la cap, vă voi spune că tot ce v-am povestit nu m-a convins nici pe mine. Mă conving foarte rar propriile-mi spuse. Dacă ar fi să mă convingă - logic vorbind -, n-aş mai rosti altele şi nici nu mi-ar mai veni idei pentru povestiri. Dar dacă cele spuse de mine v-au convins... Of, of, of! *Să* nu *vă lăsaţi consultaţi de un psihanalist; s-ar putea să se ataşeze de dumneavoastră.*

Exagerez, aşa cum fac de multe ori. Mi se pare totuşi cinstit să încep să exagerez chiar din introducere, deoarece exagerarea - aşa cum au spus-o puţinii (*ne*)*fericiţi care mi-au citit deja scrierile - este o componentă deloc rară a povestirilor pe care, nu peste mult timp, vă va fi dat să le citiţi.*

ROBERTO QUAGLIA
Genova, 12/6/1990

Dumnezeu S.R.L. *este povestirea care - dintre toate cele pe care le-am scris vreodată - se citeşte cel mai mult şi acum. Ideea ei mi-a venit în ziua de 21 septembrie 1985, în cursul după-amiezei* (*nu-mi amintesc exact ora şi cu atât mai puţin minutul; aş putea reconstitui ora, dar minutul ba, însă s-o lăsăm baltă*). *De două zile, terminasem de legat primele exemplare din romanul meu* Pâine, unt şi paradoxină *şi, o dată dusă la bun sfârşit acea treabă, mă plictiseam din nou. Cu o zi înainte terminasem de citit* Omul cu jocurile cu premii *de P. Dick şi începusem* Poveste fără sfârşit *de Ende. Toate aceste amănunte - ţin să precizez încă o dată - nu sunt absolut semnificative şi cunoaşterea lor nu vă va fi de folos pentru citirea povestirii, mai mult decât v-ar fi de folos să cunoaşteţi frecvenţa necesităţilor mele trupeşti din acea perioadă sau numărul orelor de somn din noaptea de 20/21 septembrie. Aceste elemente, deşi neînsemnate, sunt, totuşi, reale. În zilele acelea citeam, efectiv, cărţile amintite. Dacă într-o bună zi se va inventa o maşină a timpului, cineva s-ar putea întoarce în acel septembrie 1985 pentru a verifica dacă tot ceea ce v-am spus s-a petrecut în realitate. Dar nici o maşină* (*sau poate că da - cine mai ştie*?) *nu va putea pătrunde în lumea născocită de* Dumnezeu S.R.L., *pentru a constata cine mai ştie ce. Ce înseamnă toate astea*? *Hm*! *Dacă aş şti ce înseamnă tot ceea ce aştern pe hârtie, aş scrie eseuri, dar nu-i deloc aşa.*

În după-amiaza zilei de 21 septembrie 1985, hoinăream prin centrul istoric al Genovei. Era ziua în care Papa trebuia să viziteze oraşul, motiv pentru care fuseseră reasfaltate toate străzile pe unde urma să treacă.

L-am văzut pe Papă în piaţa Caricamento şi am fost, imediat, cuprins de un sentiment ciudat. Mai întâi de toate, m-am gândit că mă aflam, poate, în plină

desfăşurare a unui film de spionaj. Sute şi sute de indivizi foarte eleganţi - ţinând în mâini aparate de recepţie-emisie şi purtând ochelari negri impenetrabili (pentru a nu mai pomeni de pistoalele de sub haină...) intrau şi ieşeau în şi din nişte luxoase maşini negre cu numere de Vatican. Am ridicat ochii spre cer, unde am văzut - în loc de vreun semn divin - nişte elicoptere ameninţătoare. În toate acelea am perceput ceva nelalocul lui. Când, în sfârşit, Papa şi-a făcut apariţia, am fost sigur că mă aflam în atmosfera unui film SF dintre cele mai proaste. „Papamobilul" era peste măsură de încărcat cu tot felul de paravane antiglonţ groteşti - prea bătătoare la ochi, dovadă că se temea pentru fiinţa sa atât de pământească şi, mai ales, dovada neîncrederii în protecţia divină. La trecerea automobilului papei, am fost cuprins de un nou sentiment de oroare: sute de copilaşi fluturau steguleţe de culoare azurie şi mulţimea scanda numele suveranului pontif, ca şi cum ar fi fost vorba de un jucător de fotbal care tocmai marcase un gol: Woi-ty-la! Woi-ty-la! Woi-ty-la![1] Pierdusem oare ceva din vedere? Nu mai eram la curent cu noutăţile de pe piaţa fotbalistică? Juca oare Woityla la A.C. Milan? Nu, pentru că Milan e „Diavolul"[2]. Juca, oare, în altă echipă? Ce era cu acele coruri de stadion? Şi cum de considerau cu toţii ca fiind ceva absolut normal? Mi-am dat, bineînţeles, cel mai firesc dintre răspunsuri: toate se întâmplau pentru că aşa trebuia să se întâmple. Eu puteam, foarte bine, să scriu o povestioară; ceva care să se bazeze pe acea „firească stare de lucruri", ducând-o până-n pânzele albe. M-am grăbit spre casă şi m-am apucat să scriu.

[1] Este vorba despre Ioan Paul al II-lea (1920-), papă din 1978, polonez de origine, pe numele său adevărat Karol Wojtyla (n. red.).

[2] Aluzie la porecla echipei milaneze „Diavolul roş-negru" (n. red.).

Nu m-am omorât prea mult cu firea, aşa că am terminat povestirea abia la 26 noiembrie. Era într-o zi de marţi. În dimineaţa aceea, m-am trezit pe la ora 11.00 şi în tot timpul zilei am fumat - una peste alta - nouă ţigări (*elemente de mare importanţă pentru a se putea înţelege bine povestirea* Dumnezeu S.R.L.). *Am scris cuvântul „sfârşit" în primele ore ale după-amiezei, apoi am dat o fugă până la Popi* (*nu veţi fi ştiind cu toţii cine anume e Popi, dar el o ştie*). *Seara m-am dus la Panteca* (*cel care nu a aflat încă de existenţa lui Panteca din Genova, ar face bine să-şi completeze, cât mai repede cu putinţă, această oribilă lacună*), *unde am reuşit să petrec câteva ore din existenţa mea jucând şah cu calculatorul* (*QL Sinclair - Programul Psion*) *pierzând.*

Dumnezeu S.R.L. *a obţinut în anul 1987, locul secund al Premiului Literar oferit de oraşul Montepulciano - pentru proză fantastică - şi a fost publicată în antologia povestirilor ce au obţinut premiul sus amintit. Este posibil să fi fost citită de miliarde, milioane, sau doar câteva mii de persoane.*

Dintre personalităţile în mâinile cărora va fi ajuns cu siguranţă citez pe Dario Fo, Luciano De Crescenzo, Roberto Vacca, Adele Faccio, Frederik Pohl, John Brunner, Julian May, Chiambretti.

Povestirea numără 8 831 de cuvinte.

Ei bine, aveţi acum o mare cantitate de date, absolut inutile totuşi reale, în ceea ce priveşte Dumnezeu S.R.L.

Merită s-o citiţi, având în vedere faptul că - aşa cum spune Gigi Picetti - „timpul înseamnă bani".

DUMNEZEU S.R.L.

Moralitatea este ceea ce - chiar nefiind ceva obscen - jigneşte în mod grosolan sentimentul meu de pudoare.

KARL KRAUS

Cinicul este un om de nimic care, din cauza unui defect de vedere, vede lucrurile aşa cum sunt ele în realitate şi nu aşa cum ar trebui să fie. De aici şi obiceiul, foarte răspândit la sciţi, de a se scoate ochii unui tip cinic pentru a i se îmbunătăţi vederea.

AMBROSE BIERCE

1.

Ei bine, băieţi, poate că nu veţi crede, dar eu acum *ştiu* cum cată să fie Dumnezeu.

Îmi închipui că nu vă va fi de ajuns o descriere de numai câteva rânduri. Mă tem că sunteţi nişte tipi foarte curioşi. Şi veţi vrea să aflaţi *totul*! Eu vă voi povesti totul chiar de la început, sau, mai bine - să nu exagerăm! -, vă voi povesti câte ceva de la un anumit moment încolo.

Povestea începe în Oregon, unde locuiesc într-un mic megalopolis şi unde îmi câştig, în mod cinstit, pâinea, apa gazoasă şi alte altele.

Adunam de vreo zece ani acţiuni de ale societăţii *Dumnezeu S.R.L.* şi s-ar putea spune că aproape îmi dobândisem locul în Rai. Pusesem deja de o parte nouă

mii de acţiuni şi-mi mai trebuiau doar o mie pentru a obţine Paşaportul Ceresc. Din punctul ăsta de vedere, eram norocos faţă de ceilalţi; la numai treizeci de ani ai mei, eram gata să-mi asigur intrarea în împărăţia Cerurilor, în timp ce alţii, majoritatea, abia de o reuşeau la capătul vieţii. Nu simţeam, totuşi, nici un sentiment de vinovăţie faţă de ei; istoria ne învaţă că întotdeauna unii vor fi cei dintâi, iar alţii cei de pe urmă. Iar la Potoul Ceresc, eu aveam să ajung printre cei dintâi, deoarece fusesem în stare să aleg munca potrivită la momentul potrivit şi desfăşurasem acea muncă, timp de zece ani lungi de zile, cu o conştiincioasă meticulozitate.

Mai mult, eram un tip cât se poate de blând şi de dulce, care nu făcuse niciodată vreun rău, nici măcar unei muşte şi cu atât mai puţin vreunei fiinţe omeneşti. Nu omorâsem niciodată vreun om, exceptând o duzină care m-a silit s-o fac, şi posedam un robot foarte cucernic ce se ruga în fiecare seară în locul meu.

Ce mai tura-vura, Raiul mă aştepta şi tot meritul era *numai şi numai al meu*, care ştiusem să-mi dobândesc, într-un fel sau altul, un locşor acolo.

Eram de profesie vânător de talente în serviciul unui mare studio cinematografic, practic ultimul existent; toate studiourile concurente fuseseră absorbite. Ocupaţia era serioasă şi de răspundere. Treaba să descopăr noi actori neprofesionişti, care să fie angajaţi în roluri „deosebite” în filme super-hardcore cu lumină neagră.

Îmi închipui că nici unul dintre voi n-a avut prilejul să vadă măcar o dată - din întâmplare, din plăcere, la vreun amic, ori la vreun bar - un film cu lumină neagră. Ştiţi cu toţii că sunt nişte filmuleţe hiperrealiste foarte drăgălaşe şi de o bună factură tehnică, în care tot ceea ce se vede este în mod riguros garantat drept *adevărat*, fără nici un fel de trucaje. Până şi - ba mai ales - oamenii, animalele şi copiii ucişi şi ciopârţiţi pentru necesităţi regizorale, în

chipuri mereu diferite, cel mai adesea în contextul unor situaţii în mod dramatic sexuale.

Ei bine, delicata şi prea specializata mea ocupaţie consta tocmai în selecţionarea acestui gen de actori, care, aşa cum bine veţi putea să vă imaginaţi, erau de obicei recalcitranţi, se încăpăţânau să facă în mod spontan marele pas şi să întreprindă acel gen deosebit de scurt, dar fulminant, de carieră artistică.

O dată efectuate alegerile mele, le comunicam impresarilor „recrutători” care se ocupau, folosind metode infailibile, de angajarea personajelor indicate.

Îndeletnicirea era, aşadar, una cu caracter exclusiv artistic; alegeam şi hotărâm soarta, după cum mi se năzărea, artiştilor de mâine şi de poimâine (foarte rar rezistau mai mult de două zile).

Nu aveam, se înţelege, probleme cu opinia publică, dat fiind că de partea noastră se aflau şi mass-media, ceea ce reprezenta fără îndoială o excelentă investiţie. Nici guvernul nu ne deranja prea tare, cu toate că activitatea noastră era potrivit normelor constituţionale cam ilegală; încheiasem cu el un acord economic secret prin care plăteam statului un impozit substanţial pe profit (profit, de altminteri, mai mult decât gras, aş îndrăzni să spun, deloc afectat de obolul - destul de mare şi el - dat fiscului). Oricum, se afla în faza de studiu un plan de perspectivă ce urmărea să facă ordine şi în sectorul nostru, în care scop amicii noştri politici îi angajaseră pe cei mai buni experţi în Circumlocuţiuni Demagogice pentru a elucubra o mai bună organizare a activităţii noastre, nelipsită de un „sound” mai civilizat; aşa ca să fim, în sfârşit, recunoscuţi din punct de vedere juridic şi integraţi cu drepturi depline, fie şi formal, în încrengătura atât de pestriţă a societăţii omeneşti.

Dat fiind că eram pe deplin acceptaţi de opinia publică, stimaţi de industriaşi şi respectaţi de politicieni, atunci

când discutam cu prietenii, nu aveam nici o reţinere să-mi definesc ocupaţia ca fiind „morală” şi „de mare utilitate socială”.

Toţi erau de partea noastră, în consecinţă eram morali prin forţa împrejurărilor. Sau, dacă nu altfel, etici.

Mă simţeam deci tot mai aproape de perspectiva intrării în Rai. Îmi lipseau - şi nu întâmplător - doar o mie de acţiuni ale societăţii *Dumnezeu S.R.L.*, pentru a obţine Paşaportul Ceresc. Dacă totul avea să meargă bine, urma să le dobândesc în câteva luni. Sau poate chiar mai repede. În zilele acelea se terminase perioada, de cinci ani, de domnie a Papei. Un Papă prea dur. Riscam prea mult şi - într-adevăr - situaţia avea să se precipite pentru mine în mod iremediabil. Însă eu nu aveam să-mi dau seama, decât atunci când avea să fie prea târziu.

Vatican Valley se afla în California, la jumătatea distanţei dintre Silicon Valley VIII şi Silicon Valley IX.

Sfântul Scaun (SS) fusese importat acolo, cu puţin timp înainte ca Europa să dispară într-unul din momentele cele mai arzătoare ale războiului rece dintre Statele Unite şi Rusia. Pentru patrimoniul cultural al speciei umane, fusese totuşi un mare noroc faptul că grupul economic al Celor Şapte Surori cumpărase şi transferase în America, cu câţiva ani mai înainte, turnul Eiffel, Colloseum-ul şi lacul Geneva (picătură cu picătură). În acest fel, o părticică din Europa continua să trăiască în inimile noastre de americani. Dar asta-i o altă poveste.

Mă aflam deci - într-o însorită dar friguroasă dimineaţă de octombrie - în Vatican Valley, împreună cu alţi credincioşi, chiar în mijlocul pieţei San Petrus (*aparenta* pocire a numelui este, în realitate, consecinţa unei îndrăzneţe sponsorizări de către o firmă producătoare de purgative).

De jur împrejurul meu se strângea o uriaşă mulţime - asudată - de credincioşi. Grupuri de ultracredincioşi fluturau steguleţe şi crucifixe şi suflau în trâmbiţele Judecăţii de Apoi din plastic. Bineînţeles că în faţă se aflau „fanii ultras” din *Groapa Iezuiţilor*, care băteau de zor în darabane şi rosteau în cor cuvinte insultătoare la adresa religiilor concurente.

Îl aşteptau cu toţii, pe Papa. „The Pope”.

Papa se lăsa aşteptat. Aşa, ca întotdeauna. Aşteptarea îi înflăcăra pe fanii credincioşi şi el ştia acel lucru. Apăru, în cele din urmă, în balconul blindat, cu geamuri armate, antiglonţ, şi binecuvântă, cu gesturi largi, mulţimea de sub el cu gesturile cerute de Rit. Îl ovaţionară cu toţii.

Îl vedeam pentru prima oară în carne şi oase. Papa Nick Esposito, „zis” Ioan Paul al XV-lea, mi s-a ivit, aşa cum era înfăţişat în fotografiile ce se puteau zări la tot pasul. La cei patruzeci de ani împliniţi, era cel mai în vârstă dintre ultimii cinci papi, dar se ţinea bine. Avea un chip puţintel colţuros, regulat de altminteri, păr negru tuns scurt, piele măslinie şi o barbă neagră, nerasă de două zile. Evident, era îmbrăcat într-o clasică salopetă mimetică. Şi purta o tichie de culoare verde-închis. Am observat că părea cam nesigur pe picioare. Era deja beat, dis-de-dimineaţă. Ca de obicei. Umbla zvonul că o ciroză galopantă îi termina ficatul. Dar, dacă toate aveau să se desfăşoare aşa cum trebuia, n-avea cum să moară din acea cauză. Papa a luat cuvântul.

— Hei! urlă el în microfon.

— HEI! îi răspunse în cor mulţimea.

— Hei! Hei! psalmodie Papa.

— HEI! HEI! se auzi ecoul credincioşilor.

— Okay!

Papa se clătină pe picioare şi-şi şterse nasul cu dosul palmei. Un cardinal blond, cu păr lung şi mătăsos, îl susţinu, cu grijă.

— Sanctitatea Voastră, *sprijiniţi-vă* de mine!

— *Iar*?... mormăi suveranul pontif.

Apoi apăru un alt cardinal, cu o tavă în mână. Papa luă o ceaşcă cu cafea, o privi puţin cu un aer întrebător, apoi se uită la mulţimea nemărginită care aştepta Cuvântul; se uită din nou la ceaşcă, o ridică spre Cer şi spuse:

— Sângele lui Cristos!

Cardinalii se apucară cu mâinile de cap, dar fanii credincioşi izbucniră într-un vuiet aprobator. După care, Papa se împărtăşi cu cafeaua expres.

Între timp, eu îmi frământam creierii ca să găsesc o soluţie la afurisita de tărăşenie. Trecuseră două săptămâni de când organizaţia mea îi aţâţa în zadar pe impresarii „recrutatori" din Vatican Valley, cerându-le să descopere vreo hibă în sistemele de siguranţă ale Papei. Hotărâseră, mai nou, să mobilizeze şi alţi vânători de talente, în speranţa că cineva avea să dea lovitura, să reuşească acolo unde specialiştii nu izbuteau nimic. Eu însă nu pricepeam nimic din toată treaba; eram strâns, din toate părţile, de menghina puternică a credincioşilor şi nu ştiam cum să scap.

Între timp, Papa Nick Esposito se pregătea să oficieze o grijanie după toate regulile.

— Trupul lui Cristos! psalmodie el cu glas răguşit, ridicând spre cer un hamburger garnisit cu castraveciori şi îmbibat cu ketchup. Apoi se împărtăşi din nou, cu evident apetit.

Pare un lucru de necrezut, dar papilor le era - cu adevărat şi mereu - frică de moarte. Ioan Paul al XV-lea cugeta să găsească ceva ca să-i vină de hac Necuratului, pentru a nu se lăsa răpus. Schiţase un sistem de apărare capabil să spulbere orice record de durată al predecesorilor săi. Rezista deja pe poziţii de două săptămâni, în timp ce pontificatul anterior, cel al Papei Smith I, durase doar şase zile. Ei da, moartea - atât de

exaltată şi de idealizată în toată cariera - nu-i prea bucura în realitate. Papii tot amânau sorocul şi măsluiau cărţile, pentru a-şi prelungi, fie doar şi cu câteva zile, stupida existenţă pământească.

Iar nouă, nevinovaţi interpreţi ai gusturilor televizate ale populaţiei, ne revenea sarcina să cheltuim cât mai mulţi bani şi să nimicim cât mai multe vieţi omeneşti, pentru a face să se împlinească *Concordatul*. Acel papă recalcitrant ne costase deja *şapte* recrutători. Şi foarte mulţi bani. Dar credincioşii *noştri* doreau ca Papa să fie în întregime al lor, îl doreau în intimitatea alcovurilor proprii şi noi nu-i puteam dezamăgi. N-ar fi fost drept. Nici convenabil. Şi nici moral.

— Dragi fraţi teofagi..., le spunea între timp Papa Nick Esposito drept-credincioşilor. Să vă amintiţi mereu că trebuie să mortificaţi carnea, iar vinerea şi peştele. Iar acum să mai gustăm un pic din *sângele lui Cristos*... - şi am văzut cu toţii cum dă pe gât ceva ce era mai degrabă basamac -...*distilat*!

Vorbea aiurea, era clar. Am apreciat că se afla în pragul unui delirium tremens şi dacă era adevărat că în locul ficatului avea de acum o omletă, atunci creierul trebuia să-i fie ca o budincă.

Cu toate astea rezista cu încăpăţânare, nici pomeneală să se lase doborât. Dacă n-ar fi fost patetic ar fi fost, cu siguranţă, romantic.

Meseria de papă nu mai era chiar aşa de grozavă ca pe vremuri. Recesiunea economică îngăduia mai puţin ca oricând privilegii gratuite şi *toate* aveau, întotdeauna, un preţ. Dacă plăteai cum trebuia, nimic nu era imposibil, lucru valabil pentru toţi.

Profesiunea de papă oferea, pe de o parte în mod cert, mari avantaje; papii erau bine văzuţi în societate şi chiar adoraţi; intrau pe gratis la serbări şi lumea îngenunchea în

faţa lor; nu stăteau la coadă la drogherii şi băiatul de prăvălie li se adresa cu pluralul maiestăţii.

Mai mult, li se elibera, din oficiu, Paşaportul Ceresc şi li se garanta accesul în împărăţia Cerurilor.

Pe de altă parte, greutatea sistemului plutocratic reechilibra balanţa providenţei şi impunea rigorile sacrificiilor la fel de semnificative. Trebuie să te confrunţi zilnic cu obligaţiile impuse de *ius primae noctis*[1], pe care le cerea eticheta (vă veţi aminti, desigur, de faptul că *ius primae noctis* a fost restaurat cu câtva timp înainte, în urma puternicei presiuni exercitate de masele populare) şi, de la rău la mai rău, cu toate că pontificatul dura, teoretic, „tot timpul vieţii", potrivit noilor canoane, Papa mai avea şi ingrata datorie de a se lăsa ucis după trecerea celor cinci ani. Cam acestea erau, pe scurt, cele cuprinse în *Concordat*.

Întreprinderea noastră făcuse un adevărat salt calitativ, încheiase un acord cu conducătorii Vatican Valley-ului: Concordatul. Noi plăteam preţul cuvenit, iar ei ne dădeau, din când în când, câte un Papă.

Se apreciase că o perioadă de timp de cinci ani era mai mult decât suficientă pentru un pontificat demn, de respect. Lumea avea răstimpul necesar să se ataşeze de Pontif şi, aşa cum relevaseră ulterior psihologii vaticani, durerea provocată de prematura lui dispariţie îi apropia după aceea pe oameni de Sfânta Mamă Biserică. Din respect pentru dogme - sau aşa ceva -, conducerea Vatican Valley-ului avusese reţineri în a atribui, în mod oficial, cauzele morţii unor „factori naturali".

M-am întrebat câteodată cum naiba să fie cu putinţă să se anunţe ştirea unei morţi prin infarct, în timp ce noi transmiteam în lume - în acelaşi moment - imaginea Papei. Se mai întâmpla uneori, deci, în mod evident, era

[1] „Dreptul primei nopţi", în latină; prin extensie, „accesul la premierele spectacolelor" (n. red.).

posibil. La urma urmelor, gândeam eu, lumea se obişnuise să creadă în cele două aspecte opuse şi de neîmpăcat ale aceluiaşi lucru; printr-un bine dozat amestec de candoare şi de fermitate, oricine poate fi convins că „albul” este „negru”. Iar în acest secol în care psihologia este matematică pură şi adevărul e publicitate, pare o joacă de copii să te gândeşti la moartea Papei ca la un lucru sfânt, deşi l-ai văzut pe pontif supus unor tentaţii cât se poate de porcoase.

Deşi li se hărăzise un sfârşit nu tocmai demn, papii aveau o funcţie râvnită. Avantajele materiale, toate cele ultrapământeşti, faptul că intrau în istorie... aceste lucruri făceau ca perspectiva de a anima nişte filme cu lumină neagră - după cinci ani - să apară îndepărtată şi puţin importantă. Cele două săptămâni de filmări (papii le prelungeau mult peste clasica perioadă de câteva zile necesare persoanelor obişnuite) apăreau la începutul pontificatului, poate chiar nonpontifilor, ca fiind preţul ce trebuia plătit Providenţei pentru o eternitate de glorie, dar, mai ales, pentru cei cinci ani de huzur.

Însă atunci când venea vorba să achite nota de plată, papii nu se repezeau s-o facă. La sosirea feciorului însărcinat să încaseze ceea ce se cuvenea, ei lăsau vorbă că lipsesc pentru moment sau că tocmai îşi fac baie şi se înconjurau de un sistem de protecţie tot mai eficient.

De obicei, problema se rezolva în câteva zile, graţie solicitudinii, profesionismului şi ingeniozităţii specialiştilor noştri.

Dar Nick Esposito era un tip dur. Ajutat poate de demonul păzitor al alcoolicilor, Ioan Paul al XV-lea o făcea lată de două săptămâni. Mulţi „recrutatori” specialişti îşi pierduseră deja viaţa şi acum ne băgaseră în belea pe mine şi pe ceilalţi căutători de talente. Nick Esposito trebuia să dispară. Cu orice preţ. Prea mulţi bani erau în joc. Nu se putea trece aşa de uşor peste ceea ce, la urma

urmelor, era totuşi un *Concordat*. Lumea îl dorea, noi aveam tot dreptul (plătiserăm); Papa *nu putea* să nu ţină seama de obligaţiile sale!

Ceea ce nu mă convingea deloc pe mine era faptul că, dacă n-aş fi fost mai mult decât atent, aş fi riscat să-mi las şi eu pielea. Din acest motiv mă deghizasem cu abilitate, nefiind de recunoscut, într-un drept-credincios de categoria Întâi, folosind Peruca Blondă & Cârlionţată a lui Isus şi Bluza Azurie cu imaginea imprimată a Porţilor Raiului. Aşa eram *la fel* cu miile de credincioşi ce mă înconjurau. Echipamentul mă costase, nici mai mult nici mai puţin, de *zece* acţiuni ale societăţii *Dumnezeu S.R.L.*

Între timp, în spatele Pontifului îşi făcuse apariţia o femeie. „Curtezana" de serviciu din anturajul Papei!

Era o creatură cu geometrii studiate, tulburătoare, scoase în evidenţă de o salopetă mulată, de culoarea laptelui, care, în contrast cu brunul carnaţiei, dădea impresia unei rafinate prăjituri cu frişcă şi ciocolată.

Nick Esposito se întoarse s-o privească pe „curtezană". Apoi îi trase o palmă zdravănă peste şezut şi strânse între degete durduliul obiect al atenţiei sale, după care, întors spre mulţime, declamă:

— Fecioara! *U-a-u*!

Credincioşii se contopiră imediat într-un singur, gălăgios tot, într-o adoraţie deplină şi clocotind de pasiune mistică.

Fecioara avansă câţiva paşi mlădioşi, mişcându-şi şoldurile, aşa cum şi lui Dumnezeu îi place, apoi le luă ochii credincioşilor cu zâmbetul divin şi calp pe care-l arborează Marile Dive Sintetice.

— Pupicuri, pupicuri şi iar pupicuri, dragii mei!

Mulţimea fu pătrunsă, în mod instantaneu, de un colosal orgasm colectiv de Eliberare şi Comuniune.

Între timp, eu mă simţeam din ce în ce mai cretin, prefăcându-mă că sunt în extaz, pentru a nu fi descoperit, împreună cu gloata ce-mi îmbâcsea îmbrăcămintea cu

miasme scârboase. Aş fi vrut să plec de acolo, în ciuda ordinelor primite de la superiorii mei, dar înghesuiala compactă mă împiedica în mod categoric s-o fac. Poate că, pentru o clipă, expresia mea a trădat acea dorinţă.

Apoi, dintr-o dată, viaţa mi-a luat alt curs.

O neaşteptată durere sfâşietoare în umăr a fost semnul care mi-a schimbat existenţa. Acum, pe neaşteptate, *eu* eram cel care trebuia să aibă grijă să supravieţuiască.

Un afurisit de trăgător de elită elveţian mă ochise şi mă lovise. Fusesem identificat. Paznicii pontificali mă localizaseră cu ajutorul blestematelor *detectoare creştine*. Mai aveam douăzeci, maximum douăzeci şi cinci, de minute de viaţă. În cel mai fericit caz.

Ei da, băieţi, mă simţeam rău. Trăgătorii de elită elveţieni erau teribili, implacabili. *Nimeni* dintre cei luaţi la ochi de ei n-o dusese mai mult de douăzeci de minute. Cred că recordul absolut a fost de douăzeci şi trei de minute. Se va putea înţelege, astfel, cum de am început, încet şi cu obidă, să-mi fac griji.

Primul meu gest a fost să mă las puţin în jos. A fost, probabil, lucrul cel mai înţelept pe care l-am putut face, deoarece m-a salvat de rafala care se abătu imediat în zona în care mă aflam. Toţi cei de lângă mine, să spunem vreo sută de capete, îşi încetară numaidecât - care mai mult, care mai puţin - activitatea. Trebuie totuşi să admitem că nu fuseseră împinşi, în ciuda *indubitabilelor* împrejurări dramatice, la gestul, scontat şi desigur neconstructiv, de a cădea la pământ. Înghesuiala credincioşilor în piaţa San Petrus era atât de mare, încât forma un bloc masiv de carne omenească; trupurile mutilate ale victimelor erau susţinute, fără voia lor, de menghina miilor de supravieţuitori şi ar fi fost necesare *multe ore* pentru a le elibera.

Al doilea gest important pe care l-am făcut a fost mai complex. Cu oarecare trudă, am eliberat partea de sus a crucifixului meu (evident contrafăcut) de creierul în care se năclăise; l-am scuturat cât am putut de bine, pentru a-l elibera din materia cenuşie (în realitate alburie) lipită de el, apoi am acţionat un mecanism ascuns în cununa de spini şi, după două secunde şi jumătate, crucifixul se transformă într-o sapă de sondă. I-am mulţumit imediat lui Dumnezeu, dar mai ales progresului tehnologic care făcuse ca organizaţia mea să mă poată dota cu mijloace atât de minunate.

După aceea am apucat cu hotărâre sapa şi, fără a zăbovi, am început să-mi caut o portiţă de scăpare prin mulţimea de credincioşi.

A fost distractiv. Mă gândisem întotdeauna că o asemenea acţiune, dacă aş fi fost silit s-o întreprind, mi-ar fi produs scârbă şi spaimă. Am descoperit însă, cu oarecare jenă, că repulsia faţă de ceea ce eram pe cale să fac era *atât de mare* încât se transformase automat în contrariul său, adică în ceva foarte atrăgător.

Mă simţeam ca un grădinar care păşeşte fredonând o melodie, în urma maşinii de tuns iarba de pe lotul năpădit de buruieni, lăsând înapoia sa o cărare curată, de desăvârşită esenţialitate. Iar jetul înalt al fântânii arteziene omeneşti, create de ceea ce tocam, amintea, în roşu, fulguirea zăpezii.

Totuşi acel covârşitor sentiment de frăţie ce mă însoţea în acţiune, sublimă şi eficace uneori, sinteză a caducităţii omeneşti, era şi cauza unor neplăcute inconveniente. Dinamica şi impetuoasa coasă roşie care se înălţa în văzduh - creată şi aruncată în slava cerului de sapa mea - arăta punctul în care mă aflam. Într-adevăr, barajul de foc întreţinut de trăgătorii de elită elveţieni se intensifică în jurul meu, apoi îşi pierdu treptat în intensitate.

O echipă de săpători pontificali încerca să mă încercuiască, folosind aceeaşi metodă ca mine. Macabrele coase ale masacrului *lor* erau de o culoare violet închis. Jeturile omeneşti provenite din forările lor erau în mod evident îmbogăţite cu un colorant, pentru a se putea deosebi de mine şi a mă putea încercui cu mai mare uşurinţă. După cum se petreceau lucrurile, se putea spune că eram ca şi pierdut. M-a mirat foarte mult faptul că, deşi seceraţi „în brazde”, drept-credincioşii continuau să scandeze, cu voce tare, numele Papei. Mă aflam acum în plin infern. Proiectilele erau atât de dese, încât se ciocneau între ele. În mod straniu - ori, poate, printr-un involuntar sau ciudat miracol -, nu fusesem lovit. Bombele explodau ici-colo, făcând să se caşte găuri ca de golf într-un teren odinioară necultivat. Era, într-adevăr, o mare bulibăşeală. Iar eu mi-am jucat ultima carte.

Am decuplat pentru o clipă crucifixul-sondă din dotare, am acţionat câteva mecanisme secrete şi - ca prin magie - s-a ivit un nou mijloc de fugă. Te pui cu minunile Tehnologiei!

Această nouă minune trebuia să fie şi ea ajutată; am făcut-o, după care m-am culcat la pământ, aşa cum se cerea, şi am acţionat.

W.O.R.M.[1] (acesta îi era acronimul) îşi luă imediat în primire sarcina de a mă scoate de acolo teafăr, săpând un tunel printre credincioşi; de data aceasta, de la mijlocul lor în jos. Problema deşeurilor, inexistentă anterior, deoarece erau împroşcate în slava cerului, se rezolva după metoda viermilor. Ceea ce W.O.R.M. măcina în partea frontală, îngurgita şi elimina prin cea posterioară. Prin acest sistem se evita fenomenul scârboasei coase roşii, care, aidoma unui stindard macabru, semnaliza mereu poziţia fugarului.

[1] În limba engleză, *worm* înseamnă *vierme* (n. red.).

Săpătorii pontificali încercară să mă localizeze, călăuzindu-se după urletele desperate scoase de cei cărora eram silit să le retez picioarele. Dat fiind că mulţimea compactă îi împiedica să cadă, iar strigătele lor sfâşietoare se auzeau cu greu deasupra imnurilor de slavă cântate Papei, până la sfârşit, urmăritorii mă pierdură. Scăpasem. Pentru următoarele trei minute, cel puţin. Dar după maxim cincisprezece minute aveam să mor, oricum.

Trei minute era răgazul minim necesar agenţilor elveţieni pentru a mă localiza cu ajutorul semnalizatorului ascuns - fără doar şi poate - în proiectilul care mă lovise. Atât timp cât mă aflasem în mulţime, fusesem protejat de interferenţele de semnale provenite de la gloanţele trase. Acum însă rămăsesem izolat şi lesne de descoperit. Timpul în care încărcătura aducătoare de moarte urma să-şi facă efectul era de circa cincisprezece minute. Dat fiind că de acum nu-mi mai puteam salva pielea, trebuia cel puţin să încerc să-mi salvez sufletul. Fapt care, în acele împrejurări nu era deloc simplu.

O mie de acţiuni! Îmi lipseau doar o mie de acţiuni ale societăţii *Dumnezeu S.R.L.* pentru a obţine Paşaportul Ceresc! Echivalentul salariului meu, destul de frumuşel, pe trei luni de zile. O cifră măricică, dacă era s-o fi câştigat în zece minute. Aveam o singură portiţă de scăpare. Poate...

Am meşterit ceva la crucifixul meu multifuncţional, făcându-l să scoată un aviojet (...*Tehnologia*!...), apoi, după un zbor de două minute, am ajuns la filiala din zonă a organizaţiei mele, trecând razant pe lângă prima baterie de rachete vaticane. Am pornit în goană prin labirintul de coridoare ce ducea la biroul Personal, ferindu-mă cu mare atenţie de detonatoare. Am ajuns în faţa şefului de sector, când mai aveam vreo cinci minute - mari şi late - de viaţă. Mă simţeam deja rău. El purta o salopetă antiradiaţii. N-a fost nevoie să-i explic nimic. Era obişnuit. Nu eram primul

care fusese cât pe ce să-şi lase pielea la un pas de obţinerea Paşaportului Ceresc. Poate că din recunoştinţă (dar mai curând, probabil, din interes), ni se acorda privilegiul de a ne vinde propriul trup, în caz de necesitate. Pentru al meu, mi-au oferit exact o mie de acţiuni ale societăţii *Dumnezeu S.R.L.* Mult, având în vedere faptul că erau obişnuiţi să le primească „ca omagiu”. Am semnat hârtiile şi după o complicată, dar rapidă serie de operaţiuni bancare, un terminal mi-a eliberat Paşaportul Ceresc. Mi s-a părut grotesc faptul că tocmai Biserica, cea pe cale de a-mi lua viaţa, îmi elibera paşaportul pentru Rai. Mai aveam trei minute.

Am fost introdus într-un salon elegant, în care două fete admirabile tăbărâră pe mine, copleşindu-mă cu mângâieri. N-am fost în stare să le apreciez pentru că, deja, primele senzaţii de vomă îmi anunţau sfârşitul. N-am înţeles niciodată cum se poate muri de radioactivitate în doar un sfert de oră, dar n-are importanţă.

Eram pe jumătate despuiat şi mai aveam de trăit un minut. Mă uimea faptul că trebuia să aştept atâta. Apoi o uşă se deschise, atât de brusc încât sări din ţâţâni, şi un ucigaş plătit, un elveţian, se proţăpi în faţa mea, ridicând pistolul. N-am avut nici o îndoială că-l chemaseră chiar cei din organizaţia mea. Ucigaşul plătit spuse ceva ininteligibil, apoi se exprimă mai clar, făcând să vorbească arma sa.

Am văzut o străfulgerare, o lumină albă, în centrul fotografiei care mi s-a întipărit în minte... cu o clipă mai înaintea glonţului!

Ei da, băieţi, proiectilul mă nimeri *chiar* între ochi, între frumoşii mei ochi mari şi albaştri. Am simţit cum plesnesc, ca două preţioase globuri de cristal... dar nu ştiu, n-aş putea să jur. Sigur este că zgomotul exploziei mi-a inundat mintea imediat după aceea, o mortificantă coloană sonoră a fotografiei împuşcăturii care persista în

centrii mei vizuali, acum când ochii nu-şi mai îndeplineau funcţia.

Zgomotul şi imaginea durară mult timp, îngheţate. Am perceput cum conştiinţa mea construia alte poduri şi alte drumuri în locul celor distruse. Dar structurile se prăbuşeau, ca un şir de soldaţi de plumb, mai înainte de a fi înlocuite.

Se spun multe despre ce anume se simte în clipa morţii. Mulţi susţin că prin minte îţi defilează toate întâmplările şi imaginile importante din viaţă. Rudele, prietenii, iubirile...

Mie mi-a venit în minte imaginea unei pizza cu capere - preparată, aşa, cu tot dichisul - şi am încercat curioasa dorinţă de a mângâia un tatu, deşi nu văzusem niciodată vreunul. Şi nici nu mai aveam vreodată ocazia! Gândul acela m-a îngrozit. Am priceput ce anume însemna să mori. Era o mărginire *nebunească*!

Astfel, rămăşiţa mea de conştiinţă se înscrise într-o justificată spirală paranoică. Am chibzuit: Dacă, cumva, Paşaportul Ceresc nu valora nici cât o ceapă degerată? A fost un moment cumplit. Cine mă putea asigura că Dumnezeu exista cu adevărat? Iar dacă exista, era El aşa cum îl definea Sfânta Mamă Biserică? Şi dacă Dumnezeu exista şi era aşa cum se spunea, de ce oare Papii se încăpăţânau întotdeauna când era vorba să moară? Şi dacă după moarte urma *nimic*? Ce însemna acel nimic? De ce acum îmi era atât de frică de moarte? Mi-am dat seama că mă aflam într-o mare belea.

Imaginea împuşcăturii se destrăma treptat, iar zgomotul slăbea în intensitate. În locul lor se instaurau bezna şi liniştea. *Nimicul*! De ce tocmai nimicul? Dacă Dumnezeu exista, nu trebuia să-mi apară chiar El? Sau, mă rog, cineva care-l ţinea locul? Fie chiar şi Diavolul, dar nu *nimicul*! M-am gândit apoi că era deja prea târziu pentru căinţă şi pentru toate celelalte. În curând aveam să aflu, sau poate nu, dacă pentru mine timpul urma să se

lungească la infinit. Dacă nu cumva toate erau, într-un fel sau altul, acelaşi lucru.

Poate că am perceput impactul corpului meu cu solul, poate că trupul încetase de mult să-mi cadă şi actorii începuseră deja mârşavele lor acţiuni împotriva mea; fapt era că ultimele firave şi vagi legături senzoriale, care-mi transmiteau ce se întâmpla prin lume, mi-au comunicat ceva, o interacţiune violentă. Apoi se rupseră şi ele şi am rămas singur. Prăbuşirea structurilor conştiinţei mele ajunse la apogeu şi toate pierdură orice semnificaţie.

În cele din urmă, am murit.

2.

Lucrul cel mai stupid ar fi să spui: „La câteva ore după aceea...”, sau „După ce trecu Veşnicia...”, sau „Într-o bună dimineaţă...”. Aşa ceva nu numai că ar fi stupid, dar nici n-ar avea vreun sens.

Mă aflam într-o încăpere ce aducea cu o sală de aşteptare, elegant mobilată, aşa cum se vede de obicei în revistele de specialitate. Un perete era decorat cu o pictură veche, de inspiraţie creştină, din *Evanghelia după Mac Donald*, care înfăţişa un detaliu din Cina Cea de Taină Fast Food: emoţionantul moment al înmulţirii fishburgerilor.

Mi-am îndreptat atenţia asupra mea. După toate aparenţele, eram întreg. M-am pipăit pe îndelete, mai degrabă dintr-o tradiţie literară, decât din nevoia efectivă de a verifica dacă existam cu adevărat. Mă simţeam bine. Dar ce se întâmplase?

Dacă eram mort, îmi mersese bine. Vreau să spun că exista o viaţă după moarte. De altminteri, nu vedeam cum anume aş fi putut să nu fiu mort. Acea evidenţă îmi va fi ascuţit, poate, mintea; mă simţeam, într-adevăr, mult mai înţelept ca înainte. Cu atât mai bine! Ca un bun neofit ce

mă aflam - al nevrozei - m-am întrebat imediat: „Dar dacă totul nu-i decât o închipuire?” Dacă tot era să mor, ar fi trebuit *cel puţin* să-mi pierd existenţa fizică. Nu puteam continua să interacţionez cu materia, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Altminteri, ce deosebire mai exista între viaţă şi moarte?

Am conchis că eram mort, fizic vorbind, şi că prin aceasta pierdusem, realmente, orice legătură cu lumea materială; dar mintea mea şi sufletul meu îşi reconstruiseră, în graba, un model fictiv şi simbolic al Noii Realităţi pentru a continua să atribuie înţelesuri logice celor cu care interacţionau. Dacă n-ar fi acţionat astfel, s-ar fi ţăcănit, cu siguranţă, dacă nu s-ar fi convins de faptul că ceea ce se afla în afara lor era ceva recognoscibil, şi-ar fi pierdut în mod necesar semnificaţia; iar pentru o minte a începe să-şi piardă priceperea echivalează cu a înnebuni. Aşadar, pentru a putea supravieţui cu adevărat morţii, o minte teafără trebuia să-şi reconstruiască în grabă un cadru al realităţii plauzibile, iar singurii parametri disponibili pentru a realiza acest lucru erau cei legaţi de viaţa pământească.

Apoi am avut certitudinea că tot ceea ce se afla în jurul meu sau, mai bine zis, tot ce se afla în jurul gândirii şi al trupului meu era, de fapt, o închipuire, ori, mai precis, o *proiectare* a minţii mele.

Nu înseamnă că în acest punct ceva mi s-ar fi părut mai puţin real decât înainte; până şi ciupiturile cu care mă flagelam, în încercarea zadarnică de a mă trezi, erau dureros de reale! Un lucru era sigur: aflând că ceea ce percepeam era de fapt atât de relativ, m-a cuprins o stare de nălucire. Cu ce ochi m-aş mai fi privit acum într-o oglindă, ştiind că ceea ce aş fi văzut în realitate nu există sau, cel puţin, *nu* în acei termeni?

Moartea mi s-a părut astfel un fapt şi ciudat şi misterios, chiar examinat din interior. Apoi am avut o

străfulgerare de gândire: Realitatea în care eram cufundat nu se deosebea mult de cea de când eram viu... Să fi fost, oare, viaţa un fapt pe deplin real?

M-a cuprins o nelinişte ciudată. Poate că între viaţă şi moarte *nu* exista nici o deosebire. Am încetat să mai chibzuiesc. Era, poate, lucrul cel mai înţelept pe care-l puteam face. N-aveam un punct de sprijin şi aveam să mă resimt după aceea. Am trecut la o problemă mai concretă şi mai arzătoare: Exista, oare, Dumnezeu? Trebuia să-L descopăr!

În încăperea în care mă aflam se zărea o singură uşă. Mi-am luat inima în dinţi şi am ciocănit. O voce îmi spuse:

— Intră!

Am intrat. Era un cabinet, cu un birou impozant, ticsit cu tot felul de hârţoage, din spatele căruia un domn în vârstă, pleşuv, cu favoriţi albi, cu ochelari pe vârful nasului, mă privi cu un aer obosit. Pe o plăcuţă de pe birou scria: „Sfântul Petre, Contabil”.

Am rămas mască, ce mai!

— Luaţi loc, vă rog! mă invită domnul, arătându-mi un fotoliu din faţa sa.

M-am conformat. Apoi, într-o clipă de nebunie, m-am încumetat să-l întreb:

— Ne aflăm... ne aflăm în Rai... *da*!

— În mod practic, da, răspunse el calm. Aveţi Paşaportul necesar?

Am încuviinţat, înlemnit de frică. I l-am întins.

Îl examină îndelung, răsfoindu-l în întregime, umezindu-şi degetele între o pagină şi alta. Apoi luă câteva ştampile, păru că aplică nişte vize sau ceva similar, completă un formular, meşteri ceva la un calculator, dădu un telefon, după care îmi arătă o uşă şi spuse zâmbind:

— Puteţi merge.

M-am conformat şi, cu oarecare şovăială, am pătruns într-un cabinet mult mai mare şi mai luxos, tapetat cu triunghiuri fluorescente. *Reuşisem*!

Paşaportul Ceresc era valabil. Nu-mi închipuisem niciodată că ar fi fost cu putinţă!

Un bărbat se ridică de la un birou - din opal, parcă - şi veni în întâmpinarea mea. Îmi întinse o mână încărcată de bijuterii.

— Sunt..., am început eu.

— Ştiu, ştiu! răspunse el. Iar Eu sunt Dumnezeu.

— Încântat..., am murmurat strângându-i mâna.

Dumnezeu era mai înalt decât mine şi mult mai frumos. Purta un costum foarte elegant şi cravată. Mirosea a parfum. Părea a fi foarte sigur pe El. Şi atotştiutor. Eram puţin stingherit fără a şti prea bine de ce anume. Apoi Dumnezeu îmi spuse să mă aşez pe un scaun din piele autentică, în timp ce El se aşează în spatele giganticului Său birou. De pe buzele Lui subţiri, zâmbetul dispăru.

— Să vorbim despre afaceri, rosti.

— Cum? am întrebat.

Dumnezeu mă privi intens, apoi vorbi scandând fiecare silabă:

— De-ce-vă-a-flaţi-a-ici?

— *Cum*? Eu... ă-ă-ă, deh... pentru că sunt mort...

— Nu ne-am înţeles. Am vrut să spun: Ce anume Mi-aţi adus? În străfundul fiinţei mele, de undeva din mijlocul măduvei spinării se porni încet-încet un fior rece ca gheaţa.

— Eu...ă-ă-ă, adică... Paşaportul Ceresc...

Privirea fixă şi severă a lui Dumnezeu fu mai rea decât orice clătinare din cap.

— Doar n-aţi venit Aici cu mâinile goale, *nu-i aşa*! continuă El cu o voce gravă.

N-am îndrăznit să interpretez ce-mi auzeau urechile.

— ... de fapt, ă-ă-ă, domnule... Dumnezeu...

— Spuneţi-mi *Comandor*! izbucni Dumnezeu sec.

— Ştiţi, ă-ă-ă, domnule Comandor... Dumnezeu, eu credeam că Paşaportul Ceresc era ceva mult mai...

— Da, da, aşa spun toţi cei ce nu vor să-şi permită luxul de a veni în Rai! mă întrerupse Dumnezeu. Paşaportul este indispensabil celor ce vor să li se permită să stea de-a dreapta Mea, însă pentru a intra în Rai e nevoie de cu totul altceva! spuse El privindu-mă cu reproş. Ce credeţi că suntem noi, instituţie de binefacere?

N-am răspuns. Dumnezeu se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, cu mâinile încrucişate la spate.

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră, spuse, dar Mă tem că va trebui să vă trimitem în Iad.

— Cum? Nu... ascultaţi un... moment..., am bâiguit. Vă rog... fie-Vă milă. „Iartă-l Pe Cel Ce A Păcătuit”...

Cât de jos decăzusem!

— Ce mai înseamnă şi tâmpeniile astea? făcu Dumnezeu.

Se oprise şi mă privea întrebător.

— Dumneavoastră sunteţi bun...

Dumnezeu ridică ochii spre Cer (adică privi de jur împrejur).

— *Cine v-a spus că sunt bun*?! răcni El.

Se părea că nu I se întâmpla pentru prima dată să trebuiască să combată un asemenea raţionament. Mă apucă de un braţ.

— Ascultaţi, îmi zise, băgaţi-vă bine în cap un lucru: Voi, oamenii, aţi fost creaţi după chipul şi asemănarea Mea - asta sper că vă este clar. Ei bine, n-aţi avut niciodată bănuiala că şi Eu *ar trebui*, prin similitudine, să fiu după chipul şi asemănarea voastră?

Nu, n-avusesem niciodată o asemenea bănuială. Chiar că nu mă gândisem niciodată la asta. Dar nu I-am spus-o. El însă înţelese şi fără să I-o spun.

— „1+1=2”, spuse Dumnezeu, totuşi acest lucru nu l-a înţeles nimeni niciodată. De aceea am creat matematica. Era ca oul lui Columb. Apropo: Cine credeţi că a inventat oul lui Columb? *Columb*, oare?

Am tăcut mâlc. Era mai bine să nu merg mai departe.

— Cum poate Dumnezeu, continuă El, să fie doar o *parte* din ceea ce este creatura Sa, Omul? Omul este fie bun, fie rău şi, cel mai adesea, mai mult rău decât bun. Cum poate Dumnezeu să se întrupeze (ca să spunem aşa) într-o singură, cea mai mică, dintre caracteristicile creaţiei Sale? De ce ar trebui să se limiteze în mod atât de dramatic? Şi cum se face că Omul *se încăpăţânează* să-l pretindă Dumnezeului său să respecte ceea ce el n-a respectat niciodată? Faptul de a vrea să-l impui lui Dumnezeu o mizeră şi şchioapă fire Bună & Aureolată este cea mai de pe urmă şi zadarnică dovadă a răutăţii omeneşti. Totuşi pe Mine nu mă deranjează prea mult. Ultimele Mele cuvinte sunt, în sinteză, destul de simple: Atâta timp cât vă aflaţi în viaţă, faceţi tot ceea ce vreţi - liber arbitru, cu nemiluita! Dar când muriţi, ori aveţi cel puţin *cincizeci de mii* de acţiuni ale societăţii *Dumnezeu S.R.L.* pentru a intra în Rai, ori vă alung în Iad! S-a înţeles?

Tipul nu se descurca rău într-ale teologiei, m-am gândit, chiar dacă din punctul Său de vedere ar fi preferat, după toate probabilităţile, să-i spună *egologie.* Între timp, mai prinsesem ceva curaj, descoperind serioase incongruenţe în spusele Lui. M-am apucat să I le înşir cu o plăcere deosebită.

— Aţi debitat o grămadă de tâmpenii, am rostit pe un ton dulce-acrişor, cu cuvenita aroganţă. În primul rând, Omul este o specie dinamică, care a evoluat prin nenumărate faze din maimuţă şi este absurd ca Dumneavoastră să vorbiţi acum despre accesul în Rai numai prin plata a 50 000 de acţiuni ale societăţii *Dumnezeu S.R.L.*, deoarece societatea *Dumnezeu S.R.L.* a

luat fiinţă abia de câteva decenii. Ce făceau oamenii anterior acţiunilor pentru Rai, se duceau cu toţii în Iad? Apoi găsesc că aspectul Dumneavoastră este anormal - oare Adam şi Eva purtau costum şi cravată, atunci când i-aţi creat, după chipul şi asemănarea Dumneavoastră? În al doilea rând, ce să mai spunem despre găurile negre, despre contorsionările continuumului spaţiu-timp, despre misterele gravitaţiei? Şi cum se face că aţi creat ceva pe care Dumneavoastră, care sunteţi cu adevărat după chipul şi asemănarea noastră, nu sunteţi deloc în măsură să-l înţelegeţi? Iar dacă înţelegeţi toate astea, cum puteţi să mai susţineţi că sunteţi după chipul şi asemănarea noastră?

Îl pusesem în încurcătură. Eram sigur de asta. Îi ţineam piept, în mod dialectic. Poate că aveam să-L *constrâng* să mă lase să merg în Rai.

— Sunteţi foarte rău, răspunse calm Dumnezeu. Din acest motiv, vă voi arunca în Iad mult mai la fund decât voiam s-o fac până acum.

Încrederea-mi în mine s-a prăbuşit în mod mizerabil şi, fără voia mea, am constatat că sunt supus credinţei în Dumnezeu.

— N-aţi înţeles un fapt esenţial, continuă Dumnezeu. Nimeni dintre voi nu l-a înţeles vreodată. *Dumnezeu nu poate fi anacronic*! Dacă ar fi, atunci chiar că n-ar avea nici o noimă. Eu l-am creat pe Om după chipul şi asemănarea Mea, desigur. Dar nu-i aşa. În realitate, Eu l-am creat şi continui să-l creez şi recreez, clipă de clipă, zi de zi, făcându-l să se adapteze la exigenţele schimbătoare ale devenirii *Mele*. *Eu* sunt cel care mă transform permanent, încă de la începutul începuturilor, de atunci de când, *din întâmplare*, am luat fiinţă. *Eu*, care într-o bună zi am căpătat, în mod omenesc, conştiinţa a ceea ce eram şi a ceea ce făceam. Mă vedeţi acum îmbrăcat în costum şi purtând cravată şi Mă auziţi discutând despre

acţiuni. Odinioară, M-aţi fi văzut într-o peşteră, înfăşurat în piei de animale, mijlocind intrarea în Rai celor ce-Mi aduceau mai multe oi. Îmi vorbiţi despre găuri negre, gravitaţie, spaţiu-timp. Ştiu despre astea, ştiu. Dar nu vi se pare că până şi Dumnezeu ar avea dreptul la ceva incognoscibil? La urma urmelor, suntem la fel, după acelaşi chip şi asemănare. Forţele tainice ale naturii sunt, ca toate de altfel, parte din Mine şi din opera Mea, dar nu din acest motiv sunt supuse în mod necesar „Eului" Meu raţional. Unele dintre ele, cele de neînţeles prin antonomază, sunt manifestări ale voinţei Mele inconştiente, ale pulsaţiilor Mele ireale, sunt Contradicţiile Divine. Eu, ca Dumnezeu ce Mă aflu, Mă preumblu doar pe cărarea timpului şi, privind atent peisajul, adun tot mai multe Informaţii şi Complexitate. Este dreptul Meu şi destinul Meu. Cărarea aceasta s-a croit din întâmplare într-un fel de dimineaţă, ce a urmat unui soi de seară Haotică şi se va sfârşi atunci când peisajul va deveni prea monoton pentru a fi privit. O plimbare frumoasă! Adevărata, singura, reala Mea distracţie...

Când termină de vorbit, un lucru mi-a devenit foarte clar. Tipul trebuia să fie al naibii de important! Dacă aş fi spus şi eu aceleaşi lucruri, atunci când eram viu, m-ar fi frustrat cu siguranţă. Dumnezeu, în schimb, fără a mai vorbi de faptul că nu trebuia să fie pedepsit, avea să Se amuze aruncându-mă în Iad. Am încercat să menţin discuţia la subiect, pentru a amâna acea nefericită perspectivă.

— Dar înainte de a fi om al cavernelor, Dumneavoastră aţi fost şi maimuţă şi reptilă şi moluscă şi amibă...

— Chiar trebuie să-Mi amintiţi originile? izbucni Dumnezeu, cu privirea plecată. Hm, de fapt asta-i obârşia Mea. Am fost, la începutul începuturilor, materie, o formă de energie alcătuită cât se putea de elementar...

— Atunci, l-am întrerupt eu, cum se face că materia inertă şi toate animalele ce nu sunt Om continuă să existe, deşi Dumneavoastră aţi depăşit de acum acele niveluri de evoluţie?

— Într-adevăr, e o treabă frumoasă! zâmbi amuzat Dumnezeu. N-am înţeles-o nici Eu, niciodată, prea bine... Cred că toate astea se leagă, până la urmă, cu natura Mea divină. A fi prezent pretutindeni simultan şi atotputernic nu sunt neapărat nişte virtuţi. Sunt nişte caracteristici. Iar o consecinţă curioasă este persistenţa Mea întâmplătoare în unele forme de existenţă ce s-au perindat de-a lungul evoluţiei Mele.

— Încă o întrebare, am insistat. (Cât fusesem viu, visasem să conduc un talk show.) De ce Dumneavoastră, care sunteţi o persoană aşa importantă, pierdeţi atâta timp cu mine?

— Nu numai cu dumneavoastră. Fiind omniprezent, pot să Mă aflu într-un număr nelimitat de odăi, pentru a discuta cât doresc, cu oricine. Nu vă faceţi griji, nu sunteţi câtuşi de puţin singura Mea preocupare în această clipă şi nici una dintre cele mai interesante! Dar acum Mi se pare că s-a făcut târziu, în sens figurat, bineînţeles, şi v-aş ruga să vă lăsaţi condus în Iad fără a face nazuri.

— Dar nu-i cu putinţă! am obiectat gălăgios. (În realitate, era pe deplin posibil şi probabil.) O persoană atât de inteligentă ca Dumneavoastră, atât de... cultă şi de... matură nu se poate mânji cu...

— Prea târziu! mă întrerupse Dumnezeu, care, în mod evident, îi mirosea de la o poştă pe şarlatani. Aţi scăpat clipa prielnică, îmi pare rău, dar capacitatea Mea de introspecţie înţelegătoare a depăşit măsura pentru săptămâna asta. Acum trebuie să fac loc înfăţişării precumpănitoare a personalităţii Mele.

— Ce vrea să însemne asta?

— *Ulciorul nu merge de multe ori la apă*, răspunse Dumnezeu.

— Cum?

— Să mergem în Iad! spuse El cu convingere.

Era explicit, într-un fel al Său, dar mie ceva, ceva îmi scăpa.

— N-am putea, cumva, să cădem la învoială pentru o mică şedere şi în Purgatoriu? am propus într-o ultimă încercare de mediere.

— Purgatoriul nu există. Nu ştiu cine răspândeşte asemenea zvonuri imbecile. *Şi repet*: Urmaţi-Mă în Iad!

— Nu aveţi inimă?! Ce vă poate costa o biată indulgenţă?

— *Cine nu riscă nu câştigă*, spuse Dumnezeu. N-aş mai fi devenit cel ce sunt acum, dacă Mi-aş fi plecat urechea la toţi cei ce se miorlăiau în faţa-Mi. Iar acum veniţi: *Satana vă aşteaptă*!

— Cum puteţi fi atât de nemilos, am insistat cu acea logică a disperării. Tocmai pentru că n-aţi mai făcut-o niciodată până acum, tocmai de aceea ar trebui să mă graţiaţi. Un Dumnezeu nu este perfect dacă nu a făcut *cel puţin* o dată ceea ce-l stă în putinţă să facă.

— Vai, vai, vai, ţâţâi Dumnezeu. *Afacerile sunt afaceri*, *ce mai*!

— Totuşi ce câştig aveţi din asta?

— *Afurisit să fiu*! spuse Dumnezeu. (Era rău, ce mai; acum şi afurisea, pe deasupra.) Sunt prea blajin! Faceţi-Mi plăcerea şi ascultaţi-Mă, altfel Mă voi vedea nevoit să vă atomizez!

Trebuie să spun că sensul acestui ultim cuvânt de ameninţare rostit de El mi-a scăpat.

— Daţi-mi *o* şansă! L-am implorat în genunchi. Să vorbim, aşa, ca de la Om la Dumnezeu. Dacă mă înviaţi, fie şi pentru o clipă, pot să încerc să fac rost de cele 50 000 de acţiuni...

— *Erare divinum est*, spuse Dumnezeu. Am mai dat *O* dată - spun bine, *o* dată - crezare unuia dintre voi, care, tot aşa îmi spunea. După aceea, individul a început să cutreiere prin lume şi să spună că e fiul Meu!

— *Isus Cristos*?

Am fost, pur şi simplu, cuprins de teamă.

— Dar o spunea şi *înainte* de a muri...

— Ce ştiţi voi? Cristos a murit pentru prima oară la vârsta de treizeci de ani, nu la treizeci şi trei! A murit de ciroză. Apoi, M-am lăsat convins şi l-am lăsat să se întoarcă pe Pământ, dar n-a mai dus-o mult. Din nou, pentru a doua oară, atunci când cu crucea, nu avea la el echivalentul - de pe atunci - al acţiunilor pentru Rai.

— Dar după trei zile a înviat...

— *Da*, *şi a fugit*! Prima dată l-am înviat Eu şi a ţinut minte cum, aşa că a doua oară, amintindu-şi de pasajul secret, a şters-o taman pe acolo şi a încercat să-şi bată joc de Mine. Dar l-am căptuşit, imediat, şi l-am izgonit în Iad.

— Totuşi datorită acelui fapt a evoluat Biserica Creştină...

— Aţi priceput de ce nu trebuie să fac excepţii? *Erare divinum est*, *sed perseverare umanum est*. Să Mă ia dracu' dacă voi mai comite a doua oară aceeaşi greşeală! Şi acum vă rog să-Mi faceţi plăcerea...

— Da, desigur! Să merg în Iad, sigur, sigur!

— Bravo! Începeţi să deveniţi perspicace. Se vede treaba că întâlnirea cu Mine v-a maturizat!

— Da' de unde! O ştiam de mai înainte!

Nu mai aveam nimic de pierdut.

— Făceam pe prostul ca să-mi bat joc de Dumneavoastră cât mai mult!

— Aşa, care vasăzică? spuse el, roşu de mânie.

Îl batjocorisem pe Dumnezeu.

— *Blackie*! *Carmelo*!

Pe o uşă îşi făcură apariţia doi zdrahoni de îngeri, călcând apăsat. Mă legară fedeleş şi mă aruncară într-un mărfar ticsit de animale; mai ales, multe vaci. Apoi, din cauza duhorii, mi-am pierdut cunoştinţa. M-am trezit în Iad.

Iadul era un loc cu plafonul plin de lămpi fluorescente.

Aveam însărcinarea să strâng un bulon. Am strâns apoi încă unul. Şi încă unul. Am continuat aşa, să strâng buloane, uitându-mă cu fereală în jur. Mă aflam la banda de montaj dintr-o fabrică de dimensiuni uriaşe. Prima pedeapsă a fost a culorilor. Nu existau decât albul şi cenuşiul, iar mie îmi plăceau toate celelalte. Era deja prea mult ca să mă facă să urlu de durere cosmică, dar după zece minute mă obişnuisem şi nu-mi mai păsa.

A doua pedeapsă a fost a foamei. Stomacul cerea de mâncare şi gura nu i-o putea oferi. După aceea ne-au dus pe toţi la un restaurant şi nu m-am mai gândit nici la acel lucru.

A treia pedeapsă a fost a focului. După masa de prânz mergea, al naibii, o ţigară; dar nimeni dintre noi nu avea foc. Am cumpărat o brichetă de la un marocan şi se rezolvă şi problema aceea.

Într-o bună dimineaţă - trecuseră câţiva lustri... sau numai zile, nu-mi mai amintesc bine -, am făcut cunoştinţă cu vecinul de la banda de montaj, un tip cu trăsături anonime pe nume Hans. Era elveţian... sau, poate, somalez. Nu-mi mai amintesc bine.

— Hans, îmi spuse el (în perioada aceea ne numeam - mai mult sau mai puţin - cu toţii „Hans”), îţi mai aduci aminte de Hans?

— Da, cum să nu, Hans, am răspuns.

Discuţia păru să se încheie în acel punct.

Într-o altă bună zi, aşa cred, am discutat mai mult.

— Hans, l-am întrebat eu de data asta, tu ce părere ai despre Iad?

— Nu-i chiar atât de rău! Putea să fie şi mai rău, răspunse Hans pe un ton care mi se păru că avea o nuanţă de diplomaţie sau de tâmpenie.

— Ce anume ar putea fi „şi mai rău”?

— Hm, Raiul, la o adică.

— *Raiul*?

— Mda! E la fel de plictisitor, dar în schimb al naibii de periculos.

— Periculos? De ce, mă rog?

Ceva mi se părea ciudat.

— Pentru că rişti mereu să fii izgonit în Iad.

— Îţi baţi joc de mine? am ripostat jignit. Cum poţi să spui aşa ceva?

— Bine, bine. *Eu am fost* în Rai, spuse el cu seninătate.

— Cum?

— Aşa bine. Apoi, într-o bună zi, mi s-a făcut lehamite şi am venit aici.

— E chiar aşa de cumplit acolo?

— Depinde.

— Nu-i la fel pentru toţi?

— Bineînţeles că nu! Numai *nimicul* ar putea fi la fel pentru toţi. Doar că *nimicul* nu există, pe când Raiul da. Iar pentru mine Raiul a fost, în mod categoric, ceva urât. Trebuia s-o fac pe drogatul.

— Hm, mă rog, mă rog...

— Stai, stai! Drogat cu hidrocarburi, vreau să spun. E ceva mai rău!

— Cum?

— Da, hidrocarburi injectate în venă. De cinci ori pe zi. Ceva murdar, ce să-ţi mai zic. Acum pricepi de ce am preferat să vin în Iad?

— Eu credeam că în Rai se află fericirea... Acolo, în „Împărăţia Cerurilor”...

— Aşa cred cu toţii. Chestie de publicitate, nu? De fapt, obiectiv vorbind, nu există deosebire între aici şi acolo, în afară de faptul că Satana se îmbogăţeşte aici pe seama muncii noastre, în timp ce Dumnezeu, acolo, îşi bagă în buzunar cele 50 000 de acţiuni ale societăţii *Dumnezeu S.R.L.*, pe care i le dau ăi mai bogaţi, başca Paşaportul Ceresc.

„De necrezut!” am gândit şi am spus:

— Cum îţi procurai hidrocarburile?

— Fie aici, fie acolo, ne supuneam maşinaţiunilor stăpânilor noştri. Dacă m-am văzut silit să fac rost de hidrocarburile-dependente, înseamnă că ele, aveau o utilitate economico-socială.

— Care anume?

— Hm, nu prea ştiu şi nici nu mă interesează. După cum nu ştiu nici de ce-mi pierd timpul cu buloanele astea.

— Dar aici nu există noţiunea de timp, i-am atras atenţia.

— Şi nici să tot suceşti şi să răsuceşti buloanele n-are vreo noimă.

— Dacă o iei aşa, înseamnă că nici a fi fericit nu are vreo noimă!

— Într-adevăr. N-are nici o noimă. Totuşi, trebuie să fie ceva tare amuzant.

Am fost nevoit să-i dau dreptate. Deşi, în acea situaţie, nu prea o avea.

Am aflat, apoi, că Papa, cel pe urmele căruia mă ţinusem eu, fusese ucis, la două săptămâni după moartea mea şi, graţie celor 300 000 de acţiuni ale sale la *Dumnezeu S.R.L.*, fusese admis în Rai. Dar acolo îl puseseră să lucreze la un strung.

Am aflat, după aceea, care fusese soarta altor personaje celebre în timpul vieţii. Hitler, la fel ca toţi cei dotaţi ca el, nimerise în Rai, unde îşi reluase meseria de zugrav. Ronald Reagan fusese, în mod misterios, apreciat

de Dumnezeu şi căpătase funcţia de ambasador în Iad. Iulius Cesar se procopsise cu meseria de instalator sanitar, la fel ca Liz Taylor. Singurul care rămăsese ceea ce fusese era un oarecare Gigi Sabani, care nu fu în stare să tragă nici un folos.

Ei bine, băieţi, am promis să vă povestesc ceva şi mi se pare că m-am ţinut de cuvânt. Acum ştiţi mai multe despre Dumnezeu, despre Rai şi despre Iad. Deşi nu ştiu la ce anume v-ar putea folosi.

Mi s-a spus că fabulei i s-ar fi cuvenit o morală. Eu n-o cred; v-am luat şi aşa destul peste picior.

Dacă vi se va întâmpla, cumva, cândva, să muriţi - şi asta se va întâmpla, fiţi siguri! -, veţi putea da o fugă până la mine să-mi spuneţi vreun banc. Aşa vom fi chit. Că şi aici - ce să mai spunem! - ţi se face lehamite.

Trebuie să vă dau, totuşi, o ştire de ultimă oră din Iad. Noi cei morţi, damnaţii, ne vedem nevoiţi să evoluăm după legile unui *Weltanschauung*[1] tanatocentric. Se pare că acelaşi lucru se petrece şi cu preafericiţii din Rai. În puţine cuvinte vrem să exprimăm imaginea lumii văzută de morţi.

Consecinţa logică este că apar filozofii ce susţin că nu este neapărat necesar să fi fost viu pentru a fi mort. Aşa încât, viaţa *antemortem* devine o simplă chestiune de Credinţă şi cine crede în ea se regăseşte în secte cu rituri stranii.

Semnalmentele „epocii” noastre mi-au fost date, într-o bună zi, de prietenul meu tanatozof Iozafat. Era israelian... sau elveţian, nu-mi mai amintesc.

— Iozafat, îmi spuse (în acea vreme ne numeam cu toţii, mai mult sau mai puţin, „Iozafat”), îţi aminteşti de Iozafat?

[1] Concepţie sau imagine vastă asupra Universului şi a relaţiei omenirii cu el, în lb. germană (n. red.).

— Da, Iozafat, i-am răspuns.

Totul păru a se termina în acel punct. Dar într-o altă bună zi, aşa cred, am intrat şi mai adânc în subiect.

— Iozafat! i-am spus eu de data asta. Ce părere ai tu despre Viaţă?

— Nu există Viaţă înainte de Moarte, zise el.

SFÂRŞIT

Ideea de a scrie Invenţia originală *mi-a venit în ziua de duminică 16 octombrie 1988, cam pe la ora 3 noaptea. Mă întinsesem - ca să adorm, chipurile - de vreo zece minute, când, pe neaşteptate, mi-a venit inspiraţia. Ar fi trebuit să aprind lumina şi să mâzgălesc ceva pe hârtie, înainte ca ideea să-mi dispară din minte în timpul somnului. Dar ea mi se cuibărise atât de adânc în minte, încât am renunţat la acea măsură de precauţie; eram sigur că mi-o voi aminti în ziua următoare. Singura, adevărata necunoscută, m-am gândit, era dacă în dimineaţa următoare aveam să-mi amintesc de faptul că avusesem o idee cu o seară mai înainte. Aşa că, fără măcar să aprind lumina, am luat de pe jos un pantof şi l-am pus lângă pernă. Când aveam să mă trezesc, aveam să dau de el şi să-mi amintesc în acel fel că trebuia să-mi amintesc de ceva anume. Ideea urma să-mi revină imediat în minte.*

În mod cât se poate de firesc, în dimineaţa zilei de luni am fost din cale-afară de uimit văzând un pantof lângă perna mea. Mi-am amintit - efectiv, aproape imediat - că-l pusesem acolo eu, pentru a-mi aduce aminte de a-mi aminti ceva. Dar... ce anume?

Se făcuse ora zece. M-am chinuit preţ de o oră să-mi reamintesc ideea. Mă apucaseră furiile. Cum să se piardă, în aşa hal, ideile! Apoi, dintr-o dată, în minte mi-a apărut ceea ce gândisem cu o seară în urmă. Am luat un carneţel şi am aşternut pe hârtie, imediat, povestioara. După două ore isprăvisem şi preţ de jumătate de oră m-am bucurat de acel succes. După care viaţa mea a luat alt curs, dar asta n-are nici o legătură cu Invenţia originală.

Povestirea a fost tradusă în engleză, de Peter de Ville, şi în olandeză, de Henneke Schreiber.

A fost publicată, în numărul din noiembrie 1989 al revistei olandeze Holland SF. *În mod curios, până acum au*

citit-o sute şi mii de olandezi şi doar câteva zeci de italieni.

Invenţia originală *numără 585 de cuvinte*, *iar această introducere 353 de cuvinte*.

Habar n-am ce ar vrea să însemne toate astea.

INVENŢIA ORIGINALĂ

— Domnilor, iată aici cea mai nouă invenţie a mea: Maşina Timpului.

— Bine, bine, încuviinţă cu un aer satisfăcut unul dintre cei prezenţi. La ce anume foloseşte?

— Este cât se poate de clar: ne va ajuta să ne deplasăm nestingheriţi prin timp, răspunse inventatorul.

— Mda, interesantă chestie! comentă altul. Şi cam ce ar însemna timpul?

— Am inventat acest aparat tocmai pentru a-l descoperi.

— Bine. Arată-ne ce este în stare.

Inventatorul apăsă nişte pârghiuţe şi nişte butoane; un beculeţ se aprinse.

— L-am pornit, anunţă el.

Cei prezenţi se uitară de jur împrejur.

— Nu observ nici o deosebire faţă de ce era înainte, zise unul.

— Nici eu, aprobă altul. În afară doar de acest zgomot ciudat... aşa ca un fel de ţăcănit surd. Îl aud undeva în mine.

Îl auzeau şi ceilalţi, în sinea lor. Vorbiră despre asta timp de câteva săptămâni, fără a ajunge la vreo concluzie. Apoi, o lăsară baltă; totul fu dat uitării.

După douăzeci de ani

Acelaşi grup de persoane, în acelaşi loc. Puţin mai departe sc afla inventatorul.

— Este clar pentru toţi, spuse cineva, care-i natura tragediei ce ne-a lovit. Se pare că ne deplasăm, efectiv, prin timp şi implicaţiile acestui lucru sunt tulburătoare. Sângele, care mai înainte circula prin vene în mod

spontan, este acum împins de o pompă ciudată, aflată undeva în pieptul nostru, care se poate opri oricând. Când ea se opreşte, aşa cum s-a întâmplat în cazul unui biet coleg, acum câteva zile, încetăm să mai existăm. Noi, dintotdeauna un grup de fiinţe nemuritoare, alunecăm acum pe toboganul timpului către o moarte sigură. Este de menţionat aici şi ciudatul fenomen pe care l-am observat în ultimii douăzeci de ani, acela al fleşcăirii trupurilor şi al zbârcirii pielii, precum şi smintita tendinţă pe care o manifestă mediul înconjurător de a se altera, ramurile de a se usca, florile de a se veşteji, merele de a putrezi. Toate astea sunt o belea! se adresă el inventatorului. *Tu* - care ai provocat-o - ai încercat, în toţi aceşti douăzeci de ani, să afli un leac împotriva dezastrului? Ai inventat vreo maşină care să oprească prăbuşirea noastră în timp?

— N-a fost cu putinţă chiar imediat, răspunse deprimat inventatorul. Dar cred că, în zece-unsprezece mii de ani, aş putea s-o fac.

— Potrivit evaluărilor noastre cele mai optimiste, la fel ca şi noi, poţi spera să mai trăieşti cel mult douăzeci-treizeci de ani. Lucru evident, nu-ţi va fi de ajuns. De aceea am luat o hotărâre. Vom muri, pentru că este inevitabil. Vei muri şi tu. Dar în timpul care-ţi mai rămâne de trăit, trebuie să te sacrifici şi să încerci să repari greşeala. Ţi-am făcut rost de o femeie. Este o variantă a ta, modificată. Unindu-vă, va trebui să aflaţi, pe propria voastră piele, în ce fel să daţi naştere unei generaţii de indivizi muritori, cum suntem noi în prezent, care vor purta de-a pururi crucea amintirii - sau a intuirii nemuririi pierdute - şi care vor crea, într-o bună zi, o ştiinţă, o pricepere şi o îndemânare ce vor fi în măsură să inventeze o maşină care să poată anihila blestematele de efecte ale sceleratei tale invenţii. Asta-i tot. Te declarăm, aşadar, expulzat din comunitatea noastră. Ai răgaz până la miezul

nopţii să-ţi cărăbăneşti din Grădina noastră fuduliile, atât timp cât le mai ai. Şi să-ţi iei şi soaţa. Dacă mâine vă mai găsim aici, nu vom rezista tentaţiei de a te face bucăţi-bucăţi, cu mâinile noastre, dat fiind că tot eşti muritor! Şi... Adam...

— Da?

— Când ieşi din Eden, trage poarta după tine! ÎNCEPUTUL

Povestirea Operatorii de calculatoare se împart în două categorii... *am scris-o pe nerăsuflate în ziua de 11 octombrie 1988, de la ora 14 la ora 18. Ziua aceea nu începuse sub cele mai bune auspicii. În noaptea ce trecuse, mă culcasem pe la 5.30 şi mă deşteptasem la 11.30, prost dispus. Colac peşte pupăză, ploua. După o plimbare având drept singur scop reactivarea circulaţiei sângelui în trupul meu, la ora 14 m-am apucat de scris. Spre propria-mi surprindere, la 18 terminasem deja de aşternut pe hârtie povestirea* (*1 522 de cuvinte*). *În ziua următoare, 12 octombrie - aniversarea descoperirii Americii -, când a fost inaugurat în piaţa De Ferrari ceasul care marchează secundele ce s-au scurs în cei cinci sute de ani, aveam să cad într-un canal de scurgere; nu m-am lovit, dar mi-am sfâşiat pantalonii. Erau aceiaşi pe care-i purtasem cu o zi înainte, în timp ce scriam* Operatorii de calculatoare se împart în două categorii... *Atunci când scriam habar n-aveam că soarta pantalonilor mei se va hotărî atât de repede. Şi n-o ştiau nici pantalonii. Aşa se întâmplă pe lumea asta. Am purtat oricum aceiaşi pantaloni - cârpiţi cum se cuvine - încă un an de zile, până ce, în ziua de 24 septembrie 1989, i-am stricat de tot, când m-am prăbuşit într-o tentativă de lansare cu deltaplanul.*

OPERATORII DE CALCULATOARE SE ÎMPART ÎN DOUĂ CATEGORII

I.

Se trezi. Prima senzaţie a fost că se deşteptase dintr-un somn cu totul deosebit. Un somn greu, nemaipomenit, fără vise. I se părea că lipseşte ceva. Fiindcă era întuneric, întinse în mod mecanic braţul spre noptieră, pentru a aprinde lumina. Nu dădu de veioză. Şi nici de noptieră. *Cu neputinţă*. Bâjbâi. În zadar. Eşecul tactil îi răsună dureros în minte şi-l făcu să descopere altceva. Ceva mai rău. Şi anume că nu ştia cine era.

Avea conştiinţa de sine, gândea în mod coerent, dar nu avea noţiunea propriei identităţi. Zăpăcit de-a binelea, dădu să se scoale în capul oaselor în pat. Însă nu exista nici un pat! Întinse mâinile în toate direcţiile, dar nu fu chip să găsească ceva. Plutea în gol şi în beznă, fără identitate.

În minte i se restabili o legătură şi, în cele din urmă, află măcar cine era.

Era un renumit specialist în cibernetică, profesor la Harvard. Nimic rău în asta, se gândi el. Ar fi putut să se întâmple lucruri şi mai rele. Deşi, *ce* se întâmplase? Se pipăi. Măcar exista. Bâjbâi din nou cu mâinile, fără să găsească nimic. Chiar nimic? Mai făcu o încercare. Şi descoperi un lucru ciudat. Mâinile sale nu întâlneau rezistenţa aerului. Se afla în vid. *Absurd*, se gândi. Cum era viu, dacă nu exista aer? Totuşi, respira. Respira, însă nu percepea aerul intrând sau ieşind din el. Ce chestie nemaipomenită! Ce naiba i se întâmplase? Poate că nici corpul său nu exista, iar faptul că se pipăise şi-şi dăduse seama că exista nu era decât o *proiecţie a* minţii lui. De

ce nu? Se pipăi mai atent, ţinând cont de acea ipoteză. Ceva... Ba nu! Nimic! *Nu era nici măcar el*! Ce naiba...

Îşi propuse să chibzuiască cu cea mai mare atenţie. Avea capacitatea de a chibzui, fără nici o îndoială. Cât despre rest, nimic. Poate că din cauza cine ştie cărui accident se afla acum în comă şi mintea lui... Prostii! Gândirea îi era prea lucidă şi coerentă pentru a fi a unui individ aflat în pragul morţii. *Afară numai dacă nu*... Ajunsese la o concluzie cumplită.

Murise.

Gândirea lui - în mod contrar celor ce i se păruseră mereu a fi cu putinţă - supravieţuise morţii corpului. Ce altă explicaţie putea să mai existe? Pus în faţa faptului împlinit, până şi cel mai sceptic dintre savanţi trebuie să-şi revizuiască propriile convingeri. *Murise*.

Iar acum? Se putea presupune că avea să rămână acolo pe veşnicie. Altfel cum? O perspectivă înspăimântătoare. Ar fi trebuit să facă ceva. Încercă să întindă braţele cât mai mult. Faptul că ele nu existau în realitate îi dădea impresia că le putea întinde cât voia. Aşa şi făcu. Le întinse pe cât îi îngădui imaginaţia, ca pe nişte tentacule, le întinse la infinit. Era o senzaţie plăcută, de atotputernicie. În cele din urmă, dincolo de hotarele infinitului, percepu, cu buricele degetelor sale iluzorii, închipuirea unei senzaţii noi. Era ceva. *Ceva*!

Natura acelui *ceva* rămânea necunoscută, dar existenţa ei avea o importanţă absolută.

Bărbatul intensifică, cu toată energia voinţei sale, interacţiunea cu *Celălalt Lucru De Dincolo De El*. Şi se întâmplă ceva, în mod inevitabil.

În minte i se ivi o imagine. Clară. Fixă. O cuprindea în întregime şi nu putea să-şi ia privirea de la ea cu nici un chip. Părea că în minte i s-ar fi întipărit o fotografie. Recunoscu imaginea. Era laboratorul său de la universitate. Acolo. În faţa lui. Nemişcat.

Totuşi *de ce*?

Percepu cum în vidul ce-l înconjura mai apăruse ceva. Întinse braţele. Nu fu de ajuns. Întinse degetele... arătătorul, inelarul... Cu degetul mic, aşa i se păru, reuşi, pe neaşteptate, să apuce obiectul abia ivit în universul său. Interacţionă hotărât cu el! Imaginea din minte începu să se schimbe. Alunecă de la stânga spre dreapta, încet. Execută o lentă mişcare orizontală panoramică prin tot laboratorul şi se opri în faţa unei oglinzi uriaşe. În oglindă se vedea... se vedea... o videocameră! *O videocameră*?! Însemna ceva? *Da*! *Simţea că da*! Dar ce anume? *Ce*? Era ceva. Şi el mişcă acel ceva. Imaginea începu să se mărească. Videocameră prinse a bâzâi! Şi atunci... atunci... *Dumnezeule*! Iată... iată...

În mintea omului se iviră alte asociaţii şi se dezvăluiră multe alte noi amănunte.

O videocameră! El vedea acum prin intermediul unei video-camere! În sfârşit, i se dezvăluia, în mod desluşit, unde se afla realmente şi ce anume i se întâmplase. Nu murise câtuşi de puţin. Realitatea era cu mult mai crudă.

Nu murise. *Dar era*... Nu murise. Dar nu mai era nici viu.

Cu o zi înainte, făcuse o experienţă. O experienţă pe care o pregătise toată viaţa. Întreaga lui existenţă fusese închinată ciberneticii şi devenise cel mai mare expert mondial în tehnologia psihotronică, dezvoltând noi şi revoluţionare sisteme de calculatoare din cea de a douăsprezecea generaţie, de concepţie *panconexiunistă*.

Exemplarul aflat în laboratorul de la universitate era în mod indiscutabil cea mai preţioasă bijuterie a lui. Construit cu cele mai noi materiale, super şi hiperconductori, cu o reţea de circuite de legătură de mai multe zeci de ori mai bună decât cea a unui creier uman, exemplarul H.G.W.E.L.L.S.-5 (aceasta îi era denumirea) avea, teoretic, capacităţi de neconceput pentru mintea omenească. Practic, însă, deocamdată nu se reuşise

dotarea lui cu cantitatea de *informaţie* necesară pentru a-i acţiona puternicele procese autonome de autoinstruire. Experienţa pe care hotărâse s-o facă avea drept scop tocmai depăşirea acelui obstacol.

În prima seară, conectase pe ascuns, ca să nu fie împiedicat de colegi, propriul lui creier la calculator cu ajutorul unui dispozitiv special inventat în mare secret. Poate că aşa ar fi putut să-i smulgă lui H.G.W.E.L.L.S.-5 datele privind *Organizarea* şi *Informaţia*, necesare punerii oficiale în funcţiune a aparatului. Se întâmplase însă altceva.

Calculatorul *absorbise* cumva conexiunea electromagnetică a creierului biologic, *însuşind-o*. Aşa se făcea că el se afla acum în calculator. Gândirea lui nu mai era determinată de impulsuri electrice între componente organice, ci între componente anorganice. Corpul fizic încetase să mai aibă viaţă, ca urmare a şocului provocat de transfer, dar legăturile cu el trebuiau să persiste şi când se va obişnui cât de cât cu noul mediu - era sigur că pentru asta nu-i va trebui prea mult timp - va putea, cu siguranţă, să se retransfere cu uşurinţă şi să învie.

Ce descoperire senzaţională! Ce progres pentru specia umană. Orizonturile pe care descoperirea le deschidea depăşeau orice imaginaţie.

Acum, Omul avea la îndemână un soi de nemurire. Atunci când trupul va ceda, în urma presiunii exercitate de numărătoarea inversă pe care ADN-ul o pune în mişcare încă din clipa naşterii, gândirea va putea să fie scoasă din învelişul ei şi depusă, întru veşnică păstrare, în lăcaşul sigur al unui formidabil calculator, unde va putea să dobândească şi alte valenţe şi să se perfecţioneze la nesfârşit, fără a mai vorbi de îndepărtata perspectivă a sfârşitului Universului.

Savantul se gândea la toate acelea şi era *fericit*.

Prin intermediul videocamerei, putu să vadă cum uşa de la laborator se deschise şi cineva trecu pragul. Era femeia de serviciu, care purta o găleată cu apă şi o mătură.

Ce noroc! *În acest fel*, *îi pot spune să-mi cheme imediat colegii*, *care să vină aici înainte ca să mă reîncarnez în corpul meu*. *Şi ce mai noroc*, *apoi*, *ca trupul meu să se găsească în cealaltă sală a laboratorului*! *Dacă femeia m-ar fi văzut cumva*, *zăcând aşa fără viaţă şi cu atâtea fire în jurul capului*, *cu siguranţă că ar fi apucat-o damblaua*.

Trebuia să-i atragă atenţia. Scotoci prin vid - de jur împrejurul său, cu insistenţă, mereu -, întinzându-şi peste tot braţele, mâinile, degetele, picioarele, ochii, nasul, părul. Încercă să preia controlul asupra a tot ceea ce exista. În cele din urmă, găsi monitorul, îl porni şi scrise mesajul prin care îi transmitea femeii de serviciu să-şi lase baltă treaba şi să-i cheme imediat pe colegii lui.

2.

Margareth Smith deschise uşa. Mai avea de dereticat laboratorul acela şi după aceea putea să plece acasă. Imediat cum intră, observă că videocamera se puse în mişcare. Porni numaidecât şi imprimanta, se deschise casa de fier electrică, ventilatorul prinse a se învârti, iar un megafon începu să emită sunete nedesluşite.

„*Ce mai harababură*!” gândi Margareth Smith. Se îndreptă spre aparaturi. *„Binecuvântat profesor*! *Dar cum poţi fi atât de împrăştiat*? *Ce mai harababură*... *Toate alea aprinse*! *Ventilatorul*, *toate alte alea*, *televizorul*... *Să uiţi chiar aşa*, *mereu*, *să le stingi pe toate*?” Înainte de a se apuca de dereticat, se îndreptă - cu paşi siguri - spre calculatorul care le comanda pe toate şi-l stinse.

Clic!

Titlu complet: *OPERATORII DE CALCULATOARE SE ÎMPART ÎN DOUĂ CATEGORII*: *CEI CARE AU PIERDUT DEJA DATELE ŞI CEI CARE URMEAZĂ SĂ LE PIARDĂ*. „Proverb chinez (sau californian; datele referitoare la originea proverbului, păstrate într-o mare bancă de date, au fost, în mod coerent, pierdute) la sfârşitul secolului XX (poate).”

MORALA: Dacă vi se va întâmpla vreodată să nimeriţi în interiorul unui calculator, mai întâi va trebui să efectuaţi un backup din voi înşivă, având grijă să-l salvaţi de mai multe ori pe hard-disk şi să vă doriţi ca în noua voastră locuinţă să nu se fi oploşit cumva vreun blestemat de virus.

SFÂRŞIT

Povestirea Idealurile omenirii *a fost scrisă în zilele de 23, 26 şi 27 ianuarie 1988. Dacă nu mă înşeală memoria, în acea perioadă rula la televiziune serialul de „scien cefiction”* Vizitatorii. *Am pus cuvintele „science fiction” între ghilimele, deoarece* Vizitatorii *are în el la fel de puţin SF autentic cât haz are Jerry Cal faţă de Charlie Chaplin. Era un serial stupid care, cu siguranţă, se asemăna mai degrabă cu* Dallas *sau cu un western decât cu orice roman science fiction. Ceea ce m-a deranjat a fost faptul că, vizionând ceva de tipul* Vizitatorii, *telespectatorul neavizat este silit, în majoritatea cazurilor, să admită că* acesta *ar fi science fiction-ul şi să tragă concluzia că science fiction-ul* nu *îi place. Cine a citit fie numai câteva* bune *romane SF* ştie *că sunt două lucruri ce nu au nimic în comun, deşi amândouă sunt etichetate ca „science fiction”. De la această „neînţelegere” mi-a venit ideea care a stat la baza povestirii* Idealurile omenirii.

Dacă mă gândesc bine, nu ştiu cum am făcut să-mi aflu cheful şi timpul pentru a o scrie, deoarece luna ianuarie 1988 se dovedea pentru mine una din acele clasice „perioade de rahat”. Nu am păreri preconcepute în privinţa cuvântului rahat - sunt de părere că rahatul este un lucru util şi sănătos, cu condiţia să stea acolo unde-i e locul - dar atunci când rahatul îşi părăseşte locul ideal (*haznaua*) *şi o porneşte haihui, băgându-şi nasul unde nu-i fierbe oala, amestecându-se în viaţa ta, atunci îţi dai seama că nici măcar nu poţi să tragi apa, pentru că apa te-ar putea lua şi pe tine.*

Ce legătură au toate astea cu povestirea care urmează? Nici una, bineînţeles. Dar chiar dacă n-ar avea nici o legătură, trebuie să admiteţi că rahatul pute şi că dacă nu s-ar putea trage apa, aşa ceva ar fi o problemă.

Idealurile omenirii *numără 2 581 de cuvinte.*

Citind-o, veţi avea confirmarea că cel puţin jumătate din introducere nu are realmente nimic de a face cu ea. Singurul ei merit este că-i mai scurtă decât povestirea. Şi nu s-ar spune că - dacă veţi avea cumva probleme de acest gen - ea nu s-ar putea dovedi a fi pentru voi un stimulent util pentru vreo mişcare peristaltică.

IDEALURILE OMENIRII

Când, cu prilejul unei excursii la munte, am văzut aterizând o farfurie zburătoare, am fost întru câtva surprins şi mi s-a făcut rău. Dintotdeauna fusesem un asiduu cititor de science fiction şi, obişnuit cu marea varietate a întâmplărilor originale, uimitoare şi minunate ce le întâlneam în lecturile mele, simpla idee a unei banale farfurii zburătoare care, fără nici un fel de imaginaţie, ateriza în faţă-mi, invitându-mă la obişnuita întâlnire, având alături de mine pe cel de-al treilea tip, m-a făcut să mă revolt.

Nu la fel gândea însă şi Spielberg, prietenul cu care efectuasem excursia şi singurul martor în afară de mine al miniinvaziei. Bolborosi nişte tâmpenii, preţ de vreo zece minute, până am ajuns în poiana unde aterizase astronava, apoi tăcu pentru câteva clipe şi nimeni n-ar fi putut să-l facă să mai scoată vreun sunet.

Din astronavă îşi făcu apariţia un extraterestru. Cu tulburare, am constatat că era o fiinţă omenească ca mine şi că, mai rău, era îmbrăcat mai bine decât mi-aş fi putut eu permite vreodată s-o fac. Toate astea nu-mi plăceau câtuşi de puţin.

— Cine sunteţi şi de unde veniţi? l-am întrebat.

Date fiind premisele, se putea foarte bine continua cu banalităţi.

— Suntem extratereştri şi venim de foarte departe! răspunse alienul vădind o perfectă stăpânire a propriei mele limbi, ceea ce abia mai târziu reuşi să mă mâhnească.

Spielberg era ca vrăjit. Eu, în schimb, simţeam deja că nu mai pot.

— Să fim serioşi! i-am spus alienului, cu intenţia de a-mi etala logica matematică. Probabilitatea ca o navă spaţială

să coboare pe Pământ şi ca din ea să iasă un organism viu, extraterestru, a cărui specie în milioanele de ani ale evoluţiei pe planeta lui să fi dobândit, din întâmplare, o înfăţişare umană, îmbrăcăminte *de marcă* şi cunoştinţe ale limbii vorbite actualmente de noi este de unu la o cifră foarte asemănătoare infinitului. Aşadar, *de-a ce ne jucăm*!

Nu fusesem prea amabil cu el, dar există nişte prostii, pe care un asiduu cititor de science fiction de bună calitate nu-i dispus să le ia în considerare. Aşa-zisul alien nu-şi pierdu cumpătul.

— Bine, spuse el. Constat la dumneavoastră o eficienţă de gândire peste aşteptări. Mă voi face explicit la nivelul a ceea ce intuiesc că ar fi facultatea dumneavoastră de înţelegere.

Aparţinem unei civilizaţii extraterestre mai avansată decât a voastră şi suntem membri ai marii Ligi Galactice. Cei şaizeci de înţelepţi care conduc Liga au hotărât să ne folosim existenţele pentru a merge în misiune pe acele lumi unde inteligenţele locale au atins un anumit grad de dezvoltare, ca să le acordăm asistenţă şi ajutor întru realizarea ţelurilor specifice. Din motive lesne de înţeles, ceea ce vedeţi acum nu este, fireşte, adevărata mea înfăţişare.

Am fost dintotdeauna conştienţi de faptul că există mari deosebiri între ceea ce este firesc pentru o specie şi ceea ce este pentru alta. De aceea, pe parcursul a milioane de ani pe care le-am petrecut vizitând şi ajutând cele mai diferite forme de viaţă din galaxie, am învăţat, *în mod filogenetic*, să intrăm, întotdeauna, în realitatea speciilor ai căror oaspeţi eram, respectând *Weltanschauungen*-urile locale. Este singura cale de evitare a conflictelor şi de a face ca raportul să fie unul constructiv. Din acest motiv, am adoptat o înfăţişare asemănătoare cu a voastră, vorbim limbile voastre şi vă vom studia cu atenţie cultura, pentru a ne comporta riguros potrivit aşteptărilor voastre.

Ne vom feri să vă deranjăm, acţionând în chipuri ce vă pot părea ilogice. Pentru a înlătura această eventualitate, vom rămâne pe acest munte, până când unii dintre reprezentanţii noştri vă vor studia temeinic cultura şi vă vor asimila *Weltanschauung*-ul. Apoi vom putea interveni şi vă vom putea ajuta să vă realizaţi idealurile mai importante. Cu mijloacele de care dispunem, ne va trebui cel mult o zi şi, la terminarea operaţiunii, veţi putea şi voi, în sfârşit, aidoma milioanelor de specii inteligente din univers, să trăiţi în... - aici se întrerupse pentru o clipă spre a chibzui - ...cred că expresia lingvistică cea mai potrivită ar fi *Raiul vostru pe pământ*.

Toate acestea se întâmplă pentru că aşa doresc Cei Şaizeci de Mari înţelepţi ai Ligii Galactice, care ne trimit pe noi şi pe alţii asemenea nouă pe toate planetele locuite, pentru a face să domnească pretutindeni Perfecţiunea, potrivit modelelor reale locale.

Cele spuse de străin mi-au excitat destul de mult imaginaţia. Până şi pe cea a prietenului meu Spielberg, care, revenindu-şi din şoc, îşi recăpătase graiul.

— Închipuie-ţi ce frumos este! îmi spuse el cu exaltare în glas, în timp ce jeepul meu ne readucea printre oameni. Dacă am priceput bine, *toate* idealurile mai importante ale omenirii se vor realiza de la o zi la alta! Ca şi cum ar acţiona o baghetă magică! Ştii ce înseamnă asta, Lucas? Gândeşte-te, *gândeşte-te* la oameni ca la nişte fiinţe în sfârşit altruiste, bune, înţelepte! E minunat! Imaginează-ţi că nu vor mai fi războaie, nu va mai exista nici ură şi nici foamete în lume! *Toate* aceste idealuri realizate, în sfârşit! Este *triumful* nostru, al idealiştilor! Şi toate astea se petrec în timpul vieţilor noastre! Nu-i uluitor? Încă nu-mi vine să cred! Vom vedea, în sfârşit, fiinţa omenească izbăvită, pentru totdeauna, de relele şi de viciile sale!

Eram în deplină sintonie cu euforia lui, dar nu m-am putut abţine să nu remarc, aşa, fără a mă gândi:

— Izbăvită de viciile sale? Spielberg, ai face bine să-ţi dai osteneala s-arunci pe fereastră frumuseţea aia a ta de trabuc. N-am putut suporta niciodată în jeepul meu duhoarea de trabuc.

Spielberg încetă să mai iradieze de fericire, dar nu se îndură să se despartă de suzeta sa din tabac. Se cufundă din nou în tăcere şi nu-mi mai vorbi până acasă. I-am fost însă recunoscător, pentru că în conştiinţa mea îşi făcuse loc, dintr-o dată, un nedesluşit sentiment de îngrijorare.

Mi-am dat seama despre ce era vorba mai târziu, în salonul meu, când îmi sorbeam obişnuitul whisky de după masă. Trebuia, oare, alcoolul să fie considerat un viciu? Avea să fie eliminat din lume întru respectarea idealului ce şi-l doreşte Omul de a fi mereu lucid, sănătos şi refractar ideii folosirii drogurilor?

Bineînţeles că m-am îmbătat zdravăn, mai rău ca oricând. Sticla se goli rapid şi eu m-am făcut criţă; apoi, condus de cine ştie ce forţe impersonale ale personalităţii mele, am ieşit, probabil să caut vreo prostituată. Trebuia să mă grăbesc, pentru că-mi făcusem socoteala ca nu cumva să-mi treacă pofta, ori să nu mai fiu în stare de nimic. Ce mai obsesie! N-am găsit ceea ce căutam şi până la urmă mă tem că i-am făcut poftele unei huidume de negru, cu barbă şi pantaloni de piele; apoi mi s-a rupt filmul, aşa că nu-mi mai amintesc nimic.

M-am trezit cu dureri, buimăcit şi umilit şi, în zilele ce au urmat, starea mea sufletească nu s-a îmbunătăţit cine ştie ce. Neliniştea şi groaza pe care le încercam creşteau pe măsură ce supuneam unor analize continue fiecare dorinţă a mea, fiecare gest, fiecare acţiune.

Beam o cafea şi-mi veneau în minte bieţii ţărani brazilieni care, pentru doi gologani, o cultivaseră pentru

mine; citeam ziarul şi mă gândeam că pentru fabricarea lui fuseseră doborâte hectare de pădure în bazinul Amazonului şi fuseseră omorâţi indienii care trăiau acolo de mii de ani; pe orice obiect puneam mâna, descopeream că era „made în Taiwan”, „Hong-Kong”, „Coreea”, „India”, sau alte state sărace, fiind rodul muncii şi al suferinţelor îndurate de oameni exploataţi în numele bunăstării mele. Nu exista nici un lucru pe care să-l posed şi care să nu fi fost alcătuit din materii prime sustrase unor ţări ce nu aveau încă mijloacele necesare ca să le folosească pentru ele şi care, când, într-o bună zi, le vor fi dobândit, nu vor mai fi posedat materiile prime.

Nu vreau să spun că toate astea mi-ar fi dat sentimentul că aş fi vinovat - ce puteam eu face? - dar *tremuram*, gândindu-mă c-ar fi putut să însemne pentru mine realizarea idealurilor celor mai importante ale omenirii: Egalitate, Pace, Altruism, Înţelepciune. Şi să nu uităm nici de Virtute.

Îmi voi păstra privilegiile?

În aşteptarea „Raiului pe pământ”, am petrecut *cea mai rea* dintre lunile din viaţa mea. Am căzut pradă tuturor viciilor şi depravărilor şi am aflat că şi lui Spielberg i se întâmplase la fel. La început, încercaserăm să punem în gardă omenirea, în legătură cu ceea ce avea să se întâmple; dar apoi - după ce fuseserăm luaţi drept imbecili de câteva ori şi ameninţaţi cu puşcăria, pentru tulburarea liniştii publice - ne lăsaserăm păgubaşi.

În cele din urmă, extratereştrii au intrat în acţiune şi s-au apucat să schimbe lumea. Când mi-am dat seama, n-am fost în stare să-mi înăbuş un oftat de uşurare.

În dimineaţa aceea, în numai câteva clipe, şi-au făcut apariţia mii de astronave care au împânzit cerul şi au nimicit sute de oraşe de pe tot globul, anihilând cu uşurinţă defensivele terestre şi cucerind lumea în doar câteva ore.

Ştirile ce ne parveneau erau confuze, dar lui Spielberg şi mie ne-a fost clar imediat că, acum, străinii erau noii stăpâni ai Terrei.

Zile de-a rândul, ne-am tot întrebat ce puteau însemna toate evenimentele acelea. Pe de o parte, încercam un sentiment de uşurare pentru că nu suferiserăm privaţiuni sau transformări; pe de altă parte, nu puteam să nu fim îngrijoraţi de faptul că planeta noastră fusese cucerită de extratereştri. Ce se mai alesese, oare, de idealurile de Egalitate, Pace, Altruism, Înţelepciune? Se renunţase la ele sau cucerirea Pământului era doar un pas inevitabil spre realizarea lor?

După o săptămână lipsită de orice fel de ştiri, n-am mai fost în stare - Spielberg şi eu - să suportăm povara nesiguranţei; drept pentru care, am hotărât să pornim în căutarea străinilor. Am avut norocul să-i regăsim pe acelaşi munte, pe care se aflaseră cu ocazia primei noastre întâlniri; nu părăsiseră locul, ba chiar înălţaseră o impozantă construcţie piramidală.

Am fost imediat conduşi la individul pe care-l cunoşteam deja şi pe care Spielberg îl întrebă direct:

— De ce aţi făcut ceea ce-aţi făcut?

— Eram convins că, cu ocazia primei întâlniri, v-am explicat cât se poate de desluşit motivele noastre, răspunse extraterestrul.

— Aţi vorbit despre împlinirea celor mai înalte năzuinţe ale Omului. Nu ni se pare însă că aţi făcut mare lucru în favoarea Păcii, Egalităţii, Altruismului şi Înţelepciunii.

— Cum?... întrebă alienul. Era uimit. *Ce tot îndrugaţi*? Vorbiţi serios sau sunteţi nebuni? Ne-am dat seama de faptul că idealurile, la care vă gândiţi toată viaţa, sunt cele ale *profitului personal* şi *violenţei*. E imposibil să fi comis o asemenea greşeală! Apoi râse şiret. Scuzaţi! Era să uit că sunteţi o specie care se complace în ipocrizie, nu v-am interpretat în această cheie aserţiunea.

Spielberg şi cu mine ne-am privit miraţi.

— Nu comentaţi nimic? întrebă alienul pe un ton ce părea în mod sincer dezamăgit. Totuşi am îndeplinit în mod perfect cel mai măreţ dintre idealurile speciei voastre: *cucerirea lumii*.

Nu eram în stare să credem ce ne auzeau urechile.

— Dar... sunteţi sigur că... cucerirea lumii este cel mai măreţ... ideal al neamului omenesc? murmură Spielberg.

— Ei na, asta-i bună! replică extraterestrul aproape indignat. Înainte de a acţiona, v-am analizat cu mare grijă toate componentele. Am concluzionat că, de la începutul istoriei şi până acum, toţi indivizii din specia voastră, din trecut şi din prezent, cărora aţi considerat oportun să le păstraţi amintirea, prezintă aceeaşi caracteristică. Au tins întotdeauna, mai întâi şi mai întâi, spre idealul abia enunţat sau spre un simbolic echivalent al lui. Cei ce s-au remarcat mai mult în această încercare de cucerire se bucură acum de respectul şi consideraţia voastră. Semnificaţia observaţiei este univocă. Am înţeles acum ceea ce încercaţi, în zadar, de milioane de ani, eliberându-vă astfel de povara de a continua să încercaţi - pentru cine mai ştie cât timp - să vă atingeţi, singuri, obiectivul.

— Ce veţi face în continuare? am întrebat. Îi veţi asmuţi mereu pe oameni unii împotriva altora, pentru a le exalta idealurile de violenţă?

— Nu mai este nevoie. Cucerirea lumii este un ideal de categorie *superioară* şi realizarea lui elimină *de facto* necesitatea, în ultima analiză, instinctul de violenţă este doar instrumentul folosit de oameni pentru atingerea Marelui Lor ţel şi a echivalentelor sale simbolice. Acum, când obiectivul a fost atins, prevedem că violenţa reciprocă va pierde încet-încet din importanţă şi din valoare pentru voi, iar instinctele, o consecinţă a ei, vor pierde în intensitate şi până la urmă vor dispărea în viitoarea voastră filogeneză.

În mod vizibil, Spielberg nu pricepuse mare lucru. Eu, poate că da.

— Dar atunci..., am spus, poate că... într-un anumit fel... s-ar putea spune c-aţi făcut toate astea spre binele nostru... pentru binele nostru *viitor*!

Realitatea reîncepea să-mi fie favorabilă.

— Este ceea ce v-am spus de la bun început, zise pe un ton calm alienul. Ne aflăm aici pentru a face să se îndeplinească cele mai măreţe idealuri ale voastre şi pentru a vă ajuta să vă respectaţi regulile *Weltanschauung*-ului.

Spielberg îşi recapătă graiul.

— Dar nu puteaţi găsi o metodă mai puţin crudă pentru ca să se îndeplinească acest... ă-ă-ă, ideal al nostru? întrebă el. Aţi ucis milioane de fiinţe nevinovate!

Alienul îl privi cu uimire.

— Ce fel de argument mai e şi ăsta? Noi am acţionat în *perfectă* conformitate cu obişnuitul şi preferatul vostru mod de acţiune. Atunci când coborâm pe o planetă, nu ne luăm *niciodată* libertatea de a aplica acolo criteriile şi valorile *noastre.* Întotdeauna, ne însuşim şi proslăvim *numai* valorile şi idealurile civilizaţiei care ne acordă ospitalitate. Ferească Dumnezeu să ne dea vreodată prin cap să impunem concepţia *noastră* despre bine şi despre rău! Am fi, în acel caz, nişte tirani!

Spielberg înghiţi în sec, cu nervozitate.

— Cum aveţi de gând să vă comportaţi faţă de omenire, acum când v-aţi îndeplinit misiunea cea mai importantă? l-am întrebat eu.

— Nu vă faceţi griji, m-a liniştit alienul, vom acţiona în modul cel mai evident şi mai firesc şi nu vom zădărnici nici una dintre speranţele voastre. Vom începe prin a vă lua toţi tinerii, cărora le vom consuma creierul, care ne place foarte mult.

Spielberg scoase un urlet.

— Dar este inuman!

— Aţi văzut? chicoti extraterestrul. Sunteţi şi dumneavoastră de acord cu mine. Exact asta aşteaptă de la noi majoritatea pământenilor. Am vizionat toate filmele science fiction, care vouă vă plac în mod deosebit, înainte de a hotărî să ne situăm pe această poziţie. Şi nu vă vom dezamăgi.

Spielberg parcă paralizase. Eu am rostit ceva, dar cu o voce răguşită, oribilă.

— Nu toată lumea aşteaptă asta de la voi. Unii preferă science fiction-ul din cărţi celui din filme... şi ei nu-şi închipuie, desigur, că vouă vă „plac creierii lor”.

— Potrivit raţionamentului vostru preferat, continuă străinul, „cel democratic”, ceea ce gândeşte minoritatea nu are nici o importanţă. Iar nouăzeci la sută dintre voi leagă noţiunea de extraterestru de ceea ce au învăţat din filmele science fiction. Nu le putem distruge *Weltanschauung*-ul, comportându-ne diferit de modelele lor de realitate.

Nici Spielberg şi nici eu n-am fost în stare să-i răspundem. Extraterestrul scoase ceva - ceva care în filmele science fiction este, de obicei, un pistol dezintegrator -, un amărât, neghiob şi banal pistol dezintegrator!

— Bineînţeles că, îşi continuă el ideea, nu vă putem lăsa să porniţi, aşa, haihui, prin lume, pentru a vă apuca să spuneţi cum stau lucrurile. Nu că ne-ar păsa cine ştie ce, însă majoritatea voastră şi-ar închipui că nu ne stă în caracter să ne comportăm astfel, iar acest lucru s-ar putea să-i tulbure.

Străinul îndreptă pistolul spre Spielberg şi apăsă pe trăgaci. Spielberg se dezintegră fără a mai apuca să scoată vreun geamăt.

De atunci au trecut cinci secunde.

Acum e rândul meu.

SFÂRŞIT

Povestirea Infernul *a fost scrisă în după-amiaza zilei de 22 iunie 1989. Inspiraţia, dacă putem numi aşa o stare de depresie paroxistică, îmi venise dimineaţa, într-o brutărie din piaţa Tommaseo, ascultând ciorovăiala unor gospodine bătrâne, căzute pradă nevoii de nestăvilit de a se lua la harţă pe temeiul vechii şi spinoasei probleme: Cine a intrat prima în prăvălie. „Eu am fost prima!" „V-am văzut când aţi intrat!" „Eram după domnul!" Printr-un modest efort de imaginaţie, am încercat să înlătur pentru o clipă natura omenească a grupului de gâlcevitoare şi, imediat după aceea, m-am trezit într-un parc, pe malul unui lăcuşor, asistând la o scenă la fel de obişnuită: bătaia dintre gâşte, pentru câteva fărâmituri aruncate de un sadic iubitor de animale. Aceeaşi ciondăneală, aceeaşi gamă de sunete supărătoare şi inutile, aceeaşi gratuită şi patetică ferocitate! M-am îngrozit, nu atât pentru faptul că nu-mi plac animalele, ci pentru că gâştelor antropomorfe le era recunoscut statutul uman şi transpunerea în viaţă a instinctului natural de a se apuca de guler una pe alta, iar măsura de ale fi închis într-un ţarc ar fi fost pe nedrept condamnată de magistratură mai curând decât, cum ar fi fost logic, de asociaţia pentru protecţia animalelor.*

Totuşi, dacă voiam să-mi cumpăr pâinea, trebuia să fac zilnic excursii în zona lacului, la îngrăditura cu gâşte. Poate fi şi mai rău, îmi veţi spune. Ştiu, ştiu. Dar poate fi şi mai bine!

Aşă am aşternut pe hârtie povestirea Infernul, *pe care am terminat-o la ora 18.41.*

Ea numără doar 973 de cuvinte, însă am avut nevoie de o jumătate de după-amiază ca s-o scriu.

INFERNUL

— Fii bine venit în Infern, fiule!

Novicele damnat privi de jur împrejur, la mediul în care îi fusese hărăzit să ajungă. În afară de prezenţa Satanei, nimic nu părea deosebit de alarmant.

— Îţi pot oferi ceva? întrebă Diavolul. Ceva, aşa... nu ştiu... un gând profund, un raţionament cuminte, vreo disertaţie strălucitoare? Hai, hai nu fă mofturi! Dacă vrei ceva cere, profită, acum, pentru că o dată începută ispăşirea pedepsei, nu vei mai avea parte de toate aceste *plăceri*.

— Nu vreau nimic, mulţumesc.

Poate că era vreo înşelătorie, aşa că novicele damnat prefera să rămână cu ale sale.

— Atunci te vom caza imediat în Infern, spuse Satana.

— Dar ăsta nu-i Infernul?

— Bineînţeles că-i Infernul. Dar aici ne aflăm la „recepţie”. Centrele de ispăşire se află altundeva.

— Unde este şi cum arată Infernul adevărat?

— Nu există un singur soi de Infern. Fiecare damnat este trimis acolo unde i se cuvine, pe măsura capacităţii lui de a suferi.

— Bine, bine. Dacă îmi este îngăduit să întreb, care va fi tratamentul la care voi fi supus *eu* în Infern?

— Eşti un individ dotat cu o mare inteligenţă dar, mai ales, cu o puternică conştiinţă a ceea ce vrea să fie natura umană. Aşa încât ţi s-a hărăzit un loc în care această conştiinţă va suferi în aceeaşi măsură cu cele ce o înconjoară. În curând, vei păşi în noua ta existenţă, într-o societate ce ţi se va părea cu neputinţă de suportat. Vei fi silit să desfăşori o muncă monotonă, mereu aceeaşi, de a cărei absolută inutilitate îţi vei da seama cu tot mai multă groază. În plus, vei fi supus la cazna de a asculta, o oră pe

zi, flecăreala semenilor tăi prin magazinele în care vei fi nevoit să zăboveşti pentru a-ţi face cumpărăturile. O oră pe zi, pentru a-ţi frământa mintea ca să-ţi aminteşti cine erau bătăuşii care-ţi aruncau în autobuz priviri ucigătoare. O oră pe zi, pentru a-ţi biciui conştiinţa cu insignifiantele ştiri trâmbiţate prin intermediul ziarelor. O oră pe zi, răgaz pentru a muri puţin câte puţin în nirvana televizorului tău iar ceea ce-ţi mai rămâne, ca timp şi energie, va pieri în fărâmiţarea legăturilor sentimentale dintre persoane ce nu vor pricepe ceea ce eşti şi ceea ce poţi înţelege, aşa cum un şoarece nu poate înţelege Simfonia a IX-a a lui Beethoven. Toate astea vor fi condimentate cu lucida conştiinţă a faptului de a te fi azvârlit spre moartea ta definitivă şi chinuit de conştiinţa de a-ţi pierde, printre imbecili, timpul ce-ţi mai rămâne de trăit.

Damnatului i se căscaseră ochii cât cepele de groază.

— Cum adică, Infernul nu este veşnic? întrebă el. Eu credeam că durează o veşnicie.

— Infernul nu este veşnic, replică Diavolul, pentru că dacă ar fi veşnic, ai avea nu numai speranţa dar şi certitudinea că, mai devreme sau mai târziu, lucrurile s-ar schimba în bine. Într-un timp infinit se poate înregistra orice întâmplare imaginabilă şi orice condiţie se transformă, mai devreme sau mai târziu, în contrariul ei. Într-un timp infinit, Infernul ar ajunge Paradis, iar Paradisul ar ajunge Infern. Iar tu ai fost osândit numai la chinurile Infernului, nu şi la cele ale Paradisului.

— Am o obiecţie. Pentru toţi imbecilii ce se vor afla în jurul meu, viaţa nu va fi deloc un infern, aşa cum este pentru mine, dat fiind că toate grozăviile pe care mi le-ai înşirat lor li se vor părea lucruri fireşti. De ce, adică, dacă au fost şi ei osândiţi la chinurile Infernului, de ce să pătimească mai puţin ca mine sau chiar deloc?

— Cine ţi-a spus că au fost osândiţi la chinurile Infernului? Mulţi au fost osândiţi la chinurile Purgatoriului.

Iar alţii au nimerit, nici mai mult nici mai puţin, decât în Paradis. Spre marea ta onoare, nu vei întârzia să-i recunoşti.

— Dar Purgatoriul nu era, oare, o condiţie temporară în... aşteptarea intrării în Paradis?

— Ba da. Vei vedea cum mulţi imbecili ies din Purgatoriul lor şi se bucură pentru că au reuşit să-şi dobândească locul în Paradis.

— Şi... imbecilii care suferă? Îmi închipui că există şi o asemenea categorie...

— Bineînţeles că există. E altă secţie din Infern, mult mai mare decât a ta. Cea în care vei fi trimis tu este mai mică, dar chinurile sunt mult mai... maiestuoase. Nu te vei plânge... ba da, te vei plânge cât se poate de mult.

Novicele damnat se întunecă la faţă, apoi se strâmbă şi izbucni într-un râs zgomotos şi batjocoritor.

— Nu, nu mă voi plânge şi nu voi suferi nici măcar o clipă! Sunt prea inteligent să suport pasiv această soartă! Acum, când ştiu ce anume mă aşteaptă, sunt sigur că *nu* mă voi lăsa pradă nebuneştilor chinuri pe care mi le-aţi pregătit! Până la urmă tot va trebui să mor, în mod definitiv, nu-i aşa? Aşa că mă resemnez de pe acum cu această neutră soartă finală şi vă sfidez, dacă cumva mă veţi împiedica să *nu* îndur nici o suferinţă în prezenţa imbecililor şi absurdităţilor în mijlocul cărora aveţi de gând să mă azvârliţi! Dimpotrivă, pentru mine va fi o plăcere să aştept moartea, *ştiind* că mă împotrivesc voinţei tale în *orice* clipă care *nu* voi fi nefericit!

— Ne-am gândit şi la asta, rânji Satana. Ce Infern ar mai fi, dacă tu *ai şti* că este vorba de Infern? Te-ai resemna, sau ai recurge la filozofie şi n-ar mai fi acelaşi chin. Te informez cu plăcere că în timpul ispăşirii pedepsei nu vei şti *niciodată* că te afli în Infern. Conştiinţa ta va porni de la zero, vei descoperi adevăratele chinuri, unul câte unul, fără grabă şi vei avea tot timpul să le savurezi, iar apoi,

ajuns la o vârstă mai coaptă, să le suporţi pe toate. Ce fel de tortură ar mai fi aceea dacă n-ar exista iluzii şi speranţe care să fie spulberate? Dar am sporovăit destul. Acum, vino. Urmează-mă. E momentul să te naşti.

SFÂRŞIT

Cel mai mare filozof din lume *este prima povestire completă pe care am reuşit s-o scriu vreodată*. *Datează din 1984*. *În acea perioadă lucram la romanul* Pâine, unt şi paradoxină, *pe care nu ştiam când aveam să-l termin şi nici măcar nu eram sigur că aveam să-l termin cândva*.

Aşa cum s-a întâmplat şi cu celelalte scrieri ale mele, *am început să aştern pe hârtie povestirea fără să am cea mai mică idee despre cum se va dezvolta intriga*. *Pe atunci*, *ideile îmi veneau numai în timp ce scriam şi aflam ce gândisem abia după ce aşterneam totul pe hârtie*. *Mă apucam să scriu după ce simţeam impulsul interior că aveam ceva de spus*. *Ce anume nu ştiam*, *descopeream în timp ce scriam*. *Acest mod de a crea nu m-a părăsit*, *din fericire*, *nici după aceea*, *dar acum am*, *totuşi*, *o idee despre ce trebuie să urmeze în povestirile mele*, *chiar înainte de a le începe*.

Povestirea numără 2 188 de cuvinte. *Evident*, *tema ei nu este filozofică*.

CEL MAI MARE FILOZOF DIN LUME

Atunci când l-am întâlnit pentru prima oară pe Socrates Platoni, am fost din cale-afară de emoţionat. Mă primi în impunătoarea lui bibliotecă personală, în care metri cubi de cărţi acopereau complet pereţii, ameninţându-mă fără pic de milă pe mine, un amărât de neştiutor cetăţean al metropolei. Tone peste tone - din *ceea ce omul poate cunoaşte* de *autentică ştiinţă* - de cantităţi inimaginabile pentru mine erau cuprinse în căpşorul pe jumătate pleşuv al filozofului, care îmi spuse să mă aşez pe un fotoliu mic, vizavi de el.

L-am privit o clipă în ochi pe Socrates Platoni, cel mai mare filozof în viaţă din lume şi m-am stăpânit cu greu să nu mă plec în faţa lui cu smerenia cuvenită. În afara articolului pentru *Readers Digest*, aş fi putut scoate din discuţia noastră şi o mică şi binevoitoare iluminare interioară; nu se putea şti niciodată. Cât despre modul în care aveam să constat acel lucru nu mă înşelam deloc; întâlnirea respectivă urma să marcheze o cotitură hotărâtoare în viaţa mea!

Neştiind bine cum să încep interviul, am răsfoit cu nervozitate câteva pagini din blocnotes şi am luat-o razna, de-a dreptul mitocăneşte, cu întrebările:

— Ce părere aveţi despre *sufletul* dumneavoastră?

Fir-ar să fie! Mă prinsesem, imediat, în capcana întrebărilor idioate. Erau totuşi pe gustul cititorilor. Filozofului - de bun filozof ce se afla - nu i-a păsat însă prea mult. Mă studie în linişte un timp. Cugeta. M-a emoţionat faptul că eram unul dintre obiectele cugetării lui. Aş fi putut spune acum, cu mândrie: *S-a gândit la mine*! Şi, fie numai şi pentru acest lucru, multe femei m-ar fi iubit. Apoi Socrates Platoni îmi vorbi:

— Eşti, cumva, fan al lui A.C. Milan?

— Cum?

— Te-am întrebat dacă nu eşti, din întâmplare, microbist, dacă nu cumva simpatizezi cu echipa de fotbal A.C. Milan?

— Da de unde, nici măcar nu-mi trece prin cap aşa ceva!

— Bine, bine! mormăi el cu evidentă satisfacţie, apoi spuse: Trebuie să ştii că nu dau niciodată interviuri unor fani de-ai lui A.C. Milan.

— Ah, nu, nu, cu mine nu-i cazul să vă faceţi probleme, m-am grăbit să-l asigur.

După care, am cules din carneţel o întrebare:

— Este moartea un fenomen *subiectiv*!

Socrates Platoni mă măsură din cap până în picioare, ca şi cum ar fi căutat rezolvarea unei probleme de nerezolvat.

— Atunci eşti fan al lui Juventus! rosti el.

— Nu, din păcate nu. Îmi pare rău!

— Şi mie, zise filozoful.

După înfăţişarea lui, am înţeles că-i părea realmente rău.

— Îmi pare rău că vă pare rău! am rostit într-un avânt de sinceritate.

Nu intenţionasem să-i provoc vreo durere celui mai mare filozof - în viaţă - din lume. El replică:

— Trebuie să înţeleg că, prin răspunsul pe care mi l-ai dat, ai vrut să spui, mai mult sau mai puţin, că îţi pare rău că mie îmi pare rău, dar că nu poţi face nimic din moment ce astea sunt gusturile dumitale şi că nu eşti dispus să ţi le schimbi pentru a-i face hatârul fie şi celui mai mare filozof - în viaţă - din lume, nu?

— Nu, nu, am precizat. Am vrut să spun întocmai ceea ce am spus: îmi pare foarte rău dacă, cumva, tot ceea ce am spus sau am făcut, nu v-au fost pe plac.

— Eşti sigur de faptul că eşti sincer? întrebă el. Nu cumva susţii toate acestea, în mod mai mult sau mai puţin conştient, doar de dragul de a nu-l contrazice pe un biet bătrân care are printre altele marea neşansă de a fi cel mai mare filozof - în viaţă - al lumii?

Socrates Platoni mă punea, în mod periculos, în mare încurcătură. M-am agăţat de blocnotes ca de un colac de salvare şi am pus o altă întrebare:

— Care dintre curentele filozofice din ultimele decenii vi se par a fi mai apropiate de dumneavoastră?

— Aha! exclamă filozoful, schiţând gestul de a-şi aprinde pipa. Eu ţin cu Juventus - continuă între două pufăieli - şi nu este o moştenire culturală, ci rodul trudnic al unei înţelepte ponderaţiuni. Tatăl meu era fan al lui A.C. Milan...

Se întrerupse, preţ de o clipă, ridicând ochii spre cer, apoi continuă:

— N-a înţeles niciodată nimic! Aşa încât mă bucur acum că dumneata nu eşti suporterul lui A.C. Milan, dar mă întristează în acelaşi timp, faptul că nu simpatizezi cu Juventus...

— Sunt încă tânăr..., am bolborosit în chip de scuză, pradă unui real, deşi confuz, sentiment de vinovăţie.

— Adevărat! admise el. Şi eu la vârsta dumitale ţineam cu Inter, pentru ca abia în pragul vârstei de patruzeci de ani... Dar şi dumneata *eşti* fan al lui Inter, nu-i aşa?!

— Ştiţi, de fapt eu... eu *nu prea* ţin cu Inter!

— Atunci ţii cu Atalanta!

— Eu nu...

— Cu Sampdoria!

— Nu...

— Cu Udinese?... vocea îi devenise mai nesigură, iar poziţia cumva stingheră.

Eram pe cale de a-l umili, fără voia mea, pe Socrates Platoni. Am încercat s-o dreg, trecând la o altă întrebare:

— Există Dumnezeu? am întrebat.

— Ei, fir-ar să fie! afurisi filozoful printre dinţi.

Îşi cuprinse capul între mâini, prefăcându-se a se afunda într-o stare de meditaţie, dar parcă avea pe dracul în el, ce mai! Acum chiar că-l umilisem. Din fericire, îşi reveni şi-mi răspunse:

— Da, Dumnezeu există. Şi este un fapt confirmat de opinia publică cum că este căsătorit, că are un fiu în întreţinere şi că nu-i văzut prea bine din punct de vedere politic. După spusele unora, ar avea şi o ibovnică. Este, cu siguranţă, foarte *bun* şi foarte norocos. În plus, lui i se datorează incredibilul număr de *goluri* marcate anul trecut celor *din cer.* În acest an este inconstant, aşa încât piaza-rea i-a pus sub semnul îndoielii existenţa efectivă. Eu însumi n-am reuşit până acum un buletin cu treisprezece rezultate exacte...

— Aha, vedeţi! am spus, prinzând momentul potrivit. Întrebarea următoare: *Care este legătura reciprocă dintre Poruncile şi Păcatele Capitale şi valoarea simbolică pe care acestea le dobândesc în realitatea obiectivă*? *Dacă această valoare simbolică n-ar fi şi un răspuns la întrebarea „De ce se moare*?", *atunci care ar fi răspunsul cuvenit*? *Dar care ar fi*, *la urma urmelor*, *întrebarea*?

Socrates Platoni trase adânc în piept fumul pipei sale, schiţând din cap un vag gest de aprobare. Îmi fu dat încă o dată să mă adăp de la izvorul înţelepciunii sale şi să-mi potolesc setea de cunoaştere. Filozoful spuse:

— Anul acesta e greu să ghiceşti treisprezece rezultate exacte, în sezonul trecut era mai bine. Nu trebuia neapărat să ţii cu Juventus. De pe vremea când am fost convertit, am rămas cu convingerea că dacă ţii cu cel mai tare câştigi mereu. Şi nu mi-am schimbat nici acum părerea. Trebuie să-i dai ceea ce i se cuvine *celui* care este călare pe situaţie la un anumit moment dat. Pentru că se operează mereu schimbări.

— Dumneavoastră v-aţi întâlnit cu Dumnezeu? am întrebat.

— Săptămâna trecută am reuşit douăsprezece rezultate exacte, răspunse filozoful. Totuşi fondul de câştiguri nu a fost cine ştie ce şi poate că şi *schema* mea de joc a fost cam scumpă. Dar am făcut-o, ce mai! Acesta este factorul negativ. Încă de pe vremea convertirii, m-am convins că este întotdeauna mai bine să câştigi.

Interviul fusese reluat şi eram pe cale de a-i stoarce filozofului esenţa înţelepciunii sale. Astfel, cultura omenirii urma să se îmbogăţească cu încă ceva. Am citit din blocnotes, în chip de ultimă întrebare, ceea ce consemnase portarul imobilului meu:

— Viitorul Omenirii! Glorioasa aventură a neamului omenesc. Aş dori să-mi daţi un pronostic imparţial în legătură cu viitorul acestei mari familii care îşi osândeşte sufletul, deja de cincizeci de ani, pentru a transforma planeta noastră, banală şi insipidă, ca de altfel multe altele din Univers în ceva cu adevărat nou şi original.

Preţ de o clipă, marele Socrates Platoni mă privi fix în ochi. Avea o înfăţişare ciudată. Tresări brusc. Privirea lui avea luciri de nebunie. Mi se făcu frică de ceea ce ar fi putut să săvârşească. Mi-am dat seama că eram terorizat de ochii săi holbaţi, aţintiţi spre mine. Apoi prinse a vorbi, cu o voce absentă şi puţin tremurătoare:

— Ne facem cu toţii *harakiri*! Sunt ultimele ore ale omenirii! În mod inevitabil, neamul omenesc se îndreaptă spre nivelul său minim de entropie, care-l precede pe cel maxim. Se va ajunge la ultimul stadiu de dezvoltare tehnologică, după care nu mai poate urma decât Crahul, catastrofa. Viaţa, la origine antientropică, e pe cale de a fi supusă de către propriul ei instrument tehnologic, prin el însuşi, în mod potenţial, pe cât de entropic pe atât de sofisticat. Cu alte cuvinte, tehnologia Omului va ajunge la fatidica *Limită a lui Robertson* (savantul-insectă care va

descoperi, primul, ecuaţiile exacte ce reglementează alternanţa speciilor pe o planetă, peste vreo opt sute de milioane de ani), în care diferenţa dintre gradul de dezvoltare al unei tehnologii şi incapacitatea de a o administra din partea speciei creatoare devine, dintr-o dată, de nedepăşit. Este un proces exploziv, care însoţeşte o reacţie în lanţ cu evoluţie exponenţială. Într-un asemenea moment, Omul şi Tehnologia devin, pentru prima oară, realmente duşmani. Dar războiul nu durează decât o clipă, sau nici atât. Nici în final, atunci când se distruge, Omul nu se dumireşte în legătură cu adevăratul lui duşman. Curba viitoarei noastre distrugeri a pornit deja pe tangentă. Conştiinţa colectivă simte ceva, dar nu-şi dă seama de nimic. Cultura este pe cale de a se biodegrada. Prin creierii noştri zboară fluturaşi şi licurici. Scânteierile de luciditate sunt tot mai rare. Suntem cu toţii deja ca morţi. Lumii reale îi ia locul, din ce în ce mai mult, una imaginară, alcătuită din lucruri neadevărate. *Irealul* triumfă asupra *realului*. Prăpastia se adânceşte tot mai mult. Va trebui să...

— Profesore! l-am întrerupt, forţându-mă să imprim vocii un ton cât mai sever şi mai indignat cu putinţă.

Îmi revenisem din uluirea care mă cuprinsese, auzindu-l vorbind în halul acela şi nu mai eram câtuşi de puţin dispus să-i ascult delirurile.

— Bateţi câmpii! Reveniţi-vă! Eu nu pot aşterne pe hârtie aşa ceva! *Trebuie să vindem ziarele*! Dacă nu vă simţiţi bine, mergeţi să vă vadă un chiromant şi ne vom întâlni altă dată! Trebuie să-i respectăm pe cititorii noştri! Poate că sunteţi cel mai mare filozof din lume, dar ce-i prea mult e prea mult!

Dăscăleala mea îi făcu în mod evident bine. Nu sunt mare filozof, dar mă pricep, cât de cât, la psihologie. În ultimii ani, s-au tot văzut mişunând mulţi dintre ăştia; unii care, chiar dacă nu reuşesc să te înnebunească, te duc,

temporar ce-i drept, într-o curioasă stare de întunecare logică. Din fericire, ştiu că sunt de ajuns doar două fraze - rostite brusc, pe un anumit ton - pentru a-i veni de hac musafirului nedorit. După părerea bătrânului meu unchi Geoffrey, asta ar fi o boală răspândită de ruşi. Hm! Nu cred să fie chiar aşa, ci, mai curând, un ciudat şi, de ce nu, caraghios efect al continuei intensificări a inevitabilului stres la care suntem supuşi în frumoasa noastră societate.

De aceea, plin de încredere, i-am pus din nou lui Socrates Platoni întrebarea despre viitorul omenirii, cerându-i un pronostic. I-am prins imediat privirea, acea privire înţeleaptă şi celebră, dovedind o inteligenţă nemăsurată, profundă, pe care toţi intelectualii din lume şi-o doreau dintotdeauna, măcar o dată, pentru a da sens vieţii lor. El spuse:

— Doar un număr mic va fi satisfăcut. Majoritatea încearcă să dea lovitura cu cele *două coloane* banale, pentru că sunt ieftine. Dacă nu vrei să rişti, procedează şi dumneata ca ei şi vei sfârşi prin a-ţi pierde individualitatea. Dacă în schimb vrei să fii şmecher, joacă schema următoare: 1 1 X 1X X2 1X2 1X2 X2 2 12 1IX X.

La care, am avut o obiecţie:

— Cum adică? La primul meci, Juventus - Coverchiese Badile, dumneavoastră puneţi, aşa, pur şi simplu „1”?

— Se înţelege! spuse filozoful cu un aer de superioritate.

— Eu în schimb, aş merge cu o triplă...

— Fă după cum te taie capul! izbucni Socrates Platoni vizibil contrariat. Oricum, interviul s-a terminat!

Mă conduse, în mod nicidecum amabil, aproape grosolan, până la uşă. De data asta îl jignisem, cu siguranţă!

Am jucat apoi schema pe care mi-o recomandase, aducându-i totuşi micile mele modificări.

Mi-au ieşit treisprezece rezultate exacte.

Coverchiese Badile a învins la Torino pe Juventus, cu trei la unu, aşa încât am fost singurul pronosportist cu treisprezece rezultate exacte. Am câştigat practic cea mai mare sumă. Lui Socrates Platoni i-au ieşit numai douăsprezece rezultate exacte şi din ziua aceea, ori de câte ori ne întâlnim, mă tratează cu cel mai mare respect. Am fost promovat şi la ziarul la care lucrez şi am căpătat oferte de colaborare din toată lumea. Am primit mii de scrisori de la fete de toate naţionalităţile şi am numărat peste optzeci şi şapte de cereri în căsătorie. Binecuvântez şi acum acea zi minunată în care l-am întâlnit pentru prima dată pe Socrates Platoni, omul care mi-a dat *cale liberă* spre câştig. Cred că şi inspiraţia mea în legătură cu meciul lui Juventus s-a datorat, într-o oarecare misterioasă măsură, prezenţei lui. Să fie, oare, vorba de întunecarea logică pe care a avut-o el cu acea ocazie? Poate... A fost, oricum, o zi binecuvântată, de-adevăratelea!

Cine mai poate şti dacă va mai fi *marşat* apoi - ca în ziua aceea - şi în alte rânduri?

SFÂRŞIT

Am început să scriu povestirea Lume de pace *în numai ştiu care zi a anului 1984. După ce am aşternut cincisprezece rânduri, nu mai aveam nici o idee, aşa că am lăsat totul baltă. Apoi, pe neaşteptate, în ziua de 11 iulie 1987* (*era într-o sâmbătă*), *când mi-era absolut cu neputinţă să-mi găsesc vreo ocupaţie plăcută, am reluat manuscrisul cel vechi şi, spre marea mea surprindere, m-am apucat să-l continui. A fost caraghios. Timp de trei ani nu reuşisem să mă conving de faptul că n-aveam să mai continui niciodată povestirea, pentru că nu-mi mai aminteam cum anume trebuia să se desfăşoare acţiunea.*

Cu o zi mai înainte - vineri, deci -, participasem la mutarea de sediu a nou-născutului Cerc de Publicitate Sfânta Ecaterina. Aş fi plecat bucuros la mare să mă odihnesc niţel, dar nu puteam. Dacă m-aş fi bronzat, riscam să fiu încorporat. După cinci zile trebuia să mă prezint la control la spitalul militar şi era obligatoriu să am o înfăţişare bolnăvicioasă.

Trecuse ceva vreme de când nu mai scrisesem science fiction. Terminasem, de câteva săptămâni, aşternerea pe hârtie a unei comedii de situaţii, pe care nici până în ziulica de azi nu s-a încumetat nimeni s-o realizeze. Ca atare nu ştiam, efectiv, ce să mai scriu; şi atunci singurul lucru la care m-am gândit a fost să continui Lume de pace.

Am terminat povestirea în dimineaţa zilei de 4 august. Pe vremea aceea scriam cu stiloul pe un blocnotes, apoi transpuneam totul pe calculator. A doua fază a operaţiei era, de obicei, plictisitoare. De data aceea a fost, pur şi simplu, oribilă. O mârşavă conjuraţie a hazardului pregăti un cocteil pe bază de căderi de tensiune, glumiţe ale editorului de text şi greşeli ale digitaţiei mele; astfel, am pierdut de câteva ori datele şi, o dată cu ele, zile întregi

de muncă. Poate că din acest motiv, n-am mai recitit niciodată cu bucurie Lumea de pace.

Apoi nici titlul nu-mi place, câtuşi de puţin. Cum naiba să citeşti o povestire care se intitulează Lume de pace? *Eu, unul, n-aş citi aşa ceva. Dacă, cumva, îi trăsneşte prin minte cuiva vreun titlu mai potrivit să mi-o spună. Oricum îl voi schimba, mai devreme sau mai târziu. Poate că şi din cauza titlului n-am avut chef să recitesc povestirea. În cazul în care s-ar putea să nu vă placă nici vouă, săriţi peste titlu şi citiţi numai povestirea. Dacă, în schimb, s-ar putea să vă placă titlul... hm, poate c-ar fi mai bine să săriţi peste povestire. Mă rog, faceţi cum vă taie capul; eu, unul, vă dau doar un sfat. Nu pentru că m-aş gândi că ar fi un sfat bine chibzuit. Dimpotrivă, e unul idiot! Dar de ce, la o adică, n-aş putea da, în mod conştient, un sfat idiot? Care dintre cele mai iluminate şi înţelepte sfaturi nu conţin şi o părticică de idioţenie? Cugetaţi bine în legătură cu aceste două întrebări (aţi văzut? iată un sfat şi mai idiot!)*

Lume de pace *numără 7 226 de cuvinte.*

Persoanele care au citit-o pot fi numărate pe degetele unei caracatiţe şi nu toate m-au privit compătimitor. Unele dintre ele nici măcar n-au catadicsit să se uite la mine (minciună, minciună!...). Pentru a încheia, iată o „maximă" a lui Gigi Picatti, care (poate) se nimereşte ca nuca în perete: „Nu există reacţionar mai rău decât un fost subversiv."

LUME DE PACE

Am rămas singur şi sufăr ca un câine. Mi-am regăsit mintea cu preţul a toate cele ce mai rămân din mine. N-a fost o afacere bună. În bezna rece a acestei nopţi blestemate, doar stelele par, încă, dispuse să vegheze asupra mea şi poate că, dacă nu-mi fac cumva iluzii, mă ascultă în timp ce acum, în sfârşit, după o întreagă viaţă de aşteptare, ştiu totul despre mine, adică faptul că nu voi mai apuca niciodată să văd răsărind soarele. Dar lumea continuă să rămână misterioasă. Acum, strâns cu uşa de propria-mi soartă, am nevoie de un răspuns care să-mi fie dat cât se poate de repede.

Mă numesc Geoffrey. Ştiu că de multă vreme nimeni nu mai poartă asemenea nume, dar părinţii mei erau nişte tipi excentrici, ca să nu zic trăsniţi. Potrivit unui obicei vechi de secole, şi de mult timp căzut în desuetudine, atunci când m-am născut, părinţii mei s-au îngrijit doar să-mi dea un nume care să sune frumos în gura fiilor şi nepoţilor fraţilor mei, atunci când voi deveni unchi. *Bătrânul unchi Geoffrey* care va să zică. Suna frumos. Puţin cam ciudat, totuşi cuminte. Acesta era viitorul pe care mi-l doreau părinţii. Dar s-o lăsăm baltă.

Am aproape douăzeci şi trei de ani - nu mai sunt chiar foarte tânăr - nu m-am însurat niciodată şi n-am avut fraţi, copii sau nepoţi. Poate că m-a ferit numele meu stupid.

Am părul castaniu. Am unghiile sănătoase, la fel şi dinţii. Am o înfăţişare plăcută. Ceea ce mă face să mă umflu în pene. Bineînţeles că sunt şi eu Deosebit. Particularitatea mea este neînsemnată şi pozitivă: am douăsprezece degete la fiecare mână şi n-am negat niciodată faptul că sunt foarte norocos în comparaţie cu majoritatea oamenilor; ştiu să cânt la chitară şi cele patru

degete suplimentare îmi sunt cât se poate de utile. M-am gândit mereu că, dacă mi-ar fi fost retezate cumva, m-aş fi aflat la ananghie. Fără a mai vorbi de cicatrice.

În acea blestemată dimineaţă de întâi ianuarie a anului 3000, soarele strălucea pe cerul cristalin şi razele sale calde, ce pătrundeau prin fereastră până la patul meu, îmi urară un an nou fericit. Era prima zi a celui de al treilea mileniu şi trezirea mea într-un mod cât se putea de senin căpăta astfel o importanţă extraordinară. În mod clar, am interpretat armonia situaţiei ca fiind un evident semn bun pentru viitor nu liniştea ce prevesteşte furtuna. Primul impuls pe care l-am simţit a fost de a mă ridica în picioare şi de a ieşi. Pentru a cinsti noul mileniu cu ceva *măreţ*. Dar încă nu ştiam cu ce anume.

Poate că dacă vremea ar fi fost întunecată şi ploioasă, nu m-aş mai fi ridicat din pat şi acum aş fi fost teafăr. Probabil că nu mi-ar mai fi dat telefon nici Gwendolyne, care, mai mult decât orice altă fiinţă bipedă, poseda puterea de a cataliza cele mai bune impulsuri ale mele şi cele mai arzătoare dorinţi... dar vremea era frumoasă şi Gwendolyne îmi dădu telefon.

— Cum se mai simte tânărul Geoffrey, care abia a mai îmbătrânit cu un mileniu? am auzit cum mi se murmura dulce printre buzele stacojii ale telefonului direcţional.

Vocea suavă ce-mi mângâia timpanul mi se păru al doilea semn bun din acea zi, sau, dacă preferaţi, din acel mileniu. În realitate, comisesem a doua mea gravă greşeală, după trezirea din somn.

— Aşa cum se simte o tânără speranţă şi un înţelept nemuritor, am răspuns pe acelaşi ton în urechea telefonului.

Ştiam amândoi că nu mai eram tânăr, însă nu mă consideram nici chiar obişnuitul bătrânel indiscret, care se văicăreşte pentru că deja s-au scurs cei mai buni ani din

viaţa sa. Dacă mai deţin ceva neafectat de vârstă, aşa am considerat mereu, ei bine, acesta este simţul umorului.

— M-m-m... Geoffrey, continuă vocea din telefon, închipuieşte-ţi că, de acum încolo, va trebui să mai treacă *o mie de ani* până când să se mai ivească o dimineaţă ca aceasta: *prima* a unui mileniu! Şi de la naşterea lui Cristos încoace, aceasta este doar a *treia* oară când se întâmplă şi prima dată din *Era Păcii*. Închipuieşte-ţi cât suntem de privilegiaţi. Timp de o mie de ani nu s-a înregistrat nici o schimbare de mileniu, apoi, dintr-o dată, *hait*! Am fi putut să murim cu toţii ieri, fără a mai trăi această experienţă. Acum, însă, o trăim din plin şi nimic n-ar putea şterge impresia. Găsesc că este din cale-afară de excitant. E ceva romantic.

M-am aşezat, privind spre colţul unde se afla telefonul direcţional. Bineînţeles că era îndreptat înspre mine şi rânjea.

— Romantic..., am murmurat pe un ton contrafăcut care ar fi putut să proslăvească inspiraţia. Tot ceea ce este rar sau unic ne-a sedus dintotdeauna şi ne-a fermecat... Omul tinde spre veşnicie şi-şi doreşte unicitatea tot atât cât şi veşnicia.

— Ah, Geoffrey!... făcu ea, scoţând un geamăt suspect de extaziat.

Ştiam că acele stupide elucubraţii matinale aveau puterea s-o dea peste cap: se înscrisese la Litere. Dar nu-mi era nici mie destul de limpede de unde naiba le scoteam.

— Şi cum anume interpretezi faptul că tocmai în dimineaţa asta vremea este frumoasă şi zâmbitoare ca niciodată? mă luă din scurt, mult mai însetată, în mod absurd, de alte definiţii decât de o cafea cu lapte.

Am chibzuit preţ de o clipă, după care am anunţat:

— Un semn tangibil de al *destinului meteoropatic*!

Nu eram, totuşi, prea sigur că o nimerisem şi de data asta. Ea se miorlăi imediat:

— Ah, Geoffrey, era mai frumoasă cea dinainte! Asta... asta te face să-ţi vină greaţă, ce mai!

Fir-ar să fie! Nu era în regulă. Trebuia să recâştig terenul pierdut. Am decis să schimb tactica.

— Săptămâna trecută am făcut rost de o legitimaţie de criptoziarist, am informat-o. Suntem invitaţi la festivitatea privată a celor împroprietăriţi de Preşedintele Pio. După *Ritual*, ne vom putea vedea pentru celălalt *Ritual*... eu, unul, am maţul plin!

— Ah, Geoffrey! palpită ea.

Era din nou îndrăgostită. *Simţeam* asta.

Vocea din megafon îi îmbia pe cei prezenţi:

— Această dimineaţă este cu totul neobişnuită. Păşim într-o nouă zi, într-o nouă lună, într-un nou an, într-un nou secol, într-un nou mileniu. Sărbătorim cu toţii aceşti primi *o mie de ani de pace neîntreruptă* ai omenirii! Să scuipăm pe nefasta amintire a *Scârnelor Secolului XX* !

— Blestemate fie ele în vecii vecilor! exclamă rarefiatul auditoriu.

Piaţa în care se desfăşura *Ritualul* era un spaţiu destul de mare. Mă aflam acolo, la locul şi ora stabilite, dar fata încă nu venise.

Trebuia să mi-o ţin aproape pe o tipă ca Gwendolyne; nu existau multe la fel. Grosul populaţiei feminine avea Particularităţi absolut dezgustătoare, pentru mine cel puţin. Mutaţiile pot fi mai curând neplăcute. În ciuda radiaţiilor, Gwendolyne purta doar o foarte frumoasă codiţă la nivelul osului sacral, un deliciu unic şi rar care mă excita întotdeauna din cale-afară. În plus, ţinea la respect muştele.

Problema era că nu mă excita numai pe mine. De obicei nu mă temeam de concurenţa altor bărbaţi. În materie de

curtat, puteam să le-o iau înainte, fără mare greutate, celor mai mulţi dintre rivalii mei, prin vreo două observaţii sagace, vreo patru note de chitară, iar acum şi prin legitimaţia de criptoziarist. Apoi ar mai fi fost de luat în seamă faptul că majoritatea „rivalilor" erau nişte mutanţi oribili. Deosebiţi prin Particularităţi aberante. Nişte „d-ăia", ce mai, care nu mai văzuseră femei.

Cei de care mă temeam cu adevărat erau rarii indivizi - de sex masculin, se înţelege - dotaţi cu fenomenale Particularităţi sexuale *pozitive*. Din cei Deosebiţi sexual existau prea puţini, însă majoritatea lor erau nişte nenorociţi despre care nu se ştia cum naiba reuşeau să se descurce cu ADN-ul propriu. Bărbaţi cu organe sexuale permeabile şi absorbante, pe seama cărora circulau anecdote în legătură cu nişte femei care se „plictiseau", chipurile, să stea în compania lor; alţii erau dotaţi cu organe impermeabile, dar şi hidrofuge care aveau - mai mult sau mai puţin - efecte cu consecinţe analoage şi, în sfârşit, toată gama de malformaţii monstruoase şi originale pe care le las la imaginaţia celor mai perverşi.

Urmau apoi norocoşii. Iar Siegfried Gottshon era primul dintre aceştia.

Mai întâi de toate, era blond şi cu pielea adevărat marmoreană, ceea ce constituia un caz mai mult decât rarisim de când rasa albă pierise în faimoasa *noapte A Marii Scârne*, la sfârşitul secolului al XX-lea. În mod imperscrutabil, femeilor le plăceau părul blond şi pielea albă. Apoi - deşi în legătură cu acest detaliu informaţiile nu sunt niciodată precise - se părea că era dotat cu un penis telescopic, pe care-l putea mişca, alungi, vibra, tresări şi răsuci după chef şi mai ales, spre incredibila plăcere a concubinelor. Se mai spunea că în afara întrebuinţărilor sexuale, putea fi în stare să execute un număr - un mic spectacol în sine - care nu-i cerea mare osteneală şi care avea un efect teribil asupra

spectatoarelor. Se părea, într-adevăr, că penisul său, în stare de repaus (dacă se poate spune aşa), era capabil de a se înnoda în şaizeci şi patru de principale moduri diferite plus un număr nedefinit de variante; să danseze în ritmul muzicii, ore în şir; să execute salturi mortale, duble şi chiar triple; să spargă alune şi să cânte aproape toată Aida, într-o expertă triplofonie corală, şi să mimeze nu numai mişcările actorilor, dar şi scenografia, publicul din sală, teatrul şi chiar automobilele ce treceau pe stradă. Ei bine, cam astea se spuneau despre penisul lui Siegfried Gottschon.

Iar el pusese ochii pe Gwendolyne a mea. Fir-ar să fie! Deloc inuman că începusem să-mi fac griji. Apoi, mi se spusese, se părea că ea nu-i dispreţuia atenţiile. Mai ales că era putred de bogat.

Le cunoaşteţi pe femeile celui de al XXX-lea secol, pardon, al celui de al *XXXI-lea*; în această epocă, femeiuştile se îndrăgostesc nu atât de individul ca atare, cât de individul plasat într-un anumit mediu considerând, adică, „complexul" de împrejurări în care el se află la un moment dat. E greu de explicat unuia care nu trăieşte în secolul XXX. Menţinerea unei iubiri întemeiată pe aceste baze este întotdeauna, în mod mai mult sau mai puţin conştient, un echilibru precar şi trebuie să fii mereu cu ochii în patru ca să nu fi prins în plasă.

Gwendolyne mă iubea, ce-i drept - aveam certitudinea că mă iubea - dar asta însemna destul de puţin faţă de „pachetul" de situaţii prezentat de Gottschon, ce oferea mai multe garanţii decât cel pe care-l puteam oferi eu.

Ca atare, am început să-mi fac griji, văzând că fata întârzia. Între timp, piaţa se umplea, încet-încet, de lume, oameni de toate felurile care aşteptau începerea Ritualului. Prin megafoane se anunţase numele celui care avea să ia cuvântul, un tip şleampăt şi cocârjat, având ca semne Particulare o cocoaşă şi urechi în formă de triunghi

cât toate zilele de mari. Rosti câteva cuvinte prin care declară deschis *Ritualul*. Mulţimea aştepta, cuminte, într-o tăcere religioasă.

— Ne este dat, în sfârşit, să trăim, pentru totdeauna, într-o Lume de Pace, spuse oratorul fără a irosi prea multe cuvinte de introducere şi schiţând un zâmbet din colţul gurii sale cu buze subţiri. După o mie de ani de convieţuire paşnică a popoarelor, suntem în măsură să putem afirma, în mod răspicat, că marea bătălie pe care omenirea o poartă împotriva nebuniei şi iresponsabilităţii a fost, în mod definitiv, victorioasă. Ne gândim la *război*. Un cuvânt care, aşa cum ştim cu toţii, este un arhaism ce şi-a pierdut de secole raţiunea de a mai exista în senina societate contemporană pe care am reuşit s-o edificăm în acest mileniu. Un cuvânt ce va fi, într-o bună zi, destinat pieirii, dispariţiei din manualele şcolare, deoarece semnificaţia lui nu va mai putea fi înţeleasă de către fiii fiilor fiilor noştri. Sărbătorim astăzi împlinirea unui mileniu de *pace absolută*, care confirmă valoarea structurii sociale şi a adevăratei civilizaţii la care am fost în stare să ajungem şi care ne desparte, în mod net, de acea oroare care se cheamă *Scârnele Secolului XX*. Blestemate să fie în veci!

— Blestemate să fie în vecii vecilor! reluă în cor mulţimea.

Războiul... mă tot gândeam eu. „Cum naiba putea să se întâmple asta? Adică nişte oameni care să se ucidă între ei fără măcar a se cunoaşte. Sânge la micul dejun în fiecare dimineaţă. Nu eram în stare să-mi imaginez una ca asta. Depăşea capacitatea mea de a gândi şi experienţa pe care o dobândisem. N-aş fi fost niciodată în stare să omor o muscă. Fără a-l lua, bineînţeles, în considerare pe Siegfried Gottschon, care, chiar dacă îi dădea târcoale iubitei mele, nu era totuşi chiar o muscă.

— Să considerăm lucrurile până la capăt, spunea oratorul. S-au scurs, aşadar, o mie de ani - spun bine, *o mie* de ani - fără ca în acest răstimp un om să fi fost tentat să pornească război împotriva altei ţări. În istoria speciei noastre nu s-a înregistrat nicicând un ţel mai măreţ. Omul a abandonat criminalele veleităţi de agresiune împotriva semenilor săi şi singurul lucru pe care şi l-a îngăduit să-l cucerească, să-l supună şi să-l neutralizeze, în această mie de ani, este acea parte din propria-i natură care l-a împins, în trecut, să săvârşească toate barbariile pe care le cunoaştem din cărţile străvechi. Obiceiuri barbare - ce ţi-e şi cu memoria asta! - ce culminează, în mod tragic, cu acea cumplită catastrofă în care a fost târâtă specia noastră de către *Scârnele Secolului XX* !

— Blestemate să fie ele în vecii vecilor! răcni mulţimea, mai tare ca prima oară.

Nu cumva îşi va fi făcând acum felul cu Siegfried Gottschon! mă gândeam eu, rozându-mi, nervos, cu mândria mea de dinţi mândria mea de unghii de la cele douăsprezece degete ale mâinii stângi. Gwendolyne întârzia de numai zece minute şi poate că trăgeam concluzii pripite, dar ştiam cât de repede se aruncau fetişcanele de orice soi în mârşavul pat al lui Siegfried Gottschon şi mintea mea perversă se încăpăţâna să-şi închipuie că iubita-mi ar fi putut ceda acelei improbabile virilităţi a blestematului de nemţoi tomnatic. Oratorul habar n-avea de chinurile prin care treceam; el vorbea despre chinuri mult mai mari. Datorăm veşnică recunoştinţă memoriei strămoşilor noştri din cel de al XXI-lea secol, cei care au ştiut să se împotrivească şi să lupte, cu o putere şi un curaj de neimaginat, contra cumplitelor suplicii ale infernalei lumi a gheţurilor, ale cenuşilor radioactive şi a tot felul de alte pestilenţe pe care le-au moştenit, fără voia lor, de la *Scârnele Secolului XX*.

— Blestemate fie-n vecii vecilor! urla oratorul.

— Blestemate să fie în vecii vecilor! răspunse mulţimea, la unison.

— Să vomităm pe nefasta amintire a *Scârnelor Secolului XX*, urmă el.

— Să vomităm, rostiră într-un glas miile de persoane ce se strânseseră între timp în piaţă.

Şi am vomitat şi eu, deşi nu sunt un tip prea credincios. Ar fi fost însă o dovadă de lipsă de educaţie să nu vomezi pe nefasta amintire a *Scârnelor Secolului XX*. Am avut senzaţii de greaţă şi mai mari decât ale altora deoarece, la momentul potrivit, mintea mea renegată a avut grijă să-i prezinte conştiinţei, în toate amănuntele, posibila scenetă cu Siegfried Gottschon posedând-o pe iubita mea. Era curată paranoia.

Între timp, locul oratorului cocârjat fusese luat de o pereche de fraţi siamezi. Unul dintre ei era păros şi cu dinţi lungi de felină, dar rotunjiţi, iar celălalt semăna cu un lighean şi era ştirb având, totuşi, gingiile ascuţite. Mi se întâmplă uneori să mă gândesc la faptul că natura este dotată cu un macabru simţ al umorului. Siamezii aveau un picior în comun; în mod sigur şi fragmente de creier, din moment ce vorbeau la unison, deşi cu voci diferite. Îşi începură intervenţia, care se dovedi a fi mai puţin originală decât ADN-ul lor.

— În această dimineaţă de întâi ianuarie a anului trei mii după Cristos, sărbătorim a mia aniversare, al zecelea centenar, primul mileniu de la acea întunecată dimineaţă care a urmat oribilei *Nopţi A Marii Scârne*, noapte ce a marcat tragica trecere de la uitata *Eră a Unimorfismului* la actuala noastră *Eră a Diferenţierii Polimorfe*, cunoscută sub popularul nume de *Eră a Păcii*.

Ştim că înainte de *Noaptea Marii Scârne*, lumea era împărţită în două mari blocuri. Locuitorii şi guvernanţii fiecărui bloc - cu toate că în acele vremuri neamul

omenesc era o specie unimorfă - aveau ferma convingere că erau mai frumoşi, mai inteligenţi şi mai buni decât locuitorii şi guvernanţii celuilalt bloc.

Istoria relatează că în preajma anului 2000, guvernanţii unuia dintre blocuri - ceea ce nu absolvă poporul pe care şi-l aleseseră guvernanţii - au plănuit să înceapă în forţă noul mileniu, scăpând lumea de inutila povară a blocului advers. În noaptea de Sfântul Silvestru, dintre 31 decembrie 1999 şi 1 ianuarie 2000, urmând unor focuri de artificii ale festivităţilor, un apocalips nuclear - care nu era sfârşitul lumii proorocit de Biblie ai cărei discipoli îl aşteptau cu îngrijorare - a întors pe dos planeta de mai multe ori astfel că, atunci când se ivi prima dimineaţă din secolul al XXI-lea, dintre numeroasele raze de soare, ce ar fi luminat bucuroase zorile noului mileniu, doar o infimă parte a reuşit să găsească o trecere prin compactul strat de miliarde de tone de pulbere foarte fină pe care îl ridicaseră exploziile timp de secole.

Iarna ce a urmat a cruţat doar câteva amărâte de aşezări omeneşti din zonele ecuatoriale. *Strămoşii noştri*. Glorioşii străbuni ai străbunilor străbunilor noştri. Aceşti eroi, care supravieţuiseră inimaginabilului, au fost primele fiinţe omeneşti care s-au confruntat cu ceea ce se va fi numit apoi *Epoca Diferenţierii Polimorfe*, atunci când cei dintre ei care nu deveniseră sterili au văzut cum li se nasc copiii pe care cu greu reuşiseră să-i aducă pe lume.

Pământul se schimbase mult mai mult decât se putea vedea.

Indicele ridicat de radioactivitate, care în aceşti lungi o mie de ani a coborât într-o măsură neînsemnată, provoacă de atunci mutaţii genetice în 60% din cazurile celor ce sunt pe cale de a se naşte, iar continua practică de a trage linie şi a aduna, din generaţie în generaţie, mutaţiile, nu neapărat mortale, conduce la acea situaţie în care nici unul dintre noi să nu se trezească, practic, că nu

mai este în posesia frumoaselor sale Particularităţi. Ale unora sunt mai neplăcute - siamezii arătară în public, spre o graţioasă femeie cu şase sâni, pe care se prelungea saliva a cinci omuleţi cu o limbă lungă retractilă - iar ale altora sunt mai plăcute! - şi oratorii siamezi se arătară pe ei înşişi, pe rând, schiţând un zâmbet atroce, vădind o deşartă mândrie autoironică.

Cel smead îşi întrebuinţa gingiile tăioase pentru a roade şi a rotunji colţii de felină ai părosului său frate geamăn care, nebăgaţi în seamă pe toată durata discursului, crescuseră din cale-afară.

Atunci am văzut-o, în mod fatal, pe iubita mea Gwendolyne fâţâindu-se, prin mulţime, la braţ cu poliedricul penis al lui Siegfried Gottschon. Se afla şi el acolo. Fata tot privea de jur împrejur, pentru a da de mine, chipurile, dar nu mă găsea deloc. Eu nici nu m-am făcut văzut. Dacă m-ar fi zărit, ar fi fost înghiţită de valurile de dezamăgire care, cu siguranţă, le-ar fi stârnit mutra mea, ceea ce ar fi îndepărtat-o definitiv de mine. Femeile..., mi-am spus, cuprins de cea mai pură autocompătimire, *cine naiba le-a cerut să contribuie la reproducerea omului*? Îmi dădeam seama că oricare dintre femei mi-ar fi putut spune acelaşi lucru referitor la bărbaţi, dar, în acest moment, cel luat în zeflemea eram eu, nu o femeie. Totuşi dacă, ajuns la acel punct, aş fi plecat din piaţă aş fi reuşit, desigur cu timpul, să uit de Gwendolyne; dacă nu de numele, măcar de fiinţa ei; în plus, mi-aş fi salvat viaţa. Însă eu am rămas acolo. Nu pentru că m-ar fi interesat în mod deosebit discursurile infame ale oratorilor siamezi.

— Extraordinarele progrese înregistrate în acest secol în domeniul medical - spuneau ei la unison - au făcut ca, în ultimele decenii, durata medie de viaţă a individului să crească în mod considerabil, cu mult peste aşteptări. Dacă nu ni se va întâmpla cine ştie ce şi nu vom avea ghinion,

putem spera să ajungem cu toţii la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, o limită absolut de nesperat pentru generaţiile de acum câtva timp. Totuşi - şi poate că nu toţi dintre voi sunteţi la curent cu asta - este deja verificat că în Era Uniformismului, fiinţa umană va atinge, în medie, vârsta de şaptezeci şi cinci de ani. Chiar aşa, şaptezeci şi cinci de ani! Este mult, ştim, nici măcar nu reuşim să ne imaginăm dacă, şi la ce anume, va fi de trebuinţă să trăim atâta. Aparent, fiecare dintre noi ar avea la dispoziţie trei vieţi - una poate pentru a învăţa, una pentru a aplica noţiunile însuşite şi cea de a treia pentru a se bucura, în linişte, de rezultatele obţinute. Dar această oportunitate a şi fost eliminată din lume! Din vina *Scârnelor Secolului XX*. Blestemate să fie în vecii vecilor!

— Blestemate de-a pururi să fie! urlă mulţimea.

— Să tragem pârţuri pe nefasta amintire a *Scârnelor Secolului XX*, spuseră în chip de invitaţie siamezii.

— Să tragem pârţuri, încuviinţă auditoriul dând frâu slobod sfincterelor.

Eu, totuşi, n-am reuşit s-o fac. Eram prea tulburat de cataclismele mele sentimentale, pentru a fi în stare să mă reculeg într-o rugăciune formală, precum ceilalţi. Sfânta acră miasmă a ritualei condamnări a *Scârnelor Secolului XX* m-a deranjat, pentru prima oară. Probabil că era vorba de somatizarea uşorului sentiment de vinovăţie, pe care-l încercam pentru a nu-mi fi dat şi eu frâu slobod sfincterului. Cu toate că nu sunt un tip prea evlavios, am crezut dintotdeauna în superstiţii, aşa încât am fost tentat să cred că neparticiparea urma să-mi aducă cine ştie ce belea. Aveam motive să cred, chiar dacă nu-mi puteam imagina dimensiunile. Cu toate acestea, chiar în acea situaţie - nu reuşesc nici acum să-mi stăpânesc frământarea - dacă aş fi ştiut să profit de indispoziţia provocată de miasmă şi aş fi plecat de acolo, acum nu m-ar mai chinui gândul că trebuie să mor. Am rămas însă, ca

să ascult un discurs pe care-l mai auzisem de o mie de ori, încă de pe băncile şcolii.

— Lucrul acela cunoscut sub numele de „război” a fost cea mai mare greşeală pe care a comis-o, întruna, neamul omenesc în Era Unimorfismului. Cunoaştem din textele antice ce au supravieţuit că, până la oribila *Noapte A Marii Scârne*, în istoria neamului omenesc n-a existat nici măcar o clipă în care să nu se fi consemnat un aşa-zis *război*. Dar de la instaurarea *Epocii Diferenţierii Polimorfe*, idealurile noi şi definitive ale omenirii renăscute n-au fost tulburate, nici măcar o clipă, de ceva care să fi semănat măcar cu descrierea *războiului*. Răzbunarea naturii, care ne-a lovit pe toţi deopotrivă în toate celea, pentru ca să nu mai uităm nicicând lecţiile trecutului, le-a impus conştiinţelor noastre binecuvântata respingere a *războiului*, care ne-a apărat de-a lungul acestor o mie de ani de străvechile bestialităţi şi va continua să ne apere de ele şi în următorii o mie de ani, ba poate şi mai mult. Însă meritul de a fi ajuns la înalta treaptă de civilizaţie atinsă de noi este în întregime al nostru, al acelora care plătim cu stoicism, cu preţul pielii noastre, acele de neispăşit vinovăţii ale blestemaţilor de strămoşi, *Scârnele Secolului XX*!

— Blestemate de-a pururi să fie ele! interveni mulţimea furibundă.

— Blestemate de-a pururi să fie! confirmară oratorii siamezi. Noi, în schimb, vom fi binecuvântaţi şi iubiţi în amintirea apropiaţilor şi îndepărtaţilor noştri descendenţi, graţie marilor eforturi pe care le facem zilnic, de mai bine de două sute şi ceva de ani, în acele oropsite locuri de la capătul lumii în care mai este încă nevoie de intervenţia noastră. De exact o mie de ani, nu ştim ce este *războiul*. Şi urmaşii noştri ne vor fi recunoscători, nouă, tuturor celor care, atât cât am fost în viaţă, am vegheat să fie pace în lume. Ne vor aduce prinos de recunoştinţă nouă şi

iubitului nostru Preşedinte Pio, călăuza şi inspiratorul acţiunii noastre pacifiste. Să-i mulţumim Preşedintelui Pio.

— Îţi mulţumim, Preşedinte Pio! rostiră în cor toţi cei prezenţi.

Înşelat încă o dată! m-am gândit, văzând-o pe fosta mea iubită Gwendolyne încolăcită, de acum irevocabil, în jurul poliedricului penis al lui Siegfried Gottschon. Femeile mă părăsiseră toate, mai devreme sau mai târziu. Eram de acum expert în asemenea situaţii. Aşa încât, atunci când m-am apropiat de pereche, încercând să dau lovitura de graţie, ştiam deja sub ce formă aveam s-o fac.

— Oho, Geoffrey, iată-te! exclamă ea când mă văzu, desprinzându-se, din politeţe, de penisul nemţoiului.

— Îl cunoşti pe Siegfried?

— Nu-l cunosc, biblic vorbind, am răspuns pe un ton rece, dar am auzit vorbindu-se despre el.

— Sigie, el e Geoffrey, o scumpete de băiat, *un adevărat prieten*. Despre el ţi-am vorbit adineauri.

— Încântat de cunoştinţă, minţi el întinzându-mi mâna, cu zâmbetul calculat dezarmant, pe care ştiu să-l arboreze doar marii pui de căţea.

I-am strâns-o zdravăn cu cele douăsprezece degete şi cred că am reuşit să-l fac să-l doară niţel. Oricum, n-am mers prea departe. Iubirea se poate pierde, aşa gândisem dintotdeauna, dar stilul *niciodată*! Şi totuşi, dacă în ziua aceea aş fi lăsat la o parte forma, pentru prima oară în viaţa mea, şi aş fi umflat mutra de plastic a lui Gottschon, poate că aş fi reuşit să mă răcoresc destul şi nu m-aş mai afla acum în haznaua dinaintea morţii, în care m-am cufundat, rugându-mă de stele să facă să mai întârzie puţin minutele şi secundele ce zoresc să tragă de fatalul lănţug ce ar da drumul şuvoiului care m-ar târî cu el în uitare. Dar chiar dacă toate astea nu vor fi fost de ajuns, aş fi avut măcar satisfacţia de a-l fi văzut pe Siegfried

Gottschon înnodat şi chiar sugrumat de anormalul său penis criminal.

N-am ales însă calea aceea. Ca un imbecil ce sunt, i-am răspuns:

— Plăcerea este de partea mea.

Uşoara strângere a mâinii lui faţă de strângerea mea prea viguroasă nu-mi alină decât într-o măsură insignifiantă durerea. Nu aveam să mai merg cu Gwendolyne la sărbătoarea simpatizanţilor Preşedintelui Pio.

Nu le-am mai dat nici o atenţie celor doi. Am făcut un efort şi m-am lăsat târât de fluviul de cuvinte inutile rostite de următorul orator. Era un General din *Forţele Antimilitariste*, organizaţie de binefacere sponsorizată de Guvernul Pacifist, având ca scop menţinerea Păcii mondiale.

Generalul (*General* este un cuvânt urât, e adevărat, aminteşte de vremurile întunecate în care era la modă *războiul*, dar în vremurile noastre se obişnuieşte să fie considerat un neologism cu înţeles nobil, tocmai din cauza enormului contrast dintre el şi străvechiul, oribilul termen) avea o singură Particularitate, dar deloc de invidiat. Printr-o ciudată toană a genelor sale în hârjoneala din interiorul cromozomilor în timpul haoticului vals al concepţiei, Generalul se trezise cu un chip alcătuit din două enorme părţi cărnoase, care se căptuşiseră cu celulita, din mijlocul cărora se ivea un nas ce părea a fi partea posterioară a tipicului cilindru de carne, întrebuinţat de regulă în operaţiunea în care părea a fi implicat nasul Generalului, adică explorarea voluptuoasă a acelei găuri care se află, mai întotdeauna, drept în mijlocul oricărui şezut. Expulzarea aerului necesar pentru ca Generalul să vorbească se făcea printr-un sfincter aflat între bucălaţii săi obraji ce se umflau la rostirea fiecărei silabe cu o stăpânire de sine care scotea în evidenţă strădaniile şi

sacrificiile Generalului pentru a trece peste nefericitul handicap reprezentat de *particularitatea* lui aparte.

Ar fi trebuit să intru imediat la bănuieli. Nu se putea ca un individ cu o asemenea faţă să nu fi avut atâtea şi atâtea resentimente perfide faţă de restul neamului omenesc. Am ascultat în schimb, precum cel mai neghiob dintre neghiobi, sporovăială lui cu acea detaşare a celui ce se aruncă în jar, ca să nu fie prăjit în tigaie. Tigaia, mi se pare de prisos s-o spun, era reprezentată de umilitoarea viziune a fostei mele iubite Gwendolyne, care se înfăşurase din nou în chip fericit în jurul penisului lui Siegfried Gottschon.

— Pacea este cel mai de preţ bun al lumii, tocmai spunea Generalul, şi toate persoanele cu o conştiinţă şi un bun-simţ, din toate ţările, se îngrozesc la simplul gând că unii, cine ştie de unde, ar putea fi în stare să prăpădească acel inestimabil tezaur - constând în concordie între popoare, tezaur al întregii omeniri - acumulat de-a lungul a o mie de ani. Să-i mulţumim, aşadar, Preşedintelui Pio, care, cu sprijinul Guvernului Pacifist, şi-a reînnoit încrederea în Armata Antimilitaristă, precum şi în trudnica misiune de salvgardare a Păcii în acele locuri din lume în care, din păcate, ea este cel mai serios ameninţată.

— Mulţumim, Preşedinte Pio, scandă din nou, ascultătoare, mulţimea. Blestemate să fie de-a pururi *Scârnele Secolului XX*!

— De-a pururi blestemate să fie! spuse Generalul, făcându-se ecoul maselor. Chiar în aceste zile, şi nu pentru prima oară, într-o ţară îndepărtată de noi, geografic vorbind, dar nu departe de inimile noastre, o bandă de haidamaci nemernici terorizează fermele, dând iama prin hambare şi prin grajduri şi coteţe, violentând vaci şi găini. Aceasta în ciuda faptului că imperialismul a fost, de atâtea secole, interzis în mod categoric pe tot cuprinsul lumii! (Un murmur de indignare răzbătu dinspre

mulţime.) În nemăsurata-i bunătate şi iluminată înţelepciune, Preşedintele Pio, în deplin acord cu Guvernul Pacifist, ne-a însărcinat pe noi, cei din Armata Antimilitaristă, să ne deplasăm într-o misiune de pace în locurile nelegiuirilor, unde vom putea să-i înfruntăm pe haidamacii aceia cu bunătate şi să-i convingem, cu armele non-violenţei, că nu este deloc frumos ceea ce fac fără a-şi da seama. În acest scop, suntem pe cale de a pregăti un contingent de pace format din persoane sincere, ca voi şi ca mine, care să simtă în străfundul inimii nevoia de a acţiona pentru ca Dreptatea să biruie Nedreptatea pe Pământ. Persoane din al căror spirit să emane, în mod clar şi hotărât, atât capacitatea cât şi voinţa de a participa activ la educarea amărâţilor, la recuperarea acelor băieţi nenorociţi nu prin vocaţie, ci din cauza unui destin potrivnic.

Un vuiet de consens pecetlui cuvintele Generalului, de pe ai cărui obraji se scurgeau acum caracteristicile lacrimi de sinceritate, universal simbol şi dovadă de autentică emoţie interioară.

— Sunt obişnuitele bande de sturci, îmi spuse Gottschon ca şi cum l-aş fi întrebat ceva. Haimanale ce-şi trag toată îndrăzneala din faptul că se unesc în grupuri puternice, care apoi atacă şi folosesc violenţa împotriva unora mai slabi ca ei.

— Ar trebui, oare, să folosească violenţa împotriva unora mai tari decât ei? am replicat fără a mă putea abţine, aşa de dragul contrazicerii, nu însă fără o oarecare logică ce mă uimi şi pe mine.

— Dar de partea cui eşti, prietene? se prefăcu Gottschon indignat. Mai bine zis, se prefăcu că se preface că se indignează, dat fiind că în realitate zâmbea, necatadicsind să mă privească.

Eram sigur că nu ştia mai nimic despre astea şi nici că-i păsa de ele. Însă convingerea mea n-avea să reziste la încercarea următoarelor şaizeci de secunde.

Gottschon o legăna mereu pe... fosta mea iubită cu blestematul lui de penis; apoi se întoarse, pe neaşteptate, spre mine şi mă întrebă:

— Ai privit vreodată vreun sturc în ochi?

Am luat-o drept o provocare.

— Ce vrei să insinuezi? am rostit pe un ton acru. Crezi că numai pentru faptul că sturcii au trei ochi, eu...

— Nu asta voiam să spun, mă întrerupse imediat Gottschon. E adevărat că toţi sturcii au trei ochi, dar puţini ştiu că unul dintre ochi este din cristal. Al treilea ochi cu care se nasc le este scos de mamă imediat după naştere, pentru a se evita, ca mai târziu - având o viziune trioculară -, creierul lor să nu mai ştie cum să se descurce. Voiam să spun că, privindu-l pe un sturc în ochi, percepi cu exactitate firea sa rea şi nemiloasă. Potlogarii ăia nu-şi mai revin din traumatismul postnatal - mama, propria ta mamă, să-ţi scoată un ochi! - şi nu-şi dau osteneala să accepte propriile Particularităţi, aşa cum ştim noi să le acceptăm pe ale noastre.

Îi vine uşor să vorbească aşa, m-am gândit. Din Particularitatea lui a ştiut să tragă numai foloase şi privilegii. Dacă ar fi de admirat cineva prin preajmă, aceia ar fi monştrii infami care au ştiut să se adapteze la convieţuirea cu ororile aduse înfăţişării lor de mutaţiile genetice. Siegfried Gottschon era prima persoană ce trebuia să fie invidiată. Dar ultima de admirat. Cel puţin aşa mi se părea mie. Am încercat o silă şi mai mare, constatând că nemţoiul era mult mai bine informat decât mine în privinţa sturcilor; eu îi considerasem dintotdeauna o ciurdă de haidamaci care provocau tulburări, undeva departe de propria-mi persoană şi asta îmi fusese, dintotdeauna, de ajuns. Acum însă nu mai aveam chef să

adaug motivaţiilor ce o făceau pe Gwendolyne să mă părăsească şi pe cea a profundei mele ignoranţe despre întâmplările din lume. Asta îmi mai lipsea: să pierd şi provocarea intelectuală a blondului! Aşa că am conferit chipului meu o înfăţişare severă, de solemnă participare la cuvintele Generalului în mi-am concentrat ostentativ atenţia asupra cuvântării sale, pierzând astfel penultima ocazie de a face vreo prostie.

— Menţinerea Păcii în lume este pentru prealuminata noastră Civilizaţie o datorie mai presus de orice vrere, spunea Generalul. Este pur şi simplu de neconceput ca nouă să ne treacă măcar prin minte să trădăm strădaniile zecilor şi zecilor de generaţii ale strămoşilor noştri care au luptat, şi-au vărsat sângele şi au îndurat atâtea şi atâtea amărăciuni pentru a scoate lumea din mocirla în care o aruncaseră *Scârnele Secolului XX*.

— Blestemate fie ele în vecii vecilor! tună, punctual, mulţimea.

— Blestemate fie ele în vecii vecilor! urlă ca un ecou Generalul. Iar speranţele, visurile, credinţa într-o Pace trainică din cele zece secole ale strămoşilor noştri îşi găsesc o ideală transpunere în viaţă în iniţiativa de a veghea asupra lumii, pe care Guvernul Pacifist a avut-o de peste două sute de ani, pentru ca niciodată în viitor cineva să mai poată spune despre noi că n-am ştiut să veghem la menţinerea lumii de pace moştenite de la strămoşii noştri. Acum avem datoria să-i apărăm pe aceşti fraţi ai noştri de spiritul nelegiuit care prinde să se înfiripe în ei! Pentru binele lor şi al întregii lumi! *Să nu cumva să se ascundă printre voi* voluntarii contingentului de pace din Armata Antimilitaristă *care va salva Pacea*! *Fie ca ale voastre conştiinţe să fie curăţate de rămăşiţele de pasiune pentru menţinerea Păcii milenare*! Cel ce se străduieşte *în mod activ* ca Pacea să nu fie pusă în pericol, acela este *eroul* timpurilor noastre! Înrolările pentru

contingentul de pace se vor face la sfârşitul *Ritualului* în standurile de pe laturile pieţei. *Blestemate fie de-a pururi Scârnele Secolului XX*!

— Blestemate să fie în vecii vecilor! repetă în mod mecanic mulţimea.

— Să ne... pe nefasta amintire a *Scârnelor Secolului XX*, îndemnă Generalul.

Ritualul era aproape încheiat.

— Să ne..., răspunse auditoriul şi, într-o religioasă unitate, fiecare din cei prezenţi îşi deschise închizătoarea nădragilor pentru ca, lăsându-se pe vine, să sloboadă cât putea mai mult din conţinutul maţelor pe nefasta amintire a *Scârnelor Secolului XX*.

În acel moment, îmi fu dat să îndur umilinţa cea de pe urmă, care făcu să se reverse picătura din vasul comportării mele chibzuite. În ciuda faptului că fusesem fidel Dogmei, prezentându-mă la *Ritual* cu intestinul plin, umplut de câteva zile, un neprevăzut atac de constipaţie isterică mă împiedică să particip la faza cea mai importantă a ceremoniei. Colac peste pupăză, l-am văzut pe Siegfried Gottschon cum reuşea acolo unde eu dădusem chix; l-am văzut cum sloboade din maţe o cantitate de neconceput. Ca şi cum n-ar fi fost şi aşa dotat cu atâtea alte alea! Gwendolyne zări neputinţa mea şi pe faţa ei am citit o deziluzie, inexistentă până atunci. Poate că era şi oarecare spaimă. Neputinţa-mi m-a făcut să înjur în cel mai mârşav chip şi am simţit imediat că Gwendolyne, de felul ei cucernică şi sensibilă, nu avea să mai aibă niciodată un gând bun pentru mine.

Astfel în mintea mea se aprinse ceva, sau poate că tot acolo avusese loc anterior cine-ştie-ce cataclism pe care abia atunci îl percepeam; fapt este că ultima răscruce de drumuri, la care mi-aş fi putut corecta cât de cât traseul destinului, se afla de acum în urma mea şi nu este cazul

să-mi cer mie însumi - mie, celui ce am devenit din acel moment - socoteală pentru propria-mi nenorocire.

O dată cu slobozirea fecalelor pe nefasta amintire a *Scârnelor Secolului XX*, *Ritualul* se terminase. Lumea începu, încet-încet, să se împrăştie. Am luat-o şi eu din loc.

Într-o stare, pe care acum o definesc de *transă*, m-am dus să mă înrolez în contingentul de pace. Nu m-am gândit nici măcar o clipită. Creierul meu era ticsit de cuvintele Generalului şi hotărâse, independent de *mine* - eu deja mă fofilam - ce era drept să fie şi ce nu. I-am regăsit pe Gwendolyne şi pe nemţoiul ei şi le-am spus ce făcusem. Ea nu păru câtuşi de puţin afectată. Apoi, n-am mai hotărât nimic. Instructorii Armatei Antimilitariste, care m-au luat în primire, s-au îngrijit ca - în săptămânile (sau lunile, nu-mi mai amintesc) următoare - să nu mă aflu, nici măcar pentru o clipă, în încurcata situaţie de a mă gândi la ceva. Ritmul şi alternanţa preocupărilor mele erau atât de paroxistice, încât funcţia reflexivă a minţii, cea care mă făcuse mereu să mă simt atât de inteligent, se redusese dramatic, până aproape de inutilitate, până la punctul de a se retrage în vreun tainic colţişor al inconştientului, de unde nu avea să se mai ivească decât în tragica noapte a socotelilor ce nu prea ies.

Iar amintirile fragmentate pe care le păstrez din acea perioadă nu mă ajută în încercarea de a înţelege lumea. Îmi amintesc doar de faptul că ne-au dat ţevile de fier ce bubuiau atunci când te foloseai de ele; ne-au spus că erau *Trâmbiţele Adevărului* şi că vorbeau o limbă pe care ar fi înţeles-o oricare dintre sturci; am reţinut că ar fi fost vorba de un fel de traducător simultan. Ni se păruse evident că voluminoasele capsule de metal pe care le slobozeam - printr-o bufnitură şi dâră de fum - pe câmpurile de instrucţie reprezentau nişte costisitoare focuri de artificii, având drept scop să mai înveselească

serile bieţilor sturci, distrăgându-i astfel de la năvalnicele şi barbarele lor incursiuni.

Atunci când, în cele din urmă, ne-au dus să le facem educaţie sturcilor, au dispărut şi ultimele frânturi ale identităţii mele. Nu-mi mai amintesc mare lucru. Doar că era iarnă şi că pătura groasă formată din cadavre apăra de ger - cu căldura sa plăcută - milioanele de seminţe ce aşteptau venirea primăverii pentru a încolţi. Îmi mai amintesc marşurile pe câmpurile pline de cranii şi degetele mari de la picioare care-mi ieşeau din bocancii scălâmbi şi care nimereau, la fiecare pas, în orbitele ţestelor ce scârţâiau, jeluindu-se, sub noi. Nu dormeam niciodată. Când eram din cale-afară de obosiţi, leşinam. Era mai bine să leşini noaptea, pentru că după apusul soarelui precipitaţiile de cadavre erau mai puţin abundente decât în timpul zilei, aşa încât atunci când ne reveneam în simţuri, culcuşul de cadavre pe care ne odihniserăm nu se făcuse prea gros deasupra noastră. Dacă se întâmpla, cumva, ca vreunul să întârzie prea mult cu leşinul şi se afla printre ultimii ce se prăbuşeau, nu mai avea pe nimeni care să-l acopere şi nu rareori sfârşea prin a muri îngheţat. Noaptea ne aducea, în vis, exasperate sinteze ale tragediilor diurne amestecate cu viziuni eliberatoare ale unui tărâm fermecat în care nu exista *Pacea* pe care o apăram; iluzii ce făceau ca fiecare revenire în simţiri să fie şi mai amară, în ciuda gustului dulce strecurat în cavitatea noastră bucală de sângele care picura cu punctualitate din morţi. Şi nu era frumos să ne hrănim din trupurile camarazilor noştri căzuţi, deoarece carnea de pe oasele lor era puţină şi plină de toxine. Unii improvizau câte o salată din fire de păr, ochi, limbi şi testicule adunate la repezeală de pe câmpurile pline de cadavre, însă nu reuşeam, pe deplin, să nu regretăm vechea bucătărie de casă din vieţile noastre anterioare.

Cred că aş putea să-mi amintesc lucruri şi mai puţin plăcute, dar n-aş mai avea nici timp şi, sincer să fiu, nici chef s-o fac.

Infinitatea de indivizi (sturci, sau non-sturci; cine naiba a reuşit vreodată să-i deosebească? N-am văzut niciodată vreunul care să aibă trei ochi) pe care i-am văzut murind sub loviturile a ceea ce eu considerasem a fi un traducător simultan se îmbogăţi într-o bună zi cu încă un candidat din cale-afară de drag mie. *Eu însumi*.

Am fost imediat obiectul solidarităţii colegilor mei, care avură grijă să se prăpădească loviţi de acelaşi rău. Proasta rânduire a celor ce se prăbuşeau făcu aşa încât, atunci când suprafaţa de trupuri ce acopereau solul se mai ordonă, m-am trezit îngropat sub un unghi de cincizeci de grade; doar capul îmi ieşea afară din cuvertura de cadavre.

Acum pot vedea stelele şi pot cugeta. De jur împrejur e linişte şi moarte. Din când în când, câte o broască mă scuipă pe obraz. Cine ştie de ce? Nu cred că stelele, dacă m-ar fi ascultat vreodată, au înţeles mare lucru din problema mea. Nu că mă îngrijorează faptul că trebuie să mor. Oricum voi muri. Mă deranjează, mai mult decât înţepăturile a o mie de tăuni, faptul că toate întrebările mele au rămas fără răspuns. Cu acest lucru nu m-am împăcat niciodată.

Cine ştie de ce, de exemplu, mi-am redobândit luciditatea de gândire şi deplina conştiinţă despre mine însumi tocmai acum, în aceste ore de agonie, când toate astea nu mai au nici o funcţie pentru rămânerea în viaţă. Într-adevăr, conştiinţa mea este o inutilă şi condamnată rămăşiţă a maşinii ineficiente şi pe cale de a se stinge - ceea ce am devenit eu. Este exact ca maşina mea de spălat rufe, care s-a stricat când abia ieşise din garanţie; îmi spăla izmenele şi ciorapii când, dintr-o dată, i s-a defectat motorul; de atunci a mai continuat să se

învârtească câtva timp, în gol. Aşa ca mintea mea acum. Eu - *eu*, *acum* - sunt produsul inerţiei pe care o avea mintea mea. Caraghios!

După cum caraghios este şi faptul că mă aflu aici, să meditez, în zadar, asupra raţiunii de a fi a lucrurilor, în timp ce corpul meu e pe cale de a se integra, rapid, în mocheta de cadavre din care, în curând, voi face parte în mod mai armonios decât acum.

Sunt pe punctul de a intra definitiv în caruselul *deceurilor* lipsit până şi de infima consolare de a fi învins păpuşa de cârpă a unui singur mizer răspuns la una dintre întrebările mele cele mai umile şi cele mai practice:

Ce dracu se-ntâmplă?

Privesc în jur şi măcar de un lucru sunt destul de sigur. Am fost înşelat. Dar *de ce* am fost înşelat? Există vreun motiv?

Dacă asta-i *Pacea*, atunci cum era *războiul*?

Şi de ce aceste întrebări îmi sună într-un mod atât de neverosimil de *idiot*?

Şi de ce, aşa, dintr-o dată, am iluzia, sau poate conştiinţa exactă, că am spus doar o grămadă de minciuni, o poveste care nu-i a mea şi care nu s-a întâmplat niciodată, dar care m-a ajutat, poate, să uit că am mâna înfăşurată într-un cablu neizolat, prin care trece un curent ce de un minut încoace îmi străbate trupul?

Şi de ce reuşesc să-mi pun numai întrebări, însă nu reuşesc să-mi dau şi răspunsurile?

Totuşi în marea de durere care mă chinuie apare pe neaşteptate o insulă de bucurie. Habar n-am ce este şi de ce. Dar mă bucur.

Cred că de acum încolo voi tăcea, pentru că, îmi dau seama, am murit.

SFÂRŞIT

Ideea pentru povestirea Partida *mi-a venit în dimineaţa zilei de 14 octombrie 1988, în timp ce mă plimbam pe bulevardul Buenos Aires. A fost ceva ca o străfulgerare. În spaţiul cuprins între staţia de autobuz din piaţa Tommaseo şi cea de pe Buenos Aires* (*de pe partea dreaptă, sensul spre centru*), *mi-a venit ideea pe care am dezvoltat-o în minte de-a lungul întregii povestiri. M-am grăbit spre casă - în mod logic - şi de la ora 13 la 19 seara am scris cu frenezie, pe un blocnotes, 50% din povestire. În ziua următoare am terminat-o şi atunci când am ieşit din atmosfera ei eram profund tulburat.*

Povestirea a plăcut mult la trei sau patru persoane din cele şapte-opt care au citit-o până acum. Pentru a fi o statistică, acest lucru lasă poate puţin de dorit, dar cine a spus că eu am intenţia să dau o statistică demnă de crezut? În realitate voiam doar să spun că Partida *a plăcut în mod deosebit celor ce aveau oarece spoială într-ale jocului de şah.*

Povestirea cuprinde 3 604 de cuvinte.

PARTIDA

I.

Epilogul s-a consumat cam pe la ora 5 a.m. - G.M.T. - din ziua de 21 martie a anului 2599.

Atacul a fost declanşat în mod fulgerător de către una din părţi. La înălţimea de 70 000 de kilometri, pe orbita terestră intră în acţiune o formaţie compactă de sateliţi echipaţi cu tunuri cu laser, aruncând ucigătoare fascicule de radiaţii asupra întregului teritoriu al blocului inamic.

Ideea inspiratoare a fost, fără îndoială, faptul că dacă un atac cu laser din spaţiu se deplasa cu viteza luminii era infinit mai rapid decât o agresiune convenţională cu arme nucleare şi nu lăsa, aşadar, răgazul necesar unei reacţii. În afară de aceasta, o ofensivă cu fascicule de radiaţii permitea sterilizarea instantanee a teritoriilor atacate, evitând colaterala distrugere macroscopică a mediului, tipică exploziilor nucleare, care, provocând ridicarea a miliarde de tone de praf, ar fi acoperit Soarele timp de secole făcând să se instaleze implacabila iarnă nucleară, ucigătoare chiar pentru învingătorul conflictului.

Într-adevăr, distrugerea aceea fu relativ curată şi instantanee şi în teritoriile atacate nu se înregistră nici o fiinţă omenească în stare să-şi dea seama că încetase să mai existe. Tot ce însemna viaţă dispăru în mai puţin de o miliardime de secundă. Întregul sistem de organizare şi de informare electronică al calculatoarelor din acele ţări dispăru în acelaşi interval de timp.

Partea agresoare câştigase, fără nici o îndoială, războiul. Dar victoria sa nu fu desăvârşită şi aceasta provocă o nenorocire. Chiar în clipa în care radiaţia lovi ţinta, calculatoarele blocului atacat înregistrară atacul şi reacţionară tot cu viteza luminii. În acea miliardime de

secundă, pe care o aveau la dispoziţie înainte ca radiaţia să le scoată din funcţiune, programele acţionară rapid nanoprocesoarele şi circuitele hiperconductoare, efectuând operaţiunile prevăzute şi făcură să explodeze maşina infernală creată în scop de descurajare şi îngropată în sol: *bomba cu gaură neagră*.

Concepută dintr-o glumă, în anul 1968, într-o versiune mai din topor şi abstractă de către geniul autor al scenariului unui film umoristic, care o denumise *Maşina Infernală-Sfârşitul Lumii*, bomba cu gaură neagră, atunci când dezvoltarea tehnologică permisese realizarea ei, fusese efectiv fabricată de ambele blocuri cu scopul de a se descuraja reciproc. În cazul în care calculatoarele aveau să înregistreze declanşarea atacului, de care nu va mai fi fost posibil să se apere, atunci avea să fie detonată automat bomba cu gaură neagră, târându-l şi pe duşman în holocaust, într-o reeditare mai completă a mitului lui Samson.

Părerea părţii atacatoare cu laser a fost că radiaţiile aveau să anuleze instantaneu orice transmisiune de informaţii de tip electronic, evitându-se astfel detonarea bombei.

Greşeala părţii atacatoare a fost că nu s-a întâmplat aşa.

Minima fracţiune de timp a acelei şi aşa infime miliardimi de secundă, răgaz avut de calculatoarele atacate, le fu acestora întru câtva suficientă, aşa că bomba cu gaură neagră explodă.

Sau mai bine zis *implodă*.

Materia se prăbuşi vertiginos, se căscă o gaură neagră iar solul se fărâmiţă - mai întâi încet, apoi cu viteză în creştere exponenţială - şi fu înghiţit de gaură.

Ultimul organism terestru viu a fost un astronaut solitar aflat la bordul navetei sale spaţiale, în apropiere de Marte.

Când află ce se întâmplase, mai aşteptă câteva zile, apoi se sinucise.

În locul marelui Pământ, o mică gaură neagră continua - ca şi cum nu se întâmplase nimic - să se rotească în jurul Soarelui.

2.

Zeii erau cuprinşi de o uşoară agitaţie.

— S-a încheiat încă o partidă, anunţă Coordonatorul.

Zeii care nu jucau în acel moment se adunară în jurul *planului de Joc*, acolo unde avusese loc partida.

— A câştigat un tânăr *Candidat Maestru*, spuse cu amărăciune în glas, dar şi cu admiraţie în acelaşi timp Tuub, un zeu expert care condusese jocul mult timp, fără a reuşi să termine mai înainte de a fi oprit de o *lovitură de-a Hazardului*.

— Am asistat la o *noutate teoretică*, declară Coordonatorul. Tânărul Iehova, cu toate că este doar un *Candidat Maestru*, ne-a arătat o *variantă* inedită, care a surprins schemele adoptate de ceilalţi jucători şi care l-a condus la o victorie neaşteptată. Părerea mea este că dacă nu va fi nimeni în stare să conceapă o *variantă* care să-i contracareze strategia, tânărul Iehova are mari şanse de a câştiga turneul.

Bineînţeles, mulţi nu erau de acord cu opinia Coordonatorului, mai ales dintre cei care pierduseră de curând, dar cei mai pricepuţi în jocul *De-a Viaţa* nu aveau nici o îndoială că spusele lui erau adevărate. Tânărul Iehova făcuse o partidă de-a dreptul exemplară.

Dat fiind marele interes suscitat de partidă, ea fu analizată în mod public într-o *încăpere* din vecinătatea celei în care se aflau *planurile de Joc*.

Coordonatorul, un *Maestru Intercosmic* recunoscut pe plan universal ca unul dintre cei mai mari experţi în arta jocului *De-a Viaţa*, deschise lucrările analizei întâlnirii desfăşurate în prezenţa tuturor celor interesaţi aranjând *Planul de Joc* - Pământul - pentru partidă.

— Ca în toate partidele jocului *De-a Viaţa*, începu Coordonatorul, *Planul de Joc* se găseşte în spaţiu-timp într-o *Incintă* supusă regulilor de cauză-efect, într-o zonă de relativă linişte entropică care permite o bună manevrare a *pieselor*. Cea de faţă este situată la marginile acestei mici galaxii unde domneşte o oarecare linişte şi te poţi concentra bine. Pentru cei cu probleme de vedere, voi face precizarea că *Planul de Joc* este această mică planetă, a treia dinspre steaua locală. Pentru a face demonstraţia partidei, am mărit suprafaţa de joc şi am anulat restul. Vă prezint pe cei zece jucători care s-au încumetat să ia parte la competiţie: *Marele Maestru* Tuub, *Maeştrii* Sim, RRR, Binz, Mum, *Candidaţii Maeştri* Tanz, Full şi Iehova şi cei din *Categoria Întâia Cosmică* Llarv şi Bit.

Acum desfăşor pe *Planul de Joc* cele zece piese cu care începe partida... vedeţi, am introdus cele zece molecule convenţionale de ADN într-un punct aleatoriu din oceanele de hidrogen şi oxigen deja saturate de aminoacizi şi partida a început!

Deschiderea nu este din cale-afară de interesantă. Jucătorii noştri cunosc bine *teoria deschiderilor*, aşa că, pentru moment, nimeni nu are vreun avantaj. Fiecare îşi sporeşte numărul propriilor *piese de joc*, dar are grijă să nu iasă prea mult în evidenţă faţă de ceilalţi. Acum încep să se organizeze, încet-încet, să întindă primele plase cu puţinele *piese* pe care le pot desfăşura. Este o fază de tatonare, nici unul din jucători nu încearcă să se *etaleze* prea în pripă, pentru că s-ar trezi eliminat de o eventuală coaliţie a celorlalţi. De câteva miliarde şi miliarde de

mutări, *desfăşurarea* este riguros *teoretică* şi deci destul de lipsită de interes. Mă veţi scuza, aşadar, dacă voi muta *piesele* mai repede, fără a zăbovi asupra fiecărui traseu.

Iată acum o evidentă deosebire de strategii. *Maestrul* Sim *face o rocadă*, rămânând pe poziţia *Vieţii Vegetale*. În timp ce alţii fac tentative diferite, el preferă să arunce în joc toate *piesele*. O alegere discutabilă, dacă ne gândim că arareori a dus la victorii în trecut.

— Îmi permit să vă contrazic, interveni *Maestrul* Sim. Am câştigat turnee importante jucând *varianta Vegetală*.

— N-o contest, răspunse Coordonatorul. Voiam doar să spun că *varianta Vegetală* este un sistem de joc *închis*, de aşteptare, puţin agresiv, tare prin el însuşi, dar care, în general, *pierde* în faţa unui stil hotărât care îndrăzneşte să-şi asume riscuri.

— Rămâne de văzut, mormăi Sim. Jocul cutezător poate avea sorţi de izbândă, dar mai degrabă dă chix.

— Este, în mod neîndoielnic, o problemă de strategii diferite, încuviinţă pe un ton concesiv Coordonatorul. Având în vedere că, aşa cum ştiu cu toţii, scopul jocului *De-a Viaţa* este de a desfăşura pe *Planul de Joc* o formă de Viaţă în măsură să le elimine pe celelalte, *varianta Vegetală* întâlneşte deseori greutăţi din cauza dinamicii sale inferioare. Nu vreau să spun prin aceasta, *Maestre* Sim, că am uitat de splendidele partide pe care dumneavoastră le-aţi câştigat, punând de acord mucegaiuri ucigătoare sau plante hiperomnivore, sau de acea memorabilă partidă, ulterior numită *A Verdelui Veşnic*, prin care aţi câştigat turneul panuniversal, făcând să evolueze un spor ce transforma orice ADN în al său propriu, eliberând un pigment verde care a conferit întregii planete acea unică culoare.

— Partida respectivă a cucerit *Premiul pentru Frumuseţe*, adăugă Sim, deoarece colorarea planetei cu acel verde unic constituia ceva „suplimentar” introdus de

mine în *combinaţia finală*, un omagiu adus esteticii, întrucât nu avea nici o contribuţie la reuşita *combinaţiei*.

— Ne reamintim bine, cu toţii, spuse Coordonatorul. Dar să revenim la partida în chestiune. În timp ce *Maestrul* Sim se încăpăţânează să rămână la algele sale şi, încet-încet, renunţă la alte strategii, ceilalţi jucători abandonează regnul vegetal pentru a *desfăşura* ordinea de bătaie a propriilor *piese* în organisme animale. Intrăm astfel în *Miezul Partidei*, aflându-i pe combatanţi împărţiţi între cei ce au ales *varianta Artropodelor* - *Maestrul* Binz, *Candidatul* Tanz şi jucătorul de *Categoria Întâia* Llarv - precum şi ceilalţi care au optat pentru a face să evolueze sub încrengătura *Vertebratelor*.

Evoluţia jocului pare a-i fi favorabilă *Maestrului* Sim, cu ale sale *Vegetale*, precum şi jucătorilor ce au adoptat *varianta Artropodelor*, care cuceresc, primii, pământurile ieşite din ape asigurându-şi un indubitabil *avantaj poziţional*.

Dar adepţii *Vertebratelor* îşi unesc în mod vremelnic forţele şi recâştigă terenul pierdut, aşezându-şi noile lor *piese* - *Reptilele* - pe întreaga suprafaţă a *Planului de Joc.* Între timp, *Candidatul* Tanz a făcut să evolueze *Insectele Zburătoare* şi a cucerit poziţia aeriană dar, cu toată supremaţia sa în cer, nu va reuşi să-i dea jocului său acel aspect concret necesar şi să-l dirijeze astfel încât să fie în avantajul lui. Aceleaşi lucruri sunt valabile şi pentru *Maestrul* Binz şi pentru jucătorul de *Categoria Întâia* Llarv, care-şi concentrează atenţia asupra *Insectelor terestre*.

— În mod practic, planeta este a noastră, interveni *Maestrul* Binz. Şi dacă reuşim să intrăm în *Finală*, partida va fi câştigată de unul dintre noi doi.

— Da, aprobă Coordonatorul, cazuistica ne arată că *varianta Insecte* se dovedeşte superioară multor altora în partea finală a jocului. Ca în toate partidele acestui turneu, durata maximă de joc era cuprinsă în intervalul a

opt miliarde de rotaţii ale planetei în jurul soarelui propriu, care era programat să se dilate la scadenţa termenului, să înghită Pământul şi să confirme astfel *egalitatea*, în cazul în care cineva nu ar fi luat conducerea între timp. Este adevărat că atunci când te apropii de scadenţa termenului, condiţia de *Zeitnot*[1] favorizează strategiile unei rapide mutabilităţi genetice cum este cea a *variantei Insecte*. Tocmai din acest motiv este logic ca jucătorii angajaţi, în schimb, în strategii tipice de *Mijloc de Partidă*, să facă eforturi maxime pentru a ajunge cât mai repede la o soluţie. Priviţi acum cu atenţie *Planul de Joc*. Se pare că, pentru puţin timp, nu se întâmplă nimic deosebit. În schimb, poziţia *pieselor* este foarte complicată şi cât se poate de *combinativă*. Triliardele de *piese* aflate în joc interac-ţionează într-o formă din ce în ce mai structurată. Iată, acum aveţi posibilitatea de a urmări această lungă *combinaţie*... Vedeţi cu toţii, nu? Trebuie să mai măresc imaginea *Planului de Joc*! Iată, vedeţi... *Maestrul* Tuub iese dintr-un îndelungat *schimb de material* într-o poziţie cât se poate de avantajoasă. Este un atac foarte puternic! Vedeţi? Jucând cu *reptilele*, face nişte mutări de *piese* irezistibile. *Dinozaurii*. Jocul său este maiestuos, demn de marea clasă pe care i-o recunosc cu toţii. *Maestrul Tuub zoreşte timpul şi forţează poziţia*, făcând astfel încât creaturile sale să pară mai mari decât oricare altele de mai înainte.

Dar o *Lovitură a Hazardului*, materializată într-un asteroid care loveşte Pământul, provoacă pieirea celei mai mari părţi a organismelor de pe planetă, inclusiv dinozaurii lui Tuub, descongestionând astfel *Planul de Joc* de aproape toate *piesele folosite*. Ei, Tuub, a fost chiar aşa de rău?

— Dacă aş mai fi avut la dispoziţie încă o sută de milioane de ani, partida era a mea, spuse Tuub. Oricum

[1] Criză de timp, în lb. germ. (n. trad.).

voi protesta la Ligă. Trebuie să se termine odată cu aceste scandaloase *lovituri ale Hazardului*!

— *Loviturile Hazardului* sunt necesare, obiectă Coordonatorul, în funcţie de variabila de care trebuie să se ţină seama în aşezarea propriilor *piese* aflate în joc. Dumneavoastră ştiţi mai bine decât mine că partidele sunt mai frumoase dacă jucătorii îşi făuresc *piesele* în aşa fel încât să reziste nu numai atacurilor lansate de adversari, dar şi curselor întinse de *Hazard*.

— O ştiu, o ştiu prea bine. Nu sunt un începător. Totuşi criteriul după care se stabileşte cum şi unde trebuie să acţioneze *Loviturile Hazardului* nu prea mă convinge. În timpul partidei anterioare, mi-a explodat o stea, la o distanţă de numai trei ani-lumină, adică chiar atunci când mie îmi lipsea un quid ca să câştig. Cea de mai înainte m-a văzut drept victima unui *foarte improbabil* fenomen cuantic, care a făcut să dispară, literalmente, continentul de pe care mă pregăteam să dezlănţui atacul final. În sfârşit, mi se pare că *Hazardul* nu loveşte chiar aleatoriu.

— Fluctuaţiile statistice negative sunt şi ele o *Lovitură a Hazardului*!

— Da, fir-ar să fie, dar, până la urmă, tot *eu* sunt cel care pierde!

— Faceţi o plângere oficială către Ligă. Nu va folosi la nimic, dar măcar veţi fi încercat. Sau, schimbaţi federaţia. Un *Maestru* de talia dumneavoastră nu va avea probleme să găsească un alt cerc divin de jucători de *De-a Viaţa*, care să fie interesat să vă aibă în rândurile lui.

— Ceva îmi spune că dumneavoastră sunteţi mai cunoscător decât mine în privinţa unei posibile conjuraţii împotriva mea.

— Ce tâmpenie! Suntem amândoi la fel de cunoscători. Vă rog să nu contribuiţi la alimentarea părerii că Zeii ce practică jocul *De-a Viaţa* ar suferi, cumva, mai mult decât alţii, de mania persecuţiei.

— Scuzaţi-mă.

— Nu-i nimic. Să mergem mai departe cu analiza partidei. Am văzut, aşadar, cum au pierit dinozaurii şi toate animalele având dimensiuni mai mari de patruzeci de centimetri. *Piesele* din joc au fost, deci, reduse în mod drastic. Atenţie: cu toate că mai sunt, teoretic vorbind, necesare cinci miliarde de revoluţii ale planetei în jurul soarelui înainte ca jocul să se termine prin forţa împrejurărilor, ne aflăm la numai 60 de milioane de revoluţii de sfârşitul partidei. În acest punct, fiecare mutare are, mai mult ca oricând, cea mai mare importanţă.

După cum veţi fi constatat deja, uitându-vă pe *Planul de Joc*, jucătorul de *Categoria Întâia* Bit a încercat să repropună *varianta Păsări* - respinsă în trecut - şi reuşeşte acum câteva configuraţii amuzante, din punct de vedere estetic, dar nu-i concludent.

Este, în schimb, hotărâtoare, alegerea coordonată a *Maeştrilor* Mum, RRR şi a *Candidaţilor* Full şi Iehova care, considerând de la bun început sterilă acţiunea prea specializată a lui Tuub, investiseră în acţiunea de punere la punct a *variantei Mamifere*, care, acum când au ieşit din scenă *reptilele*, are cale liberă în cucerirea *Planului de Joc*.

Mum şi RRR ies din păduri şi se adâncesc în *variantele Ierbivore* respectiv *Carnivore*, specializându-se. Full şi Iehova rămân printre arbori, având în comun *variantele Insectivore* şi *Fructivore*, punând apoi la punct, mereu împreună, *varianta Primat.* În acest punct, Iehova, cu o strălfulgerare de geniu, vede *combinaţia câştigătoare*!

Nu este o *combinaţie* lungă, doar câteva milioane de ani. Se află în sală cineva capabil s-o vadă? Iată, am oprit timpul în acest segment de Univers, astfel încât dacă cineva *vede combinaţia* înainte ca eu s-o arăt s-o poată spune. Nu-i nimeni în stare? Bine, atunci pornesc din nou

timpul. Frumuseţea *combinaţiei* pe care o veţi vedea constă în faptul că, deşi durează vreo zece milioane de ani (perioadă mai întotdeauna foarte scurtă), efectele îi devin evidente abia în ultimii zece mii de ani, adică aproximativ a patra mia parte din întreaga durată a partidei de până acum.

Pentru a efectua acea *combinaţie*, Iehova îi propune lui Full un gambit. Îi oferă toate speciile de insectivore şi de primate aflate sub controlul lui, cu excepţia unui anume hominid.

Full, care *nu vede combinaţia* câştigătoare a celuilalt, acceptă gambitul şi se trezeşte în situaţia de *Zugzwang*, adică forţat să facă mutarea şi să coordoneze noile sale *piese*, operaţiune care-i distrage atenţia de la începerea *acţiunii* lui Iehova.

Acesta îl ajută pe hominid să dobândească interacţiunile ambientale necesare şi un creier mai voluminos şi, lucru mai important, capacitatea individului de a structura în propria-i minte configuraţii complexe. Iată marea *noutate teoretică*, domnilor! Vă rog să priviţi cu atenţie această formă de *Viaţă* care nu se deosebeşte, estetic vorbind, de celelalte, dar care e în măsură să creeze în ea însăşi o stare de conştiinţă ambientală autoreflexivă.

Instincte potrivite, la care bine s-a gândit Iehova al nostru, se îngrijesc ca această conştiinţă să fie bine folosită, precum şi mecanismul de fabricare a simbolurilor şi gestaltul - puse, toate, în slujba jocului *De-a Viaţa* la care ei participă.

În aceste ultime clipe, vedeţi fulminanta şi neaşteptata explozie a tehnologiei lor... Ceilalţi jucători îşi dau seama, dar de acum deznodământul este *forţat*... şi în cele din urmă, printr-un magistral autosacrificiu final, planeta dispare cu adevărat, cu singura, vremelnica excepţie a unui singur exemplar al Neamului Omenesc, care

supravieţuieşte celorlalţi pe astronava lui preţ de câteva clipe, consfinţind victoria lui Iehova. Un *final* năvalnic, spectaculos! O partidă cu adevărat frumoasă.

Iehova avu parte de vii şi sincere aplauze. Puţin intimidat, se apropie de Coordonator.

— Te vei bucura să afli, îi spuse acesta, că opera ta a fost deja înglobată în *Teoria Vieţii* şi că acum este cunoscută ca *Varianta Gestaltică a Conştiinţei Individuale* a lui Iehova. Este o mare contribuţie la arta jocului *De-a Viaţa*.

— Sunt fericit, îngăimă Iehova negăsind alte cuvinte.

— *Motivul* autosacrificiului, continuă Coordonatorul, ce voia să ducă cu sine toate celelalte forme de viaţă a fost deja interpretat în cele mai variate chipuri. Totuşi, rareori mi-a fost dat să asist la distrugerea planetei însăşi prin crearea de singularităţi spaţiu-temporale. A fost o găselniţă de mare efect, dar în acelaşi timp a însemnat sfârşitul.

— Trebuie să admit că n-am făcut-o cu uşurinţă, zise Iehova. Mă confruntam cu o problemă: nu le putem distruge pe toate celelalte forme de viaţă, închipuindu-mi că poate supravieţui doar a mea. *Piesele* mele erau, ca să spun aşa, „înţepenite”, în urma împletirii cu celelalte, ceea ce în jargon se numeşte o *Infinită Cruce a Sfântului Andrei*. *Omul* era prea tare implicat, ca parte a ecosistemului, pentru a mai putea contribui la prăbuşirea acestuia fără a nu fi târât şi el în prăbuşire. Ca să fiu sincer, am făcut câteva încercări. Le nimicisem aproape în întregime pe *Mamifere* şi pe *Reptile* şi mă aflam pe punctul de a face acelaşi lucru şi cu *Pădurile* şi cu *Vegetaţia*, dar împotriva *Insectelor* habar n-aveam ce măsuri să mai iau. În acea împrejurare *autosacrificiul* era, desigur, soluţia cea mai înţeleaptă.

În ceea ce priveşte dispariţia planetei într-o gaură neagră... hm-m, nu sunt de acord cu dumneavoastră că ar

fi un epilog chiar aşa de excepţional. După părerea mea, extraordinare sunt doar partidele de tipul *Nemuritoarea* lui Ander.

— Ce să-ţi spun! râse şiret Coordonatorul. În *Nemuritoarea* sa partidă, *Marele Maestru* Ander a reuşit să obţină ca *Forma Vitală Finală* să distrugă, printr-un măreţ *autosacrificiu*, întregul univers şi deci şi spaţiu-timpul, transformând restul într-un borcan de Nutella.

— Ah, dacă aş fi jucat eu o asemenea partidă...

— Am reţinut, oricum, că partida dumneavoastră va câştiga şi *Premiul pentru Frumuseţe* al turneului, datorită unui amănunt aparent insignifiant, dar sublim din punct de vedere estetic, pe care am avut plăcerea să-l notez. Domnilor, nu ştiu dacă veţi fi fost în stare să pricepeţi, dar lui Iehova al nostru, la capătul spectaculoasei sale *combinaţii*, chiar în clipele finale - în ultimele sute de ani - i-a venit cheful să inventeze şi să pună în practică, în *Forma Vitală Finală*, un alt joculeţ care prin concepţie şi dinamică imită în mod graţios şi simpatic jocul nostru *De-a Viaţa*. Aş vrea, totuşi, să vă pun o întrebare, dragă domnule Iehova. De ce aţi dat acelui joc numele de *Şah*!

— Pentru că *Planul de Joc* este mai curând un *eşichier* decât o planetă.

— Aşadar, o explicaţie de tip lapalissian. Bine, domnilor, ce să mai spunem? O citaţie rafinată, jocul de... *şah*. I se va cuveni, fără doar şi poate, *Premiul pentru Frumuseţe*.

— Fiindcă tot suntem în temă, adăugă Iehova, supun atenţiei dumneavoastră altă *găselniţă* a mea. În ultimele clipe de joc, la doar câteva sute de ani înainte de sfârşit, l-am băgat pe fir pe un individ care a aşternut pe hârtie - cu al său subdivin neşlefuit psihism - cronica partidei ce abia se terminase, precum şi această convorbire. El este convins de faptul că a scris ceea ce se numeşte „o povestire cu subiect science fiction”. Acum însă, după ce

a aşternut pe hârtie aceste ultime două rânduri, nu mai este chiar atât de sigur.

— Ce idee originală! exclamă Coordonatorul. Un alt citat... ba nu, aş spune o tuşă personală. Un gest tot atât de lipsit de sens ca şi cel de a decora, cu ceva uşuratic dar distinctiv, o operă prin ea însăşi desăvârşită.

— Frumoase cuvinte, interveni *Marele Maestru* Tuub, dar acum cine îşi asumă sarcina de a reconstrui Pământul din acea gaură neagră în care nu mai încape nimic? Acolo se află milioane de Zei care vor să joace şi nu mai există *Table de Joc* libere.

— Mă pot ocupa eu de asta, spuse Iehova. Aşa cum am stricat jucăria, tot aşa de bine pot s-o şi repar. Dacă îmi daţi răgaz, vreo şapte zile...

— Nu există nici un motiv ca dumneavoastră să vă murdăriţi mâinile, se încruntă Coordonatorul. Lăsaţi treaba asta pe seama Zeilor Muncitori. Ce părere aţi avea, mai degrabă, de o partidă-fulger, aşa, între noi? De o partidă *fulger*? Cu durata maximă de *cincizeci de milioane de ani*?

— Atât de *puţini*? Eu sunt obişnuit cu o durată de *minimum* o sută de milioane de ani. E în regulă, oricum.. Mă voi îngriji să potrivesc soarele-cronometru. Iată... iată, aşa va exploda peste... peste... *să zicem şaptezeci şi cinci*? Hm, nu, mai bine peste cincizeci de milioane de ani. Cât e de puţin, totuşi!

SFÂRŞIT

Povestirea Bărbatul e schimbător *a fost scrisă în după-amiaza zilei de 11 iunie 1988, după ce am tras cu ochiul la câteva frânturi ale unui meci de fotbal din campionatul european. În acea perioadă, obişnuiam adesea să-mi masez cu degetul arătător al mâinii drepte gingiile umflate, care se încăpăţânau să sângereze şi să mă doară. Starea lor se înrăutăţea de ani de zile. Încercând să găsesc un leac, comisesem greşeala de a apela la medici. Astfel am aflat de la unii că gingiile-mi erau pe cale de a se atrofia, iar de la alţii că ele n-aveau nici pe dracu, plesneau de sănătate şi n-aveau cum să mă doară. Diagnosticele porneau de la avitaminoză şi mergeau până la inflamaţiile intestinale* (*sic*!). *Mă sileră să înghit, timp de ani de zile, vitamine şi fel defel de substanţe în doze de cal pentru o mai bună circulaţie a sângelui în vasele capilare, precum şi antibiotice şi să fac gargară. De câteva ori, mi se sugeră să schimb dieta. Bineînţeles că starea gingiilor mele continua să se înrăutăţească şi, nemaiavând încotro, m-am dus la un dentist care mi-a prescris alte antibiotice. Abia în primăvara anului 1990, când eram gata-gata să mă resemnez şi să aştept anunţata supuraţie, care avea să rezolve problema mea prin căderea dinţilor, un stomatolog amabil îmi spuse că treaba era o nimica toată şi că pentru un insignifiant sfert din salariul meu pe o lună, mă putea vindeca. Am petrecut şaptezeci de minute în cabinetul lui ca să-mi cureţe tartrul de pe dinţi şi portvizitul de bancnote iar după două zile orice durere, umflătură şi sângerare a gingiilor îmi dispăruseră complet din gură. Timp de patru ani, nici unul din titraţii în medicină la care apelasem nu-mi spusese că era de ajuns să mi se cureţe tartrul.*

Toate astea n-au absolut nici o legătură cu următoarea povestire a antologiei, dar ar putea fi un lucru hotărâtor întru salvarea dinţilor unor cititori de ai mei. Oricâte

magnifice proteze s-ar face în ziua de azi, care să pară a gira ipoteza că anumiţi oameni ar descinde, intelectual vorbind, din cai, ei bine, dinţii rămân unul dintre bunurile cele mai de preţ ce populează acea oribilă cavitate mucoasă şi salivară care este gura noastră şi care folosesc dacă nu la altceva măcar la a-ţi muşca limba, atunci când îţi dai seama că ai spus vreuna dintre obişnuitele tâmpenii personale.

Iată că şi eu mi-am muşcat adineauri limba şi, spre marea mea satisfacţie, gingiile n-au simţit nimic!

Istorioara acestei „vieţi trăite", pe care tocmai v-am servit-o, poate apărea drept rodul unei născociri, atât e de stupidă. Şi povestirea Bărbatul e schimbător *tratează tema prostiei omeneşti şi poate apărea drept rodul unei născociri şi de fapt aşa şi este. Dar cât anume este ea cu adevărat?*

Gigi Picetti afirmă că „termenul mase este femininul de la bolovan; de aceea sunt atât de greu urnit".

Meditaţi, meditaţi.

Povestirea Bărbatul e schimbător *cuprinde 3 016 de cuvinte. 3 016 de cuvinte absolut inutile, garantat.*

BĂRBATUL E SCHIMBĂTOR

Actul I

— *Ajunge!* o întrerupse el. Ai dreptate! Aşa nu mai are rost să continuăm! S-a terminat cu iubirea noastră! *S-a terminat*!

— De ce trebuie să spui mereu aşa? protestă ea. Hai să vorbim puţin despre asta...

— Vorbim şi tot vorbim despre asta de o viaţă întreagă şi nu rezolvăm niciodată nimic. Noi doi nu suntem făcuţi pentru a sta împreună! Ar trebui să-ţi dai seama de acest lucru!

— Nu ne potrivim, admise ea, e adevărat. Suntem plămădiţi din aluaturi diferite şi nici nu avem aceeaşi viziune a lucrurilor, e adevărat, dar asta nu ne împiedică să ne înţelegem pe rând şi să ne acceptăm aşa cum suntem.

— Ba da, ne împiedică! Ba chiar pe tine te împiedică! Dacă ar fi după mine, n-am sta aici să ne dondănim. Tu nu-mi înţelegi niciodată punctul de vedere!

— Eu? Eu care la ultimul meci al Sampdoriei am mers cu tine la stadion şi am stat în tribună!

— Dar te prefăceai! Nu era o participare sinceră. N-ai susţinut echipa! În clipa golului, ţi-ai dat arama pe faţă, aceea de suporteră a lui Genoa, şi te-ai uitat la mine într-un fel care m-a făcut să spun c-ar fi fost mai bine să fi rămas acasă.

— Cum? Şi ce ar fi trebuit să fac? Să-ncetez să mai tin cu Genoa doar pentru că am un prieten care ţine cu Sampdoria? Fiecare e aşa cum e! Iar eu una ţin cu Genoa!

— Şi te mai şi lauzi cu asta! Poftim, ce trebuie să mi se întâmple!

— Nu, nu mă laud. Mă mândresc cu asta! Părinţii mei ţineau şi ei cu Genoa, la fel şi bunicii mei! Sunt mândră că le împărtăşesc convingerile.

— Ai moştenit doar superstiţiile lor. Singura credinţă cu bun-simţ e cea în Sampdoria!

— Mă scoţi din sărite când vorbeşti aşa! Fraza asta denotă marea ta idioţenie!

— Vezi cum te-nfurii când cineva te atinge în superstiţiile tale? Credinţa în Genoa este atât de lipsită de sens, încât imediat ce e pusă pe tapet vă pierdeţi minţile.

— Credinţa în Genoa este lipsită de sens? Eşti nebun? Ce te faci cu Nordhal, Skoglund şi cu Mariolino, Corso, Pruzzo, Damiani şi Fontolan, unde-i pui? Ai habar de ce vor să însemne cele nouă scutuleţe? Şi cu Bruno Conti, ce te faci, unde-l pui? Unde, ai?

— Îl scot la pensie, aia fac cu el, pentru că acolo îi e locul. Dar tu, ce-mi poţi spune de Vialli şi de Mancini? Ei nu reprezintă nimic? Adică vrei să negi rolul hotărâtor jucat de Mantovani? Şi semnificaţia celor trei cupe ale Italiei cucerite în ultimii cinci ani?

— Poate că nu-ţi dai seama ce a însemnat Genoa pentru oraşul ăsta şi care este măreţia istoriei ei şi tradiţiile ei, de la origini până în ziua de azi!

— Ce mare brânză a făcut Genoa pentru oraş? N-a făcut nimic. Aş putea lesne să-ţi înşir sute de episoade dezastruoase, cărora orice persoană ce n-are orbul găinilor ar trebui să le recunoască! Şi anumite lucruri pe care voi, suporterii lui Genoa, le daţi uitării!

— Nu negăm faptul că s-au comis nişte greşeli în trecut, dar asta nu scade cu nimic din valoarea *adevăratei* credinţe în Genoa. Voi, cei cu Sampdoria, chiar dacă echipa voastră e la modă, sunteţi nişte neisprăviţi. Dar cum naiba de eşti suporter al Sampdoriei? *Cum naiba*? Şi ce semnificaţie are? Îţi dau şi răspunsul, imediat: la

origine aţi fost şi voi suporteri ai lui Genoa, apoi aţi trecut la Sampdoria din *oportunism*!

— Na-ţi-o frântă că ţi-am dres-o!... Ce mai aiureală! Ai de gând să mai debitezi şi alte tâmpenii de-astea?

— Dar e purul adevăr, iubire. A fi suporter al Sampdoriei este pe punctul de a fi la modă, în timp cea fi suporterul lui Genoa - *adevărat suporter* - este tot mai greu. Voi aţi ales calea cea mai uşoară şi mai plină de satisfacţii iar acest egoism al vostru se răsfrânge şi asupra vieţii personale şi face să se aleagă praful de legătura noastră.

— Aha, acum e vina mea că tărăşenia noastră se află la ananghie! Ascultă aici, noi cei cu Sampdoria suntem persoane descuiate la minte, nu ca alde voi, de nu-şi schimbă ideile nici în ruptul capului. Dar cum dracu' mai poate fi cineva în ziua de azi suporter al lui Genoa? Realitatea faptelor ar trebui să fie mai mult decât suficientă pentru a demonstra că maniera voastră de a înţelege jocul de fotbal e lipsită de orice credibilitate. În schimb, credinţa în Sampdoria are un sens, pentru că este susţinută de fapte. Suntem în creştere continuă şi viitorul ne aparţine, pricepi? Eu te iubesc, scumpo, dar când te văd îngenuncheată pe trepte, înfăşurată în stupidele flamuri roş-albastre şi scoţând din geantă trompeta, ei bine, atunci mă cuprinde o tristeţe nemărginită, pentru că nu faci decât să-ţi pierzi timpul.

— Dacă te chinuiesc, de ce nu mă părăseşti?

— Nu mă chinuieşti, dar ţi-aş dori o soartă mai bună. Nu vreau să te consumi aşa. Nu eşti niciodată fericită!

— Nici tu nu eşti fericit vreodată.

— Dar eu nu sunt fericit, pentru că tu nu eşti fericită. Cum aş putea fi dacă tu nu eşti?

— Şi eu la fel.

— Şi tu la fel ce?

— Şi eu sunt nefericită, pentru că tu nu eşti fericit.

— Nu-i adevărat. Tu eşti nefericită pentru că între noi se află un zid care ne desparte.

— Atunci, hai, să dărâmăm acest zid care ne desparte..., spuse ea pe un ton conciliant.

— Oh, ai priceput, în sfârşit! Pierdusem orice speranţă. O să vezi că n-o să ai motive să regreţi lumea aia care nu face nici două parale.

— Cum? Ce tot îndrugi?

— N-ai priceput chiar nimic? Eşti deficientă mintală, ce mai! Spuneam că ne desparte un zid şi tu te încăpăţânezi să nu...

— *Ajunge*! îl întrerupse ea. Ai dreptate! Aşa nu mai are rost să continuăm! S-a terminat cu iubirea noastră! *S-a terminat*!

— De ce trebuie să spui mereu aşa? protestă el. Hai să vorbim puţin despre astea...

Actul II

— *Ajunge*! o întrerupse el. Ai dreptate! Aşa nu mai are rost să continuăm! S-a terminat cu iubirea noastră! *S-a terminat*!

— De ce trebuie să spui mereu aşa? protestă ea. Hai să vorbim puţin despre asta...

— Vorbim şi tot vorbim despre asta de o viaţă întreagă şi nu rezolvăm niciodată nimic. Noi doi nu suntem făcuţi pentru a sta împreună! Ar trebui să-ţi dai seama de acest lucru!

— Nu ne potrivim, admise ea, e adevărat. Suntem plămădiţi din aluaturi diferite şi nici nu avem aceeaşi viziune a lucrurilor, e adevărat, dar asta nu ne împiedică să ne înţelegem pe rând şi să ne acceptăm aşa cum suntem.

— Ba da, ne împiedică! Ba chiar pe tine te împiedică! Dacă ar fi după mine, n-am sta aici să ne ciondănim. Tu nu-mi înţelegi niciodată punctul de vedere!

— Eu? Eu care am fost cu tine la ultimul vostru ritual budist, acolo la locul de cult, în faţa altăraşului!

— Dar te prefăceai! Nu era o participare sinceră. N-ai luat parte, pur şi simplu! În clipa în care se rostea rugăciunea NAM-Jo-Ho-Rem-Ge-Kjo, ţi-ai dat pe faţă arama de catolică şi te-ai uitat la mine într-un fel care m-a făcut să spun c-ar fi fost mai bine să fi rămas acasă.

— Cum? Şi ce anume ar fi trebuit să fac? Să fi renunţat la religia mea, doar pentru că am un prieten budist? Fiecare e aşa cum e! Iar eu una sunt catolică!

— Şi te mai şi lauzi cu asta! Poftim, ce trebuia să mi se întâmple!

— Nu, nu mă laud. Mă mândresc cu asta! Părinţii mei erau credincioşi şi bunicii mei aşijderea! Iar eu sunt mândră că le împărtăşesc convingerile.

— Ai moştenit doar superstiţiile lor. Singura credinţă de bun-simţ e cea în budism!

— Mă scoţi din sărite, când vorbeşti aşa! Fraza asta denotă marea ta idioţenie!

— Vezi cum te-nfurii când cineva te atinge în superstiţiile tale? Credinţa în catolicism este atât de lipsită de sens, încât imediat ce e pusă pe tapet vă pierdeţi minţile.

— Credinţa în catolicism e un lucru lipsit de sens? Eşti nebun? Ce te faci cu Sfântul Matei, cu Sfântul Petru, cu Sfântul Paul, cu papa Ioan al XXIII-lea, cu papa Paul al VI-lea şi cu Karol Woityla, pe ăştia unde-i mai pui? Ai habar de ceea ce înseamnă douăzeci de secole de istorie? Şi pe Isus Cristos unde-l pui? Unde-l pui, ai?

— Îl pun pe cruce, acolo îl pun, acolo unde mi se pare că ar fi locul cel mai potrivit. Dar tu ce-mi spui despre Pakudha Kaccayana şi despre Siddharta? Nu reprezintă

nimic? Pui în discuţie rolul hotărâtor jucat de Buddha? Şi semnificaţia celor *douăzeci şi cinci* de secole de istorie?

— Poate că nu-ţi dai seama ce a însemnat catolicismul pentru această societate şi care este măreţia istoriei lui şi tradiţiile lui, de la origini până în ziua de azi!

— Ce mare brânză a făcut catolicismul pentru oraşul ăsta? Aş putea lesne să-ţi înşir sute de episoade dezastruoase, cărora orice persoană ce nu are orbul găinilor ar trebui să le recunoască consecinţele nefaste! Şi anumite lucruri pe care voi, catolicii, le daţi uitării!

— Nu negăm faptul că s-au comis nişte greşeli în trecut, dar asta nu scade cu nimic din valoarea *adevăratei* credinţe catolice. Iar voi, budiştii, chiar dacă budismul e pe punctul de a deveni o modă, sunteţi nişte neisprăviţi. Dar cum naiba de eşti budist? *Cum naiba*? Şi ce semnificaţie are? Îţi dau şi răspunsul, imediat: la origine aţi fost şi voi catolici, apoi aţi trecut la budism din *oportunism*!

— Na-ţi-o frântă că ţi-am dres-o!... Ce mai aiureală! Ai de gând să mai debitezi şi alte tâmpenii de-astea?

— Dar e purul adevăr, iubire. A fi budist e pe punctul de a deveni o modă, în timp ce a fi creştin, *adevărat creştin*, e din ce în ce mai greu. Voi aţi ales calea cea mai uşoară şi cea mai plină de satisfacţii şi acest egoism al vostru se răsfrânge şi asupra vieţii particulare şi face să se aleagă praful de legătura noastră.

— Aha, acum e vina mea că tărăşenia noastră se află la ananghie! Hm, ascultă, noi budiştii suntem persoane descuiate la minte, nu ca alde voi, ăi de nu-şi schimbă ideile nici în ruptul capului. Dar cum dracu' mai poate fi cineva catolic în ziua de azi? Realitatea faptelor ar trebui să fie mai mult decât suficientă pentru a demonstra că, maniera voastră de a-l înţelege pe Dumnezeu şi-a pierdut orice credibilitate! În schimb, credinţa în budism este ceva ce are un sens, pentru că este susţinută de fapte. Suntem

în creştere continuă şi viitorul ne aparţine, pricepi? Eu te iubesc, scumpo, dar atunci când te văd îngenuncheată în faţa preotului, înfăşurată în stupidele văluri negre şi scoţând limba din gură pentru a-l înghiţi pe Mesia, ei bine, atunci mă cuprinde o tristeţe nemărginită, pentru că nu faci decât să-ţi pierzi timpul.

— Dacă te chinuiesc, de ce nu mă părăseşti?

— Nu mă chinuieşti, dar ţi-aş dori o soartă mai bună. Nu vreau să te consumi aşa. Nu eşti niciodată fericită!

— Nici tu nu eşti fericit vreodată.

— Dar eu nu sunt fericit pentru că tu nu eşti fericită. Cum aş putea fi, dacă tu nu eşti?

— Şi eu la fel.

— Şi tu la fel ce?

— Şi eu sunt nefericită, pentru că tu nu eşti fericit.

— Nu-i adevărat. Tu eşti nefericită pentru că între noi se află un zid care ne desparte.

— Atunci, hai, să dărâmăm acest zid care ne desparte..., spuse ea pe un ton conciliant.

— Oh, ai priceput, în sfârşit! Pierdusem orice speranţă. O să vezi că n-o să ai motive să regreţi lumea aia care nu face nici două parale.

— Cum? Ce tot îndrugi?

— N-ai priceput chiar nimic? Eşti deficientă mintală, ce mai! Spuneam că ne desparte un zid şi tu te încăpăţânezi să nu...

— *Ajunge*! îl întrerupse ea. Ai dreptate! Aşa nu mai are rost să continuăm! S-a terminat cu iubirea noastră! *S-a terminat*!

— De ce trebuie să spui mereu aşa? protestă el. Hai să vorbim puţin despre astea...

Actul III

— *Ajunge*! o întrerupse el. Ai dreptate! Aşa nu mai are rost să continuăm! S-a terminat cu iubirea noastră! *S-a terminat*!

— De ce trebuie să spui mereu aşa? protestă ea. Hai să vorbim puţin despre asta....

— Vorbim şi tot vorbim despre asta de o viaţă întreagă şi nu rezolvăm niciodată nimic. Noi doi nu suntem făcuţi pentru a sta împreună! Ar trebui să-ţi dai seama de acest lucru!

— Nu ne potrivim, admise ea, e adevărat. Suntem plămădiţi din aluaturi diferite şi nici nu avem aceeaşi viziune a lucrurilor, e adevărat, dar asta nu ne împiedică să ne înţelegem pe rând şi să ne acceptăm aşa cum suntem.

— Ba da, ne împiedică! Ba chiar pe tine te împiedică! Dacă ar fi după mine, n-am sta aici să ne dondănim. Tu nu-mi înţelegi niciodată punctul de vedere!

— Eu? Eu care am mers cu tine la ultima şedinţă a Partidului Socialist şi am stat acolo printre ai tăi!

— Dar te prefăceai! Nu era o participare sinceră. Nu ai ascultat cu luare aminte! În clipa intervenţiei mele, ţi-ai dat arama pe faţă, arama ta de comunistă şi te-ai uitat la mine într-un fel care m-a făcut să spun c-ar fi fost mai bine să fi rămas acasă.

— Cum? Şi ce anume trebuia să fac? Trebuia să încetez de a mai fi comunistă, doar pentru că am un prieten socialist? Fiecare e aşa cum e! Iar eu una sunt comunistă!

— Şi te mai şi lauzi cu asta! Poftim, ce trebuia să mi se întâmple!

— Nu, nu mă laud. Mă mândresc cu asta! Părinţii mei erau şi ei comunişti şi bunicii mei aşijderea! Iar eu sunt mândră că le împărtăşesc convingerile.

— Ai moştenit doar superstiţiile lor. Singura credinţă de bun-simţ e cea în socialism!

— Mă scoţi din sărite, când vorbeşti aşa! Fraza asta denotă marea ta idioţenie!

— Vezi cum te-nfurii când cineva te atinge în superstiţiile tale? Credinţa în comunism este atât de lipsită de sens, încât imediat ce e pusă pe tapet vă pierdeţi minţile.

— Credinţa în comunism e un lucru lipsit de sens? Eşti nebun? Ce te faci cu Marx, Engels, Lenin, cu Stalin, Hruşciov, Brejnev şi Gorbaciov? Ai habar de ceea ce vrea să însemne biruinţa asupra sărăciei şi a şomajului? Şi pe Achille Ochetto unde-l pui? Unde-l pui, ai?

— Îl pun să se bălăcească printre gâsculiţe, acolo-l pun, acolo unde mi se pare că ar fi locul cel mai nimerit. Dar tu ce-mi spui despre Gramsci şi Nenni? Ei nu reprezintă nimic? Pui în discuţie rolul hotărâtor jucat de Craxi? Şi semnificaţia celor trei ani de guvernare stabilă a socialiştilor?

— Poate că nu-ţi dai seama, ce anume a însemnat comunismul pentru această societate şi de măreţia istoriei lui şi de tradiţiile lui, de la origini până în ziua de azi!

— Ce mare brânză a făcut comunismul pentru oraşul ăsta? Aş putea lesne să-ţi înşir sute de episoade dezastruoase, cărora orice persoană ce nu are orbul găinilor ar trebui să le recunoască consecinţele nefaste! Şi anumite lucruri pe care voi, comuniştii, le daţi uitării!

— Nu negăm faptul că s-au comis nişte greşeli în trecut, dar asta nu scade cu nimic din valoarea *adevăratei* credinţe comuniste. Iar voi, socialiştii, chiar dacă *PSI* e pe punctul de a deveni o modă, sunteţi nişte neisprăviţi. Dar cum naiba de eşti socialist? *Cum naiba*? Şi ce semnificaţie are? Îţi dau şi răspunsul, imediat: la origine aţi fost şi voi comunişti, apoi aţi trecut la socialism din *oportunism*!

— Na-ţi-o frântă că ţi-am dres-o!... Ce mai aiureală! Ai de gând să mai debitezi şi alte tâmpenii de-astea?

— Dar e purul adevăr, iubire. A fi socialist e pe punctul de a deveni o modă, în timp ce a fi comunist, *adevărat comunist*, e din ce în ce mai greu. Voi aţi ales calea cea mai uşoară şi cea mai plină de satisfacţii şi acest egoism al vostru se răsfrânge şi asupra vieţii particulare şi face să se aleagă praful de legătura noastră.

— Aha, acum e vina mea că tărăşenia noastră se află la ananghie! Hm, ascultă, noi socialiştii suntem persoane descuiate la minte, nu ca alde voi, ăi de nu-şi schimbă ideile nici în ruptul capului. Dar cum dracu' mai poate fi cineva comunist în ziua de azi? Realitatea faptelor ar trebui să fie mai mult decât suficientă pentru a demonstra că maniera voastră de a înţelege politica şi-a pierdut orice credibilitate! În schimb, credinţa în Partidul Socialist este ceva ce are sens, pentru că este susţinută de fapte. Suntem în creştere continuă şi viitorul ne aparţine, pricepi? Eu te iubesc, scumpo, dar atunci când te văd îngenuncheată în tribunele festivalului ziarului Unit..., înfăşurată în stupidele flamuri roşii şi scoţând din geantă cuiele şi ciocanul pentru a le face cadou altora munca ta şi dorinţa de a face bine, ei bine, atunci mă cuprinde o tristeţe nemărginită, pentru că nu faci decât să-ţi pierzi timpul.

— Dacă te chinuiesc, de ce nu mă părăseşti?

— Nu mă chinuieşti, dar ţi-aş dori o soartă mai bună. Nu vreau să te consumi aşa. Nu eşti niciodată fericită!

— Nici tu nu eşti fericit vreodată.

— Dar eu nu sunt fericit pentru că tu nu eşti fericită. Cum aş putea fi, dacă tu nu eşti?

— Şi eu la fel.

— Şi tu la fel ce?

— Şi eu sunt nefericită, pentru că tu nu eşti fericit.

— Nu-i adevărat. Tu eşti nefericită pentru că între noi se află un zid care ne desparte.

— Atunci, hai, să dărâmăm acest zid care ne desparte..., spuse ea pe un ton conciliant.

— Oh, ai priceput, în sfârşit! Pierdusem orice speranţă. O să vezi că n-o să ai motive să regreţi lumea aia care nu face nici două parale.

— Cum? Ce tot îndrugi?

— N-ai priceput chiar nimic? Eşti deficientă mintală, ce mai! Spuneam că ne desparte un zid şi tu te încăpăţânezi să nu...

— *Ajunge*! îl întrerupse ea. Ai dreptate! Aşa nu mai are rost să continuăm! S-a terminat cu iubirea noastră! *S-a terminat*!

— De ce trebuie să spui mereu aşa? protestă el. Hai să vorbim puţin despre astea...

Actul IV

— *Ajunge*! o întrerupse el. Ai dreptate! Aşa nu mai are rost să continuăm! S-a terminat cu iubirea noastră! *S-a terminat*!

— De ce trebuie să spui mereu aşa? protestă ea. Hai să vorbim puţin despre asta...

SFÂRŞIT

Ideea pentru povestirea Sub semnul pluriproprietăţii *nu mi-a venit chiar pe neaşteptate. În seara zilei de 13 februarie 1986, mă aflam în Panteca unde un cutărică, să-i zicem Esposito, mi-a făcut propunerea să scriu o povestire cu subiect science fiction – „aşa, tocmai potrivită" - pentru revista societăţii imobiliare la care lucra el. Era o firmă barosană din Milano, care vindea apartamente în regim de pluriproprietate. Această pluriproprietate este o formă de vânzare a caselor pentru vilegiatură, potrivit căreia proprietatea asupra unui apartament este subdivizată în „cote-părţi", în funcţie de perioadele anului. Astfel, se poate achiziţiona un apartament, să spunem în Sardinia pentru luna august, adică pentru exact perioada - luna - în care e nevoie de el pentru vacanţă. Aşa încât, în fiecare an, în luna august, se va intra cu depline puteri în apartamentul-proprietate, ce va fi cedată la scadenţa termenului.*

Bunul amic Esposito mi-a spus că i-ar fi drag să publice în revista lui o povestire cu subiect science fiction în douăsprezece episoade, care să preamărească virtuţile pluriproprietăţii. Dorea (*îi reproduc aproape textual cuvintele*) *„...o situaţie în care să se ajungă la pluriproprietate şi în măsură să salveze lumea!"*

Zis şi făcut; după două zile m-am pus pe treabă şi am aşternut pe hârtie primul capitol. Am terminat toată treaba în ziua de 1 martie, pe la ora 20.

Dragul de Esposito n-a fost prea încântat; mi-a spus, cu drăgălăşenie, că nivelul povestirii era mult deasupra publicului căruia se adresa revista şi că, deci, nu se putea ca textul să fie publicat. S-a discutat să se scoată o ediţie care să fie trimisă - în chip de cadou de Crăciun - unor ziarişti, care, mai mult decât cititorii revistei, erau în măsură să-i aprecieze conţinutul. S-a vorbit, s-a vorbit şi doar atât. Povestirea cu pricina a îngălbenit în cine ştie ce

sertar şi nu aveam să mă procopsesc niciodată cu vreun sfanţ de la bunul amic Esposito pentru treaba pe care i-o făcusem.

Dar acum, iată că povestirea a ieşit din sertar şi este gata-gata să pătrundă în mintea voastră.

Sub semnul pluriproprietăţii *numără 6 872 de cuvinte şi a fost citită până acum de peste cincisprezece persoane*.

SUB SEMNUL PLURIPROPRIETĂŢII

1.

Totul începuse în *Sordida Tavernă A Unui Mic Hotel De Munte Din Regiunea Cuneo*, într-un loc în care, de când Omul a colonizat şi şi-a aflat sălaş în cele peste o sută de miliarde de galaxii ale universului, nu reuşeşte să-şi găsească o poziţie precisă în spaţiu, în cosmografia modernă.

În taverna respectivă se strânseseră nişte indivizi; oameni subţiri - aşa păreau lor înşişi, dar şi altora -, sclavii propriei lor personalităţi.

La un moment dat, unul dintre ei sărise în sus şi întrebase: „Dacă o foloseşti doar o lună, de ce o cumperi pentru tot anul?”

Un altul se făcuse ecou: „*Dacă o foloseşti doar o lună*, *de ce o cumperi pentru tot anul*? Ce mai e şi cu asta? Nu vorbeam de celulita cumnatei tale?”

„Mai las-o baltă cu cumnată-mea!” replicase primul. „Adineauri mi-a străfulgerat prin cap o idee nebunească. Celulita! Dă-mi sticla de whisky!”

În ziua aceea, văzuseră în mod cu totul neaşteptat lumina zilei viruşii *Pluriproprietăţii*.

Grupul de indivizi jigăriţi inventase - aşijderea lui Cristofor Columb, care descoperise America convins fiind că descoperise Indiile - *Pluriproprietatea*, convinşi fiind că era o operaţiune imobiliară. Bineînţeles, se înşelau. Şi, aidoma lui Columb, nu aveau să-şi dea seama de greşeală până la sfârşitul zilelor lor.

Ideea pe care o avusese individul al cărui nume s-a pierdut în mod iremediabil în timpul teribiliardelor de ani ce ne despart de acea eră legendară avea farmecul unei formulări fericite.

„Dacă în loc să vindem un apartament unei singure persoane l-am vinde la zece persoane”, le repeta el în mod obsedant prietenilor în zilele ce urmară, „am câştiga *mult mai mult*.”

„Eşti complet nebun!” îi spuneau prietenii. „Cum se poate realiza aşa ceva?”

„E ceea ce continui să mă întreb şi eu. Nu cumva răspunsul la această problemă se află în cuvintele sloganului «Dacă o foloseşti doar o lună, de ce o cumperi pentru tot anul?»”

„Eşti tâmpit ca o mangustă!” continuau să-l tachineze prietenii.

Până ce, într-o bună zi, după cafeluţa de la ora douăsprezece, tipul, după ce înghiţi ultimul dumicat de brioşă, scoase un urlet sugrumat şi exclamă: „*Am găsit*!”

Dar nu se afla nimeni acolo să-l asculte. El nu se pierdu cu firea. Repetă totul prietenilor, seara, în mica tavernă.

„Am găsit!” spuse cu fervoare. „Ascultaţi-mă cu atenţie. După ce vom vinde apartamentul unei persoane, vom sta cuminţi în banca noastră până ce persoana îşi va termina concediul. Apoi vom vinde din nou acelaşi apartament altei persoane, cu care vom face acelaşi lucru şi aşa mai departe. Vom deveni bogaţi!”

În linii mari, raţionamentul stătea în picioare, dar mai rămânea de rezolvat o problemă. Ce i-ar fi spus primului proprietar, atunci când acesta şi-ar fi manifestat intenţia de a reveni în propriul său apartament pentru o a doua perioadă de concediu, în acelaşi an? Simplu: era de ajuns să i se explice dinainte: „Dat fiind că nu aţi vrut să cumpăraţi locuinţa pentru tot anul, o puteţi folosi doar o lună!” O dată spuse acestea, ocoli privirile uimite ale prietenilor şi dispăru în ceaţă murmurând: „*Genial*!”

Apoi fu efectuată prima experienţă şi se constată un fapt, care avea să fie interpretat drept magic. La

încheierea socotelilor, se văzu că toţi câştigaseră. Atât vizitatorii, cât şi cumpărătorii.

Calcule mai amănunţite nu numai că nu dezminţiră acel lucru, ba dimpotrivă, întăriră convingerea. Problema fu închisă, stabilindu-se că *Pluriproprietatea* era, pur şi simplu, o afacere bună şi sistemul se extinse. Dar inovaţii mult mai importante se ascundeau pe undeva şi aveau să iasă la iveală ulterior.

2.

Pluriproprietatea înflorise peste tot şi strălucea aidoma unor pietre preţioase într-o primăvară însorită sau, dacă preferaţi, aidoma unei pajişti cu revent.

În scurt timp, devenise o realitate indiscutabilă pretutindeni, chiar şi pe alte tărâmuri.

Peste tot în lume oamenii descoperiseră excitanta oportunitate de-a poseda o casă proprie pentru vilegiatură, fără ca prin aceasta să se ruineze economic. *Nu mergeţi spre ruină*, *mergeţi în vacanţă*! îndemnaseră sloganurile apărute în ziare şi pe ecranele televizoarelor. Lumea răspunsese favorabil şi pentru faptul că nu era deloc amuzant să te ruinezi, sau cel puţin nu pe cât era o vacanţă. Aşa se spunea. Apoi, în mod misterios, cei ce se ruinau erau consideraţi mai răi decât cei ce n-o făceau; iar cei ce plecau în vacanţă erau mai buni decât cei ce nu plecau. Aşa-i lumea asta.

Încet-încet, de pe faţa pământului dispăruseră toate agenţiile imobiliare cu concepţii stupide, învechite privind vânzarea către uniproprietari.

În timp ce firmele ce operau în sistemul *Pluriproprietăţii* erau mereu în măsură să-i satisfacă pe toţi aceia care-şi doreau o casă numai a lor (era suficient s-o cumpere pentru tot anul), celelalte agenţii imobiliare - ce nu putuseră oferi un serviciu atât de complet - fuseseră

nevoite să-şi vândă produsele pe străduţele cele mai întunecoase din cartierele rău famate, cu sloganul puţin ademenitor: „Eu v-o vând numai pentru tot anul.” Suna cumva vulgar şi vexatoriu.

Apoi, cum nu mai exista nici un cetăţean civilizat care să nu locuiască în sistemul *Pluriproprietăţii*, casa ce până atunci păruse a fi doar un sistem de vânzare a imobilelor devenise prevestitorul şi catalizatorul unor importante progrese omeneşti şi al unei ulterioare civilizaţii.

Într-adevăr, o nouă oportunitate se prezenta în lumea muncii şi în cea a ne-muncii: cea de a nu mai fi legaţi de un singur şi oprimant domiciliu şi de o singură activitate.

Existaseră, bineînţeles, unii care se opuseseră acelui nou, inevitabil, progres; aşa cum se întâmplase, de altfel, mereu în istoria Omului, când indivizi ignoranţi dăduseră de furcă unor legi ale evoluţiei, mai mult decât milenare şi peste care nu se putea trece, ba le dăduseră de furcă şi altora. Însă direcţia în care se deplasa, de miliarde de ani, viaţa pe Pământ era *unică*.

Acum indivizii locuiau în mai multe locaţii în toată lumea, vedeau mai multe locuri şi lucruri, aveau experienţe diversificate, meseriile pe care le practicau (mai toate în sectorul prestări servicii, fiindcă celelalte munci erau robotizate) evoluaseră rapid, iar producţia mondială crescuse satisfăcător.

Unii locuiau o lună la Paris, o lună la Londra, o lună la Calcutta, la Tokyo, la Darmstadt, la En-Nehud, la Blagoviescensk, la Bussala şi aşa mai departe. În acest fel, frontierele naţionale îşi pierduseră orice importanţă.

După aceea îşi făcură apariţia, pe rând, grupuri de *neohippies*, care schimbau casa, oraşul şi ţara o dată pe zi, deplasându-se, pe blat, cu ajutorul plurimijloacelor publice de transport internaţionale. Ici-colo, câţiva fanatici schimbau încontinuu casa, deoarece cumpăraseră mii de apartamente şi locuiau în fiecare doar câteva ore.

Economia mondială atinse cele mai înalte culmi.

Atunci când lumea a treia pieri (nimeni nu ştiu sau nu vru să ştie *de ea*), toţi oamenii de pe Pământ aveau de a face, zilnic, cu *Pluriproprietatea*.

Nimeni însă nu intuia, deocamdată, *în ce măsură anume* noul mod de viaţă avea să transforme - şi cât de profund -omenirea, ba chiar însăşi structura universului.

3.

Lumea în care se locuise, în completă *Pluriproprietate*, fusese dacă nu fericită (să nu exagerăm!), atunci măcar cuprinsă de o mare satisfacţie.

Erau vie în amintirea oricui acele îndelungate perioade în care Omul se îngrădise singur în locuinţe fixe, case în care se scurgeau monoton perioade de viaţă dezolantă. Graţie *Pluriproprietăţii*, Omul se procopsise cu tot mai multe reşedinţe, în care alterna propria-i prezenţă cu uriaşe profituri pentru cunoaşterea lumii fiecăruia şi pentru muncă.

Frontierele dintre ţări şi culturi deveniră tot mai confuze, până ce pieriră definitiv, în timp de câteva generaţii. O dată cu ele dispăruseră majoritatea naţionalismelor şi xenofobismelor. Până şi moda se schimbase. Cei ce nu obişnuiau să poarte părul de culoare azurie strâns ca o anghinare pe scăfârlie şi nu-l dădeau cu briantină catarefrangentă erau consideraţi maniaci sexuali şi revoluţionari şi erau loviţi, simbolic, pe stradă, cu două ramuri de pelin împletite cu una de ienupăr. Astea însă nu prea au legătură cu *Pluriproprietatea*.

Nu puţine perplexităţi au stârnit iniţial căsătoriile în regim de *Pluriproprietate*, aşa zisele *pluricăsătorii*.

O persoană se căsătorea cu diverse alte persoane - de regulă, de sex opus -, dar copiii care se năşteau făceau

obiectul unor tranzacţii, potrivit unor parametri bine stabiliţi.

Oricât de bestială şi de perversă păruse la început această practică, ea nu întârzie prea mult în a-şi dovedi enormele avantaje.

În privinţa raporturilor heterosexuale, se constată numaidecât că era o afacere bună. Se împuţinaseră cazurile de nesuportare reciprocă între soţi; mânat de concurenţa necruţătoare, fiecare era stimulat să dea tot ce avea mai bun. Din fragedă copilărie, primeau educaţia nongeloziei, aşa încât rareori se iveau probleme care să dea bătăi de cap. De-a lungul anilor, individul învăţa de la plurisoţi mult mai multe decât ar fi putut deprinde în timpul erei monogame. Iar copiii, având mai mulţi părinţi, se bucurau de o afecţiune sporită şi beneficiau de o educaţie diferenţiată şi mai puţin sectarială. Primeau mai multe îngheţate şi aveau bunici cu care să se joace.

Nostalgicii vechiului sistem, precum şi cei originali, puteau oricând să găsească ceva pe măsura lor, ceva cu care să facă schimb, în exclusivitate, de reciproce *cote* afective, cu avantajul, faţă de trecut, al unei fidelităţi sigure şi reciproce. Cei ce susţineau monogamia se bucurau, în felul lor, de acel grad sporit de civilizaţie.

După puţine, scurte şi inevitabile rezistenţe, căsătoria în regim de *Pluriproprietate* îşi făcea loc - un loc îndreptăţit - în cultura omenească, ferindu-se cu grijă de barbarele, necivilizatele şi ridicolele obiceiuri ale trecutului. Aşa cum, de altfel, se întâmplase de când lumea era lume.

Pe scurt, în câteva sute de ani, spiritul sistemului de *Pluriproprietate* plutea peste toate cele întreprinse de oameni, pricopsindu-i cu organizarea şi cu informarea. Tehnologia sui pe culmi niciodată atinse până atunci şi Omul se trezi - într-o bună zi, în sfârşit, după secole de visuri - gata să purceadă la cucerirea Universului.

4.

Raiul Pluriproprietăţii Totale - aşa cum avea să fie denumită ulterior epoca terestră în care totul fusese în regim de *Pluriproprietate* - avu drept punct culminant cucerirea Spaţiului.

De secole întregi, Omul se amuza să vagabondeze prin Sistemul Solar, chiar dacă unii obscurantişti susţinuseră că nimeni nu pătrunsese vreodată în spaţiu şi că lansările de rachete şi de navete spaţiale fuseseră doar nişte abile înscenări în scopuri propagandistice, imaginile şi scenele filmate fiind opera calculatoarelor.

Se ajunsese, oricum, ca societatea bazată pe sistemul *Pluriproprietăţii* să evolueze tehnologia necesară pentru realizarea celei mai mirobolante dintre aspiraţiile omeneşti: călătoria interstelară.

Instrumentul acestei măreţe întreprinderi era, bineînţeles, saltul în *plurispaţiu*.

Închipuit în nenumăratele opere science fiction din secolele trecute, saltul în plurispaţiu rămase un mister teoretic până şi pentru cei ce-l născociră. Aceştia ajunseră la el prin încercări empirice şi cu asta basta! Fără a mai pomeni de o sumedenie de alte belele. Naveta interstelară calcula ruta până la steaua dorită; se apăsa un buton roşu şi... *hop-ţop*! se ajungea la destinaţie, fără ca vreunul dintre cei de la bord să-şi dea seama de ceva. După saltul în plurispaţiu, se trezeau că sunt - în mod inexplicabil - ceva mai bronzaţi decât mai înainte. Acest fapt se preta la unele speculaţii economice, dar, la început cel puţin, însemna doar că nu se puteau întreprinde călătorii prea lungi decât cu riscul de a suferi arsuri cumplite. De aceea, pentru început, Omul se mărgini la colonizarea sistemelor stelare din imediata apropiere (vorbă să fie) a propriului său sistem.

Pe planete cu caracteristici asemănătoare sau nu celor terestre, pluripionieri neînfricaţi îşi riscau integritatea corporală ca să le supună pentru nevoia sporită de bunăstare a speciei pe care o reprezentau.

Copiii ascultau în *plurişcoli* legendele despre faptele eroice ale exploratorilor şi mulţi visau la ziua îndepărtată în care vor fi şi ei în stare de asemenea isprăvi. Alţii, în schimb, visau să se facă pompieri. O altă categorie chiulea de la *plurişcoală* pentru idile prin parcuri. Iar alţii nu făceau, pur şi simplu, nimic din toate astea.

În scurt timp - câteva secole -, Pământul se procopsi cu un număr adecvat de sateliţi (în sens figurat vorbind), de pe urma cărora să-şi asigure resurse energetice şi materii prime. Toate acele corpuri erau, evident, administrate în regim de *Pluriproprietate*.

Nici aici nu întârziară să se arate avantajele. Proprietatea asupra fiecărei planete era subîmpărţită în cote părţi pe anumite perioade. O companie minieră, având o cotă parte de o lună la o planetă, era stimulată să-i stoarcă resursele pentru perioada ce-i era concesionată, folosind utilajele colectivităţii autohtone. Era în interesul ei să muncească din greu - până când avea dreptul s-o facă - şi la fel procedau toate celelalte companii. În acest fel, raportul timp/ cheltuială/ producţie era cel mai favorabil, dintre cele posibile, pentru economia omenească ce nu întârzie a se îmbogăţi în mod cumplit şi neruşinat.

Crescu şi nivelul cercetării ştiinţifice şi fu rezolvată până la urmă problema bronzării în timpul salturilor în *plurispaţiu*. Nu pentru că cineva ar fi descoperit *de ce* avea să se bronzeze, ci - mult mai util - fusese inventat *cum*-ul, adică modul în care acel lucru trebuia remediat. Un nou şi foarte eficace balsam antisolar!

O dată rezolvate problemele privind melanina, Omul colonizã întreaga galaxie, bucurându-se de uriaşele

profituri pe care le comporta acţiunea, dar - vai, vai! - nedându-şi seama de cumplita ameninţare care, aidoma unei tumori maligne, se insinua perfidă în sistemul lui perfect.

5.

Galaxia era ca o uriaşă ruletă care se rotea lent, făcând să alterneze bucurii şi dureri pentru oamenii mărunţi ce o populau.

Încălzite şi alimentate de miliarde de aştri strălucitori, planetele erau fise dinamice care se mişcau încontinuu pe taraba comerţului făcut de oameni, îmbogăţindu-i pe unii şi sărăcindu-i pe alţii.

Bunăstarea se aprecia în funcţie de valoarea monedei de schimb. Se cumpăra şi se vindea la preţul echivalent uneia, a două, a trei sau a cine-mai-ştia-câte lumi avea să coste un anume lucru. O stea azurie, abia născută, de hidrogen costa de la trei la patru planete, deja aflate pe orbită. O pereche de cercei de *plurirarium* costa până la şase planete.

De multe sute de ani, indivizii, în afara faptului că se căsătoriseră în regim de *pluriproprietate*, ajunseseră la potou, la limita de a fi propriii lor pluriproprietari. Diversele conflicte ce distruseseră, timp de milenii, termenul de *eu* se încadrau acum într-un plan raţional de gestiune a propriei personalităţi şi, deci, erau rezolvate. Fiecare îşi consacra timpul potrivit intenţiilor şi nevoilor proprii. Iar roboţii psihanalişti în regim de *pluriproprietate* contribuiau cu precizie, *fără nici o greşeală*, la identificarea în cele mai mici amănunte a unei nevoi stringente. Cu *pluriproprie-tatea* proprie, toţi erau din cale-afară de fericiţi.

Dar fericirea nu este nicidecum un lucru hărăzit neamului omenesc. De altfel, nici măcar nu-i ceva perfect,

doar ceva despre care se povesteşte că ar fi fost, cândva, un sistem perfect. Era inevitabil ca într-o bună zi să nu se întâmple ceva cumplit.

Fu necesară o vreme până când marea maşină a destinului să devină eficientă. Însă acea vreme se scurse şi maşina destinului se puse la punct pentru a-şi toca victimele.

Din zonele cele mai îndepărtate şi mai ascunse ale Imperiului Omenesc ceva se mişcă într-o direcţie neprevăzută de conştiinţa colectivă.

Apărură insuliţe de nefericire în oceanul societar, care prinseră a se răspândi lent şi a se aduna ca într-un carcinom.

Fu născocit şi pretextul. Era vag şi dezlânat, bazându-se, mai mult sau mai puţin, pe constatarea că planetele - ca bunuri imobile în regim de *Pluriproprietate*, aşa cum se aflaseră până nu de mult - deveniseră bunuri *mobile*, dobândind valoare de monedă de schimb. Astfel aduceau, într-un mod oarecare, dovada invalidităţii filozofiei sistemului *Pluriproprietăţii*.

La o adică, treaba nu ţinea deloc; era doar un pretext, pur şi simplu. Însă de când e lumea lume şi de când omul s-a pomenit negustor, în politică şi în afaceri scopul scuză mijloacele.

Logica şi ilogica se căsătoriră în faţa altarului bizareriilor cosmice şi galaxia fu zguduită de crudele efecte ale războiului civil.

Poporul fericit, care trăia într-o perfectă şi prosperă *Pluriproprietate*, nu ştia nimic despre război. În schimb, rebelii puseseră mâna pe jurnalul intim secret, ţinut prin anii '80 ai secolului XX de un oarecare Ronald Reagan.

Puciul nu dură mult. În unele zone, doar câteva minute.

După câteva zile, spre groaza miliardelor şi miliardelor de fiinţe omeneşti, *Uniproprietatea* se întoarse să dicteze

legi oamenilor. Şi orice manifestare de *Pluriproprietate* - în comerţ, în tradiţii şi în datini - fu reprimată sângeros.

De atunci, perioada respectivă a fost denumită „Sfârşitul Paradisului Pluriproprietăţii Totale”.

6.

Opresiunea fu îndelungată şi barbară. În mintea fiecăruia se imprimă adânc, ca o pecete arzătoare de ruşine, amara umilinţă de a fi fost izgoniţi din Raiul Pluriproprietăţii Totale prin lucrătura unor barbari şi filistini uniproprietari.

Întreaga galaxie plângea la amintirea timpurilor fericite în care Omul, aflat în regim de *pluriproprietate*, se bucurase - în cel mai fericit dintre chipuri - de propriile-i bunuri, de timpul său şi de sine însuşi. Bunăstarea pierdută era cel mai cumplit dintre suplicii.

Omul este totuşi o lighioană care-şi vinde scump pielea şi, cu toate că asupritorii interziseseră orice formă de *Pluriproprietate*, se născură - în mod spontan, ici-colo - poveşti şi legende transmise din tată în fiu, aşa încât ideea de *Pluriproprietate* să nu se piardă în cursul generaţiilor viitoare. Acest lucru a însemnat, probabil, salvarea de la o prăbuşire totală şi definitivă.

Alegorii sugestive nutriră astfel speranţele oamenilor de pretutindeni şi povestiri simbolice educară progeniturile Omului în spiritul credinţei într-o viitoare revenire a sistemului *Pluriproprietăţii*, perspectivă ce fu denumită, în mod eliptic, *Instaurarea Epocii de Aur*.

Printre numeroasele mituri ce datează din acea perioadă este de remarcat, în mod deosebit, unul dintre cele mai vechi. Este mitul lui Adam, creat în locul pe care documentele îl atestă a fi *Sordida Tavernă A Unui Mic Hotel De Munte Din Regiunea Cuneo*, la hotarele Raiului, raiul *Pluriproprietăţii Totale*.

Dacă o foloseşti doar pentru o lună, *de ce o cumperi pentru un an întreg*? spusese Unchiul, agentul imobiliar de atunci, în seara celei de a şaptea zi. Apoi stabilise nişte convenţii. Eva, soţia în regim de *Pluriproprietate* a lui Adam, contravenise regulilor, folosind locuinţa într-o perioadă în care nu avea dreptul. Astfel că Unchiul reziliase contractul.

Asemenea mituri, acum se ştie şi se răsştie, erau de natură pur alegorică, cocteiluri de simboluri având funcţia de a exprima în mod eliptic ceea ce nu se putea exprima în chip desluşit. Cantitatea de simboluri circumlogice din care era plăsmuită o alegorie era invers - şi deseori neverosimil - proporţională cu dimensiunea acţiunii represive, pe care mai sus menţionata alegorie avea să i-o sugereze opresorului. Fapt e că, după puţin timp, nimeni nu mai pricepea nimic.

Abraham sacrifică mielul Pluriproprietăţii în locul fiului său Isaac, *aşa cum fu vrerea Unchiului* crea, ce-i drept, confuzie în rândurile opresorilor filistini uniproprietari, dar şi în cele ale bieţilor oprimaţi din poporul ales de *Pluriproprietate.* În sfârşit, după câtăva vreme, după ce se creară felurite mituri şi parabole, care răsăreau ici-colo precum ciupercile după ploaie, galaxia devenise un talmeş-balmeş de semnificaţii şi semnificative, despărţite şi reunite pe baza unor coduri obscure, incomprehensibile.

Până şi lumea, pe stradă, luase obiceiul de a vorbi eliptic. Expresia *Saul a lovit mii*, *dar David zeci de mii* voia să însemne iniţial *Dati-mi două sute de grame de pâine toscană*, dar şi *Thor să ne aibă în paza sa... şi dumneavoastră să vă daţi jos imediat de pe piciorul meu*! Apoi avu o sumedenie de alte înţelesuri.

În concluzie, galaxia devenise o întreagă harababură şi, deşi bulibăşeala era atât de mare, încât să-i permită poporului ales al *Pluriproprietăţii* să se organizeze într-o revoluţie cât de cât decentă, dezordinea se dovedi

vestitoarea unor serioase probleme pentru opresorul uniproprietar. După ce că, timp de patru generaţii, cetăţeanul galaxiei nu făcuse altceva decât să născocească felurite elegii şi parabole, el începu să nutrească bănuiala că domneşte peste un popor de îndârjiţi consumatori de LSD, cu tot ceea ce comporta asta.

Totuşi, pentru recucerirea sistemului de *Pluriproprietate* pierdut, omenirea mai avea încă de aşteptat.

Suntem în aşteptarea suculentului nostru desert, spuse cineva vorbind în parabole.

Barbarul interregn al *Uniproprietăţii* dură câteva secole. Istoria acelei nefaste perioade este tulbure şi imprecisă, din cauza faptului că, nemaifiind în regim de *Pluriproprietate*, cultura se limita la isprăvile eroice ale câtorva indivizi redeveniţi oameni fini pentru ei înşişi iar amintirea întâmplărilor se împotmolea într-o încâlcitură de drumuri înfundate. Memoria întâmplărilor pierduse univocitatea chibzuitului drum străbătut prin hăul timpului, iar fotografiile vechi păliră la iuţeală. Pare cu adevărat halucinant faptul că o situaţie politică poate avea influenţă asupra comportării halogenilor de argint, totuşi aşa este! Nici desenele animate nu mai erau cele de odinioară. Comediile nu te mai făceau să râzi; poate că erau înţesate cu parabole obscure cu cvintuplu înţeles.

Dar dacă în Potirul Istoriei se toarnă, diluat, Sucul Acru Al Harababurii ne putem stinge veşnica Sete de Curiozitate cu modestul Păhărel al Legendei.

În încâlcitul univers al uniproprietarilor, bazat pe samavolnicii şi pe expulzări, mai pâlpâia încă flăcăruia sistemului *Pluriproprietăţii*, care, neîmblânzit, se adapta doar vremelnic la mediul ostil, străduindu-se întruna să regăsească drumul cel bun, pe care să se întoarcă într-o bună zi la strălucitoarea călăuză a întreprinderilor omeneşti.

Se povesti despre David, care-l doborî pe Goliat - un filistin de uniproprietar, care nu era nici pungaş şi nici spion, dar care măsura mai mult de şase coţi înălţime - cu o amărâtă de cărămidă ce o cumpărase în regim de *Pluriproprietate* împreună cu fraţii săi. Se mai povesti şi despre Asterix, care apără un sat în regim de *Pluriproprietate* de samavolnicia uniproprietarilor. Se mai povesti despre Albă ca Zăpada, despre regina-cea-rea şi despre şase din cei şapte pitici.

O enigmatică dar fermecătoare alegorie este povestea lui Moise, un tip care, din câte reieşea, făcuse nenumărate experienţe mistice, în cursul cărora auzea cum vorbesc tufişurile, îi trăsnea prin cap să-şi scoată încălţările sau era învăluit de nori groşi.

Într-o bună zi, aşa spune legenda, el coborî de pe un munte pe care fusese în excursie, aducând o pereche de table magice. Pe acestea scria în limba aramaică, cu traducere în engleză sau viceversa (nu s-a ştiut niciodată în mod desluşit):

1. *NU VEI AVEA ALT UNCHI ÎN AFARA CELUI AL PLURIPROPRIETĂŢII*
2. *SĂ NU IEI ÎN DEŞERT NUMELE UNCHIULUI*
3. *CINSTEŞTE-I PE RÂND PE TOŢI TAŢII TĂI ŞI PE TOATE MAMELE TALE*
4. *SĂ NU UCIZI PE NIMENI CARE ÎNTR-O BUNĂ ZI AI PUTEA FI TU ÎNSUŢI*
5. *SĂ NU PREACURVEŞTI DECĂT ÎN PERIOADELE PRESTABILITE*
6. *SĂ NU FURI DIN APARTAMENT MAI ÎNAINTE CA ACESTA SĂ APARŢINĂ ALTORA*
7. *SĂ NU POFTEŞTI COTELE-PARTE ALE APROAPELUI TĂU*
8. *E O TÂMPENIE SĂ POFTEŞTI FEMEIA APROAPELUI TĂU MAI ÎNAINTE CA EA SĂ FIE DIN NOU NEVASTA TA*

Acestea erau cele Opt Porunci Condominiale ale *Pluriproprietăţii*. Un document foarte important ce supravieţuise secolelor întunecate ale *Uniproprietăţii*. Tablele, care existau realmente chiar dacă erau din material plastic, fură vândute, pe rând, la o licitaţie de opere de artă unui american bogat din Alpha Centauri. Într-adevăr, sensul tuturor acestor întâmplări ar apărea obscur istoricilor, care, într-o bună zi, o dată restabilită *ordinea regimului Pluriproprietăţii*, se vor încumeta să descifreze trecutul.

Au rămas pentru totdeauna învăluite în mister, bunăoară, cauzele care într-o bună zi scoaseră la iveală - pe o planetuţă nebăgată în seamă, de undeva din centrul cosmosului - o mică, nouă şi gingaşă *cotă-parte la sistemul Pluriproprietăţii*. Era ceva ca o scânteie plăpândă într-un gheţar, scânteie ce putea să se stingă dintr-un moment într-altul. Dar dacă acea scânteie avea să reziste, poate că omenirea avea să-şi poată reveni.

8.

După o lungă şi chinuitoare aşteptare, exista, în sfârşit, pe Calea Lactee o nouă, singură, mică şi fragilă *cotă-parte* la *sistemul de Pluriproprietate*.

13. „... *şi veni un bărbat*, *de foarte departe*; *şi poate că va fi fost unul din Nazareth sau*, *poate*, *unul din Cuneo*. *Şi era îmbrăcat modest*; *era Mesia*. *Şi era defel dintr-un loc aflat cam între Iudeea şi Pleiade*.

14. *Toţi îi spuneau Master şi el era simpatic şi zâmbea*. *Şi spuse Master*: „*Salutare*, *am sosit*”. *Şi cum spunea numai lucruri bune*, *lumea îi dădu ascultare*. *Atunci Master*, *Mântuitorul*, *luă un coş cu peşti şi mai luă şi singura Cotă-Parte la sistemul Pluriproprietăţii care mai rămăsese*.

15. *După oarece cugetare*, *trecu la treaba aceea cu înmulţirea Cotei-părţi şi a Peştilor*. *După care aruncă Peştii şi reţinu Cotele*. *Şi dărui el Cotele celor cinci mii de spectatori*. *Care spectatori nu-şi sfâşiară veşmintele de pe ei*, *ci plecară*, *pur şi simplu*, *în vacanţă şi bineînţeles că în regim de Pluriproprietate*.

Existenţa lui Master reprezintă elementul de legătură dintre legendă şi istorie. Contrar celor ce se cred despre Adam, Moise şi Asterix, avem, în mod raţional, convingerea că Master a existat cu adevărat. Din păcate, fiind vorba despre anii în care Omenirea era pe cale de a ieşi din tunelul Uniproprietăţii, datele respective se resimt încă de pe urma prea întortocheatelor alegorii ce fuseseră la mare preţ până atunci. Un lucru e sigur: Master a avut un rol foarte important în procesul de înmulţire a primelor Cote la sistemul de *Pluriproprietate* şi, probabil, la răspândirea în întreaga galaxie a industriilor peştilor congelaţi.

Omenirea, care continua să aibă o mentalitate mitocentrică, exorciza suferinţele din trecut, idealizându-l pe Master şi ridicându-l la rangul de obiect de cult şi veneraţie. *Pluriproprietatea* deveni astfel şi o religie.

Se povestea că Master, în păstoreştile sale întâlniri cu presa, obişnuia să ridice deasupra capului macheta unei clădiri şi să exclame: *Veniţi să locuiţi aici*, *acesta e un imobil de al meu*.

Pentru a se marca reluarea luptei împotriva fariseului opresor uniproprietar, fu adoptat simbolul universal al unei coloane dorice. În tot mai multe case care se respectau, deasupra altarului familiei trona câte o coloană dorică desenată cu aerograful.

Credincioşii se constituiau în secte şi se adunau să citească *Sfintele Scripturi ale Contractului de Cumpărare în Regim de Pluriproprietate*. Când doi credincioşi se

întâlneau, se salutau cu semnul *Pluriproprietăţii*. Acesta consta dintr-o mişcare a mâinii drepte, al cărei deget mare se rotea, unindu-se pe rând cu celelalte patru, simbolizând astfel eterna alternanţă a mai multor proprietari asupra unei singure proprietăţi.

O dată încălecat calul religiei, sistemul *Pluriproprietăţii* reîncepu să pătrundă în întreaga Cale Lactee, străbătând în galop spaţiile siderale. Fu nevoie de câtva timp până să fie îndepărtaţi filistinii uniproprietari de la posturile de comandă ale destinelor omeneşti, dar cauza era dreaptă şi procesul ineluctabil.

După toate cele ce se petrecură - în mod inevitabil, în anul 102 d.M. (după Master) - se purcese la reparcurgerea tuturor etapelor pierdute, ceea ce conducea către potoul *Pluriproprietăţii Totale*.

În cele din urmă, se savură din nou, în linişte, gustul pluricăsătoriilor şi cel al *Pluriproprietăţii* tuturor indivizilor şi asupra tuturor celor ce mai rămâneau.

Iar Omul, dintr-o reînnoită dragoste de viaţă, se pregăti să reia, din punctul în care se oprise cu multe secole înainte, drumul către infinit.

9.

Uriaşele nave transoceanice intergalactice parcurseră anormalele distanţe ce-l separau pe Om şi Calea Lactee de celelalte galaxii.

Nu s-a aflat niciodată dacă navele transoceanice şi-au tras numele de la o anumită întindere de apă, care se va fi aflat pe planeta de obârşie a Omului sau, mai curând, de la un mult stimat cârpaci cu douăsprezece degete din Betelgeuse, specializat în confecţionarea de şunci şi de conifere pentru hobiştii negri. Totuşi este necesar să se spună că nimeni nu-şi pusese, niciodată, această problemă.

Milioanele, uneori *miliardele*, de ani-lumină ce despărţeau diversele galaxii, în afară de faptul că erau un motiv de inspiraţie pentru poeţi şi scriitori, aveau şi o acţiune diuretică şi antiurică asupra membrilor echipajelor ce se încumetau să efectueze colosalele salturi în hiperspaţiu - un soi de plurispaţiu mai întins şi cu dungi roz-bombon.

Poate că şi din aceste motive, colonizarea Universului se făcu într-un mod cât se poate de rapid, aşa încât, după o sută de mii de ani şi şase zile, Omul invadă toate cele o sută optsprezece miliarde de galaxii din univers.

Făcând acestea, se trezi cu nişte lucruri şi mai ciudate.

Deşi era considerat în regim de totală *Pluriprosperitate*, Spaţiul continua să fie legat de Timp, după modelul spaţiu-temporal. Aşa că, Omul se pomeni confruntat cu problema inevitabilelor paradoxuri legate de călătoriile lui prin acel *prea întins* Spaţiu. În timpul unui salt de treizeci de milioane de ani-lumină, cineva se transformă într-un ramapitec, un soi de maimuţă din care se trăgea Omul - adică unii oameni mai mult, alţii mai puţin - dar teoreticienii susţinură că aşa ceva era, mai mult decât un paradox, o absurditate. Se trase concluzia că fusese un caz rar de mutaţie involutivă de origine isterică. În cele din urmă, ramapitecul fu vândut unui bogat colecţionar american din Casale Monferrato, o tristă pitică albă de la marginea Andromedei.

Mult mai amuzant şi mai fermecător a fost ceea ce s-a întâmplat ulterior, cu prilejul explorării uneia dintre galaxiile cele mai îndepărtate faţă de cea de obârşie a Omului. Mai întâi de toate, era asemănătoare cu Calea Laptelui; acest fapt fusese ulterior corectat: locul *era* Calea Laptelui, ce nu se afla încă în regim de *Pluriproprietate* şi era mai tânără cu câteva miliarde de ani. Descoperiră până şi Pământul, înmuiat în *supa primordială*, cam insipidă, nu atât din cauza lipsei de sare,

cât din lipsa vieţii. Pentru a evita eventualele complicaţii şi luând în considerare faptul că în tot universul nu se descoperiseră forme de viaţă extraterestre, Omul lăsă câteva molecule de ADN pe acel inospitalier Pământ primitiv, după care nu se mai interesă de problema respectivă.

Stăpân de necontestat al universului, Omul crea opere ce avură mare răsunet în lumea artistică şi academică din acele vremuri.

Galaxia B 12 a fost amenajată ca loc de rugăciune; cincizeci şi opt din cele nouăzeci de miliarde de stele ale ei au fost folosite pentru uriaşa firmă stelară *DACĂ O FOLOSEŞTI DOAR PENTRU O LUNĂ*, *DE CE O CUMPERI PENTRU TOT ANUL*? - ce se putea citi din orice poziţie, chiar din galaxiile limitrofe. În acel loc sfânt veneau mereu pelerini de oriunde, pentru a-l proslăvi pe Master, iar cultul lui era religia oficială a Omului în sistem de *pluriproprietate*.

Cucerirea întregului univers cunoscut a constituit o plăcută noutate în evoluţia Omului în sistem de *Pluriproprietate*. Acum nu mai existau locuri ce trebuiau să fie descoperite şi singura explorare ce rămăsese de efectuat era cea în universul interior al fiecăruia, în îmbârligatele lumi ale culturii omeneşti şi ale modelelor, mereu altele, după care se lua conceptul de *realitate*.

Până şi această evoluţie avea să fie pusă, în mod clar, sub semnul sistemului *Pluriproprietăţii*.

10.

Se scurseseră milenii, apoi milioane de ani, deşi ultimelor perioade le trebuiră ceva mai mult timp.

Iar Omul, despre care se credea a fi inventatorul sistemului *Pluriproprietăţii*, descoperi că sistemul respectiv fusese deja prevăzut de natură şi că era parte

componentă a principiilor ordonatoare ale existenţei oricărui lucru în timp.

După multe şi minuţioase studii, gravitaţia însăşi se dovedi a fi procesul de gestiune în regim de *Pluriproprietate* a universului de către energie; iar materia nu era decât o sumă de *cote-părţi*.

Acest lucru era un indiciu al unei ulterioare extinderi a frontierelor cunoaşterii şi făcea să apară bancuri mai inteligente decât cele din trecut:

„Un tip cu barbă se duce să cumpere nişte carne şi-şi dă aere în faţa măcelarului. În timp ce acesta se pregăteşte să-i împacheteze carnea, tipul îi spune: *Nu cumva ne-am mai văzut pe undeva*? la care măcelarul îi răspunde: *Nu*, *domnule*, *nu cred*!

Nemaiputându-se stăpâni, tipul îi spune: $E = MC^2$."

Marea încărcătură umoristică a acestei anecdote îi făcea să râdă până la lacrimi pe fericiţii şi foarte inteligenţii locuitori ai universului în regim de *Pluriproprietate*; dar într-o epocă mai barbară, probabil că ar fi fost considerată cretină sau, pur şi simplu, lipsită de sens.

După rezolvarea problemei gravitaţiei, se rezolvă, bineînţeles, şi cea a timpului. Aceasta în ciuda obişnuiţilor defetişti ce tulburau apele, susţinând că misterele timpului aveau să poată fi dezvăluite numai *în timp*. Obstacolul cel mare consta în aparenta indivizibilitate a spaţiu-timpului în „n" dimensiuni separate, fără legătură între ele; cum să se poată defini ceva, dacă acel ceva făcea parte din altceva? Se găsi totuşi modul de a se veni de hac neajunsului.

În acest scop, fu formulată teoria spaţiu-timpului tensorial pluricuantic.

Universul nu era decât o configuraţie de cuante, bine precizată şi prin ea însăşi atemporală, aidoma fotogramei unui film, aflată în raport de *pluriproprietate* cu

nenumărate alte universuri cuantice similare. *Principiul Pluriproprietăţii* lega între ele, precum cleiul ce lipeşte fotogramele unui film, toate aceste universuri nemişcate, creând astfel efectul de timp. Fără *Principiul Pluriproprietăţii*, fiecare clipă avea să fie, într-adevăr, doar propriul ei proprietar şi nu făcea schimbul cu clipele ce o vor fi precedat sau urmat, iar timpul nu mai exista. Realitatea spaţiu-temporală era, aşadar, rodul *Pluriproprietăţii* reciproce a universurilor cuantice. În mod mai specific, timpul era descrierea acestei spontane operaţii a *Pluriproprietăţii Cosmice*.

Numeroase persoane se speriară de descoperire şi pe multe le apucă sughiţul, aşa cum pe larg se arată în a treia vinietă a Enciclopediei Galactice a lui Topolino.

Trecură apoi alte câteva miliarde de ani; timp exprimat în perioade considerabil mai lungi decât cele echivalând cu milioanele.

O dată cu sistemul *Pluriproprietăţii* Ideilor, Omul atinse obiectivul eliberării sale de propriul individualism egocentric. Printr-o rudimentară telepatie, fiecare individ găzduia în mintea sa *cote-părţi* din ideile altuia, pentru perioadele cuvenite. Galaxiile deveniră păduri cu hăţişuri de gânduri împletite între ele, încâlcite fluxuri de submezoni dirijaţi. Dat fiind că nici gândul nu se putea deplasa cu o viteză mai mare decât a luminii, i se mijlocea să acopere marile distanţe prin salturi în hiperspaţiu. Astfel se făcu legătura, succesiv, între cele o sută optsprezece miliarde de galaxii ale civilizaţiei omeneşti.

Dacă tot se putea face să călătorească gândul, dispăru necesitatea zborurilor prin spaţiu. Doar *Ideile în regim de Pluriproprietate* mai străbăteau nemărginitele întinderi ale universului omenesc.

Dar socotelile încă nu se încheiasem...

11.

Sub semnul *Pluriproprietăţii*, erele galactice se succedară aidoma punctualelor anotimpuri ale anului, sau, dacă vreţi, aidoma unor viniete hazlii dintr-o poveste ilustrată.

Omul reuşise să ajungă la sistemul *Pluriproprietăţii Ideilor* şi, de acum, barierele dintre indivizi erau doar de tip formal. La nivel de individ, cunoaşterea sfârşea inevitabil prin a fi un bun al tuturor. Până şi acea componentă mai inefabilă a experienţelor - emoţiile - era schimbată în regim de *Pluriproprietate*. Fluxurile submezonice ale unei sofisticate telepatii ajungeau acum, străbătând acel loc improbabil, care era, sau *nu*, hiperspaţiul, în orice punct din univers, într-un păienjeniş de Cunoştinţe fără de seamăn în întreaga istorie, de când timpul era timp.

Omenirea intra în Epoca Pluriproprietăţii Finale.

Marele salt calitativ avu loc în acelaşi timp cu aşa-numita *Pluriproprietate a Personalităţilor* sau, în jargon psihanalitic, *Pluriproprietatea „Eu-rilor"*. Nu era, cum ar fi de imaginat, o manifestare de schizofrenie, deşi avea toate caracteristicile acesteia. Chiar dacă disocierea s-ar fi putut observa în fenomen, un lucru era sigur: acestea aveau un simplu caracter binevoitor şi evolutiv şi, măcar o dată, nici Verdiglione nu-şi băga coada (un fel de a spune, care datează de la începuturile istoriei, pentru a sublinia probitatea unui concept).

Pluriproprietatea Personalităţilor sau *Pluriproprietatea „Eu-rilor"* era, într-adevăr, un lucru foarte simplu; aşa încât, fu numaidecât evident câtă inevitabilitate şi predestinare se aflaseră în acel mic pas făcut în căutarea Omului, într-o tot mai completă *Pluriproprietate*.

În funcţie de necesităţile ce se înregistrau în sânul societăţii, indivizii erau în măsură - împingând la maxim procesul telepatic de schimb reciproc de *cote*

submezonice - să-şi schimbe reciproc, complet, personalitatea şi deci identitatea, pentru perioadele necesare. În întregul univers, fiecare fiinţă umană, fiecare individ, putea în acel chip să devină, pe rând, oricare dintre ceilalţi semeni ai săi. Ceea ce nu era deloc neglijabil. Omul putea acum, în sfârşit, să-şi manifeste în voie predispoziţia naturală pentru megalomanie. Mai mult decât atât, *Pluriproprietatea* „*Eu-rilor*" însemna îngroparea pe veci a conceptului de „individ" şi afirmarea noii entităţi: *U.O.M.O.* (Umanitatea Omeozoică Multi Omniscientă).

Entitatea *U.O.M.O.* nu constituia doar suma gândirii tuturor indivizilor din care se compunea, ci ocupa o treaptă superioară pe scara ierarhică a Existenţei. Era fructul, tânăr, al unui *câştig gestaltic*.

U.O.M.O. avea o conştiinţă proprie, ce-şi trăgea originea din reţeaua de trilioane şi trilioane de fluxuri submezonice, care, străbătând hiperspaţiul, îi uneau pe toţi indivizii din univers. Conştiinţa lui *U.O.M.O.* se afla atât în spaţiu cât şi în hiperspaţiu. Împărţită în mod egal între toţi indivizii ce o alcătuiau, entităţii *U.O.M.O.* îi mai rămânea şi ceva din ea însăşi. Probabil că exista de cine ştie cât timp; exista, ce-i drept, doar în embrion, de când apăruse viaţa pe scenele cosmosului, dar abia la apogeul Epocii Pluriproprietăţii Finale, mai precis, într-o zi de marţi, noua entitate *U.O.M.O.* dobândi conştiinţa propriei sale existenţe pe o treaptă superioară.

Mai întâi şi mai întâi, nu reuşi să evite constatarea propriei ubicuităţi iar acest lucru îi făcu plăcere. Apoi aduse mulţumiri sistemului *Pluriproprietăţii*, care făcuse posibil şi inevitabil totul. Între timp, tot râzând şi glumind, trecuseră deja trilioane şi trilioane de ani. *Timpul*, îşi spuse *U.O.M.O.*, *este*, *într-adevăr*, *doar o variabilă*! Dat fiind că acum universul era deja pe ducă, iar ea putea supravieţui doar trăgându-şi vlaga din stele, entitatea

U.O.M.O. se gândi că ar fi fost mai bine să se retragă de tot, undeva în hiperspaţiu, unde se aclimatizase între timp şi unde putea continua să fiinţeze chiar fără energie, deoarece nu mai existau spaţiul şi timpul care s-o deranjeze. Hiperspaţiul fusese creat anume pentru acel scop.

Aşadar, U.O.M.O. exista în hiperspaţiu în afara Timpului şi a Spaţiului şi cugeta asupra tuturor acestor lucruri. Entităţii *U.O.M.O.* îi fu dat să constate că nu se afla numai ea acolo. Acolo mai exista cineva.

— Salutare! spuse *Celălalt*.

12.

Entitatea *U.O.M.O.* era foarte inteligentă şi pricepu imediat despre ce era vorba.

— Înseamnă că exişti cu adevărat, observă ea.

— Mă tem că da, răspunse *Celălalt*.

— Ar fi trebuit să mi-o închipui!

— Aşa spun toţi.

— Şi atunci?

Trecu un timp nemăsurat până când vreunul dintre ei să deschidă din nou gura. Dar acest lucru nu-l deranja pe nici unul.

— Va trebui să ne punem de acord, spuse *Celălalt*.

— Cum?

— Am spus: *va trebui să ne punem de acord*.

— Am auzit, am auzit, nu sunt surdă! pufni *U.O.M.O.* Dar ce vrei să spui cu asta?

— Că va trebui să cădem de acord, îi întări spusele *Celălalt*.

— Aha...

Urmă din nou o pauză lungă.

— Mărturisesc, urmă *U.O.M.O.*, că n-am priceput o iotă. Trebuie să ţii cont de faptul că de abia am picat aici.

— Voi fi mai explicit, încuviinţă *Celălalt*. Dacă nu vom cădea de acord, ne vom tot ciondăni, în vecii vecilor.

— Dă-mi un exemplu.

— Bine. Uită-te aici. Ce-i asta?

— Un scaun, răspunse *U.O.M.O.*

— Aşa-i. Într-adevăr. Un scaun! Nu mai am timp să-ţi dau exemplul cu un anumit scaun pe care te-ai aşezat deja. Pricepi ce anume vreau să spun?

— Hm-m-m...

— Vreau să spun că dacă nu ne vom pune de acord în ceea ce priveşte ubicuitatea fiecăruia, ne vom călca pe picioare unul pe altul. Închipuie-ţi că aş fi avut chef să mă aşez *eu* pe scaunul acela, care este *al meu*!

— Oh, scuză-mă, n-am vrut..., se ridică *U.OM.O.*

— Las-o baltă... Oh, fir-ar să fie, nu puteai să rămâi la tine acasă? Cine mi te-a adus aici? N-aveam deloc nevoie de tine!

— Ei, n-am făcut-o deloc dinadins! se justifică *U.O.M.O.* Am urmat doar cursul unei evoluţii foarte fireşti. Eu sunt produsul evident al culturii în regim de *Pluriproprietate*!

— Tu şi Pluriproprietatea ta!

— De ce te văicăreşti? Ia, ia stai puţin şi ascultă: tu eşti şi omnipotent pe deasupra, iar ca atotştiutor ce te afli, ştiai din capul locului unde anume avea să ducă *Pluriproprietatea*. De ce n-ai intervenit imediat, când mai era încă timp, ca să-l opreşti pe tipul acela care în *Sordida Tavernă A Unui Mic Hotel Din Regiunea Cuneo* se pregătea să le relateze prietenilor despre o nouă formulă imobiliară? De ce nu i-ai pus otravă în whisky? Acum n-ai decât să te descurci cum ştii!

— Voiam s-o fac..., murmură *Celălalt* cu o voce cumva chinuită, dar dacă aş fi făcut-o, *El* mi-ar fi luat-o înainte...

— *El*?... şopti *U.O.M.O.*

— Salutare tuturor! spuse *El*.

— Hiperspaţiul începe să devină întrucâtva aglomerat, observă *U.O.M.O.*, apoi întrebă: De ce sunteţi doi? Nu era de ajuns unul singur?

El şi *Celălalt* schimbară o privire de complicitate.

— Vezi tu, începu *El*, *Pluriproprietatea* n-aţi inventat-o nicidecum voi. *Pluriproprietatea* este, mai întâi de toate, un principiu universal. Nimic nu poate exista fără o contraparte dialectică cu care să alterneze *cote* de înţeles. *Celălalt* n-are nici o noimă, dacă nu exist şi *Eu*, şi viceversa. Unii dintre nebunii voştri intuiseră existenţa complementară a forţelor noastre, deşi în aiurelile lor se încăpăţânau să le denumească *Bine* şi *Rău*. Dar acum toate astea s-au schimbat. Acum ne aflăm între noi trei!

— Şi ce ne facem? întrebă oarecum stingherită *U.O.M.O.*

— Ne vom uni în regim de *Pluriproprietate*, hotărî *El*.

— Cum?! făcu *Celălalt*. Nu sunt de acord!

— Eram sigur de asta, mormăi *El*. Dar n-ai de ales. Acum suntem trei, un număr perfect. Dacă mai aşteptăm un pic, vor sosi alţii şi aşa - în patru, sau poate în cinci ori şase - ne vom ciondăni în vecii vecilor.

Se uniră în regim de *Pluriproprietate*. Triada sau tripticul sau trinitatea sau trio-ul constituite din *El*, *U.O.M.O.* şi *Celălalt* se contopiră într-o singură Entitate.

Dar noua Entitate nu putea exista prin ea însăşi, din cauza *Principiului Universal al Pluriproprietăţii*. Trebuia să se grăbească să se împartă în mai multe părţi, în cât mai *multe* şi iar mai multe părţi sau *cote-părţi*, care să-şi fi găsit chipul de a-şi justifica, pe rând, existenţa. Entitatea zăbovi asupra a tot ceea ce fusese până atunci; căutând, dar zadarnic, să afle ceva nou şi neavând, apoi, ceva mai bun de făcut, bombăni, pentru a-nu-se-mai-ştia-a-câta-oară:

— Să se facă din nou lumină! după care explodă.

SFÂRŞIT

Povestirea În lumina neagră *a fost aşternută pe hârtie în după-amiezele zilelor de 22 februarie şi 5 martie 1989*.

Tocmai răsfoiam revista Frigidaire *când, la vederea unor notabile obscenităţi, m-am gândit că poate sosise momentul să mă hotărăsc să scriu o povestire porno. N-aveam absolut nici o idee, dar îmi trăsnea aşa, cumva, prin cap că, dacă aş fi pus treaba pe calculator, ceva-ceva tot ar fi ieşit.*

Şi iată că a ieşit ceva; ceva şi mai grozav decât „ceva", deoarece tot scriind, am aflat de la mine însumi, cum că viitorul nostru apropiat ascundea o întreagă lume de perversiuni nemaiauzite. M-am amuzat copios, dar m-a cuprins şi oarece stres; aveam să trăiesc, cel puţin perioada de timp pe care mi-o închipuiam în mintea mea, în acea neplăcută societate şi trebuia să gândesc cu mintea „amabilului" meu personaj, aşa că toate îmi dădură de furcă, nu glumă. De aceea, am fost nevoit să aştept ziua de 5 martie, pentru a-mi afla starea de spirit propice ca să termin povestirea. Apoi însă am fost extrem de satisfăcut. Exagerasem, cu siguranţă, în anumite privinţe, aşternând pe hârtie povestirea dar mă consider întotdeauna mulţumit atunci când reuşesc să exagerez. Cu cât exagerez mai mult, cu atât mă plictisesc mai puţin.

Atât în ziua de 22 februarie cât şi în cea de 5 martie am fumat o jumătate de pachet de ţigări, într-o perioadă în care reuşeam să-mi limitez otrăvirea la două sau trei din acele malefice cilindrişoare pe zi. Aşadar, am câştigat o povestire pentru antologia de faţă, dar am pierdut ceva pentru bieţii mei plămâni. Entropia împinge de la spate şi la cea mai mică ocazie profită de noi pentru a ne smulge fie şi un vals. Lista zbânţuielii entropice nu este niciodată completă, ca atare mai rămâne loc şi pentru numele noastre.

În lumina neagră *numără exact 2 221 de cuvinte*. *Poate că vreo şapte dintre ele sunt urâte*. *Veţi auzi mai multe de acest fel*, *dacă veţi merge să beţi o cafea într-un bar*. *Şi*, *apropo de bar*, *iată un pertinent aforism creat de inventivele meninge al lui Gigi Picetti şi enunţat în Panteea din Genova*: „*Să nu te bagi niciodată în gâlceava dintre bărbat şi muierea lui*”.

Vă las singuri să citiţi povestirea. *Simt nevoia unor senzaţii tari*. *Mă duc să beau o cafea într-un bar*.

ÎN LUMINA NEAGRĂ

Vă voi depăna acum o poveste de iubire şi de detumefacţie.

Am avut pentru prima oară ocazia să mă înflăcărez la un film în culoare neagră, atunci când abia împlinisem cincisprezece ani. Am fost sărbătorit de un grupuşor de puştani cu acea specifică manifestare nocturnă în cadrul căreia se vizionau, printre altele, filmuleţele *tri-D* hiperporno din producţia noastră. Mi-am făcut intrarea, cu oarece reverenţă, în locaşurile iniţierii mele. Era un apartament domnesc, cu fiecare încăpere parfumată diferit. Aparţinea părinţilor unuia dintre băieţandrii ce se aflau acolo, care avea libertatea să-l folosească drept hogeac atunci când nu le era de trebuinţă babacilor.

Se întâmpla destul de rar ca un băieţandru să ajungă, ca mine, până la vârsta de cincisprezece ani, fără să fi vizionat, fie măcar o dată, măcar câteva frânturi dintr-un film hiperporno în lumină neagră. Rigida educaţie primită de la părinţii mei nu-mi îngăduise niciodată să văd altceva decât obişnuitele şi monotonele filme pornografice de două parale cu care ţi se împuiază capul pe durata copilăriei. La vârsta de patru ani, la televizor, desene animate porno japoneze. De la şase la opt ani, plictisitoarele lecţii de pornografie elementară la şcoală. De la opt la cincisprezece ani, televiziune până peste cap (tridimensională, bineînţeles; doar în lumea a treia reuşesc oamenii - eu nu-i înţeleg, pur şi simplu - să fie satisfăcuţi, zgâindu-se la acele vechi, stupide şi absurde televizoare bidimensionale); şi mereu nimic altceva decât pornotelenovela, pornotelefilm şi pornofilm (aproape toate de factură „clasică”, din timpurile trecute; cine, oare, în zilele noastre mai „înregistrează” filme pe peliculă?)

La vârsta de cincisprezece ani, eram deja sătul de plăcerile sexuale de tot soiul. Hectolitrii de spermă vărsată sub ochii mei mă scârbeau. Nu *aia* era *dragostea*!

Ei bine, în seara aceea, sătul fiind până peste cap de aşa ceva, aveam să descopăr ce însemna, de fapt, dragostea.

La miezul nopţii, marele *tri-D* polifonic a fost sincronizat cu satelitul care transmitea necontenit pe continentul nostru filme în lumină neagră. Parola de acces la programele satelitului era îndeobşte cunoscută; se putea afla, fără prea mare cheltuială, la bursa cenuşie (încetase să mai fie bursa neagră, după un proiect de lege care avea drept scop - chipurile - să facă ordine în sectorul respectiv).

Filmul acela m-a emoţionat din cale-afară.

O fetişcană de culoare, virgină (o minitelecameră instalată la intrarea în uter, pentru filmări interioare, revela integritatea himenului), era răpită în primele secvenţe de optsprezece brute anabolizate şi apoi violată, în mod repetat (scena sfâşierii himenului era o adevărată splendoare, ce mai! Ulterior avea să fie reluată şi cu încetinitorul). Apoi, în următoarele cadre, apăreau un câine ciobănesc german dresat şi o haită de dobermani, care, după ce o violaseră şi ei, o sfâşiau şi-i devorau măruntaiele. Un cascador expert reuşi performanţa să adune totul la un loc, realizând happy-end-ul şi izbutind prin aceasta să trezească în toţi o mare emoţie, un extatic catharsis monopolar.

Bipolarizarea şi canalizarea pozitivă a catharsis-ului atins ne-au fost asigurate prin grija prietenilor mai mărişori, care închiriaseră o fetişcană din Ciad (una dintre cele mai ieftine de pe piaţă), în care am putut astfel să ne descărcăm, în mod fructuos, libidoul acumulat. Fetişcana ne băgă în cofă pe toţi (eram încă puştani şi ne mulţumeam cu puţin), astfel că prietenii mei aveau să

primească înapoi ceea ce arvuniseră. Nu era o sumă prea mare; dar atunci când economiseşti câte puţin, se vede că ai bun-simţ. O arvună azi, una mâine şi la fiecare patru fetişcane care ne băgau în cofă - ne supravieţuiau, ca să zicem aşa - ieşea una gratuită (etiopiana, cele mai ieftine, în mod absolut).

Aşadar, în acea seară cunoscusem adevărata substanţă a dragostei; pentru prima dată, simţurile mele fuseseră trezite din toropeala abisală în care mă cufundasem dintotdeauna şi lumea începuse, în sfârşit, să-mi surâdă şi mie, după ani şi ani în care îi invidiasem în taină pe acei norocoşi care *ştiau*, care *încercaseră* şi care *iubiseră*! Ce anume putea fi, cu adevărat, acea dureroasă senzaţie pătrunsă năvalnic în sufletul meu, mai întâi în timpul vizionării filmului şi mai apoi în timpul posedării, pe rând, a negresei, dacă nu magicul şi misteriosul sentiment pe care persoanele luminate la minte îl numesc *dragoste*! O Dragoste *Cosmică*, atât de sublimă, încât să fie mai presus de *Viaţă*, de *Moarte* şi de *Respect*, situându-se deasupra oricărei valori şi a tot ceea ce se hrăneşte din propria-i substanţă, sărbătorindu-se într-un extaz de atotputernicie amestecată cu nihilism. Viaţă şi Moarte, unite într-o legătură indisolubilă; în sfârşit şi eu (aflat în întârziere, la cei cincisprezece ani) avusesem acces, cu propria-mi persoană, la experienţa amoroasă autentică. Fusese ceva frumos, aşa cum mi se spusese dintotdeauna.

De altminteri, nu crezusem niciodată cu adevărat că dragostea putea însemna numai acele tâmpenii care ni se propuneau la televiziune. Încă de la vârsta de şapte ani, începusem perversiuni sexuale cu colegele mele; nu vă spun cum şi ce anume. Atunci când descoperisem că penisul îmi era susceptibil de schimbări neaşteptate de dimensiune, mi-am făcut toate capriciile cu el. Dar ce *plictiseală* după aceea! Ce mare deosebire exista între a

face amor, a mânca şi a defeca? Nu erau oare, toate acestea, decât lucruri ce trebuiau, pur şi simplu, să fie făcute. Asta-i. Dar *asta* nu se putea numi dragoste!

Fetişcana din Ciad a fost prima mea mare dragoste şi-mi aduc şi acum aminte de ea cu duioasă nostalgie.

În adolescenţă, am avut multe alte experienţe amoroase. La început, lesne de înţeles, lipsa de experienţă mă făcuse oarecum stângaci în raporturile sexuale şi iubitele mele mă băgau mai întotdeauna în cofă, provocându-mi impotenţă şi frustrare, invidiere a prietenilor mai mari şi mai abili decât mine. Mai economiseam câte ceva din arvună, e adevărat, dar ce însemnau bănuţii aceia faţă de fermitatea unui sentiment? Apoi, nu întotdeauna îmi recrutam partenerele de la Centrul de Închiriat Dragoste; după ce îmi putusem permite achiziţionarea celor necesare pentru vânătoare, mă duceam mereu să pândesc prada în locurile stabilite. Se pierdeau câteva după-amieze, dar, în afara indiscutabilului avantaj economic, se încerca o gamă mult mai largă de senzaţii. Să închiriezi era practic, dar să vânezi era *romantic*. Atunci când, la mijirea zorilor, înarmat până în dinţi, plăteam biletul de intrare la portiţa de acces şi mă avântam în ghetouri împreună cu credinciosul meu *pussy-dog*[1], mă simţeam ca un explorator din erele neolitice, un arheoexplorator, un arheovânător îmbătat de *Mitul* din care făceam şi eu parte în acest fel, în mod activ. Atunci când pussy-dog-ul adulmeca piaţa cea mai bună (mirosul pussy-dog-ilor recunoştea, după secreţiile hormonale, urmele fetişcanelor şi ale virginelor preferându-le celorlalte femele), inima începea să-mi bată cu o senină excitaţie.

[1] Pussy-dog: rasă de câini obţinută prin încrucişări şi manipulări genetice, animale inegalabile în materie de a dibui fiinţe omeneşti de sex feminin (n. aut.).

Seara, întorcându-mă în lumea civilizată cu prada mea recalcitrantă (dacă aveam mai multe prăzi trebuia, de regulă, să le droghez), catharsisul amoros îmi făcea deja furori prin sistemul nervos, iar ulterioara consumare în intimitatea tripoului meu mă arunca în braţele unui extaz în măsură să-mi potolească orice dorinţă pentru câteva zilişoare. Din păcate - la început, cel puţin - regularitatea precocităţii orgasmului mă împiedica să-mi duc la bun sfârşit în mod ortodox raportul sexual. Pus în faţa faptului împlinit, confruntat cu tumefacţia, interesul pe care-l manifestam pentru absoluta şi definitiva posedare a iubitei mele apărea mai puţin şters. Mă gândeam, uneori, că eram un neisprăvit şi că nu voi fi *niciodată* în stare, chiar aşa *niciodată*, să am un raport sexual complet. Ajunsesem la punctul culminant al depresiunii mele: mi-am omorât, în mod cu totul neghiob, concubina în îmbrăţişarea cea de pe urmă. În loc de plăcere, m-am ales însă doar cu un sentiment de vinovăţie. N-o omorâsem din dragoste şi nimeni altul n-ar mai fi putut s-o omoare. Fusesem egoist la modul prostesc.

Pentru că femeilor le *place* să fie omorâte. Nu chiar tuturor femeilor, bineînţeles (cele din clasele mijlocii şi din cele superioare îşi sacrifică viaţa amoroasă pentru a putea aduce pe lume copii şi pe ele nu prea poţi să le faci să cadă pradă ispitei; bărbaţii cumsecade se feresc cu mare grijă să le curteze), dar fetişcanele din mediile subdezvoltate, mai ales, nu visează altceva decât să scape de mizeria în care trăiesc. Numai dacă este vorba de o moarte din iubire. Acest lucru e important şi-l ştiu cu toţii. Iar eu, unul, nu sunt chiar atât de tâmpit, încât să tăgăduiesc orânduielile acestei societăţi.

Bineînţeles că fac un pic de circ. Încearcă să scape, dau din picioare, urlă, muşcă, zgârie. Toate astea, însă, fac parte din regulile jocului de-a dragostea. Răspund cinstei de a fi fost alese, netăgăduindu-le partenerilor plăcerea

dârzei lor împotriviri. Iar când rezistă mai mult decât ei, simulează o mare fericire, pentru a nu-i umili.

Caraghioasă treabă mai este şi Amorul ăsta, dacă stai să te gândeşti bine.

La optsprezece ani, am devenit şi eu ceva mai copt. M-am întors dintr-o partidă de vânătoare cu două pipiţe gemene, mulatre; ceva de-a dreptul rar. Nu erau chiar prospături, să tot fi avut cincisprezece ani; rezistenţa pe care se prefăcură c-o opun, până să reuşesc să le posed, mi-a pus la grea încercare virilitatea, ceea ce mă sili să le pun în lanţuri. M-am gândit că erau oarecum plăpânde din moment ce se împotriveau cu atâta hotărâre, dar deţineau o experienţă în arta dragostei pe care eu n-o avusesem *niciodată*. Aşa m-am procopsit cu vânătăi şi cicatrice care persistară luni de zile. Şi ce minunate ţipete ieşeau din guriţele lor! Fiind gemene, aveau aceeaşi voce, iar corul văicărelilor a fost pentru mine o experienţă de-a dreptul sublimă. *Niciodată* nu mă făcuse vreo femeie să mă simt atât de viril! Mă cuprinse un sentiment de imensă gratitudine, care-mi dădu puterea să mă dăruiesc lor cum nu ştiusem s-o mai fac niciodată! La atâta dragoste se cădea să răspunzi cu aceeaşi dragoste.

Am început prin a le sfâşia cărnurile cu nişte cârlige, încercând să fiu egal în dragostea mea pentru ele, ca să nu le jignesc sentimentele. Am fost din cale-afară de delicat, îngrijindu-mă să nu-şi piardă conştiinţa şi nici discernământul a ceea ce era cel mai frumos. Le-am croit spaţii nemaipomenite prin cărnuri şi am pătruns cu Dragostea până în străfundul măruntaielor. În punctul culminant al tumefacţiei, le-am sfâşiat în mod sălbatic carnea, făcându-le să plătească cu preţul morţii orgasmul meu sau viceversa (în Dragostea Adevărată *totul* este reciproc, iar cauzele şi efectele îşi schimbă ordinea la infinit).

După această experienţă, n-am mai avut probleme în privinţa terminării actului sexual, dar nici altă aventură care să atingă cote atât de înalte, sublime. Le păstrez o foarte vie şi frumoasă amintire celor două gemene şi ţin de atunci, pe noptieră, o fotografie a ceea ce a mai rămas din ele.

Povestea mea de dragoste e aproape terminată.

De ce oare am scris-o? Mă rog, mă rog, este o povestire *în cheie de lumină neagră*, o ştiţi foarte bine, pentru că aţi cumpărat revista aceea. Acum, în timp ce scriu, o videocameră mă filmează pe mine şi orice cuvânt scris de stiloul meu; dovada că sunt autorul lor. Imaginile vor reprezenta începutul unui film în lumină neagră al cărui protagonist voi fi eu însumi. N-o să pot scăpa de asta nici în ruptul capului. M-au capturat în urmă cu cinci zile, la o lună după ce pierdusem la jocul numit *status*-ul cetăţeanului din clasa mijlocie. Reuşisem să supravieţuiesc, timp de trei săptămâni, în ghetoul în care mă refugiasem, apoi căzusem în plasa vânătorilor profesionişti. Acum mă aflu aici, într-o celulă din Studiourile Cinematografice Universale, aşteptând ca regizorul, după ce se va vindeca de o gripă păcătoasă, să înceapă filmările. Presupun că este vorba despre o producţie *homosex*, având în vedere că interpretul voi fi eu însumi. Mi-au făcut propunerea să scriu o povestire în lumină neagră, promiţându-mi ceva heroină. Am acceptat, bucuros. Ştiţi, durerea fizică provoacă frică.

Nu mi-au spus în ce fel voi fi omorât. Este vorba despre unul dintre acele filme în care necunoaşterea de către protagonist a amănuntelor exacte ale morţii sale este atestată de un notar. Poate că înainte de filmare voi fi pus în faţa detectorului de minciuni; asta pentru ca ei să se convingă de faptul că nu ştiu, cu adevărat, nimic.

Nu sunt câtuşi de puţin fericit la ideea că va trebui să mor. Nu sunt, zău, o femeie! Mi s-a impus, pur şi simplu,

ca nu cumva în povestire să las să transpară o stare de depresiune sufletească. Pun mare preţ pe heroină, atunci când va suna ceasul răzvrătirii. Chiar aşa... din cabina de control mi se face semn că pot să scriu aceste lucruri. Între anumite limite, adevărul place întotdeauna.

Mă consolez la gândul că într-o bună zi voi muri, oricum, şi că acel lucru s-ar fi putut întâmpla într-un mod banal şi anonim; atunci din mine n-ar mai fi rămas chiar nimic. Dar murind într-un film în lumină neagră, am ocazia să fac un ultim gest de dragoste, într-o apoteoză întru câtva glorioasă, pentru că mulţi vor trage foloase din cele ce-mi vor fi date să suport.

La urma urmelor, cine nu-şi doreşte o moarte utilă, o moarte care să fie pomenită în timp şi care să fie o sursă de bunăstare pentru colectivitate?

Aici se termină povestirea mea intitulată *În lumina neagră*. Tot ceea ce am scris este, în mod evident, adevărat. Pentru a afla cum se va termina povestirea, n-aveţi decât să vă procuraţi videocaseta care, în clipa când citiţi aceste rânduri, va fi apărut deja pe piaţă.

SFÂRŞIT

Habar n-am de ce, în ziua de 2 februarie 1989, după ce mâncasem, m-am apucat să aştern pe hârtie O poveste obişnuită. *Această scriere nu este o povestire science fiction, nu este una amuzantă; este... este doar o povestire obişnuită.*

Am lucrat toată după-amiaza, dar la sfârşit n-am fost pe deplin satisfăcut, de povestiri din astea obişnuite e plină lumea şi faptul de a fi născocit eu una în plus nu mă făcea chiar atât de mândru de isprava mea.

Cândva, Motanii lui Vico Miracoli spuseseră: „Toţi cei în pielea goală ajung la mozoleli".

Bine, bine, în povestirea ce urmează nu există nici o referire la mozoleli şi nici la goliciuni; nu apar în ea nici motani şi nici nu se săvârşesc miracole. Atunci, care ar fi motivul citatului? Vai, ce exigenţi sunteţi! Nu există nici un motiv deosebit. Era doar un banc bun şi mi-ar fi părut rău să fie dat uitării. Să-l fi spus din nou, cine ştie ce mai neplăceri ar fi provocat cine mai ştie cui. Căci spune înţeleptul: „E mai bine să asculţi un banc bun decât să citeşti o introducere pertinentă, dar cretină!".

Însă cum putea să nu fie cretină o introducere care să repete, chiar mai înainte de început, ceea ce reprezenta imensa stare normală/obişnuită? Vă asigur, ar fi fost mult mai rău dacă aş fi emis, cumva, pretenţia de a vorbi în mod serios despre textul ce urmează. O poveste obişnuită *este o scriere cât se poate de obişnuită/normală; atât cât să necesite redactarea, şi citirea, unei introduceri obişnuite/normale. Să fie clar, asta nu-nseamnă că starea obişnuită/normală ar fi ceva neglijabil! Doar atunci când se exagerează cu starea obişnuită/ normală, ei bine, atunci se repetă conceptele, se ridică în slavă opiniile şi ne paşte păcatul de a ne lăsa seduşi de tentaţia de a o lua în serios. Le dau un sfat, cât se poate de descurajator,*

tuturor celor ce se ambiţionează, cât de cât, să priceapă oarece din natura lucrurilor.

O poveste obişnuită *numără 1 590 de cuvinte obişnuite* (*normale*) *şi a fost citită de 4 sau 5 persoane neobişnuite/anormale*.

O POVESTE OBIŞNUITĂ

Într-o bună dimineaţă, la recepţia unui hotel de lux dintr-o prestigioasă localitate turistică se prezentă un grup oarecum ciudat de clienţi, format din patru persoane. Un *handicapat* suferind de sindromul spastic, un *negru*, un tip uscăţiv *travestit* şi un *heroinoman*. Neştiind ce să facă, portarul îl chemă pe directorul hotelului, un bărbat între două vârste, cu o înfăţişare senină, care spuse fără ezitare că nu mai erau camere libere. Se putea să fi fost adevărat; însă cei patru rezervaseră în prealabil, telefonic, camerele şi li se spusese că n-ar fi fost nici un fel de probleme.

Strâns cu uşa, directorul admise cu o neobişnuită sinceritate că nu le putea oferi găzduire, deoarece fiecare dintre ei făcea parte dintr-o categorie neagreată.

Scandalizate, cele patru personaje nu întârziară să-şi manifeste nemulţumirea. Primul vorbi negrul.

— Dumneavoastră sunteţi un rasist! exclamă el cu hotărâre. Dacă aş fi fost alb, mi-aţi fi dat camera!

— Sunt de acord cu ceea ce spuneţi, în a doua parte, răspunse calm hotelierul. Probabil că dacă aţi fi fost alb, n-ar fi existat probleme. Totuşi trebuie să vă contrazic în ceea ce priveşte prima parte a spuselor dumneavoastră. Nu sunt un rasist. Trebuie să mă credeţi.

— Toţi zic aşa, dar nu sunt decât *vorbe în vânt*! ripostă negrul. Adevărul stă *în fapte*!

— Având în vedere că nu aveţi încredere în spusele mele, comentă calm directorul, dar mai ales pentru că nu-mi place să fiu considerat rasist, vă voi face o mărturisire. Am fost căsătorit timp de cincisprezece ani cu o femeie de culoare iar idila noastră a fost una de invidiat, până ce ea a părăsit lumea aceasta din pricina unui accident de automobil. De când a murit, nu m-am recăsătorit şi nici n-

am intenţia s-o fac vreodată. Din unirea noastră, în afara unei amintiri magnifice, îmi rămâne un fiu, adolescent de acum, mulatru. *Cum* puteţi susţine că sunt rasist? Motivul pentru care nu vă pot primi aici rezidă în legile nescrise ale acestei societăţi. Hotelul meu este cel mai luxos din localitate şi clienţii obişnuiţi sunt oameni foarte pretenţioşi. Plătesc o grămadă de bani pentru a se simţi parte dintr-o elită exclusivă şi foarte mulţi dintre ei m-ar părăsi, cu siguranţă, dacă ar sesiza că mediului ar începe să-i lipsească acele calităţi de exclusivitate pentru care au plătit. Oricât de luxos ar fi hotelul meu, ba chiar tocmai din acest motiv, nu-mi pot permite să pierd nişte clienţi care îşi reînnoiesc anual încrederea în mine. Altfel aş risca să dau faliment, pentru că dacă m-ar părăsi clienţii obişnuiţi, aşa de prost cum merg treburile în vremurile astea... Ştiu că legea m-ar putea obliga să vă dau o cameră, dumneavoastră sau oricărui alt cetăţean care mi-ar cere-o, dar sunt sigur că veţi binevoi să-mi înţelegeţi problema şi motivul pentru care nu vă pot îndeplini cererea. Dacă vă voi întâlni undeva, voi fi încântat să bem ceva împreună. Dacă veţi dori, mă veţi putea chiar însoţi într-o vizită la mormântul iubitei mele soţii. Acum însă îmi este cu neputinţă să vă dau camera pe care o cereţi.

Negrul mormăi ceva şi se retrase. Apoi vorbi handicapatul.

— Există mai multe forme de rasism, începu el nu fără o oarecare dificultate de coordonare labială. Rasism înseamnă şi discriminarea dintre persoanele sănătoase şi cele handicapate! Nu se cade, ştiţi, să fie refuzaţi cei cu care destinul a fost atât de vitreg. Dar dumneavoastră nu puteţi înţelege...

— Ba înţeleg foarte bine, pentru că, din păcate, scumpul meu copil este afectat de sindromul *trisomia 21*, aşa cum se mai numeşte mongolismul. Puteţi înţelege, aşadar, că sunt suficient de conştient de problemele

practice cu care se confruntă categoria dumneavoastră, pentru a nu nutri aversiuni preconcepute faţă de starea în care vă aflaţi. Însă, aşa cum eu nu-l aduc aici pe fiul meu, în societatea clienţilor mei (ceea ce ar însemna o *sinucidere* comercială), tot aşa nu vă pot accepta drept client pe dumneavoastră. *Ceilalţi*, cei ce frecventează acest loc, *nu vă doresc* printre ei şi mă vor pedepsi pe *mine*, nemaicălcând pe aici, dacă nu le voi respecta dorinţa. Chiar şi într-un hotel guvernează nişte reglementări democratice: cel ce-l administrează trebuie să fie la dispoziţia clienţilor, care-l pot destitui în orice moment, falimentându-l, dacă nu respectă dorinţele şi exigenţele majorităţii. În ceea ce mă priveşte, voi fi bucuros dacă veţi binevoi să veniţi într-o zi la mine acasă pentru a-l cunoaşte pe fiul meu, dar nu-mi cereţi să vă primesc în hotelul meu.

— Dar împotriva mea ce ai? făcu heroinomanul, scărpinându-se între un tic şi altul. Probabil că te gândeşti că sunt un intoxicat, nu? Nu-i adevărat, adică vreau să spun că m-am lăsat de asta. Da, da, m-am lăsat de o lună şi acum sunt curat, nu mai sunt dependent. Îmi vei da camera, nu?

Hotelierul schiţă un zâmbet.

— Numai un politician minte *mai mult* decât un toxicoman, dar oricine minte *mai bine*. Hm, pupile cât un vârf de ac, glas sufocat, „scărpinaturi”... Dar n-am căderea să te judec. Ştiu ce înseamnă să fii dependent de droguri, pentru că şi eu am fost pentru o scurtă perioadă de timp, mai demult... Am reuşit totuşi să mă dezbar, cu propriile mele forţe. Printre numeroasele vicii pe care le-am avut în timpul vieţii şi de care am scăpat se numără şi cel de a-i judeca pe alţii. Însă oamenii obişnuiţi, printre care se află şi clienţii mei, habar n-au că acesta este un viciu. De aceea, îţi repet că nu voinţa mea face să nu fii primit în acest hotel, ci cea a majorităţii. În afara acestui

loc, îţi ofer bucuros ceva care să înlăture ticurile - un ceai de muşeţel, nu o injecţie - şi o să-ţi mai povestesc câte ceva din experienţele mele trecute. Dar cameră n-o să-ţi dau.

Travestitul schiţă un zâmbet de femeie mofturoasă.

— Adică vrei să mă ţii pe afară şi pe mine, scumpule? De ce nu-ţi plac? În definitiv, gusturile mele în materie de sex sunt treburile mele, puişor! Mă îmbrac aşa cum îmi place, iar tu trebuie să te porţi cu mine aşa cum te-ai purta cu o persoană obişnuită! Îţi închipui, cumva, că fiind atât de slabă am SIDA? Chiar dacă ar fi aşa, ce-ţi pasă ţie? Nu accept discriminare numai pentru aceste motive!

Hotelierul oftă.

— Ai (te tutuiesc, ca şi pe celălalt, pentru că voi m-aţi tutuit primii) faţă de mine o purtare mult mai discriminatorie decât a mea faţă de tine. Din spusele tale, deduc faptul că ai înţeles că aş fi formulat vreo judecată şi că aceasta este potrivită aprecierilor pe care le au, de regulă, persoanele în faţa cărora te prezinţi îmbrăcată astfel. Am afirmat adineauri, că eu, cel puţin în cazul unor astfel de fleacuri, am renunţat la absurdul şi foarte răspânditul viciu de a judeca oamenii. Dacă te interesează, află că am un frate homosexual cu care mă aflu în relaţii foarte bune (nu te mai hlizi aşa, *nu* sunt relaţii incestuoase), dar el are bunul-simţ să se îmbrace potrivit exigenţelor profesiunii mele, atunci când vine să mă vadă la hotel. În altă ordine de idei, bietul meu unchi centenar, care i-a supravieţuit tatălui meu şi poate că mă va îngropa şi pe mine, a fost infectat cu SIDA din cauza unei ticăloase de transfuzii şi s-a mai căptuşit şi eu sarcomul lui Kaposi. Toate astea nu scad, însă, cu nimic sentimentele pe care le am pentru el. Deşi mă situez mai presus de o tâmpenie precum cea reprezentată de sentimente generalizate de rasism, majoritatea oamenilor nu este la fel şi cu ei trebuie să te înţelegi, dacă vrei să

intri în acest hotel. Dacă vei dori acest lucru, eu voi fi bucuros să ţi-l prezint pe fratele meu şi poate că veţi deveni cei mai buni prieteni, sau te voi duce la unchiul meu ca să schimbi cu el câteva impresii. Profesional vorbind, nu mă pot însă compromite, dându-ţi o cameră. Mă împiedică s-o fac însăşi societatea.

Cele spuse de directorul hotelului îi lăsară fără replică pe cei patru, care ieşiră din clădire.

După aceea îl dădură pe hotelier pe mâna magistraturii şi a presei. Denunţul era bine ticluit, fiind însoţit de înregistrarea discuţiei, făcută de un aparat ascuns în geanta handicapatului. Hotelierul fu adus în faţa tribunalului şi acuzat în ziare pentru că ar fi călcat în picioare drepturile celor patru. Declaraţiile lui fură examinate cu atenţie şi se stabili că tot ceea ce relatase corespundea adevărului. Când îi veni rândul să se apere, acuzatul îşi repetă spusele, subliniind faptul că un hotelier, la fel ca un politician sau un judecător, trebuie să se facă ecoul clienţilor la dispoziţia cărora se află şi că acela era singurul mod care să-i permită să-şi continue exercitarea profesiunii. Competenţa unui politician, spiritul de echitate al unui judecător, elasticitatea unui hotelier nu pot fi decât oglinda fidelă a caracteristicilor grupurilor sociale aflate în spatele lui, care-i sprijină rolul şi existenţa.

Hotelierul fu condamnat la plata unei amenzi substanţiale pentru manifestarea de rasism, hotelul său - care fusese închis pentru trei luni - dădu faliment şi toţi (în afară de el) se simţiră mai bine.

Judecătorul care pronunţă sentinţa nu avea, bineînţeles, printre cunoştinţele şi prietenii lui vreun negru şi nici nu văzuse vreodată de aproape un handicapat (trebuia, oare, să-şi fi făcut rost de vreunul?), *nu* pusese niciodată pe limbă pic de heroină (*ferit-a sfântul*!), nu-i cunoştea pe toxicomani decât din interogatoriile la care îi supusese, iar

singura dată când întâlnise un travestit fusese cu ocazia unei escapade întreprinse în tinereţe... de care aproape că nu-şi mai aducea aminte.

Totuşi fu în măsură să judece.

SFÂRŞIT

Povestirea Nebuni *a fost gândită pentru prima dată de creierul meu în apropiere de vespasiana din grădina Brignole, cunoscută populaţiei genoveze nu atât pentru serviciul pe care-l oferă, cât pentru puternicele emanaţii mirositoare prin care aminteşte miilor de bipezi ce trec zilnic pe acolo de existenţa urinei. Prezenţa mea în acel loc, să fie clar, nu era premeditată. Nu aveam interese deosebite în privinţa urinei. Nu nutream interese profesionale sau personale faţă de cei ce frecventau în mod obişnuit acel mic templu al diurezei. Ideea mi-ar fi putut veni în vreo cofetărie, în timp ce savuram o îngheţată în compania unei delicioase fetişcane* (*sau chiar a două*). *Hazardul, în schimb, hotărî ca în loc să savurez îngheţata şi să le sorb din ochi pe fetişcane, simţurilor mele să le fie dat să perceapă efluviile de amoniac provenite din cloacă. Dar să avem răbdare. Ideea îmi venise cu o clipă înainte de a fi atacat de miasme. Apoi am perceput oribila duhoare şi am iuţit pasul, ţinându-mi respiraţia. Când am ajuns să inspir în plămâni bunul aer poluat din grădina Brignole, vaporii de urină dispăruseră şi m-am gândit din nou la ideea mea. M-am întors acasă şi în trei-patru zile am aşternut pe hârtie povestirea. Era, cred, prin toamna anului 1985. Dacă mă înşel cumva, nu vă faceţi probleme: toamna lui 1985 rămâne toamna lui 1985, nu devine primăvara lui 2069. Consecinţa cea mai importantă a eventualei mele greşeli, dacă ar fi să mă iau după calculele făcute de mine, ar trebui să fie mult mai puţin importantă decât o răvăşire a structurii spaţiu-temporale.*

Nebuni *numără 3 085 de cuvinte şi unora dintre ele aş dori tare mult să le desluşesc eu însumi înţelesul.*

NEBUNI

În jurul unei mese dintr-o încăpere altfel nemobilată se aflau adunate zece persoane. Împrejurările ce le determinaseră să se strângă acolo erau grave, iar subiectele de discutat numeroase. Cel mai vârstnic dintre cei prezenţi, Giosu, se ridică în picioare.

— Are cuvântul Napoleone! spuse Giosu şi se aşeză din nou.

Napoleone se ridică fără grabă, le aruncă celor prezenţi o privire aspră şi rosti:

— *Tanto va la matta al lago che ci langue lo zampillo*![1]

Se auzi un murmur de indignare.

— Aaahhh! obiectă cu amabilitate Gino.

— Shhht! îl ţistui Giosu.

Napoleone continuă:

— Credeţi chiar aşa că prin urechea unui ac pot trece toate, chiar toate: şi târâţele şi un pachet de Camel şi mai nu ştiu ce? adresă el o întrebare cât se putea de clară şi de retorică.

Tăcură cu toţii; era o tăcere religioasă.

— Dacă e Waterloo cu crăpelniţă după asfinţit, e rândul Elbei! declară sentenţios Napoleone şi toţi simţiră că-i cuprind fiori reci.

— Ga, ga, ga..., murmură Minor.

— Aaaaaahhhhh!... adăugă cu gingăşie Gino.

Se ridică apoi în picioare un bărbat înalt.

— Oameni buni! începu el (era Nino Nietzsche). Atunci când, copil fiind, mă jucam de-a hoţii şi vardiştii, nu voiam niciodată să fac pe vardistul şi nici pe hoţul - descopeream întotdeauna că celălalt avea ceva cu mine.

[1] Expresie fără sens, formă alterată a proverbului „Tanto va la gatta al lardo che ci lascia lo zampino”, Ulciorul nu merge de multe ori la apă. (n. trad.).

Aşa că am născocit mitul supraomului. Făcu o pauză, apoi spuse: Am fost destul de explicit?

— Cât se poate de explicit, îl asigură Giosu.

Şi ceilalţi fură de aceeaşi părere.

— Gaaa..., spuse Minor.

— Nu, aahh! confirmă cu modestie Gino.

— Bine! făcu Nino Nietzsche. Vă rog să luaţi în considerare acest lucru.

— Mulţumim, prietene Nietzsche, rosti Giosu. Cred că persoana cea mai... ă-ă-ă... în acest caz este Superpippo.

Superpippo se ridică în picioare, în centrul atenţiei generale. Tăcu preţ de o clipă privindu-i pe ceilalţi.

— *Ciomp*! spuse el, mişcându-şi instantaneu tot trupul.

Fusese mai mult decât explicit. Cine voia să înţeleagă înţelesese. Pe chipurile tuturor se aşternu un vădit văl de tristeţe. Abia după câteva minute, Giosu îşi făcu curaj şi rosti:

— Atunci să trecem imediat la *De-A-Bunul*.

— Ga..., spuse Minor.

— Nu, ah, îl susţinu cu elan Gino.

Cele zece persoane din cameră scoaseră fiecare din buzunare, care un măr, care o bucăţică de ciocolată, care o bucăţică de carne sau cine mai ştie ce. Le puseră pe masă. O femeie murmură:

— Pe când... *asss*!?

— Mai încolo, dragă, mai încolo, o asigură Giosu.

Numai că se întâmplă ceva important:

Din afara clădirii pătrunse *interferenţa*, scandată de megafoane.

— Sunteţi *nebuni* bubui o voce deformată de amplificatoare.

Întreaga încăpere fu cuprinsă de stupoare.

— Daţi dovadă că sunteţi zdraveni la cap şi ieşiţi imediat, în şir indian şi cu mâinile sus! continuă vocea pe un ton ameninţător.

Erau, cu toţii, înlemniţi de frică.

Giosu ştiuse, dintotdeauna, că acel ceva avea să se întâmple într-o bună zi. De acel ceva se temuse şi Superpippo.

— Blestematul de Nelson! mormăi Napoleone.

Femeile alergau încoace şi încolo, înspăimântate.

— *Ass*! *Ass*! cloncăneau ele.

— Aahhhh! spunea Gino. Aahhhh!

— Gaaaaaaaaaaa, ga, ga, ga! se văicărea Minor.

Tom, un zdrahon ce stătuse deoparte până atunci, îşi păstrase calmul.

— Singurul lucru care ne rămâne de făcut e să gasperăm! spuse el cu voce tare.

Nu erau de acord cu toţii, dar până la urmă gasperară. Unii, totuşi, considerară necesar să-şi bireze ripelmicamente o treime ni şi una so. Făcând aceasta, avură totuşi grijă să continue să gaspereze.

Apoi, o străfulgerare orbitoare şi iluzia unui miros ciudat le şterse pentru totdeauna gândurile din minte.

În marea sală se aflau cam o sută de persoane ce stăteau cuminţi pe locurile lor. Se desfăşura şedinţa săptămânală a guvernului pe care îl reprezentau. Unii sorbeau câte o înghiţitură de apă minerală, mulţi şuşoteau cu vecinii, alţii dormitau, încercând să nu fie luaţi la ochi de cei din opoziţie.

Murmurul compact fu întrerupt de clinchetul unui clopoţel. Se ridicase în picioare preşedintele Paul Haydn.

— Puţină linişte! rosti la microfon Haydn.

Vocea sa amplificată îi făcu să tacă pe cei mai mulţi.

— Vă amintesc că pe ordinea de zi figurează problema foametei în cartierele sărace şi cea a politicii referitoare la deficienţii mintali. Îi dau cuvântul lui Oscar Fat, din partea partidului *Albastru* din majoritate!

Oscar Fat se ridică în picioare.

— Distinşi colegi din majoritate şi din opoziţie, începu el, actuala convergenţă de rezultate concrete inerente binecunoscutelor probleme politico-sociale de diferite provenienţe, dar cu dezvoltare paralelă către o promiţătoare perspectivă a unei probabile soluţii de însănătoşire ne *îndeamnă* pe noi, cei din partidul *Albastru*, pe de o parte la un constructiv şi dinamic optimism moderat, iar pe de alta, la o inevitabilă necesitate de a mări *coeficientul nostru de calitate* de la 3,1 la 3,5. Acest gest al nostru de autoîncredere este - veţi înţelege, desigur - indispensabil şi vă asigur că nu va întârzia să dea roade, de care ne vom bucura cu toţii. Vă amintesc, în legătură cu aceasta, succesele pe care le-am obţinut în zilele fierbinţi ale luptei împotriva foamei în cartierele mizere şi împotriva flagelului reprezentat de *minorităţile deficienţilor mintali*.

— Vă referiţi, poate, îl întrerupse în mod vulgar Samuel Gold, liderul partidului *Portocaliu-aprins*, la deşeurile fermentate ale industriilor Johnson-Like-Food, care au otrăvit în aceste zile o bună parte din concetăţenii noştri din cartierele mizere?

— Domnule Gold! îl apostrofă preşedintele Haydn. Puţin respect, vă rog!

— Era mâncare de calitate, spuse cu glas molcom şi cu o gravă solemnitate Oscar Fat. Mâncare controlată şi avizată de *Comisia pentru Sănătate Publică.* Îi rog pe colegii din opoziţie să se abţină de la obişnuitul inutil şi imbecil obstrucţionism!

— Iar în privinţa minorităţilor deficienţilor mintali, continuă cu încăpăţânare, Samuel Gold, vă referiţi, fără doar şi poate, la masacrul acelei inofensive comunităţi *A Proştilor* săvârşit alaltăieri de poliţia dumneavoastră...

În marea sală se auzi un murmur de indignare. Se auziră şi câteva strigăte de protest dinspre băncile majorităţii. Preşedintele Haydn făcu din nou apel la

moderaţie. Oscar Fat, cu privirea şi mai gravă şi cu un zâmbet vag pe buze, replică:

— Domnule Gold, şi mă adresez tuturor celorlalţi politicieni care, aidoma dumneavoastră, ar nutri dorinţa de a tulbura această civilizată adunare profitând de propria ignoranţă, ei bine, domnilor, *Proştii sunt nebuni*! Acest lucru a fost *stabilit* în proporţie de sută la sută de o echipă de psihiatri însărcinată de guvern! Au scris despre asta toate ziarele şi găsesc că este grav şi simptomatic faptul că un om politic nu citeşte presa!

— Era chiar neapărat necesar să-i fi omorât?

Cel ce vorbise de data aceasta fusese Malcom Melbourne, din partidul *Violet*, tot din majoritate, deci aliatul lui Oscar Fat. Evident că referirea anterioară a lui Fat cu privire la autocreşterea *coeficientului de calitate* al partidului *Albastru* nu le mergea la inimă nici colegilor din guvern.

— Înainte de a se trage, li s-a cerut să se predea, dar ei n-au ţinut cont de avertisment! replică sec Oscar Fat.

— Dar poliţia s-a convins, înainte de a trece la acţiune, de faptul că *Proştii* pricepuseră că era vorba de o somaţie? insistă reprezentantul altui partid din majoritate, *Bej*.

— De ce, mă rog, să se arunce o bombă atât de puternică? se ralie Smith, din partidul *Galben*, făcând parte din aripa stângă a majorităţii.

Oscar Fat se consultă cu câţiva colegi de partid, apoi răspunse:

— Părerea mea este că, înainte de a continua, ar fi necesar să discutăm despre eventuala necesitate a unei realinieri a respectivilor *coeficienţi de calitate*.

În afara celor din opoziţie, nimeni nu avu nimic de obiectat. Se tocmiră preţ de două ore încheiate şi până la urmă căzură de acord asupra unui coeficient de 3,4 pentru *Albaştri*, 2,5 pentru *Violeţi*, 2,1 pentru *Turcoaz*, 2,0

pentru *Bej* şi 1,2 pentru *Galbeni*. Opoziţiei i se reduse coeficientul, de la 0,1 la 0,09; ea se împotrivi, bineînţeles, dar nu mai putu face nimic. Aşadar, votul opoziţiei avea să fie înmulţit, în orice împrejurare, cu numai 0,09, minimumul istoric. Zece votanţi nu aveau să fie de ajuns pentru a constitui un vot. Pentru *Albastru*, în schimb, un singur votant asigura automat 3,4 voturi. Pentru a egala un votant din *Albastru* opoziţia avea deci nevoie acum de echivalentul a 49 de votanţi.

Şeful opoziţiei, Samuel Gold, discuta descurajat despre acestea cu omul său de încredere, şi eventual succesor, Tiny Tom:

— Cu cât mă gândesc mai mult, bombăni el, cu atât mă conving de faptul că *democraţia calitativă* este o mare scârnă.

— Nu vorbi aşa, Samuel, spuse grasul Tiny Tom. Eşti dezamăgit deoarece *coeficientul nostru de calitate* continuă să scadă.

— Sunt dezamăgit, preciză Gold, pentru că mă chinuie din ce în ce mai tare gândul că majoritatea ar trebui să fim *noi*, nu *ei*!

— Ce spui, Samuel? întrebă uimit Tiny Tom. Astea sunt erezii. Este un biet spirit revanşard! Vorbeşti de parcă ai fi un degenerat din epoca acelor *Convingători pe Ascuns*!

— Dar noi suntem mai mulţi decât ei, Tiny! Pentru fiecare cetăţean care votează pentru ei, *cel puţin* douăzeci votează pentru noi!

— Ai noştri valorează mai puţin, argumentă dogmatic Tiny Tom.

— Întocmai! Şi de ce? întrebă Gold.

— Cum, de ce? Hmm... În baza evaluărilor majorităţii... care majoritate, *numeric vorbind*, *nu* prea e majoritate...

— Aşadar insişti?! răbufni Tiny Tom. Vrei să pui sub semnul îndoielii marea reformă făcută de Bill Brown? Dacă mă gândesc că până acum patruzeci de ani se mai

obişnuia să se procure voturile cu ajutorul publicităţii şi al *convingerii pe ascuns*, mi se face pielea de găină. Îţi dai seama că la putere ajungea numai cel ce dispunea de cel mai bun birou de publicitate şi de relaţii cu publicul? Teribil! Monstruos! Doar prin parametrizarea calităţii votului, pe care a ţinut morţiş s-o facă Bill Brown, se poate şti acum cât de *poluat* este un vot de către presiunea publicitară care l-a determinat, astfel încât să-i fie atribuită justa lui valoare. *Democraţia calitativă* înseamnă impunerea punctului de vedere politic, la care nu se poate renunţa şi cu care trebuie să se înarmeze fiecare societate care aspiră la un pluralism autentic.

— Poate că greşeala noastră... sau nenorocul... au fost cele de a nu ne fi aflat *noi* la putere atunci când s-a aprobat reforma, mormăi Gold, dar atunci ne aflam cu adevărat în minoritate.

Tăcu apoi pentru câtva timp, privind, fără a vedea, un punct din mijlocul sălii din care se auzeau zgomote nedesluşite.

— Am studiat temeinic istoria ultimului secol, continuă el, şi am ajuns la concluzia că sistemul nostru actual nu este numai *omolog*, ci şi *analog* celui la modă cândva. S-a schimbat, puţin, doar forma.

— Adevărat, încuviinţă Tiny Tom, ca un bun politician ce se afla, pentru a nu se pune rău cu superiorul lui. Totuşi...

Între timp reîncepuse să vorbească Oscar Fat, de la *Albastru*:

— O analiză programatică a problemei minorităţii deficienţilor mintali a scos în evidenţă perspectiva incipientă...

— *Dar nu erau nebuni*! *Erau altfel*! urlă pe neaşteptate Samuel Gold, ridicându-se de pe scaun şi gesticulând.

Interveni preşedintele Haydn:

— Domnule Gold, vă amintesc că ne aflăm aici pentru a face politică, nu pentru a improviza un bazar cu sofisme greu de înţeles!

— Erau autonomi şi inofensivi! Şi lucrul acesta îl ştiti cu toţii! continuă pe ton acuzator Gold.

— Domnule Gold, dacă aveţi de făcut propuneri privind promovarea unei politici alternative faţă de nebuni le veţi putea prezenta mai târziu, atunci când vi se va da cuvântul. Şi le vom supune la vot.

— Vă temeţi ca nu cumva comunităţile lor să se înmulţească în progresie geometrică, ca până acum?

— Domnule Gold, dacă preferinţa dumneavoastră evidentă pentru nebuni va continua să se manifeste într-un mod atât de ireverenţios şi de neobişnuit faţă de cabinet, mă voi vedea silit să cer pe viitor o diminuare a *coeficientului de calitate* al partidului dumneavoastră *Portocaliu-aprins*!

Chiar colegii lui îl convinseră pe Samuel Gold să bată în retragere.

Oscar Fat reveni în centrul atenţiei generale:

— Pentru a nu mai fi din nou întrerupt de alte manifestări de delirantă incontinenţă labială, voi trece la enumerarea celor considerate de către partidul meu drept *necesităţi* de primă urgenţă, ce se impun a fi luate întru ajutorarea locuitorilor înfometaţi din cartierele mizere. Mai întâi de toate...

Oscar Fat nu-şi termină cuvântarea şi n-avea să mai apuce s-o facă. Se întâmplă ceva.

Interferenţa era de tip acustic şi pătrunse, din toate direcţiile.

— Sunteţi *nebuni*! tună o voce poruncitoare care-i învălui din toate părţile.

Se părea că vorbise, cumva, însuşi aerul. Marea sală fu în întregime cuprinsă de panică. Unul avu ideea să fugă spre fereastră. Curând, se luară cu toţii după el. Nici unuia

nu-i venea să-şi creadă ochilor. Un uriaş, incomprehensibil şi monstruos *lucru* umplea cerul.

— Daţi dovadă, imediat, că sunteţi în stare să judecaţi, continuă să tune cumplita voce.... şi... *chiarînturate şi gransciarbelote rintriferend şi pili crili buterili senţa pe chestia smarmelizice cu borzonchi*!

În marea sală se aşternu o tăcere de moarte. Samuel Gold se temuse dintotdeauna că, într-o bună zi, avea să se întâmple aşa ceva.

— Comunişti...i, croncăni Oscar Fat.

— Nu, nu, marţienii! ţipă Malcom Melbourne, din partidul *Violet*, cu genunchii transformaţi în castaniete.

— *Este Dumnezeu*! *Este pedeapsa lui Dumnezeu*! urlă Paul Haydn, preşedintele.

Aproape toţi ceilalţi rămăseseră fără glas în urma şocului.

Cineva dădu fuga să aducă un popă ce locuia prin apropiere.

Când popa ajunse acolo, evidenta sa mirositoare incontinenţă rectală constitui o dezgustătoare şi nemiloasă dovadă că, măcar în acea tărăşenie, biserica nu avea nici un amestec.

Cineva se implică în activarea imediată a tuturor avioanelor de luptă şi a rachetelor disponibile. Un telex aduse ştirea că acelaşi fenomen se înregistra în întreaga lume. Toate celelalte puteri porniseră la luptă.

Prin sală, unii fură loviţi de dambla, alţii făcură infarct; pe alţii, mai originali, îi apucase pântecăraia.

Îngrozitorul „lucru” nu atârna pretutindeni, în toate cerurile, şi nici nu dădea vreun semn că ar fi avut de gând să dispară, sfidând *toate* regulile realităţii în care Omul se încrezuse dintotdeauna. Toate? *Aproape* toate.

Un individ, John Smith, în aparenţă calm, luă un microfon şi spuse:

— Fraţilor! Da, aşa vă spun vouă, *fraţi* şi nu colegi, pentru că ceea ce se întâmplă acum este, în incomprehensibilitatea sa, un lucru foarte evident. Este *Pedeapsa lui Dumnezeu*, prieteni. Apocalipsul. *Ziua Judecăţii de Apoi*! Eu am fost dintotdeauna ateu, fraţilor. Dar acum un minut m-am luminat la cap. *Am înţeles*. Domnul Dumnezeu mi-a luminat sufletul cu Lumina Credinţei în *El*.

Pocăiţi-vă, fraţilor, aşa cum mă pocăiesc şi eu. Să ne pocăim cu toţii întru iertarea păcatelor noastre, pentru că suntem nişte păcătoşi. Deoarece eu sunt sigur acum, fraţilor, că acesta *nu* este sfârşitul, ci *începutul* Epocii de Aur, împărăţia cerurilor. Pocăiţi-vă pentru păcatele voastre. Petreceţi-vă aceste ultime clipe în rugăciune şi reculegere şi imploraţi-L pe Dumnezeu să vă ierte. Cel ce va fi iertat îşi va mântui sufletul şi a lui va fi împărăţia lui Dumnezeu. Să ne pocăim şi, sunt sigur, vom reînvia. Întru Cristos!

Se auzi apoi un bubuit scurt şi surd.

Spaima fusese mai puternică decât judecata şi două sute de genunchi penitenţi atinseseră solul. O sută de oameni puternici se rugau şi implorau. Un murmur plângăreţ care spera să fie auzit în Cer. *Tatăl nostru*, *carele eşti în Ceruri*... O străveche litanie care aduna întreaga omenire.

Nimeni din lume nu-şi mai dădu seama ce se întâmplă apoi. Fu o treabă de o clipită. Cu o clipă mai înainte, existaseră toate. La o clipă după aceea, nu mai exista nimic.

Pământul dispăruse din Univers.

În locul lui rămăsese doar recele şi nemişcatul hău spaţial. Şi o licărire chioară de raze-X.

O mie de indivizi erau aşezaţi în ordine în Arena Înţelepciunii Universale.

Fiecare dintre ei reprezenta populaţiile şi guvernele unui conglomerat de o sută de milioane de galaxii (în medie, circa zece pentaliarde de stele). Toţi împreună, reprezentau întregul Univers.

Lume bună. Elita cosmosului.

Numărul argumentelor ce se dezbăteau în acea clipă era considerabil, deoarece fiecare individ poseda un număr nelimitat de minţi şi cu fiecare dintre ele era în măsură să elaboreze, *în mod conştient* şi simultan, 3 141 592 de teme diferite.

Transmiterea de informaţii între indivizi se făcea prin intermediul unei telepatii sofisticate.

Să alegem, la întâmplare, un amănunt infinitezimal din ceea ce se discuta în acel moment în Arena Înţelepciunii Universale.

Barlab (în realitate numele era mult mai lung şi bogat în nuanţe schimbătoare, dar noi îl scurtăm, din comoditate, şi la fel vom proceda şi cu altele), *Marele Vişnu Pangalactic*, tocmai îi spunea, printre altele, omului său de încredere, Vizz:

— Vizz, în privinţa problemei marginale 1045 + 33141, eşti sigur că *iterul etic* a închis *cercul*!

Răspunsul lui Vizz a fost (aproximativ):

— Conform programului.

— Hm, bine, bine! bombăni (sau ceva în genul ăsta) Barlab.

Un al treilea personaj, deşi continua să discute despre o sumedenie de alte lucruri, se amestecă în această discuţie,

— Mi se pare că asta nu-i adevărat, spuse (în linii mari) Tromb.

— De ce, mă rog? întrebă Barlab.

— Neîndeplinirea normelor de etică precumpănitoare, răspunse (mai mult sau mai puţin) Tromb.

Barlab i se adresă lui Vizz.

— Ce dracu' mai pui la cale?

— Am respectat regulamentul! se apără Vizz. Era o formă de viaţă bipedă, dotată cu ceva sensibilitate, nu tocmai pe linia moralei noastre. Dar i-am oferit alternativa, potrivit celor prestabilite.

— Şi atunci? întrebă Barlab întorcându-se spre Tromb.

— Există probabilitatea, se exprimă Tromb, ca fiinţele cu pricina să nu fi priceput alternativa.

— Îmi permit să informez, Mare Vişnu, spuse Vizz, că am codificat mesajul de avertisment standard cu termenii limbajului lor. Iar în privinţa alternativei, o formă de viaţă care nu este în măsură să înţeleagă sensul expresiei „*chiarînturate şi gransciarbelote rintriferend şi pili crili buterili senţa pe chestia smarmelizice cu borzonchi*” nu poate fi numărată printre cele dotate cu sensibilitate, Ergo, dacă au înţeles, n-au urmat sfatul nostru, iar dacă n-au înţeles, faptul de a-i fi distrus o dată cu acea inutilă planetă, nu constituie o încălcare a normelor.

— E adevărat! spuse (sau cam aşa ceva) Barlab. Îţi mulţumesc credincioisule Vizz, iar dumneavoastră, Tromb, întoarceţi-vă la treburile pe care le aveţi, dar să vă ocupaţi mai serios de ele.

Arena Înţelepciunii Universale palpita de inteligenţă şi de organizare. Complexele şi structuratele urzeli de gânduri se întreţeseau într-o mare varietate de combinaţii şi nuanţe, potrivit unei *ordini* fără de egal în tot cosmosul. Printre altele, acel lucru era deosebit de util, dat fiind că, la urma urmelor, acolo se hotărau destinele universului.

Interferenţa ajunse pe aripile Realităţii însăşi.

Toate nenumăratele minţi ale fiecăruia dintre cei o mie de indivizi prezenţi acolo suferiră intruziunea a ceva oribil. O formă străină, ciudată se răsucea pe neaşteptate în ei şi le sfâşia străvechea Ordine a gândurilor. Percepură cu toţii cum intrusul dezgustător lua din ce în ce mai mult o formă, pe care ei aveau cât de cât s-o interpreteze.

Apoi, forma aceea fu în măsură să comunice.
— Sunteţi *nebuni*, rânji ea.

SFÂRŞIT

Am început să aştern pe hârtie povestirea Ziua Judecăţii *în ziua de 13 decembrie 1988, într-o perioadă în care, imediat ce aveam o clipă liberă, scriam. M-am apucat de treabă cu cea mai mare concentrare deşi, aşa cum mi se întâmplă deseori, nu aveam nici cea mai mică idee despre ce urma să se petreacă în povestire. Întrevedeam vag sfârşitul, dar pentru rest totul era cufundat în întuneric. Era însă un întuneric ademenitor, pentru că intuiam posibilitatea de a da formă unei fascinante configuraţii de concepte care, lipsite încă de „învelişul" lingvistic, erau prezente în mintea mea sub neproductiva formă de senzaţii abstracte, o formă care mă împiedica să le comunic cuiva, nici chiar mie însumi. Ştiam că în creierul meu se afla „ceva", dar nu ştiam ce anume şi numai scriind aş fi putut să ştiu şi să-i fac şi pe alţii să ştie. Astfel că, în săptămânile ce urmară, m-am amuzat teribil să văd apărând pe display-ul calculatorului meu gânduri despre care nu ştiam că le puteam avea şi să văd cum se nasc personaje ce se caracterizau ele însele, fără a le păsa de inexistenţa unui plan schiţat de mine cuprinzând o trăsătură caracteristică a lor. Personajele trăiau prin ele însele, aşa că, la un moment dat, se hotârâră să facă exact contrariul celor ce-mi imaginasem eu că trebuiau să facă. Asta mi-a dat multă bătaie de cap, deoarece orientasem intriga într-o anumită direcţie tocmai în funcţie de ceea ce, în acel moment dat, personajele ar fi trebuit să facă. Neaşteptatul lor oportunism mă făcu să mă tem că nu voi mai fi în stare să termin povestirea. Dar personajele mele ştiau ce făceau, aşa că, în ziua de 11 ianuarie 1989, la sfârşitul unei după-amieze de cufundare completă, am scris, cu o extatică uşurare, cuvântul „sfârşit" în josul paginii după cele 12 535 de cuvinte câte numără povestirea. În ziua aceea, am fumat şapte-opt ţigări.*

Ziua Judecăţii *s-a bucurat de mare succes*. *A fost*, *cu siguranţă*, *citită în întregime de două sau poate trei persoane*, *uneia plăcându-i întru câtva*. *Alte trei sau patru s-au luptat cu lectura*, *dar nu se ştie dacă au terminat-o*. *Nici măcar eu nu-mi amintesc dacă am recitit povestirea*. *Acum este rândul vostru*. *Ştiu că o puteţi face*.

Dat fiind că a deranjat cuvântul „judecată”, *iată o strălucitoare declaraţie*, *în legătură cu asta*, *făcută de Alessandro Testa*: *„Judecata este pârţul gândirii”*.

Povestirea numără 12 536 de cuvinte (*12 535 plus cuvântul „sfârşit”*).

ZIUA JUDECĂŢII

1.

Pentru un profesor de fizică, domnul Onestone era cu adevărat un tip ciudat. În mod normal te aştepţi ca un individ să obişnuiască să pună în mişcare contingentele cele mai interesate de impulsuri electrice de pe tărâmul său de neuroni sau, mai simplu, dacă preferaţi, *să facă să funcţioneze creierul* în domeniul indicat de calificarea lui specifică. Se presupune, astfel, că un cercetător biochimist se ocupă cu precădere de probleme de natură biochimică, un campion de şah de probleme şahiste, un antrenor de fotbal de probleme inerente calităţii jocului echipei, un fizician de probleme specifice domeniului său.

Aparent, profesorul Onestone evitase dintotdeauna cu dibăcie acest obicei practic. Cu toate că el considerase mereu că joacă rolul unui fizician mai bine decât colegii săi, era aproape necunoscut în lumea academică, trăia în condiţii financiare precare, iar puţinii prieteni pe care-i avea - savanţi şi ei - îl apreciau doar în calitate de *filozof*, calitate pe care el o declina mereu, considerând-o prin definiţie puţin semnificativă, precum şi monstruos de infatuată.

Lui Onestone nu-i plăcea să se autoeticheteze. Îi plăcea doar să-şi închipuie că era cel mai mare inventator din lume. Nu constituia un păcat de înfumurare, fiind absolut sigur că era adevărat. De altfel, avea să întâlnească greutăţi în tentativa de a-i convinge de acest lucru pe unii şi pe alţii, dat fiind că nu-şi dăduse osteneala să inventeze niciodată nimic, deoarece - gândea el - erau şi aşa prea mulţi care inventau câte ceva şi nimic din ceea ce inventau nu era realmente important. Invenţiile materiale nu constituiau decât transformări ale materiei, adică ale

energiei şi ceea ce se obţinea până la urmă era numai un obiect, adică o altă modalitate de existenţă a unei mici şi limitate fracţiuni de energie. Atunci, ce rost mai avea?

Putea să se consacre elaborării unor noi concepte teoretice, dar şi acestea, ce altceva erau dacă nu rudimentare modele interpretative a modalităţii în care energia interacţiona cu ea însăşi? Existau şi aşa prea multe persoane care-şi orientau eforturile spre enunţarea unor teorii care să ia locul celor anterioare, sfârşind prin a fi şi acestea înlocuite de altele. În lipsă de ceva mai bun, se putea pierde timp cu elaborarea unei noi *teorii a relativităţii*, a *cuantelor* sau ceva similar. Dar, într-o bună zi, cineva va demonstra că sensurile existenţei, la care aţi lucrat toată viaţa, nu sunt *adevărate*, propunând explicaţii *mai demne de crezut*. Iar într-o zi şi mai îndepărtată, acel cineva va avea aceeaşi soartă cu a dumneavoastră şi aşa mai departe. Atunci, ce rost mai are să vă trudiţi? Sau, mai bine zis, în ce scop să vă trudiţi dacă, poate, există ceva mai bun de făcut?

Bineînţeles, nu-i uşor să ştii dacă poţi să te gândeşti la ceva mai nobil decât acestea, dar simpla îndoială că s-ar putea să existe ceva mai bun constituia pentru Onestone un puternic motiv ca să-l facă să nu irosească timpul, şi aşa limitat al existenţei sale, pentru a-şi bate capul cu probleme despre care ştia că sunt nepermanente şi deci, cu siguranţă, inutile.

Astfel că, în ochii oricărui om de ştiinţă, profesorul Onestone trecea drept nepotrivit pentru rolul pe care logica capacităţilor profesionale şi existenţiale i-l atribuia; aşa stând lucrurile, nu se bucura de nici o consideraţie. Dar lui puţin îi păsa.

Profesorul Onestone *nu* lucra la nici un proiect, *nu* era pe cale de a enunţa nici o teorie, *nu* preda lecţii, *nu* ţinea conferinţe, *nu* producea nimic, *nu* vorbea despre ideile sale. Hm... asta nu-i adevărat. Profesorul Onestone *vorbea*

despre ideile sale. Dar nici asta nu-i adevărat! Profesorul Onestone *încerca* să vorbească despre ideile sale puţinilor prieteni care-i dădeau crezare... dar nici asta nu-i adevărat. Puţinii prieteni care-i dădeau *crezare* îl ascultau ce-i drept, dar, fiindcă erau inteligenţi, încercau să priceapă ce se străduia să spună, numai că tot ceea ce spunea el era nebulos, fără punct şi virgulă, fără corelaţii precise. Nu i se putea da prea multă crezare. Iată o mostră din discursurile lui:

„Ceea ce doresc să comunic este practica în vigoare, absolut lipsită de funcţie, de a despărţi obiectul de studiu. «A fi» în mai multe şi răzleţe segmente de ştiinţă în mod nesocotit rupte între ele, ca şi cum ar fi fost *realmente* entităţi deosebite unele de altele. Cine vorbeşte de spaţiu-timp, gravitaţie, cuante, găuri negre, viaţă, inteligenţă, Dumnezeu, universuri paralele, nu este în stare să efectueze o integrare a tuturor acestor concepte în propria-i minte *uitând* identităţile lor în parte. Pentru a avea o viziune de ansamblu, în acelaşi timp, este necesar - într-un anumit sens - ca mai înainte să fie distrus orice lucru ce ar părea fi adevărat. Să se cureţe mintea de orice semnificaţie exogenă, adică dobândită, păstrându-se, totuşi, cu luciditate, toate noţiunile pure, aseptice, lipsite pe cât posibil de suprastructura simbolică ce le deformează *substanţa*. Dar nu asta voiam să spun. Atunci când eu vorbesc, ies nişte cuvinte, la limita frazelor, însă nici cu unele şi nici cu celelalte nu se poate lucra în afara logicii simbolice. Dar *nici asta* nu voiam să spun! Înţelegeţi dificultatea în care mă aflu? Cuvintele exprimă numai sensurile pe care matricea lor simbolică apreciază că pot fi rostite. Un lucru, *realmente* nou, *nu poate* fi exprimat cu ajutorul limbajului cunoscut, pentru că dacă limbajul cunoscut l-ar putea exprima ar însemna ca acest lucru să fie cuprins, potenţial vorbind, în limbajul însuşi şi atunci n-ar mai fi *nou*. Limbajul matematic este cuprins

între aceleaşi limite pe care le cunoaşte cel lingvistic. Orice concepţie *absolut nouă* pe care am încerca s-o comunicăm folosind limbaje *vechi* ar fi, prin forţa lucrurilor, viciată de o *monstruoasă* greşeală epistemologică. Iată că acum în loc să vorbesc despre intuiţia care se plimbă prin mintea mea, am sfârşit prin a vorbi despre motivele pentru care nu pot s-o explic nimănui. *Toate* încercările mele sfârşesc aşa. Singurul mod pe care l-aş avea pentru a comunica intuiţiile mele ar fi să le dau o formă, făcându-le să fie eficace în lumea fenomenologică. Dar este un adevărat talmeş-balmeş! Să mergem să bem ceva pe chestia asta. Care din voi face cinste cu o votcă? Ştiţi, sunt lefter...”

Cam *ăsta* era profesorul Onestone. Cel mai mare inventator în viaţă, el se autodefinea drept persoana cea mai distrată din lume. În legătură cu asta, mulţi erau dispuşi - reţinându-şi cu greu un zâmbet amuzat - să-i dea deplină crezare. Dar în felul în care o făceau nu exista nimic amuzant. Onestone se mândrea cu împrăştierea lui. Din *Haos*, îi plăcea să spună, atunci când totul era una, se născuse universul. Iar acum, când universurile apăreau sub forma unor *pachete* simbolice - numite *teorii şi reprezentări matematice* -, numai printr-o inteligentă harababură mintală se mai putea ivi ceva nou din mintea oamenilor. Timp de decenii, profesorul Onestone cultivase Haosul lui personal, conştient de faptul că ceva vast şi definitiv avea să încolţească în acel *humus* de câteva sutişoare de grame care era scoarţa sa cerebrală.

Iar acum, într-adevăr, *haosul* se risipise, se născuse *ordinea* şi lui Onestone îi era clar ce anume putea şi trebuia să facă.

Şi o făcu.

2.

Cei patru savanţi, prieteni de-ai profesorului, se adunaseră în... Hai să-i spunem laboratorul său. Nu avea multe dintre caracteristicile unui laborator tradiţional. Obiectele mai frecvente acolo, distribuite în mod omogen peste tot, cu siguranţă după un proces de sedimentare naturală de-a lungul a multor ani, erau ciorapi şi izmene murdare, mucuri de ţigară, cârpe, boabe de struguri mucegăiţi, hârtii mototolite, cărţi, resturi de mâncare şi videocasete porno. Plus altele. Un calculator, un scaun debarasat de sedimente, un colţ de masă liber, stilouri, piese electronice şi coli de scris.

Profesorul Onestone îi invită pe prieteni să se aşeze pe nişte grămezi de boarfe care zăceau pe un divan, cerându-şi scuze pentru dezordine.

— Ce te-a apucat, Onestone? întrebă, pierzându-şi cumpătul, tânărul doctor Firework.

— De ce vorbeşti aşa? se interesă Onestone.

— Pentru că nu ţi-ai mai cerut scuze *niciodată* pentru dezordine! E ceva-n neregulă?

— Ah, nu, râse şiret Onestone. Totul e-n regulă, merge strună.

Ceilalţi îl priviră cu neîncredere. Nici măcar nu avea o expresie de halucinat. Totuşi ceva, ceva trebuia să se fi întâmplat cu el, hotărât lucru.

— Hai, dă-i drumul, spune-ne tot, vorbi profesorul Getsmart, un bărbat ascuţit la minte în ciuda vârstei înaintate. Era cel mai bătrân din grup. Vom face tot ce ne stă în putinţă pentru a-ţi da o mână de ajutor.

— V-am spus că totul e-n regulă, repetă pe un ton calm Onestone. După ce vă voi explica totul, veţi înţelege de ce anume sunt liniştit. Într-adevăr, nu-i nici un motiv să ne agităm, să ne chinuim, să ne pierdem cu firea. Am *rezolvat* eu totul.

Prietenii îl priviră cu îngrijorare.

— Într-adevăr, prieteni! continuă el zâmbind. Totul e-n regulă. M-am gândit la toate şi am izolat *lucrul Definitiv*. Acum pot să-mi permit să nu mai continui să reflectez. Ştiu la ce vă gândiţi. La faptul că dacă nu mai am acea caracteristică înfăţişare de halucinat, înseamnă că mi s-a întâmplat ceva, ceva care să mă fi făcut să înnebunesc. Da' de unde! Expresia de halucinat pe care o aveam nu era decât simptomul unei conştiinţe plecate cu sorcova, aiurea, în aflarea adevărului. Ei bine, acum am aflat Adevărul şi pot să-mi permit să nu mă mai gândesc la *sistemele maxime* şi să afişez mereu o expresie de halucinat. În viaţă trebuie să încerci totul. Până şi starea firească. De astăzi încolo, îmi îngădui o vacanţă în normalitate. Ei, dar de ce faceţi mutrele astea? Veţi vedea bine, atunci când vă voi explica totul. Când vă voi explica totul, cred că *voi* veţi fi cei cu înfăţişare de halucinaţi. Dar să nu vă fie frică: voi avea toată grija să vă întoarceţi cu picioarele pe Pământ.

Prietenii rămaseră fără glas preţ de câteva clipe, nemaiştiind ce să creadă. Semnele nebuniei lui Onestone erau contrabalansate de cele ce puteau dovedi, la fel de bine, că era zdravăn la cap. Cu siguranţă, suferise o schimbare radicală. Problema cea mai importantă, în legătură cu care trebuia să se facă lumină, era de a se înţelege dacă *mai înainte* fusese nebun sau nu. Bineînţeles, exista eventualitatea ca el să fi fost nebun, mai înainte, ori acum... sau ca nebunia să nu-l fi atins *niciodată*! În acest caz...

— Spune-ne ce anume ai descoperit, rostiră buzele lui Goldberg fără voia sa.

Inconştientul, mai iute decât conştientul său deuteragonist, intuise nişte concluzii descurajatoare. Dar putea fi vorba de ceva mult mai important!

— E cam greu să vă explic totul prin cuvinte, făcu Onestone. De altfel, dacă acest lucru ar fi fost cu putinţă,

adică să explic prin cuvinte, poate că nu m-aş fi văzut silit să inventez un mod fenomenic pentru a împărtăşi ceea ce am înţeles.

— Treci la subiect, se impacientă Getsmart.

— Da, da, imediat. Natura problemei de care am fost preocupat atâta vreme e atât de îndepărtată de modelul de normalitate, pe care o minte inteligentă îl poate înţelege, încât... *Hm*, nu, hai s-o luăm altfel. Aşadar, pentru a mă putea cufunda în studiul problemei acelor... le-am putea numi *Armonii Cosmice Absolute*, am fost nevoit să trec peste logică bazându-mă pe *principiul antropic*...

— Ştim totul despre principiul antropic, interveni profesorul Morrison, al patrulea din grup, un personaj flegmatic.

— Asta ar mai lipsi, să nu fi fost aşa, comentă Onestone, şi evident am trecut şi peste bulibăşeala cu *antropia*, peste treaba cu oglinjoara de ademenit ciocârliile, constituită din deplasările spre roşu, peste caraghioslâcul cu presupusa dualitate *izotropie-anizotropie* şi...

— Când vei binevoi să încetezi de a ne mai lua peste picior, îţi vom fi recunoscători, făcu Goldberg.

— Dar nu aveam deloc intenţia să vă iau peste picior! Ştiţi... nu reuşesc să-mi intru în mână. Nici măcar n-am început să rostesc discursul pe care intenţionam să-l ţin şi iată, deja sunt înţeles greşit. Voi face tot posibilul ca să vă prezint imediat invenţia mea.

— Suntem de acord cu tine, vorbi doctorul Firework în numele tuturor.

Profesorul Onestone scotoci sub o grămăjoară de lenjerie murdară şi scoase de acolo un cubuleţ cu aspect insignifiant.

— Ştiam eu că aici trebuie să fie, zise el. Domnilor, vă prezint Invenţia Definitivă, cea în măsură să confere

Extrema Eficacitate *Determinării Absolute*, singurul şi autenticul Principiu de Bază al Universului, ce cuprinde în sine cele care, începând de astăzi, sunt străvechile şi depăşitele principii ale *nedeterminării*, precum şi cele ale *determinării*.

— Ce naiba vrei să spui cu asta? întrebă profesorul Getsmart.

— Ca de obicei, cuvintele mele sunt nepotrivite conceptului pe care intenţionam să-l exprim dar acest lucru, vă asigur, nu scade cu nimic din funcţionalitatea invenţiei mele.

— Dar ce rost mai are invenţia ta, dacă nimeni nu-i în stare s-o înţeleagă? pufni doctorul Goldberg.

— *Eu*, unul, o înţeleg, atrase atenţia Onestone.

— Bine, bine, dar după câte spui o înţelegeai şi mai înainte. Ai conferit însă ideilor tale o înfăţişare fizică, aşa încât şi ceilalţi să poată înţelege, zise Getsmart, numai că noi tot n-am priceput nimic până acum.

— Pentru că încă n-am explicat nimic, încuviinţă Onestone. Vedeţi voi, la un nivel superior nu se mai face deosebire între *întreg* şi *Partea din întreg*, şi nici - iar acest lucru reprezintă un salt logic important - între *întreg* şi *Toţi*, după cum nici între *Toţi* şi *Toţi dintre Toţi* iar toate astea pentru a nu ştiu câta oară. Acum...

— Din nou baţi câmpii, observă profesorul Morrison.

— Chiar aşa? Mda, cred că am procedat bine, dându-i descoperirii mele un aspect tangibil.

— Chiar nu vrei să ne spui la ce anume foloseşte? întrebă Getsmart.

— E o cacealma, fără îndoială, conchise Morrison.

— Au început să mă supere hemoroizii, mormăi Firework. Sunt pe cale de a somatiza, în mod sigur, această carenţă de semnificaţii comprehensibile.

— Un bob zăbavă, dragii mei prieteni, îi rugă Onestone. Veţi vedea că atunci când vă voi spune la ce anume

foloseşte invenţia mea, nu vă va mai interesa să aflaţi ce anume ascunde ea. De aceea, încerc să vă sugerez elementele unei baze teoretice, tocmai ca să puteţi înţelege mai bine...

— *Sugestie* teoretică, obiectă Goldberg. N-am mai auzit până acum de o informaţie care să nu cuprindă, teoretic, elemente de tot soiul, susceptibile criticii.

— *Ah*, *blestemul limbajului*! exclamă Onestone. Instrument inadecvat şi ineficient pentru o comunicare ce poate trece dincolo de perfecţiunea şi în acelaşi timp de grosolănia sa!

— Mi-a fost dat să aud imprecaţii şi mai şi, comentă Morrison.

— Vrei să ajungi odată la subiect, ori ba? întrebă pe un ton plângăreţ Firework.

— Da, cred că-i lucrul cel mai bun ce ar trebui să fie făcut, aprobă Onestone. Vă voi spune acum la ce anume foloseşte, practic vorbind, invenţia mea.

— De o oră ne tot spui şi nu faci altceva decât să ne duci cu vorba.

— Oh, în sfârşit, domnilor! Aceasta este cea mai grozavă invenţie născocită vreodată de mintea Omului şi de aceea trebuie să aveţi niţică răbdare! Daţi-mi răgaz să cuget la o formulare adecvată.

— Bine, bine, dar fă-o mai iute!

— Bine. Acest obiect pe care-l vedeţi în faţa voastră nu este, bineînţeles, decât *o parte* din invenţia mea. Să spunem că este extinderea sa *materială*. El îndeplineşte funcţia de a forţa universul în care trăieşte Omul să atingă propria-i homeostază ideală, să scurtcircuiteze, dar numai în sensul scopului urmărit, *Clipa Prezentă* cu *Ultimul Obiectiv al Universului*. L-am putea denumi un *Accelerator al Destinului*.

— Vrei să spui că este în stare să *ridice* entropia pe cele mai *înalte culmi*! întrebă mirat din cale-afară Firework. Sfinte Sheckley!

— Nu! Vrea să spună că este în măsură s-o *coboare* până la nivelurile *cele mai de jos*! interveni Goldberg. Sfinte Asimov!

— Îmi pare rău, spuse Onestone, dar nu este nimic din toate astea. Aparatul funcţionează cu riguroasa respectare a normelor *Determinării Absolute*, singurul şi autenticul Principiu de Bază al Universului, ale cărei entropie şi entalpie nu sunt decât părţi neglijabile. Efectul său practic este cu totul altul.

— Care anume?

Profesorul Onestone îi privi pe rând pe colegii săi. În mod cu totul contrar declaraţiilor anterioare, avea din nou înfăţişarea reconfortantă de halucinat.

— Pentru a formula o sinteză comprehensibilă, începu el, acest „obiect" este în măsură să forţeze înregistrarea evenimentului ineluctabil pe care l-am putea descrie, lingvistic vorbind, şi să-l rezumăm ca „Ziua Judecăţii".

— Ce-e-e?... murmurară colegii.

— Da, chiar aşa, confirmă Onestone.

— Chiar îţi baţi joc de noi! exclamă Goldberg.

— Nu. Lucrurile stau chiar aşa, zise Onestone.

— Şi ce anume ar trebui să fie această fantomatică „Zi a Judecăţii"? se interesă, pe un ton foarte calm, profesorul Morrison.

— După părerea voastră, cam ce ar putea fi? întrebă Onestone. N-aţi mai auzit niciodată vorbindu-se despre Judecata de Apoi, cea din *Biblie*! Mi se pare că ar fi vorba de aşa ceva.

— Vrei să spui că nu eşti sigur? se încruntă Getsmart.

— Nu prea. Adică vreau să spun că înţeleg procesul pe care descoperirea mea este în măsură de a-l desfăşura - zorirea destinului universului nostru -, dar este logic ca

amănuntele să-mi fie cu totul necunoscute. Nu sunt, nicidecum, Dumnezeu, ce naiba! chicoti profesorul Onestone, cu înfăţişarea de halucinat din momentele cele mai bune.

— Ce altceva ne mai poţi spune? întrebă Firework.

— Aş putea să vorbesc ore, sau chiar ani în şir, dar mă tem că nu veţi fi în stare să pricepeţi o iotă din ceea ce voi spune. Să fie clar, nu din vina voastră. Mă gândesc că instrumentele mele lingvistice sunt, pur şi simplu, inadecvate. A vorbi raţional este un fel de dănţuială de silogisme bizare şi un vals de greşeli epistemiologice.

— Atunci?... întrebă Goldberg.

— E logic, nu? spuse Onestone. Acum, hai să punem în funcţiune invenţia mea şi să vedem ce se întâmplă.

— Şi dacă se întâmplă să funcţioneze? făcu Firework.

— Cum adică „şi dacă”?! exclamă Onestone. Bineînţeles că funcţionează, ce dracu'! Am făcut-o tocmai ca să funcţioneze!

— Să-l lăsăm s-o pornească, zise Getsmart. Toată povestea e pur şi simplu halucinantă. Nu se va întâmpla nimic.

— Eşti un inconştient, Getsmart! izbucni Goldberg. Chiar dacă ar exista *o singură probabilitate* ca drăcovenia să funcţioneze, ei bine ea va fi distrusă imediat, fără doar şi poate! Accepţi cumva ideea că ar putea provoca sfârşitul lumii?

— Distinşi colegi, interveni Morrison. Mi-aş permite să observ că în baza teoriei *nedeterminării*, orice eveniment imaginabil are întotdeauna cel puţin *o probabilitate*, fie ea şi îndepărtată, de a se adeveri. Timpul este susceptibil de a porni invers, aşa încât, în această încăpere pot să apară obiecte care până acum câteva clipe nu existau, sau care să fi dispărut - existente fiind - fără un motiv aparent. Teoretic vorbind, aici s-ar putea materializa, în câteva clipe, cinci minunate fetişcane care să fie amorezate de

noi. Realitatea nu ar face altceva decât să scoată din rezervorul evenimentelor improbabile un fenomen lesne de explicat prin teoria nedeterminării. Din fericire, normalitatea este păzită de *statistică*, aşa încât, în practică, astfel de evenimente se pot uşor considera drept *imposibile*. Cu toate că eu aş fi vrut bucuros să fac o excepţie în privinţa celor cinci superbe fetişcane mai sus-amintite, sunt fericit să-mi spun aici părerea despre invenţia nebunului nostru prieten. Ei bine, *nu va funcţiona*. Chiar dacă, aşa cum am mai spus, *nimic* nu poate fi exclus apriori. Oricum, nu va funcţiona. Putem fi liniştiţi, aşa după cum putem fi siguri că timpul nu va începe să se scurgă invers şi că cele cinci superbe fetişcane, sclavele noastre, nu vor apărea nicicând în această încăpere.

Profesorul Onestone zâmbi dispreţuitor.

— Bine, dragi prieteni, aprobă el. V-aţi liniştit? Sunteţi pregătiţi să asistaţi la evoluţia instantanee a universului? Nu, nu astea erau cuvintele pe care voiam să le rostesc, dar...

— *Termină o dată*! Dă-i drumul drăcoveniei! îl apostrofă Goldberg.

— De acord, domnilor. Sunt fericit că mi-aţi acordat... complicitatea voastră.

Profesorul Onestone meşteri ceva la misteriosul său obiect; apăsă, poate, un *buton*... Nu, mai curând răsuci nişte *comutatoare*... dar aceea, da, aceea era mai degrabă o mică *pârghie*... învârti un potenţiometru! Nu era prea clar ce făcea. În cele din urmă, spuse:

— Am declanşat fenomenul. De acum, procesul nu mai e reversibil.

Nu se întâmplă nimic.

3.

— Nu s-a întâmplat nimic, observă Goldberg.

— Era logic, spuse Morrison.

— De ce ne mai pierdem vremea pe aici? întrebă Getsmart. Să mergem să bem ceva. Fac eu cinste. Haide, Onestone, nu mai fi atât de deprimat. Era imposibil.

— *Nimic* nu-i imposibil, îl corectă Morrison, ci doar improbabil. Desigur că...

— Oh, Morrison, nu căuta mereu nod în papură. Ei, mergem să bem ceva sau nu?

— Eu rămân aici, spuse profesorul Onestone.

— Ca să înnebuneşti, tot gândindu-te de ce n-a funcţionat drăcovenia? pufni Goldberg. *Hai*, vino cu noi.

— De ce sunteţi chiar atât de siguri că n-a funcţionat? întrebă Onestone.

Colegii lui îşi ascunseră cum putură mai bine expresiile de compătimire care le apăruseră pe chip.

— Sunteţi prea cufundaţi în logica fenomenică, continuă el. Chiar dacă nu sunt semne evidente că s-ar fi stricat ceva, eu *simt*, *ştiu* că ceva a fost. Poate că vă veţi schimba părerea, atunci când vor apărea primele simptome materiale.

— Şi cam care vor fi aceste... *simptome*! se interesă Goldberg, cu o nuanţă de plictiseală şi de nerăbdare în glas.

— Nu ştiu. V-am mai spus deja că nu sunt Dumnezeu. Din păcate... Dar bănuiesc că vor exista nişte efecte materiale. Altminteri, ce sens ar mai avea toate astea?

— Chiar aşa, ce sens ar mai avea toate astea? repetă Getsmart. Ei, domnilor, să mergem odată să ne bucurăm de binecuvântata băuturică.

În acel moment se auzi o bătaie în uşă.

— Ciudat, se încruntă profesorul Onestone. Nu aştept pe nimeni... adică, nu cunosc pe nimeni în afară de voi patru.

Se duse să deschidă uşa.

Colegii săi aşteptară în linişte, neîncumetându-se nici unul să spună sau să gândească ceva.

În pragul uşii apăru un bărbat cât se poate de obişnuit, cu o înfăţişare plăcută şi haine elegante. Putea fi un comis-voiajor.

Cei patru prieteni ai inventatorului scoaseră un suspin de uşurare.

— Bună ziua, spuse nou venitul. Permiteţi-mi să mă prezint: mă numesc Isus.

— Isus? îngăimă Getsmart. Ce mai nume!

— Ce doriţi? întrebă impacientat doctorul Goldberg.

— Ei, asta-i casa *mea*! interveni Onestone. Nu vă băgaţi peste atribuţiile mele de amfitrion. Spuneţi, domnule, cu ce vă putem fi de folos?

— Poate că n-am fost destul de explicit, spuse necunoscutul. Sunt Isus Cristos. Cel *din Biblie*. Sunteţi la curent, nu?

— Drăguţă glumă, chicoti profesorul Getsmart. Prietenul nostru Onestone a tocmit un actor ca să-şi bată joc de noi toţi.

— Nu fi prost, replică Onestone. Dacă aş fi angajat un actor care să joace rolul lui Isus Cristos, l-aş fi îmbrăcat în chip de comis-voiajor?

— De ce nu, mă rog? ridică din umeri Firework. Tocmai ca să ne încurci şi mai mult.

— Haida-de! N-am angajat nici un fel de actor. Nu l-am văzut *niciodată* pe acest domn!

— Atunci, intrusul este un nebun, decretă Goldberg. Nu este un caz rar. Potrivit unor statistici recente, în lume se înregistrează un număr crescând de persoane care afirmă că sunt reîncarnarea lui Isus Cristos.

— Eu nu sunt o reîncarnare, spuse nou-venitul pe un ton calm. Sunt chiar *El*.

— De ce vă băgaţi? pufni Getsmart. Suntem în stare să judecăm şi singuri!

— Socotesc, interveni profesorul Morrison, că există doar două probabilităţi demne de luat în considerare. Prima - intrusul este nebun. O socotesc eventualitatea cea mai plauzibilă. A doua - suntem victimele unei halucinaţii colective. Poate că invenţia prietenului nostru Onestone degaja vapori hipnotici şi...

— Termină cu prostiile! îl luă la rost Getsmart. Eu susţin, în continuare, că este un actor. Priviţi-l bine: are toate stigmatele unui actor.

— *Am* stigmate, încuviinţă intrusul, dar de cu totul alt gen. Arătă două cicatrice sângerânde, câte una în podul fiecărei palme.

— Ulceraţii psihosomatice de clară origine isterică, diagnostică doctorul Goldberg. Este incredibil ce poate face un psihic bolnav.

— Da' de unde! protestă Getsmart. Sunt cicatrice contrafăcute. Machiaj teatral.

— Observ că prezenţa mea aici este băgată în seamă, nu glumă, din moment ce a suscitat o întreagă dezbatere, interveni intrusul. Dacă n-aş fi susţinut cu încăpăţânare că sunt cel autentic, aş avea motiv să fiu cât se poate de impresionat.

— Iertaţi-i pe prietenii mei, domnule Cristos, spuse profesorul Onestone făcându-i semne să ia loc. Sunt nişte pragmatişti incurabili, dar într-o măsură mai puţin izbutită decât sunt eu însumi.

— Nu este nici o problemă, domnule profesor. Vă rog, însă, să nu-mi mai spuneţi *Cristos*. Prenumele meu este Isus. „Cristos” (care în limba aramaică înseamnă *mesia*) este doar termenul ce defineşte meseria mea. Atunci când îmi iau identitatea omenească, nu-mi place să fiu denumit prin meseria mea. Găsesc că are un efect depersonalizant.

— Cum preferaţi, domnule Isus, aprobă Onestone. Isus, deci, Isus din Nazaret.

— Isus din New York, vă rog, îl corectă Isus. Aceea este o poveste mai veche.

— Bine. Puteţi lua loc aici. Ignoraţi aceste stratificări... uite că am ridicat maldărul de ciorapi... neverosimil, nu, aţi văzut? S-au lipit între ei, formând un conglomerat... îi arunc, cât colo, pentru că put.

— Nu vă faceţi probleme. Mirosul de picioare nespălate nu mă deranjează.

— Aţi venit aici, special pentru mine?

— Da.

— *Vă cred*.

— O ştiu. De aceea am venit la dumneavoastră.

— Onestone.

Vorbise Goldberg.

— Noi patru am ajuns la concluzia că în toată tărăşenia asta e ceva care nu prea ţine. Ne-am hotărât să mergem să bem o sticlă, pentru a avea răgazul să ne vină în minte vreo teorie care să fie în măsură să ne pună de acord pe toţi şi care să ne explice, în modul cel mai satisfăcător cu putinţă, ultimele evenimente.

— Ce mai e de explicat? întrebă Onestone. Mi se pare că toate sunt destul de clare, nu?

— Pentru moment, dispunem de date insuficiente pentru un răspuns semnificativ. *Sfinte Asimov*! Dar o vom scoate, cumva, la capăt cu toate aceste ciudăţenii!

— Isus! spuse Onestone. Spuneţi cum aţi venit aici, anume pentru Ziua Judecăţii!

— Putem să ne tutuim, îi zâmbi Isus. Oricum, zic da, doctore Goldberg, mă aflu aici pentru *Judecată*.

— Nu ştiu ce-ţi trece prin cap, Onestone, dar vom afla noi, spuse pe un ton calm Morrison. Sper că va fi ceva amuzant.

În şir indian, Goldberg, Getsmart, Firework şi Morrison părăsiră apartamentul, având cu toţii întipărite pe figură

semnele contradictorii ale siguranţei dogmatice, precum şi cele ale harababurii fără-de-scăpare.

4.

— Vrei să bei ceva? îl întrebă Onestone pe Isus.

— Dacă ai, cumva, un whisky, mulţumesc. Sau, mai bine, un cocteil sau un whisky de malţ. Dacă nu, orice ar fi.

— Am whisky.

Îl servi cu whisky, apoi îl întrebă:

— Acum ce se va mai întâmpla?

— „Acolo Sus” se pun la cale toate cele pentru Ziua Judecăţii. Va fi nevoie de un răstimp.

— De ce?

— Nu ştiu. Este un mister de ce pentru lucruri atât de simple să trebuiască să se muncească atât. Şi n-o ştiu nici măcar ei, „Acolo Sus”.

— E cu neputinţă! Cum să *nu* ştie cei de „Acolo Sus”?

— Ah, dar este foarte cu putinţă, spuse Isus, privindu-l în ochi pe profesor. Tu ai atins un nivel de înţelegere mai înalt decât oricare altul atins de semenii tăi, dar care nu e, nici pe departe, comparabil cu cel existent „Acolo Sus”. De altfel, există lucruri ce le scapă până şi celor de „Acolo Sus”. Pe cât se poate şti aici la noi, *Absolutul* este o condiţie imposibilă, afară numai dacă nu-l asemuieşti cu *Nimicul. Întregul Definitiv* nu este, în mod logic, diferit de *Nimicul Definitiv*, aşadar, ceva care să fie „absolut” n-ar putea şti, necesarmente vorbind, că există şi că, deci, nici n-ar exista.

— Da, dar aici ar trebui să existe o condiţie cât mai apropiată de cea a „absolutului”, care nu se suprapune în întregime cu aceasta, nu se identifică cu ea şi nici cu condiţia „nimicului”. Acesta ar fi *Absolutul Real*.

— Te joci cu infiniturile ca un puşti cu nisipul de pe plajă. Ai înţeles deja destul, faţă de posibilităţile pe care le ai. Dar să nu te aventurezi încă în *Haos*, pentru că nu te vei alege cu nimic de acolo.

— Tu *ştii* mai multe decât mine. Eu de ce nu pot să ştiu mai multe decât ştiu acum?

— Te înşeli. Eu ştiu, mai mult sau mai puţin, tot atât cât ştii tu. În identitatea mea omenească, funcţionez „lăudând" modelul vostru rudimentar al creierului material şi organic şi nici măcar eu nu pot trece dincolo de limitele tehnice ale acestui instrument. Aşa încât, e mai bine să te resemnezi şi să aştepţi, în linişte, Ziua Judecăţii.

— Cum va fi această Zi a Judecăţii?

— Sunt programat astfel încât să nu dau nici o informaţie înainte de timpul stabilit.

— *Sunt programat*? Ei fir-ar să fie, te exprimi ca un robot. În Biblie, nu vorbeai deloc aşa!

— Sunt dotat cu un limbaj adecvat epocii în care trăiesc. Ce să ne mai încurcăm cu anacronisme? Dacă acum mi-aş acoperi trupul cu zdrenţe, mi-aş face apariţia în Palestina şi i-aş incita pe cei de acolo să facă revoluţie, aş fi imediat arestat de israelieni. Dacă aş avea intenţia să mă las din nou răstignit pe cruce, m-aş alege, cel mult, cu o condamnare pe viaţă. Nu mă interesează aşa ceva.

— În ce fel anume vei muri de data aceasta?

— *No comment*. Secret profesional.

— Împărtăşesc părerea că te-ai strecurat în mod magistral în moderna etică colocvială a personajelor importante.

— Mulţumesc.

— De ce ai venit la mine?

— Trebuia să fi mers la cineva, nu? Ai vrea, cumva, să dorm pe sub poduri? Eşti singurul care poţi crede în identitatea mea.

— Aha, vei sta, deci, la mine?

— Desigur. Ai şi pentru mine un pat, nu?

— Aş putea să-ţi fac loc pe divanul ăla... să-l descotorosesc de toate cele adunate acolo timp de ani şi ani.

— Va fi foarte bine.

— Dar n-ai bani? Adică, vreau să spun că... într-un hotel ai putea beneficia de mai mult *confort*.

— N-am nevoie de cine ştie ce *confort.* În privinţa banilor... hm-m, evident că de aşa ceva nu-i nevoie „Acolo Sus”, aşa încât n-am bani la mine. Aş putea să-i procur printr-o minune, dar falsificarea banilor este considerată o infracţiune şi nici nu-mi stă în caracter să fac una ca asta.

— Bine, bine, dar cândva ai făcut să se înmulţească pâinile şi peştii, aşa că...

— Nu era interzis. Eu n-am făcut niciodată lucruri oprite de lege, în afară de a fi vorbit, ceea ce, teoretic vorbind, nu reprezenta un delict.

— Şi nu poţi să faci o minune, aşa de vreo sută de dolari, barem, pentru nevoi stringente?

— Exclus.

— Am putea înjgheba o făbricuţă de *pâine* şi de *peşti*, sau de mai ştiu eu ce, şi apoi, tot înmulţind... Numai atât cât ne este de trebuinţă nouă, să fie clar!

— În ziua de astăzi, activitatea de producţie, atât artizanală cât şi industrială comportă achiziţionarea de materii prime numai cu acte în regulă. Altfel se încalcă legea. Nu merge.

— Îţi poţi găsi o slujbă şi să câştigi cât să poţi trăi.

— Nu pot. Aş pierde din vedere motivul pentru care am coborât pe Pământ: acela de a verifica, direct, pregătirile pentru Ziua Judecăţii.

— Dar poţi cere, din când în când, de pomană şi...

— Cerşetoria este interzisă prin lege.

— Atunci, trebuie să te întreţin *eu*!

— Mă tot întrebam cât timp îţi va trebui ca să-ţi dai seama de asta.

5.

În perioada următoare, profesorul Onestone fu nevoit să-şi caute o slujbă. Până atunci, trăise dintr-un ajutor de şomaj care abia dacă îi ajungea pentru nevoile stringente. Acum suma aceea modestă nu mai era suficientă pentru încă o persoană. Acceptase, fără greutate, ideea de a începe să desfăşoare o activitate convenţională, pentru că nu mai avea nici un motiv să-şi petreacă zilele şi nopţile cercetând Invenţia Definitivă, fiindcă o realizase şi nici o fiinţă omenească nu-i mai putea aduce vreo completare. Totuşi integrarea în muncă nu-i o treabă tocmai uşoară pentru un bărbat în jur de cincizeci de ani, care nu avea altă specializare decât aptitudinea de a gândi în mod sucit.

În lumea academică, titlul lui de profesor îşi pierduse de multă vreme orice valoare şi, cu siguranţă, nimeni nu avea să se încumete să-i încredinţeze vreo însărcinare. Astfel că Onestone căută îndelung prin anunţurile din ziare, fără a avea mare succes; în cele din urmă, se hotărî să se mulţumească cu postul de curier la o societate de servicii de avangardă. După numai două zile, îşi dădu demisia, aflând că slujba lui avea să fie de asistent distribuitor de heroină la comunităţile ce se ocupau cu recuperarea copiilor toxicomani. Nu i se păruse o slujbă *cumsecade*. După ce mai căută o vreme, nimeri la o mare farmacie. Poate că avea să fie o treabă bună. Avea sarcina de a transporta tranchilizante „la domiciliu”. Piaţa nu era încă acoperită şi, în ciuda vârstei sale, avea să poată face carieră.

Se sfătui cu Isus, dar ajunseră la concluzia că nici îndeletnicirea aceasta nu se deosebea prea mult de cea precedentă, aşa încât se lăsă păgubaş. Încercă să facă pe

comis-voiajorul, schimbându-şi hainele ponosite cu cele ale lui Isus. I se propuse să vândă prezervative unor triburi din Africa Centrală, activitate care, contrar părerii prietenului său mesianic, se împotmoli şi ea aproape imediat. Mai trecu o lună. Onestone tot nu avea ocupaţie şi banii erau pe terminate.

În viaţa lui şi a lui Isus îşi făcu apariţia spectrul foamei.

— Când o să te hotărăşti să-ţi găseşti o slujbă? îl întrebă într-o bună zi Isus. N-am coborât pe Pământ ca să crap de foame.

— Îţi vine uşor să vorbeşti, răspunse Onestone. Cum naiba să găseşti o slujbă decentă la cincizeci de ani? Prin venirea ta, m-ai băgat într-o mare belea!

— Nu da vina pe *mine*! *Tu* nu ştii să te adaptezi. De ce n-ai acceptat să fii vânzător de prezervative?

— Ce naiba să fac eu în Africa Centrală? Ai face mai bine să procuri ceva parale printr-o minune. Ei, fir-ar să fie! Am putea fi *bogaţi* şi în schimb crăpăm de foame!

— Potrivit eticii mele, facerea de minuni contrar spiritului legii este o abatere foarte gravă. Trebuie să mă abţin să fac vreuna, altminteri „Cei de Acolo Sus” m-ar pedepsi cât se poate de aspru. Bineînţeles că aş prefera să fiu bogat şi nu sărac! Crezi, cumva, că sunt masochist? Din păcate tu eşti, aici, singurul în măsură să asiguri bunăstarea noastră materială. Atunci fă ceva, *pentru numele lui Dumnezeu - Tatăl Meu*!

Onestone făcu ceva. Mânat de foame, îşi înteţise ritmul căutărilor şi, într-o bună zi, reuşi să fie angajat, în calitate de ajutor de proiectant, la o firmă producătoare de ustensile mecanice şi electronice întru satisfacerea libidoului omenesc. În afară de capacităţi tehnice deosebite, era nevoie de o imaginaţie bizară pentru a se putea inventa ceva nou în acest domeniu destul de restrâns în care, de ani şi ani de zile cercetarea îşi făcea toate capriciile, dar bătea pasul pe loc; Onestone ştiuse să

facă dovada că poseda atât imaginaţie cât şi capacităţi tehnice într-o măsură cu adevărat notabilă. Începu cu un salariu respectabil, care-i permise să-şi cumpere haine noi; prinse a se pieptăna cel puţin o dată pe săptămână, îşi potrivi metabolismul după ritmul şi programul ortodoxiei conţopistice, iar atunci când era nevoie îşi lua acasă lucrările pentru a le pune la punct.

Însă prietenul lui mesianic tot îi găsi nod în papură.

— Chiar e musai să ticseşti casa cu toate scârboşeniile alea? îl întrebă într-o bună zi.

— Scârboşeniile alea, cum le spui tu, ne dau de mâncare. Nu se cade să scuipi în blidul din care mănânci.

— *Ia te uită*! *Tu* îmi faci *mie* morală! Hm, ia ascultă: nu-i deloc imoral să ţi se facă scârbă atunci când vezi o asemenea colecţie absurdă de organe sexuale mecanice autohtone extravagante! Astă-noapte am fost trezit de un vagin care se bâţâia şi încerca să mă seducă, recurgând pur şi simplu la *dialectica kantiană*! De unde dracu-ţi vin ideile astea? Am rămas treaz toată noaptea, stând de vorbă cu vaginul şi nici dimineaţa, când probabil i s-au descărcat bateriile, n-am fost în stare să adorm.

— Puteai să-l decuplezi, nu? L-am uitat aprins ieri seară şi dacă-l decuplai, economiseam bateriile. Erau noi, fir-ar să fie!

— N-am văzut nici un întrerupător.

— Întrerupătorul este mimetizat, pentru a salvgarda estetica. Ar fi fost de ajuns să roteşti clitorisul cu 360° şi...

— Ce să-ţi spun, îmi băgăm mâinile în porcăria aia!

— Faci pe mofturosul, ai? Dacă n-ai reuşit să adormi nici dimineaţă, nu-i din vina vaginului.

— Eram, ce-i drept, excitat. Din păcate, în casa asta, raportul dintre organe genitale false şi femei adevărate nu este...

— *Uite că merge*! exclamă Onestone. Deci Kant *poate* avea efecte excitante, sexual vorbind! Nu eram sigur, dar acum...

— De ce, la o adică, aşa pentru variaţie, nu mi-o prezinţi şi mie pe femeia aceea adevărată?

Profesorul Onestone îl privi pe Isus cu o expresie perplexă.

— Vorbeşti serios?

— Ce crezi, că sunt vreun pervers?

— Nu, fără îndoială că nu. Dar credeam că din etica ta făcea parte şi abstinenţa sexuală.

— Cine a mai zis şi tâmpenia asta? Ia zi-mi, cunoşti vreo femeie care să-mi poată domoli, la o adică, gonadele?

— Sincer să fiu, nu. În ultimele decenii, am fost prea ocupat cu Invenţia Mea Definitivă, ca să mă pot ocupa de altceva.

— Păcat că geniile îşi folosesc toată energia întru proslăvirea lor, în dauna activităţii reproducătoare. Nu-i deloc în favoarea evoluţiei speciei.

Onestone oftă.

— Sunt şi eu de părere că există unele absurdităţi în criteriile selective ale neamului omenesc. Poate că tocmai din acest motiv am simţit nevoia să creez Invenţia Mea Definitivă.

— Deci femei ioc?

— Ţi-am spus că nu! Cel puţin nu de la mine. De ce nu încerci să-ţi faci singur rost? La urma urmelor eşti atotputernic, nu? rânji el şiret.

— Nu râde. Există unele probleme.

— Care anume?

— *Ce naiba* să-i spun eu unei femei? *Cine* să-i spun că sunt?

— Nu văd care-i problema. Îi spui adevărul. Îţi vor cădea, *toate*, la picioare. Eşti *idealul* lor. Poţi deveni bărbatul cel mai dorit din lume! Chiar nu-ţi dai seama? *O*

aventură cu Isus Cristos! Eşti călare pe situaţie, dragul meu prieten ultraterestru!

— Tocmai aici este problema. Dacă reuşesc să-i explic unei femei cine sunt, apar două situaţii: dacă este o persoană echilibrată, mă ia drept un delirant mitoman şi atunci pierd orice şansă. Dacă, în schimb, este emotivă, va leşina, din cauza imaginii idealizate pentru mitul pe care-l reprezint eu, nu pentru mine, cel ce sunt acum realmente. Aş putea fi verde, monstruos, plin de gâlme şi i-aş produce acelaşi efect, aş fi pe post de fetiş. Nici una din cele două eventualităţi nu este, estetic vorbind, suficientă. Iar în dragoste, estetica - înţeleasă într-un sens mai larg - e totul.

— Ai putea trece sub tăcere adevărata ta identitate. Misterul fascinează la fel ca sacralitatea.

— Mă tem că, procedând aşa, voi cădea în cine ştie ce greşeală. Nu cred că aş putea-o evita. În plus, minciuna nu face parte din etica mea.

— Dragostea *e făcută* tocmai din mici greşeli şi minciuni!

— Din păcate, n-am avut prilejul să verific asta personal, dar am citit-o pe undeva.

— *Tu ai spus-o*!

— Ei, fir-ar să fie, acum două mii de ani, când cu Pilat...

— Oho, dar eşti cu adevărat un tip dificil! Apropo de cei două mii de ani trecuţi, pe atunci nu-ţi făceai toate problemele astea, nu? *Ştim totul* în legătură cu Maria Magdalena şi aşa mai departe!

— Ce anume vrei să afli? Oricum, pe vremea aceea situaţia era diferită. Nu existau precedentele actuale şi nici o biserică nu-şi făcuse, timp de două mii de ani, un portret idealizat de al meu cu care să mă confrunt acum. Totul era pe atunci mult mai simplu.

— Ascultă: de ce nu faci un lucru care să fie bun făcut. Te duci frumuşel în China, unde *sunt jumătate de miliard*

de femei care n-au auzit în viaţa lor vorbindu-se despre tine. Mergi acolo ca şi cum ai fi un tip oarecare!

— Cum adică, să merg tocmai până în China, pentru a afla un pic de căldură feminină? Ei, fir-ar să fie, ce mai decepţie...

— Te văicăreşti, da? Atunci ce soluţie propui? Având în vedere că tu continui să vorbeşti despre asta, îmi închipui că ai ceva în minte. Altfel nu ţi-ai mai pierde vremea cu palavre.

— Dacă ai organiza o mică petrecere, cu câteva dintre prietenele tale, ei bine, atmosfera destinsă, lipsită de obligaţii, prielnică discuţiilor, poate că ar favoriza evoluţia.

— Din păcate, eu nu am prietene.

— Eşti un tip nesociabil, da? Îmi închipui că n-am motive să-ţi fac reproşuri, din moment ce ai fost atât de ocupat cu Invenţia Ta Definitivă. Eu, unul, nu-ţi aduc nici o vină.

— *Sunt mişcat de indulgenţa Măreţiei Voastre*. Dar şi impacientat. De luni şi luni de zile, tot trudesc pentru a te întreţine, iar despre Ziua Judecăţii nici pomeneală. Cât mai avem până atunci?

— *Secret profesional*. O ştii foarte bine.

— Povestea asta nu mă prea convinge. Te-ai folosit timp de patru luni de divanul meu, de lenjeria mea (apropo, *ai fi putut să-ţi aduci cu tine ceva schimburi*, *nu*?), ai mâncat din mâncarea mea, te-ai folosit de videocasetele mele, de casa mea şi drept mulţumire pentru toate astea, nici măcar nu-mi zici cât mai durează! Doar n-o să-mi spui că până la Ziua Judecăţii trebuie să mai treacă treizeci de ani? *Spune-mi*, în planurile tale ai prevăzut şi faptul că eu va trebui să muncesc, pentru a te întreţine, până la sfârşitul zilelor mele?

— Nu, nu va fi nevoie de atâta timp.

Profesorul Onestone îi aruncă o privire bănuitoare.

— Nu cumva toată povestea asta e doar o înscenare?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, la urma urmelor, n-am nici o dovadă că ai fi cu adevărat Isus Cristos. Poţi fi vreun afurisit de escroc, care a aflat, cine ştie cum, despre invenţia mea şi care a ştiut să profite rapid de ocazie pentru a pătrunde aici pe furiş. Nu-i cumva la mijloc vreo afurisită de farsă a lui Getsmart, Firework şi compania?

— Cum de ai înţeles? întrebă Isus întunecându-se la faţă.

— *Blestem*! Să nu-mi spui că am dreptate... Cristos, te-am întreţinut luni de zile!

— Nu mai ai încredere în Invenţia Ta Definitivă?

— De ce schimbi vorba? Eşti, sau nu, un escroc?

— Glumeam, prostule! *Eu sunt cel ce sunt*. Repet: Nu mai ai încredere în Invenţia Ta Definitivă?

— Nici nu ştiu ce să mai cred. Mi-am dat seama de faptul că, de când am realizat Invenţia, procesele mele mentale şi-au cam redus intensitatea. Nu mai gândesc cu acea limpezime de odinioară. Am devenit mai firesc şi am bănuieli fireşti. Poate că tu eşti doar o închipuire.

— Dacă-i aşa, fă-mă să dispar. *Dovedeşte-ţi* ţie însuţi că ai revenit la starea firească.

— Nu-mi încurca ideile! Poate c-ar fi mai bine să consult un psihiatru.

— Nu cred c-ar fi o idee bună.

— În cazul că nu eşti o închipuire, ai putea să spui altceva?

— Probabil că nu. Dar dacă aş fi o închipuire, nu ţi-aş mai spune tot ceea ce-ţi voi spune acum: peste două săptămâni, voi dezvălui identitatea mea, precum şi motivele venirii mele aici.

— *Ce-e-e*?

— Eşti mulţumit? Vei pricepe şi motivul pentru care doresc cu atâta ardoare să am de a face cu o fetişcană acum. Acum, cât sunt încă necunoscut, nu mai târziu.

Peste două săptămâni se va crea o mare harababură şi pentru mine nu va mai fi oportun şi nici plăcut să cedez instinctelor de reproducere la care mă împinge complexul glandelor din acest trup uman.

— Cum vei dezvălui identitatea ta?

— *Strict secret*. Secret profesional. Vei vedea atunci când va sosi momentul.

— Mai du-te dracului!

6.

Două săptămâni mai târziu, Isus din New York dezvălui tainele existenţei sale. Prin sisteme numai de el ştiute (vreo minune mai mică?) organiză o conferinţă de presă cu răsunet mondial, în cadrul căreia îşi dezvălui identitatea şi explică faptul că el coborâse pe Pământ anume pentru a supraveghea operaţiunile de pregătire a Zilei Judecăţii. Nimeni dintre sutele de ziarişti aflaţi acolo nu avu nici cea mai mică îndoială în legătură cu spusele sale (să fi fost altă minune?). Ştirea căpătă imediat un caracter oficial şi fu transmisă imediat în lumea largă. Ziua Judecăţii, spuse Isus, fusese fixată la treizeci de zile de la acel moment.

Toate guvernele convocară reuniuni extraordinare, pentru a adopta hotărâri în privinţa poziţiei ce trebuia adoptată faţă de noul eveniment, însă reuniunile produseră o harababură şi mai mare. Au fost consultaţi cei mai buni gânditori şi filozofi, dar zăpăceala crescu. Totuşi dezordinea ce domnea în rândul claselor conducătoare nu-şi afla corespondenţă în clasele de mai jos. Cele şase miliarde de fiinţe omeneşti care populau Pământul nu au fost afectate de ştire. După o tulburare iniţială, ştirea fu absorbită şi transportată undeva în străfundurile inconştientului colectiv; ca un concept al morţii prezent în minte, care apare oricând îl chemi şi totuşi este absent

din conştiinţă, unde ar deranja prea mult. Bunul şi vechiul sistem al *mutării din loc* se dovedi din nou operant, astfel încât viaţa - pe ogoare, în birouri, pe stradă - îşi urmă cursul. Doar că deasupra capului fiecăruia atârna o nouă sabie a lui Damocles, adăugată celor de mai înainte. În ierarhia socială se afla la nivelul cel mai înalt, la care eventualitatea de a pierde din mână puterea era considerată, într-un oarecare sens, mai gravă şi, în acelaşi timp, mai evitabilă decât cea de a-ţi pierde viaţa; aşa încât, mesajul lui Cristos nu încetă să provoace griji, zdruncinături şi să determine, finalmente, luarea de hotărâri.

7.

Isus şi profesorul Onestone discutau în salonul-laborator al celui din urmă.

— Din ce motiv ai răspândit ştirea despre iminenta Zi a Judecăţii? întrebă Onestone. N-am de gând să analizez dacă acest lucru se cade sau nu, dar tare aş fi curios să aflu, dacă-mi este îngăduit, care ar fi scopul, fiindcă nu-mi închipui că „Acolo Sus” se fac nişte alegeri aleatorii.

— Motivul este simplu şi evident, răspunse Isus. Ar fi fost de preferat, pentru reuşita acţiunii Ziua Judecăţii, ca neamul omenesc, conştiinţa sa, să fi avut ceva mai mult timp, pentru a cugeta mai bine în legătură cu acest eveniment.

— Da, e logic. Nu-mi poţi spune, însă, nimic referitor la desfăşurarea evenimentelor? Despre cum anume va arăta acea Zi a Judecăţii? S-a stabilit deja totul, sau mai există încă nişte variante necunoscute nici chiar „Acolo Sus”?

— Este un lucru evident că nu toate variantele sunt deja determinate. Altfel nu şi-ar mai avea rost o Zi a Judecăţii, sau, cel puţin, nu şi-ar mai avea rost intervenţia mea aici. După cum ar trebui foarte bine s-o ştiu, în teoria

Determinării Absolute - pe care ai enunţat-o - viaţa reprezintă, dintr-un anumit punct de vedere, un fel de sac al *Nedeterminării Parţiale*, care este unul din elementele ce stau la baza faptului că nici măcar „Acolo Sus” nu se ştie tot ceea ce s-ar putea şti. Rămâne de notat faptul că orice s-ar putea întâmpla va fi exact ceea ce trebuie să se întâmple potrivit *Legii Fundamentale a Existenţei*, sau, dacă preferi, a inevitabilei împliniri a *Destinului Universal*.

— Mărturisesc că, în ultima vreme, eficienţa mea mintală nu s-a situat la niveluri care să-mi permită să înţeleg aceste lucruri în totalitatea lor. Îmi dau seama de faptul că sunt victima unui *declin entropic*. Dar pot încă să înţeleg, să-mi dau seama de această involuţie aidoma, întru câtva, protagonistului acelui excelent roman al lui Daniel Keyes, *Flori pentru Algernon*. Iar acest lucru face să-mi piară toată vlaga.

— Nu trebuie să te mâhneşti pentru ineluctabilitatea anumitor fenomene. Graţie Invenţiei tale Definitive, eşti individul cel mai puţin îndrituit din lume să se plângă de propria-i soartă. Tu ai coborât de pe cea mai înaltă culme pe care ar fi putut ajunge cineva vreodată. Asta nu trebuie nici să te mire, nici să te facă să-ţi pară rău.

— Atunci când mă aflam pe culme, eram un filozof absolut şi acceptam orice, aşa încât mi-am putut realiza Invenţia Definitivă, fără a fi deranjat în vreun fel. Dar acum, când nu mă mai aflu în starea firească de odinioară, nu mai sunt în măsură să mă situez deasupra evenimentelor şi a judecăţilor cortico-talamice.

— Mai rezistă şi tu vreo lună, apoi mâna *Domnului*, sub orice formă va fi ea, va pune lucrurile la punct într-un fel.

— Chiar nu-mi poţi da nici un amănunt în legătură cu Ziua Judecăţii?

— Nici o fiinţă omenească nu trebuie să afle amănuntele cunoscute „Acolo Sus” în legătură cu asta. Acest lucru ar putea, teoretic vorbind, să polueze, *ca să*

zicem aşa, „puritatea Destinului”. În ceea ce priveşte unele amănunte, necunoscute nici „Acolo Sus”, ei bine, nu le-aş putea dezvălui chiar dacă aş vrea s-o fac.

— Faptul că unele lucruri trebuie să rămână secrete, înseamnă că ne aşteaptă anumite surprize. Dacă Ziua Judecăţii ar trebui să fie aşa cum şi-o imaginează oamenii, n-ar mai fi nevoie de atâta taină.

Isus schiţă un zâmbet.

— Constat că funcţionalitatea plastică a configuraţiilor tale neuronice nu te-a părăsit încă. Da, aşa-i, vor fi nişte surprize. De altfel, ia gândeşte puţin: cum ar putea să nu fie?

— Îi compătimesc pe cei care vor muri în următoarele treizeci de zile şi nu vor apuca *Momentul Adevărului*, se strâmbă el. Trebuie să am grijă ca nu cumva să mă calce vreun autobuz zilele astea. În acele puţine clipe ce mi-ar mai rămâne de trăit, nu mi-aş ierta-o niciodată.

În acel moment se auzi o hărmălaie, provenind dinspre uşa de la intrarea în apartament. În câteva clipite, uşa fu smulsă din ţâţâni, iar un grup de indivizi mătăhăloşi, echipaţi de război şi având o înfăţişare excitată şi ostilă, pătrunse în salonul profesorului Onestone. Unul dintre ei latră nişte ordine tactice către alţii din grup, care se împrăştiară rapid să ia în stăpânire colţurile, uşile şi ferestrele. Şeful tăcu pentru o clipă, ocupat să-i confrunte pe profesor şi pe mesia cu o fotografie pe care o ţinea în mână. Apoi, arătă cu degetul spre Isus.

— *Ăla-i omul nostru*! Dragă domnule, dumneavoastră aveţi nevoie de un tratament frumuşel pe bază de ser al adevărului. *Înşfăcaţi-l*! Şi aveţi grijă să nu-l răniţi! Şi *eliminaţi-l pe celălalt*!

În timp ce doi soldaţi se năpustiră asupra lui Isus, ceilalţi îşi îndreptară pistoalele-mitralieră asupra profesorului.

Acesta este, *deci*, *modul în care El a ales să moară de data asta*! se gândi Onestone pradă unor presentimente tragice. *În urma torturilor serviciilor secrete*? *Şi eu care mă temeam ca nu cumva să fiu călcat de vreun autobuz*...

La numai o clipă după aceea, se săvârşi minunea.

Din mâinile lui Isus ţâşni un fascicul de fulgere care-i dezintegra pe intruşi. Din ei nu mai rămase nimic.

Pentru prima oară, după ani şi ani, profesorul avu o înfăţişare prostească. Şi nu spuse nimic.

— Când e necesar, *atunci o fac*, spuse Isus. Îmi pare rău că te-am speriat.

— Credeam că a... uci... ucide pe cineva era ceva con... contrar eticii tale..., se bâlbâi Onestone.

— Hm, ştii cam puţine despre etica mea. Oamenii ăia voiau să facă ceva nelegitim, dar, mai ales, nepotrivit din toate punctele de vedere, aşa cum puţine lucruri sunt pe lumea asta.

— A fost, totuşi, un mod, ă-ă-ă, cam prea frapant de a săvârşi o minune. M-am simţit mai degrabă decât într-un episod biblic, într-unul dintr-o povestire science fiction. Ba chiar ca într-o bandă desenată, de genul *Cei Patru Fantastici*.

— Hm, ţi-am mai spus că nu mă comport tocmai după regulile culturale şi sociale ale mediului în care mă aflu.

— Scuză-mă dacă am obiecţiuni, dar cred că nimeni n-ar fi găsit ceva de contestat, dacă în loc să-i fi transformat în cenuşă pe acei oameni...

— Foloseşte cuvântul „dezintegrat”. E mai actual şi mai corect.

— ... dacă în loc să-i fi dezintegrat, ai fi săvârşit o minune care să-i facă, pur şi simplu, să îngenuncheze la picioarele tale şi să se pătrundă de Credinţa în Tine.

— Da, nimeni n-ar fi găsit nimic de obiectat la asta. Dar nici tu nu vei avea nimic de obiectat, dacă-ţi voi spune că spiritul meu de supunere faţă de legi şi faţă de stilurile

epocii în care mă aflu este, în afara unui element funcţional, *un fapt estetic*. Deosebirile de mod fac notă discordantă în armonia configuraţiilor mediului şi eu ţin la mare preţ faptul că evenimentele, indiferent dacă sunt frumoase ori urâte, nu se potrivesc unele cu altele.

— Mă dau bătut. Scuză-mă, dacă am pus la îndoială spiritul artistic al operei tale.

— N-ai de ce te scuza. Arta este un tărâm în care poţi avea încredere. Nici chiar „Acolo Sus" nu reuşesc să rezolve problemele astea. Ca să nu mai vorbim despre faptul că acolo nu se face nici o legătură între conceptul de terestru şi cel de extraterestru şi de imposibilitatea de a pune de acord părţile în legătură cu semnificaţia acestui lucru. Dar a vorbi despre toate astea, mi se pare o stupiditate.

— M-am gândit că, în curând, vor mai veni şi alţii pentru a încerca să facă ceea ce n-au izbutit ăştia. Doar nu-i vei nimici şi pe ei cu fulgerele tale?

— De acord cu tine. De fapt, am luat măsura să împrejmuiesc locuinţa cu un câmp de forţă, prin care nu va putea pătrunde nici o forţă ostilă...

— *Un câmp de forţă*? Fir-ar să fie! Chiar că ne aflăm în atmosfera „Celor Patru Fantastici"! Citeam benzile astea desenate, pe vremea când eram copil. Am senzaţia că mă aflu lângă un supererou.

— În plus, am creat un câmp de forţă împrejurul întregului oraş, ca un fel de cupolă protectoare, pentru a evita ca nătărăii ăia să provoace cine ştie ce pagube cu vreo rachetă nucleară.

— Crezi că vor ajunge la aşa ceva? Nici măcar nu-mi pot imagina una ca asta!

— Inimaginabilul rămâne ca atare, până când nu se poate constata. Apoi devine un eveniment nou, previzibil. În cazurile mai grave, fac apel la *atotştiinţa mea parţială*, pentru a evita ca evenimentele să se complice inutil în

desfăşurarea lor. A săvârşi o minune în clipa exactă a unei explozii nucleare este cu putinţă, dar e mai puţin practic decât prevenirea accidentului.

— „Atotştiinţa parţială”! Ce mai e şi...

— Ştii bine că *nimic* nu poate fi absolut, nu?

— Da. Totuşi, din când în când, mă condiţionează vechile prejudecăţi. Emotivitatea îşi urmează propriile legi.

În acel moment, sună telefonul. Onestone ridică receptorul. Era profesorul Getsmart, care se interesa dacă vizita lui şi a prietenilor săi avea să fie agreată. Onestone îi răspunse afirmativ.

După o jumătate de oră, Getsmart, Firework, Goldberg şi Morrison îşi făcură apariţia în apartamentul profesorului Onestone. Îşi cerură scuze pentru scepticismul iniţial, îndepliniră alte câteva mici formalităţi rituale convenţionale, întrebuinţând funcţia lingvistică pentru ceea ce etologii numesc *discursuri de fineţe*, apoi se aşezară şi începură să discute despre lucruri mai importante.

— Isus, începu mai vârstnicul Getsmart, ne poţi spune ceva despre această... ă-ă-ă, Zi a Judecăţii?

— Îmi pare rău, dar amănuntele nu vor putea fi cunoscute decât în Ziua Judecăţii. *Atât*! Condiţia este nemodificabilă.

— V-am spus dinainte că va răspunde aşa, zise Morrison apoi se adresă lui mesia: Isus, sunteţi cel puţin în măsură să ne daţi măcar o idee despre cum arată... ă-ă-ă, Dumnezeu? Şi despre cum merg treburile... „Acolo Sus”?

— Există anumite limite epistemologice care mă împiedică să răspund la întrebarea dumneavoastră, domnule profesor Morrison, chiar dacă aş avea intenţia s-o fac. Instrumentul creierului dumneavoastră şi, în subordine, cel al psihicului dumneavoastră actual sunt inadecvate funcţiei de a înţelege nişte lucruri pe care,

oricum, nici eu în identitatea mea omenească şi pământească nu sunt în stare să le înţeleg pe deplin, darămite să le mai explic.

— Cum să mai insişti în faţa unor asemenea argumente? observă laconic doctorul Goldberg.

— Onestone, rosti tânărul Firework. Ne poţi tu spune ceva mai mult?

— Mă tem că nu, răspuse Onestone. Şi eu aş dori să aflu, la fel ca voi! Tot ceea ce mi se pare că am înţeles este...

Le înşiră în rezumat prietenilor cele câteva elemente privind caracteristicile tărâmului „Acolo Sus”, pe care le aflase de la Isus. Le povesti şi despre minunile săvârşite cu puţin timp înainte.

— Interesant, comentă Firework. Fir-ar să fie, acum sunt şi mai curios decât înainte.

— Da, admise Morrison. Într-un anumit fel, cunoaşterea nu este o afacere bună. Cu cât ştii *mai multe*, cu atât mai mult îţi dai seama că *nu* ştii şi că deci, ai vrea să ştii *şi mai multe*.

Isus oftă.

— Această problemă există într-un anumit fel şi „Acolo Sus”, într-o măsură cu mult mai mare decât „aici jos”... şi e logic să fie aşa.

— Fir-ar să fie ele de lucruri necunoscute! afurisi Goldberg.

— Domnilor, interveni profesorul Morrison. Vă rog să examinaţi încă o dată teoria mea enunţată alaltăieri. Nimic nu ne interzice să gândim că Isus este, în realitate, fie emisarul unei forme de viaţă extraterestre trimis „aici jos” pentru a supune specia noastră unui fel de „Judecată” care, dacă e favorabilă, i-ar putea permite să fie admisă într-un soi de... să-i spunem *comunitate galactică*. Acum...

— Ai citit prea multă literatură science fiction. Ţi-am mai spus-o şi ieri, îl întrerupse Firework.

— Bine, să-l întrebăm pe amfitrionul nostru, încuviinţă Getsmart.

— Nu cred că vom primi o explicaţie de natură să ne lămurească, replică Morrison. Oricum, Isus, aţi auzit ce am zis? Ne puteţi spune ceva?

— Definiţiile sunt, ca întotdeauna, pline de greşeli epistemologice, motiv pentru care nu voi cădea în greşeli de acest gen, vorbi Isus. Teoria dumneavoastră tinde să explice în mod excesiv o stare a realităţii şi aceasta mă determină să vă sugerez de a nu vă lăsa complet furaţi de ea. Este însă un sfat generic pe care l-aş putea da oricărei persoane inteligente în legătură cu orice argument. Orice cunoştinţă este, în realitate, un *act de Credinţă*. Dacă obiectul *Credinţei* dumneavoastră este teoria pe care aţi enunţat-o, *cine sunt eu*, ca să vă spun că ea nu-i adevărată?

— Un răspuns notabil, observă Firework.

— Vorbeşte ca un filozof, aprobă Getsmart.

— Acest lucru dovedeşte, dacă mai e nevoie, că este *cu adevărat* persoana care susţine că este, declară Goldberg. La vremea sa, Isus a fost, desigur, un mare filozof, dar într-o măsură *proporţională* culturii din epoca respectivă. Un Cristos al zilelor noastre nu ar putea să nu ţină seama de patrimoniul de cunoştinţe acumulat în aceşti două mii de ani.

— Să dovedească... Nu dovedeşte *nimic*, obiectă Morrison. Admit că ar putea constitui un indiciu al problemei în cauză, dar indiciile cele mai consistente sunt altele: conferinţa mondială, minunile...

— Eşti acelaşi pedant dintotdeauna, Morrison, zise Firework.

— Binevoiţi să mă scuzaţi, se scuză Isus. Va trebui să lipsesc pentru o clipă.

— V-am plictisit cu prostiile noastre? întrebă Morrison cu o expresie îngrijorată.

Isus râse şiret.

— Nu, câtuşi de puţin. Dar trebuie să merg la toaletă. În literatură şi în cinematografie acest lucru nu se întâmplă niciodată. Şi nici în Biblie, mi se pare. Dar în realitate... vă rog să mă scuzaţi.

Isus părăsi în grabă încăperea şi lipsi câtva timp. Ochii celor patru oaspeţi se aţintiră asupra lui Onestone.

— Cum aţi petrecut împreună aceste luni? întrebă Getsmart. Îmi închipui că mai întâi de toate aţi făcut minuni cu niscai bănuţi şi...

— S-o lăsăm baltă, îl opri Onestone. Lui Isus nu-i place să facă minuni cu bani.

— Înseamnă că n-aţi stat chiar pe roze. Noi crezusem că...

— Încercaţi şi voi să trăiţi cu Cristos *în spinare* şi apoi să-mi povestiţi cum e.

— Puteai să ne ceri să-ţi dăm o mână de ajutor, spuse Goldberg. Noi n-am mai dat semne de viaţă, pentru că...

— Deh, e inutil să mai vorbim despre lucrurile astea acum, puse capăt discuţiei Onestone.

— Mă gândeam, începu Morrison cu ochii rătăcindu-i pe undeva prin tavan, că este evident că pe Lumea Cealaltă, admiţând că ea ar exista cu adevărat, va fi în mod necesar menţinută şi neschimbată deosebita corelaţie electromagnetică a creierelor noastre care determină şi face să se deosebească gândirea şi existenţa fiecăruia dintre noi. Ceea ce nu-mi este clar, va fi aceasta cu putinţă în afara mecanismului *feedback*-urilor senzoriale şi glandulare... trupul fizic... fără ca în acest mod să fie afectată, în vreun fel, sus-menţionata corelaţie electromagnetică, adică mintea noastră. Cum *poate* funcţiona?

— Gândeşte-te la problemele tale în linişte, spuse Firework. Avem şi aşa destule probleme pentru a ne mai dori şi altele.

Isus se întoarse în cameră. Conversaţia mai continuă preţ de vreo oră, fără a se înregistra vreo noutate. Apoi, cei patru oaspeţi îşi luară rămas-bun şi plecară; Onestone se aşeză la masa de scris pentru a termina proiectarea unui penis bifurcat rapsod (în paralel cu funcţia clasică, modelul era în măsură să povestească, cu voce caldă, basmele lui Andersen), în timp ce Isus se aşeză să se relaxeze în fotoliu, delectându-se cu vizionarea unei videocasete. Ziua se sfârşi în mod liniştit, fără a se mai înregistra lucruri neplăcute. Nu mai urmă nici o altă incursiune a serviciilor secrete. Doar o explozie nucleară se produse dincolo de cupola protectoare a oraşului, dar nu provocă nici o pagubă şi nici măcar nu fu percepută de locuitorii acelor meleaguri.

8.

Luna se scurse exact cu aceeaşi iuţeală, sau încetineală, cu care se scurge întotdeauna o lună; adică o unitate de timp fixă. Unora li se păru că are ineluctabila grabă a cărămizilor dintr-o clădire care se dărâmă, zorind spasmodic şi fără putinţă de a fi oprite spre noul lor echilibru dinamic: grămada de moloz. *Nimic* nu le opreşte pe cărămizi din goana către destinul lor, aşa cum *nimic* nu opreşte acum zilele şi minutele din goana lor spre *Judecata* voastră...

Pentru alte persoane, luna aproape că nu se mai termina. Două milioane şi jumătate de secunde constituiau entitatea agoniei ce trebuia îndurată. Într-o lună mai era încă timp (funcţie cât se poate de plastică) să îmbătrâneşti câteva decenii... şi să mori de moarte naturală.

Două feluri de frică.

Pentru o altă categorie, luna dură o lună. *Bunicul-Cel-Fără-Conştiinţă* spălă cămăruţa *Mamei-Conştiinţă* şi scoase de acolo toate obiectele ce încurcau şi nu erau

necesare. O bună *Credinţă* într-o bună *Biserică* era detergentul nimerit pentru a curăţa murdăria *Îndoielii*. Dar chiar şi o bună *Credinţă* într-o bună *Ştiinţă*, sau în *Orice Alt Lucru*, îndepărta până şi cele mai pernicioase urme de *Îndoială*.

Indivizii cu o neclintită încredere în a lor *Weltanschauung* pătimiră mai puţin decât alţii în timpul scurgerii celor treizeci de zile.

Profesorul Onestone petrecu acel timp în linişte. Conştiinţa îi apărea mai semnificativă decât existenţa pur şi simplu (viaţa *este* cunoaştere, susţinea el; indivizii care fugeau de cunoaştere puteau, cel mult, să fie consideraţi drept „existenţi”; nu *realmente* vii, cel puţin nu *în măsura* în care se considera el însuşi), astfel că aştepta cu nerăbdare ca momentul fatidic să vină cât mai repede. Încetă să se mai ocupe de instrumentele pentru satisfacerea sexuală a omului şi-şi consacră timpul ce-i mai rămânea lecturii unor clasici ai science fiction-ului ca Heinlein, F. Brown, Sheckley şi P. Dick, pe care, în trecut, îşi dorise mereu să-i citească, dar pentru care nu-şi făcuse niciodată timp.

Cât despre Isus, fu constrâns la început să se apere de asalturile reprezentanţilor nenumăratelor *Biserici* şi *Secte Religioase*, care îi cereau, fiecare în parte, să se înjosească în a face declaraţii cum că era direct implicat în fenomenul ce urma să aibă loc. Când nu mai putu suporta, se văzu silit să recurgă la o minune pentru a scăpa de ei.

Apoi, mesia îşi petrecu o vreme în căutarea unor fetişcane. Mai înainte ca respectiva cunoştinţă să devină biblică, se întâmplau, totuşi, elemente neprevăzute şi neplăcute. Într-una din împrejurări, imediat ce fetişcana îi află adevărata identitate, încercă să-l violenteze sau cel puţin aşa i se păru lui. Ieşi anevoie dintr-o situaţie ce nu era pe măsura cerinţelor sale de echilibru şi

spontaneitate. Într-o altă împrejurare, o fetişcană făcu un colaps şi muri, aflând cine era. Pe Isus treaba îl deranja mult şi, după ce o învie pe fetişcană, hotărî să-şi abandoneze pornirile amoroase. Nu avea să mai îngăduie nicicând ca nevoia trupului său de a restabili echilibrele endocrine să creeze probleme altora. Prietenul său, Onestone, îi propuse să-şi potolească testosteronul neliniştit prin vreo minune. Isus îi explică că, după canoanele eticii sale, o autominune, adică o minune având drept scop procurarea propriei plăceri fizice era o formă foarte gravă de *masturbaţie transcendentală*, păcat ce avea să fie pedepsit destul de aspru după ce el va părăsi identitatea omenească. Nu cunoştea motivaţiile tuturor legăturilor şi obligaţiilor pe care le avea, motivaţii ce făceau ca ele să devină necesare, dar, în definitiv, asta era valabil pentru orice vieţuitoare de pe orice treaptă.

Aşa trecu şi luna aceea. Pentru profesorul Onestone. Pentru Isus Cristos. Şi pentru toţi ceilalţi.

Într-o bună dimineaţă, în aparenţă la fel ca toate celelalte dimineţi, începu... Ziua Judecăţii.

9.

Atunci când se trezi, la ivirea primelor raze de soare, profesorul Onestone descoperi că prietenul lui mesianic nu se afla acolo. Probabil că ieşise din casă înainte de mijirea zorilor. Dar, oare chiar ieşise... sau dispăruse? Sau *cine mai ştia ce altceva* se întâmplase cu el. Nu dispunea de nici un fel de elemente pentru a putea formula vreo judecată.

Timp de câteva ore, nu se petrecu nimic ieşit din comun. Apoi, pe neaşteptate, într-o clipită îl revăzu pe Isus. Nu a fost însă singurul.

Fiecare creatură omenească de pe suprafaţa Pământului fu distrasă de la ocupaţia ce o avea, deoarece îi apăruse în faţă Isus Cristos.

Era o măreaţă minune tridimensională în culori, polifonică şi personalizată. Cristos adoptase trăsăturile somatice ale fiecărui individ, indiferent de etnia din care făcea acesta parte, şi i se adresa în propria-i limbă.

— Bună ziua, de Ziua Judecăţii, rosti Isus formula de salut.

Onestone şi şase miliarde de fiinţe omeneşti îl ascultară stupefiaţi.

Mesajul transmis de Isus fu simplu şi clar. Trebuia să fie pe înţelesul tuturor.

— Este o *Zi* de o importanţă crucială pentru neamul omenesc. Perioada de aşteptare, pentru a afla ce formă şi ce semnificaţie va avea Ziua Judecăţii s-a încheiat şi acum pot, în sfârşit, să vă dezvălui cea mai dorită dintre informaţiile neştiute de Om. Deci, semnificaţia pe care o are Ziua Judecăţii este...

Isus dispăru.

Şase miliarde de indivizi încetară dintr-o dată să-l mai vadă. După câteva clipe reapăru.

— Scuzaţi-mă. A fost o mică problemă tehnică în stabilitatea minunii. Spuneam, deci: semnificaţia pe care o are Ziua Judecăţii este... *literală*! Astăzi, Omul, într-un anumit sens, se va judeca pe el însuşi şi va trage concluzii personale privind propria sa natură şi funcţiune. „Acolo Sus” nu se va face nimic pentru desfăşurarea acestei judecăţi. În fond, cine suntem noi, „Cei-De-Acolo-Sus” ca să ne impunem voinţa şi judecata în legătură cu nişte lucruri ce-i privesc îndeosebi pe locuitorii acestei planete? Dacă judecata ar fi căzut în sarcina noastră, n-ar fi fost nevoie să vă informez despre iminenţa unei Zile a Judecăţii. „Acolo Sus” ar fi fost luate nişte hotărâri, care

apoi ar fi fost, pur şi simplu, aplicate. Liberul vostru arbitru ar fi fost anulat - ceea ce nu s-a întâmplat.

Aşa stau lucrurile, *care va să zică*, încercă să reflecteze Onestone. *Nu pot să hotărască destinul în interiorul Sacilor de Nedeterminare a Vieţii*.

— Dar vă invit să reflectaţi asupra celui de al doilea sens al cuvântului „Judecată”. Judecată mai înseamnă şi *bun-simţ*. *A* doua caracteristică a acestei zile cruciale este aceea că neamul omenesc va îmbina judecata asupra lui însuşi cu dobândirea bunului-simţ, de care a dus dintotdeauna lipsă. După ce se va fi judecat pe ea însăşi, Omenirea va acţiona... *în mod judicios*. Vă doresc, tuturor, o zi bună.

Isus zâmbi.

Apoi dispăru.

De data aceasta *nu* din cauza unei defecţiuni tehnice în stabilitatea minunii.

Onestone era dezamăgit. Se aşteptase la ceva mai mult. În cel *mai fericit* caz, Omenirea devenise mai înţeleaptă... dar el nu învăţase nimic nou. I se părea că totul era întrucâtva banal. Esenţa Zilei Judecăţii se reducea la un fel de joc de cuvinte. Interpretarea literală... cele două înţelesuri ale cuvântului „judecată”... Se întrebă dacă şi în alte limbi, cuvântul avea un dublu înţeles. În caz contrar, cu siguranţă că Isus ar fi dres-o el cumva, exprimând conceptul în alt mod.

În lume, bucuria era nemărginită. Senzaţia de uşurare care plutea pretutindeni era atât de puternică, încât îmbrăca aproape o formă materială. Toţi oamenii reflectară, pe scurt, fiecare după propriile-i capacităţi, asupra naturii proprii şi cea a neamului omenesc. Apoi, cu toţii, fără deosebire, se simţiră cuprinşi de un puternic sentiment de bunătate şi de înţelegere. În aer se simţea ceva ca un parfum de Eden. Indivizii, orice ar fi făcut ei în segmentul de viaţă anterior, căzură cu toţii pradă nevoii

de nestăvilit de a face o faptă Bună, ceva *reabilitant*, care să asigure o mai puternică semnificaţie şi consistenţă noii şi tinerei condiţii de fiinţe responsabile şi judicioase.

Fiecare făcu ce putu, potrivit mijloacelor de care dispunea şi celor mai profunde înclinaţii ale sale. Unii oferiră mese, alţii încetară să mai polueze mediul; unii îşi dăruiră averea săracilor; o altă categorie renunţă să se mai îmbogăţească din munca semenilor; unii renunţară la comerţul cu heroină; alţii închiseră porţile fabricilor lor de tranchilizante; unii îşi încheiară activitatea de şamani; alţii se sărutară cu toate persoanele care le ieşeau în cale; în sfârşit, unii îşi propuseră să fie *şi mai buni* decât toţi ceilalţi.

Unii, care dispuneau de mijloace potrivite, îşi asumară greaua răspundere de a lua măsuri care să garanteze, pretutindeni, *Bunătatea Absolută*.

Niciodată ca până în acel moment nu se percepuseră pe ei înşişi atât de judicioşi şi de înţelegători ai necesităţilor planetare! În ei înflorea, în toată măreţia sa, sentimentul destinului, conştiinţa intimă că fericirea supremă a locuitorilor Pământului se afla în mâinile... şi în faptele lor.

Indivizii cei mai puternici ai societăţilor omeneşti nu se sustraseră de la greaua îndatorire care-i aştepta. Perfecţiunea trebuia să fie atinsă cu orice preţ. Era o răspundere pe care o aveau faţă de semenii lor. Nu trebuia să mai existe *niciodată* teama şi pericolul ca primii să treacă la acţiune *ceilalţi*!

Aşa încât, la puţin timp după prânz, responsabilii celor mai mari blocuri politice hotărâră, simultan, să trimită contingente cu viruşi sintetici speciali pe teritoriile adverse. Războiul bacteriologic era cel mai indicat în asemenea situaţie grea. Viruşii artificiali nu atacau speciile de animale şi nu devastau mediul înconjurător, ca o bombă termonucleară; aveau o perioadă de incubaţie de câteva ore şi o evoluţie patologică tot atât de rapidă.

Înainte de lăsarea serii avea să se termine totul.

10.

Profesorul Onestone nu se simţea prea bine, atunci când Isus se întoarse acasă. Soarele de abia apusese. Încă vreo câteva ore şi Ziua Judecăţii avea să se sfârşească.

Isus se lăsă să cadă în fotoliu, evident sleit de puteri.

— Îmi pare rău, spuse el. Evenimentele au luat cursul „B”.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Onestone.

— Există o scară a probabilităţilor evoluţiilor posibile ale destinului. Numărul dezvoltărilor posibile avea valoarea „n”, în funcţie de *Sacul Nedeterminării* reprezentat de fenomenul „Viaţă”. A fost aleasă soluţia „B”, a doua în ordinea probabilităţii.

Isus îi povesti prietenului său despre războiul bacteriologic total, care se declanşase pe toate continentele. Peste fiinţele omeneşti se revărsaseră viruşi închişi în capsule speciale, lansate din mii de sateliţi artificiali secreţi, care de ani şi ani de zile ameninţaseră masele de oameni ce habar n-aveau de nimic. Viruşii fuseseră astfel concepuţi încât să atace metabolismul uman cu o rapiditate foarte originală; înainte de ivirea unei noi zile (în sens figurat, logic, din cauza diferenţei de fus orar), nici o fiinţă omenească nu avea să mai deţină un metabolism bazal superior pragului sub care viaţa nu mai era posibilă.

— Nu se poate vorbi, în nici un caz, de *happy-end*, observă Onestone deprimat.

— Potrivit unei viziuni antropocentrice faţă de care, din păcate, dat fiind actuala mea fiziologie omenească, nu pot să nu fiu îngăduitor, nu, nu-i un *happy-end*. Dar privind lucrurile de sus, orice soluţie, dacă există una, are aceeaşi valoare ca oricare alta.

— Cred că înţeleg ceea ce vrei să spui. În natura Omului există o problemă care trebuia să fie rezolvată într-un mod oarecare. N-a fost ales cel mai bun sistem, dar problema tot a fost rezolvată.

— Mai mult sau mai puţin. Neamului omenesc îi lipseau capacităţile fundamentale de a se integra în ecosistem fără a-l distruge. *Sau* îşi rezolva această deficienţă, *sau* se retrăgea la timpul potrivit, înainte de a provoca un holocaust cu mult mai mare, în care ar fi târât ecosistemul însuşi.

— Aşa că astăzi a fost cu adevărat Ziua Judecăţii, potrivit profeţiilor biblice. Un lucru tot nu-l înţeleg: ai spus că astăzi Omenirea va fi procopsită şi cu „bunul-simţ”. Celălalt înţeles al cuvântului „judecată”... Era o glumă sau?...

— Crezi că aş fi putut glumi într-un asemenea moment?

— De ce nu?

— Da, într-adevăr, tentaţia era foarte mare. De fapt, mă pregăteam să spun un banc, dar m-am abţinut. Îmi pare rău că n-am făcut-o - simţul umorului este cea mai înaltă dintre virtuţile omeneşti. Deh, e inutil să mă văicăresc că am scăpat ocazia de a spune bancul. Oricum, nu glumeam: astăzi omenirea, după ce s-a uitat atent la ea însăşi, a fost efectiv iluminată de bunul-simţ. Problema, dacă există cu adevărat vreuna, rezidă în nefastul rezultat al examenului anterior. O dată verificată propria-i... să-i spunem aşa *inadecvare la existenţă*, neamul omenesc a acţionat cu extrem bun-simţ, retrăgându-se discret de pe scenă cu tot cu instrumentele virale, providenţial inventate mai înainte, fără a răni cu vreo măsură ulterioară mediul ecologic prin vreun gen de război mai nemilos şi mai entropie.

— Mă întreb cum au putut să îndrăznească atât de mult ticăloşii aceia care au provocat distrugerea noastră? Chiar îşi închipuiau că puteau... învinge?

— Este o întrebare nelalocul ei. Creierele care au hotărât să se apese pe butoanele fatale erau acţionate de o voinţă mai generală... de o nevoie care depăşea capacitatea lor de a o înţelege... erau instrumentul orb al unei hotărâri ce venea *mult* mai de sus. Hotărârea unei Specii care alegea calea ieşirii din joc, pentru a nu compromite *Organismul Superior* din care făcea parte: *Viaţa pe planeta Pământ*!

— Tu vorbeşti despre... *Gestalt*, spuse Onestone şi un gând de necrezut îi încolţi în minte.

Un gând şi... o bănuială.

Gestalt... Acea neînţeleasă lege fizică potrivit căreia un organism complex depăşeşte valoarea tuturor elementelor ce-l compun... ecosistemul gestaltic „furnicar" se conduce după legi şi scopuri pe care nici furnicile nu le înţeleg... ecosistemul gestaltic *Om* este condus de legi şi scopuri pe care nici măcar celulele ce-l compun nu le pricep... ecosistemul gestaltic „Viaţa pe planeta Pământ" are legi şi scopuri, pe care nici Omul şi nici o altă specie nu le mai înţeleg!

— *Cine eşti tu*? întrebă profesorul Onestone cu cel mai intens aer halucinat pe care muşchii săi faciali erau în stare să-l compună.

Era terorizat, dar şi exulta în acelaşi timp. Era din cale-afară de bucuros, cum nu mai fusese niciodată.

— *Eşti încarnarea gestalt-ului „Viaţa pe planeta Pământ"*?

Dar poate că era ceva şi mai rău.

— *Sau eşti încarnarea gestalt-ului „Neamul omenesc"*?

Sau una, sau cealaltă. Conceptual vorbind, nu exista nici o diferenţă.

Profesorul Onestone era mult mai palid decât ar fi trebuit să fie numai din cauza viruşilor, care, de câteva ore, acţionau înăuntrul fiinţei lui. Deşi la un pas de

moarte, flacăra vieţii ardea în el mai puternic decât oricând.

Înţelesese!

Nu totul, ci doar atât cât îi trebuia!

Isus era calm, ca de obicei.

— Aşa cum i-am răspuns profesorului Morrison în legătură cu teoria pe care a enunţat-o, nişte bariere epistemiologice mă împiedică să formulez Adevăruri Absolute. Există numai teorii relativ mai verosimile decât altele. Cu condiţia ca ele să fie considerate ca atare. Adevărul *este* Credinţă. Credinţa *nu* este Adevăr. Nici chiar dacă aş vrea s-o fac, n-aş putea răspunde la întrebarea ta. Şi eu aş vrea să cunosc Adevărul... ca toţi, de pretutindeni. Tu ai găsit, acum în pragul morţii, un adevăr *al tău*. Este cel pe care-l căutai, nu? Nu este ceea ce aşteptai de la Ziua Judecăţii? Eu nu sunt atât de norocos. Să mori pe cruce... să mori ucis de viruşi... să mori e întotdeauna neplăcut, atunci când nu ai aflat un Adevăr care să te mulţumească. Iar de data aceasta, eu n-am avut nici măcar plăcerea, momentană, a companiei vreunei nurlii fetişcane.

SFÂRŞIT

Voi scrie o singură introducere pentru următoarele patru povestioare şi aceasta din două motive fundamentale: *primul*, *garantat în mod sincer*, *este că sunt leneş*. *Al doilea motiv se foloseşte de un pretext*: *anume că cele patru povestiri au fost aşternute pe hârtie într-o foarte scurtă perioadă de timp*, *mai precis*, *în zilele de 11*, *12 şi 19 martie 1987*, *în ordinea din această antologie şi ceea ce aş putea să spun despre una dintre ele e valabil şi pentru celelalte*. *Cu o singură deosebire*.

Povestirile Reforma electorală, Simpaticul, Prea târziu pentru totdeauna *au fost aşternute pe hârtie*, *aşa*, *pe nerăsuflate şi n-au mai fost revăzute niciodată. În schimb*, *povestirea* Ultima criză *a fost refăcută de trei ori*, *pentru că se ivea mereu ceva care nu mi se părea convingător*.

Întru susţinerea mărturisirii mele precedente privind lenea ce m-a încercat atunci, *iată că termin repede această stupidă şi foarte inutilă introducere cu obişnuitele şi la fel de inutilele date numerice*:

Povestirile ce urmează cuprind respectiv 1 490, 1 136 (vai, vai şi iar vai, dacă nu credeţi, n-aveţi decât să le număraţi!), *1 511 şi 1 399 de cuvinte*. *Aşadar*, *nici una din ele nu este prea mare*. *Lenea mea din perioada în care le-am scris nu se temea de confruntarea cu cea actuală*.

ULTIMA CRIZĂ

Se poate concepe, în mod perfect, o lume dominată de o dictatură invizibilă, în care, totuşi, au fost menţinute formele exterioare ale unui guvern democrat.

KENNETH BOULDIN
Universitatea Michigan, SUA

Un bărbat îşi privea propria-i mătăhăloasă imagine reflectată de o oglindă şi cugeta despre sine. Marea putere pe care o acumulase în timpul vieţii influenţa, cum nimic altceva n-ar fi putut s-o facă, asupra opiniei pe care o avea despre propria lui persoană. Totuşi, în oceanul de automulţumire se afla o pată de îndoială care polua plăcerea finală, a victoriei definitive.

Era, oare, *drept* să învingi în acel mod?

O puternică *acţiune de respingere* stăvili încă o dată un stânjenitor scrupul în inaccesibilele hăuri ale inconştientului şi omul îi zâmbi din nou mătăhăloasei figuri din oglindă, oglindă ce-i întoarse zâmbetul.

Era drept să învingi, aşa cum fusese *dintotdeauna*.

Se auzi clinchetul unui clopoţel; un camerist sau poate chiar soţia deschisese o uşă şi un alt bărbat îşi făcu apariţia în casă.

Oaspetele era foarte slab şi bătrân, cu un fizic jigărit şi un cap mare ce se sprijinea pe nişte umeri încovoiaţi. Nu avea totuşi deloc înfăţişarea unuia care să se simtă neajutorat. Gorilele rămăseseră afară.

Cei doi bărbaţi se întâlniră. Îşi zâmbiră. Se salutară şi-şi strânseră mâinile cu o căldură nemaiîntâlnită. Se aşezară.

Păreau a fi rivali, chestie de strategie şi de marketing, dar, imediat ce se treziră la adăpost de priviri indiscrete, putură să-şi îngăduie viciul prieteniei şi al mărturisirilor. Bărbatul mai gras, stăpânul casei, întrebă:

— Ai aflat ceva cifre exacte? Eu m-am oprit la cele aproximative de azi dimineaţă.

— *Patruzeci* de milioane, spuse Bărbatul-cel-Slab, cu un zâmbet triumfător. Iar cifra pe care am declarat-o este de cincizeci de milioane. Cred că *nimeni* pe lumea asta n-ar fi fost în stare să facă mai mult.

Bărbatul-cel-Gras scoase un oftat de uşurare; nu primul în acele zile zbuciumate, dar cu siguranţă ultimul.

— Un strop de whisky?

Băură.

Apoi, stăpânul casei îi permise mătăhălosului său trup să se lase în voie pe fotoliu.

— De data asta a fost chiar latră, ai? admise el, nu atât pentru celălalt cât mai degrabă pentru el însuşi, îndreptându-şi privirea gânditoare spre un punct de pe sol.

Apoi, ridică privirea spre Bărbatul-cel-Slab, care îşi tot clătina capul în nişte vagi gesturi de consimţire.

— Ne-am confruntat cu o criză monstruoasă, *cumplită*, continuă el cu o voce puţin răguşită, de când cu democraţia asta, dar am scăpat de ea, slavă Domnului! Şi dacă am reuşit să scăpăm de dezastrul care ne păştea, înseamnă că pe viitor nu ne mai ameninţă nimic. Asta-i valoarea autentică a victoriei noastre. Pentru noi a fost ca o probă a focului. Am rezistat şi acum nimic nu mai contează.

— Totuşi e pur şi simplu grotesc că am mers chiar până în pragul tragediei, observă Bărbatul-Cel-Slab.

Acum, când erau singuri, departe de urechi indiscrete, puteau să vorbească în mod liber, ca de la o fiinţă umană la alta, pentru ca să se facă înţeleşi. Unii dintre colegii lor

nici măcar nu reuşeau să evite, în izolarea acustică din saloanele lor, să se exprime prin subtile şi poliunivoce parabole.

— Cine şi-ar fi putut imagina că terorismul s-ar fi îndreptat împotriva noastră? continuă Bărbatul-Cel-Gras.

Celălalt încuviinţă.

Bărbatul-Cel-Gras clătină din cap ca şi cum ar fi vrut să-şi scuture nişte rămăşiţe de vinovăţie.

— Desigur, noi am fost cei care le-am spus teroriştilor să-i ucidă pe magistraţi, pe politrucii de două parale, pe poliţiştii pe care ei se distrau să-i elimine în delirul îndeplinirii planurilor lor nebuneşti. Dar ce puteam face *noi*, chiar dacă toată această teroare, la urma urmelor, trăgea spuza pe turta noastră?

— Dacă mă gândesc bine la toate legile speciale de ordin public, pe care au reuşit să le decreteze cu scuza terorismului... şi care n-au fost *niciodată revocate*! râse batjocoritor, fără ruşine, Bărbatul-Cel-Slab, pe un ton de dispreţ faţă de lumea absolut necunoscută marilor mase care de cincizeci de ani îl tot alegeau.

Whiskyul începea să-şi facă efectul.

— Este neîndoielnic, spuse Bărbatul-Cel-Gras, încă neab-ţiguit. Niţel terorism *ataşează* mai mult decât orice reformă opinia publică de stat. Poporul se simte în primejdie şi cere protecţie, schiţă el un zâmbet maliţios, şi obţine „legi speciale”. Dacă terorismul nu s-ar fi născut spontan, ar fi trebuit să-l inventăm noi.

— Apoi însă evenimentele *au luat-o razna*, interveni Bărbatul-Cel-Slab pe un ton lugubru, şi-a început să ne fugă pământul de sub picioare. Dacă aş fi credincios, aş spune că morile lui Dumnezeu începuseră să macine încet-încet.

Dar eşti credincios, fu tentat să-i amintească Bărbatul-Cel-Gras; totuşi i se păru de prost gust, aşa că se abţinu. Îşi mai turnă whisky în pahar, după care mormăi:

— Da... au început să-i răpească numai pe oamenii politici, pe cei mai nemernici şi mai corupţi...

Privirea îi era fixă, iar vocea nesigură. Părea că-şi amintea de un coşmar cumplit.

— ... şi le dădeau drumul după două zile, zdraveni, fără nici o zgârietură...

Făcu o pauză, ca şi cum ar fi refuzat el însuşi să creadă ceea ce voia să spună şi continuă:

— De fiecare dată, apăreau peste tot fotografii şi videocasete care-l înfăţişau pe omul politic ce *săpa pământul*. Comentariul era *mereu* acelaşi; două zile de muncă silnică drept pedeapsă pentru toate fărădelegile pentru care statul nu-l condamnase niciodată. Şi ziarele *reproduceau* fotografiile! Noi îi ameninţam cu suspendarea fondurilor, dar ei nu ne ascultau. Îi dădeau înainte. *Continuau* să publice!

În privirea Bărbatului-Cel-Gras, şi el ameţit de băutură, se reoglindi teroarea din acele zile.

— Numărul răpirilor creştea - câte una pe săptămână, apoi una pe zi, *mai mult* de una pe zi -, ziarele tunau şi fulgerau şi nici nu mai vorbeau de altceva. Presiunile noastre nu foloseau la nimic. Omul de pe stradă *aproba* ceea ce se petrecea. *Aproba*! Apoi s-au găsit unii care să se întrebe, din sânul opiniei publice, dacă două zile de muncă silnică nu erau, cumva, *cam puţin* pentru vinovaţi. Fenomenul era de nestăvilit!

— Dacă măcar bastarzii ar fi omorât pe cineva! mârâi printre dinţi Bărbatul-Cel-Slab. Dar găseau întotdeauna o modalitate să nu verse sânge. Atunci când cineva încerca să-i stigmatizeze în mod public, numindu-i „asasini”, era răpit imediat şi pedepsit pentru minciună. Iar atunci când am comandat un mic măcel, revendicându-l în numele lor, ne-am trezit drept răspuns, cu sechestrarea şefului serviciilor noastre secrete, care a fost silit să

mărturisească în mod public implicarea lui în comiterea masacrelor.

— Din fericire, cel puţin aşa crezusem, am reuşit până la urmă să arestăm un grup al lor.

Bărbatul-Cel-Gras oftă uşurat, ca şi cum n-ar fi fost pe deplin conştient de primejdia prin care trecuse.

— Îmi amintesc că n-a fost uşor, pentru că mulţi dintre poliţişti simpatizau de pe acum cu aceşti oameni şi obstrucţionau arestarea preferaţilor lor. Până la urmă, tot am reuşit s-o facem, spre marea noastră bucurie. Şi a fost un dezastru.

Omul-Cel-Gras avea fruntea brobonită de sudoare. Amin-tindu-şi evenimentul, celălalt îşi schimbă culoarea feţei într-o nuanţă de argintiu cenuşiu.

— *Manifestaţii.* În toată ţara. *Milioane* de persoane care ceruseră eliberarea criminalilor. *Science fiction*. Ceva, aşa, ca de pe altă lume. Mai rău decât un coşmar.

— A fost un lucru neprevăzut. Cum să ţii în frâu mareele de înfierbântaţi iraţionali? Eliberarea teroriştilor ar fi însemnat sfârşitul. Înfrângerea noastră definitivă. Un singur lucru ne-ar mai fi putut salva, *poate*. Şi acel lucru ne-a salvat.

— Într-un alt loc şi într-o altă epocă, reluă şirul spuselor, încet şi pe un ton grav, Bărbatul-Cel-Slab, ar fi trebuit să se recurgă la camuflaj. Împiedicându-i pe oameni să se adune, se evita precipitarea situaţiei. Dar la noi camuflajul nu-i recomandabil. Ar duce la izbucnirea imediată a unei revoluţii. Trebuia găsit ceva cu aceeaşi eficacitate ca a unui camuflaj, dar care să nu fi avut aceeaşi încărcătură de nefaste şi nepopulare valori. Dacă am fi găsit acel „ceva”, am fi pus capăt crizei şi am fi avut certitudinea că nu vom mai risca nici în viitor. Apoi, din fericire, ne-am dat seama că deţineam deja acel „ceva”. Numai că trebuia să fie folosit cu cea mai mare precizie.

Nefiind obişnuit cu consumul de alcool, cel puţin nu în cantitatea din seara aceea, Bărbatul-Cel-Slab fusese transportat de colegul său într-o amintire chinuitoare şi retrăită acum.

Bărbatul-Cel-Gras îşi recăpătase culoarea şi-şi recompusese, pentru a nu se ştie câta oară, mozaicul mulţumirii de sine. Avea acum un aer de apăsătoare suficienţă.

— Era într-o zi de marţi, spuse el privindu-şi distrat unghiile. Am improvizat o ediţie specială a spectacolului televizat naţional-popular de sâmbătă seara şi ciurdele înfierbântate de cetăţeni înfuriaţi s-au întors ca nişte mieluşei la casele lor, aşa cum se cuvine când e să fie camuflaj.

— Patruzeci de milioane de telespectatori! repetă entuziasmat Bărbatul-Cel-Slab, aidoma unui prestidigitator la sfârşitul unei uimitoare scamatorii.

— Şi astăzi este miercuri, zise Bărbatul-Cel-Gras, pe un ton solemn. Date fiind ultimele evenimente, au fost pregătite noi programe TV pentru seara asta şi următoarele. Situaţia este pe cale de a reveni la normal. Se poate spune de acum că ultima criză a luat sfârşit.

— *Les jeux sont faits*. *Rien ne va plus*, comentă Bărbatul-Cel-Slab.

SFÂRŞIT

REFORMĂ ELECTORALĂ

Teresa se sculă dis-de-dimineaţă pentru a merge să voteze. Soţul dormea şi, dacă ea ar fi avut noroc, ar mai fi dormit încă niţel. El nu vota. Şi *cerea stăruitor* ca nici Teresa să n-o facă.

Fusese, bineînţeles, o vreme în care nici ea nu mai simţise chemarea urnelor. Evident, nu exista nici un motiv deosebit. Doar unul dintre simptomele unui confuz şi răspândit rău social. În ceea ce o privea, Teresa nu avea nici un motiv deosebit pentru a-şi justifica absenteismul. Ştia doar că-i pierise, pur şi simplu, cheful de a se prezenta la urne. Nu mai voia să ştie de nimic. Politica nu este, oricum, o treabă de femeie.

Şi soţul ei încetase de multă vreme să mai facă parte din electorat, dar susţinea că are motive serioase în legătură cu acest lucru; motive despre care vorbea mereu şi care aveau ca temei principal necinstea şi reaua credinţă viscerală a tuturor candidaţilor din orice partid.

Argumentele i se păreau exagerate femeii. Ea nu vota pentru că, pur şi simplu, n-ar fi avut chef, ci, decât să-şi contrazică soţul şi să provoace o ceartă, prefera să se prefacă mereu că era de aceeaşi părere cu el şi să-i ţină isonul văicărelilor. La urma urmelor, nu era vorba despre ceva important.

Teresa şi soţul ei nu reprezentau un caz unic în ţară.

De la o alegere la alta, procentajul alegătorilor era în continuă scădere, până a ajunge la fatidicul prag de cincizeci la sută, sub care doar Statele Unite s-ar mai fi încumetat să susţină în continuare că sunt o ţară democratică.

Mai apoi, *ceva-ceva* se schimbase. O reformă specială atrăsese imaginaţia Teresei şi ea terminase cu hachiţele potrivit cărora nu mai avea chef să se prezinte în faţa

urnelor. Discutase despre asta cu soţul ei, dar fusese o jale; el se înfuriase cumplit. Cine ştia, se gândise Teresa, câţi alţi soţi aflaţi în aceeaşi situaţie ar fi fost mai indulgenţi? La urma urmelor, după reformă, participarea la vot avea o semnificaţie mult mai mare decât anterior.

Aşa încât, Teresa îşi făcuse micul plan şi, cu o seară înainte de alegeri, întinsese o serie de curse sexuale neştiutorului soţ, până ce acesta, sleit de puteri, adormise fără probabilitatea de a se mai trezi înainte de faptul împlinit.

Atunci când Teresa se întoarse de la secţia de votare, soţul se afla tot sub maldărul de cuverturi ce înlocuiau încălzirea cu gaz metan pe care nu şi-o puteau permite. Continua să doarmă şi orice lucru părea că avea să meargă la fel de uşor.

Teresa nu avusese nici o problemă cu votatul. Toţi fuseseră foarte amabili şi ea se pregătise cum trebuia în zilele precedente, pentru a fi sigură că avea să opteze pentru cel mai bun partid; urmărise cu atenţie emisiunile de la televizor, remarcându-i pe cei ce spuneau mai multe lucruri. Acum începea lunga aşteptare a rezultatelor. Şi *ea* era interesată. Participase doar.

Mulţumită de sine, Teresa îi dădu zor cu treburile casnice şi-şi îngădui o meritată recompensă pentru propria-i şiretenie, uitându-se la programul televiziunii de la ora prânzului. Era încă prea devreme pentru a se vorbi de rezultate, totuşi mass-media acorda o atenţie deosebită alegerilor în curs de desfăşurare, ca şi cum ar fi vrut să-i îndemne pe cei ce s-ar fi fofilat de la exercitarea propriilor drepturi.

Aşteptarea fu lungă, dar pe Teresa acest lucru n-o deranja. Programele de duminică fuseseră studiate în mod deosebit, pentru ca vremea să treacă în modul cel mai plăcut cu putinţă.

Soţul, care habar n-avea de nimic, o ajută mult, ţinându-i companie în faţa televizorului.

În acelaşi ritm leneş trecu şi ziua de luni din spatele micului ecran roş-strălucitor de atâtea evenimente bidimensionale; după-amiază, fură transmise primele ştiri despre rezultatele alegerilor.

Teresa era numai ochi şi urechi, chiar dacă nu erau lucrurile pe care le aşteptase. Curiozitatea, însă, o frământa. Prin inerţie, ştirile ajunseseră şi la urechile soţului, pentru care lumea hotărâse ca ziua de luni să nu difere de duminică; şi el bombăni şi se văicări, ca de obicei.

În sfârşit, veni seara. Datele erau acum mai precise. Afluxul spre urne, spunea prezentatorul cu o înfăţişare triumfătoare, fusese masiv, cum nu se mai pomenise de zeci de ani. Votase mai mult de nouăzeci la sută din electorat!

Teresa se gândi că trebuia să se simtă mândră pentru a fi contribuit la acel record. Fu mândră, totuşi încercă să nu trezească bănuielile soţului.

Apoi fură anunţate rezultatele parţial, pe care sistemul avansat de calculatoare ce supraveghea desfăşurarea alegerilor îngăduia ca să fie deja cele definitive.

Crainicul făcu să se simtă o oarecare stare de suspans.

În alegerile precedente, se prezentase la urne mai puţin de 50% din electorat. Acum se depăşise cifra 90%. Cum avea să fie, oare, distribuită mareea de noi voturi. Pentru *care* partide vor fi fost ele?

Urmă un spot publicitar.

Era ora opt şi jumătate seara şi reclamele continuară, nederanjate, încă douăzeci de minute.

Teresa stătea ca pe ghimpi şi nu-şi lua ochii de pe micul ecran.

Reapăru imaginea crainicului. Acesta îi prezentă pe câţiva invitaţi de seamă şi începu cu ei o discuţie pe tema respectivă.

După câteva legături în direct şi un balet, fură introduşi cel mai renumit ziarist şi cel mai renumit prezentator din ţară, care aveau să anunţe rezultatele.

Se apropia momentul de vârf al serii.

Un alt scurt spot publicitar şi televizorul începu să transmită ceea ce aşteptau cu toţii.

Până şi soţul Teresei, care nu vedea, de obicei, cu ochi buni exhibiţiile politice, ieşise din starea de apatie şi era numai ochi şi urechi.

Amândoi priveau, ca hipnotizaţi, la aparatul magic.

Ziaristul-cel-renumit extrase din jobenul autorităţii sale iepuraşul-cu-rezultatele-definitive.

Noile voturi erau, aproape în întregime, în favoarea partidelor majorităţii.

Aplauze.

Teresa avea doar o vagă idee despre semnificaţia evenimentului; dar i se păru ceva drept. Partidul care beneficiase mai mult decât celelalte, adică *adevăratul învingător* al alegerilor se dovedi a fi chiar cel votat de ea.

Aplauze.

Femeia fii cuprinsă de un val de mulţumire; se simţi îmbătată de confirmarea de a fi ales partidul potrivit.

Însă nici acest lucru nu era cel aşteptat de ea. Neliniştea îi crescu până la cotele cele mai înalte. Un alt spot publicitar.

La cârma jocului se afla acum renumitul prezentator.

Ziaristul se retrase, în ropot de aplauze.

Iată momentul de vârf al serii!

Prezentatorul începu să vorbească, acoperind tot ecranul cu familiaritatea sa. Erau clipe de mare importanţă. Fiecare cuvânt constituia o numărătoare inversă care anunţa momentul fatal.

Figura de pe micul ecran desfăcu un buletin şi, într-o linişte desăvârşită - o linişte care, din studioul televiziunii, pătrundea şi se impunea în orice casă din ţară -, citi încet şi desluşit numele câştigătorilor marii şi bogatei loterii combinată cu alegerile.

Teresa nu se afla printre ei.

Schiţă un gest de dezamăgire, nimic altceva.

La urma urmelor biletul n-o costase *nimic*.

SFÂRŞIT

SIMPATICUL

Jimmy era un bărbat în vârstă de patruzeci de ani, aşezat de felul lui, care-şi trăia viaţa liniştită în societatea ideală, în care se transformase lumea din a doua jumătate a secolului XXI. Avea o soţie foarte frumoasă despre care aflase graţie calculatorului, cu mult înainte de a o cunoaşte, cam totul (condiţii economice, compatibilitate astrală, bagaj cromozomic, boli şi vicii ereditare). O dată hotărât să se însoare cu ea şi o dată verificată o corespondenţă de intenţii din partea ei, Jimmy - aidoma tuturor persoanelor care se respectă - participase cu asiduitate la lungile şedinţe de hipnotism prematrimonial ce aveau să-i permită s-o considere pe viitoarea-i soaţă - în ziua în care avea s-o întâlnească şi s-o vadă pentru prima dată în persoană, cu puţin timp înainte de căsătorie - ca o fiinţă foarte frumoasă. Aşa se şi întâmplase. Cei doi tineri-mai-înainte-îndrăgostiţi îşi căzură cu tronc unul celuilalt, imediat, fără nici un fel de efort şi se căsătoriră la câteva ore după aceea în prezenţa unui calculator catolic, cu care intermediarul matrimonial stabilise în prealabil o întâlnire. Din unirea lor se născuseră patru copii: doi cloni ai lui, un clon al ei şi cel de al patrulea - cel mai puţin iubit - un hibrid al amândurora.

Jimmy se considera un reprezentant mediu al clasei de mijloc. Toţi cunoscuţii lui aveau aceeaşi părere despre ei înşişi. *Jimmy* era numele cel mai răspândit în rândurile populaţiei masculine, la fel ca şi *Johnny*, *Billy*, *Sam* şi, fără doar şi poate, *Salvatore*. Jimmy era mândru de numele său şi-i stigmatiza cu o riguroasă constanţă pe acei supărători reacţionari - rari, din fericire - care susţineau cu insistenţa arterosclerozei că, într-o ţară mediteraneană de cultură latină precum cea a lor, numele de botez cel mai răspândit n-ar fi trebuit să fie un diminutiv anglo-saxon.

Jimmy avea o slujbă la care ţinea mult şi care-i permitea să-şi întreţină fără griji familia şi agentul de asigurări. Un curs de hipnotism urmat în ultimii ani de şcoală îl pregătise pentru activitatea pe care o desfăşura acum şi o aprecia. Şcoala nu mai constituia, ca în secolul trecut, o pepinieră de nemulţumiţi; mai existau câte unii care se împotriveau cursurilor de hipnotism şi care evadau în timpul nopţii, dar - Jimmy o ştia prea bine - acei indivizi bolnavi sfârşeau prin a ajunge cu toţii criminali, fiindcă, după câte ştia el, destinaţia lor era, *în mod automat*, ocna.

Faţă de secolul trecut, multe se schimbaseră în bine. Nu mai existau industriile cu benzi de montaj deservite de oameni, la care nişte indivizi nenorociţi strângeau toată viaţa şuruburi. Activitatea lui Jimmy, cea la care ţinea atât de mult, se desfăşura la un calculator. Trebuia să stanţeze nasturi cât era ziulica de lungă, oricum mult mai bine decât să strângă şuruburi şi apoi putea să stea jos. Timp de opt ore pe zi, nu se putea scula în picioare nici măcar pentru o clipă. Dar lui Jimmy îi plăceau toate astea. Sau cel puţin nu-i displăceau.

Jimmy era o persoană senină, mereu liniştită, veşnic relaxată. Secretul comportării sale rezida în faptul că era un pasionat şi fidel consumator de tranchilizante şi niciodată în viaţa lui nu trădase mărcile ce-l alimentaseră de mic. Lucrul acesta îl făcea mândru, dar nu avea cum să se laude faţă de cunoscuţii săi pentru că şi ei aveau aceleaşi virtuţi. O dată, cu ani în urmă, un individ - un nebun - îl întrebase dacă nu-i dădea de gândit dependenţa aceea faţă de medicamente. Jimmy nu avusese nici un fel de îndoială. *Raportul este reciproc*, spusese el hotărât cu acel prilej. *E adevărat*, *consum tranchilizante*, *dar şi tranchilizantele mă consumă pe mine*.

Când se apropie sorocul alegerilor, Jimmy se simţi în fiecare zi tot mai cuprins de excitaţie pentru iminenta exercitare a propriei răspunderi şi se apucă sa urmărească cu o mai mare concentrare ca de obicei programele televiziunii, care deja îi ocupau în întregime timpul liber. Era important să se uite cu mare atenţie la micul ecran. În acea perioadă, partidele îi ţesălau bine pe diferiţii candidaţi şi-i aruncau în arena televiziunii, contând pe faptul că aveau să se ivească vânătorii-de-voturi pursânge şi să dispară apoi mai înainte de apariţia eventualelor ţepuşe. Jimmy se gândea că era util să se ţină la curent cu tot ceea ce privea campania electorală chiar de la începutul acesteia, astfel încât să fie sigur că avea să-şi aducă o contribuţie mai bună la statutul democratic printr-un vot matur şi ponderat, lucru ce n-ar fi fost posibil dacă el nu s-ar fi informat.

Aşa că, o dată cu trecerea zilelor şi a săptămânilor, Jimmy îşi limpezea tot mai mult ideile asupra persoanelor ce păreau a fi mai de încredere pentru a le acorda votul. Îndată ce se întorcea de la lucru, se repezea la televizor, alungându-şi de acolo soţia şi copiii, care se uitaseră la aparat până atunci, şi nu se mai clintea din faţa micului ecran, nici măcar de dragul cinei, pe care o lua cu ochii ţintă la televizor, până în clipa în care trebuia să meargă la culcare, în acest timp se juca cu propriul lui consens, acordându-şi de probă încrederea, când unuia când altuia dintre candidaţi, pentru a le-o retrage apoi şi a o acorda unui al treilea şi aşa mai departe. Fiecare zi era plină de noutăţi, deoarece candidaţii mai puternici îşi croiau drum în dauna altora şi Jimmy avea mereu alţi şi alţi cobai, tot mai buni, pentru gimnastica aceasta a consensului său.

De la seară la seară, de la dezbatere la dezbatere, de la un spot la altul, îşi dădea seama cum opinia sa devenea tot mai precisă, mai *dreaptă*, cum preferinţele sale se afirmau cu mai multă hotărâre, cum roza candidaţilor la

Alegerea Finală se contura tot mai bine şi apoi se strângea din oră în oră pe măsură ce se apropia Momentul Fatal, în jurul unui grup de candidaţi mai buni, mereu mai restrâns. Nu avea să ajungă la alegeri nepregătit şi fără a cunoaşte situaţia politică! Alegerea lui şi, poate, cea a tuturor cunoscuţilor săi pe care îi stima fără nici o deosebire, avea să fie, cu siguranţă, cea mai bună dintre cele posibile şi el avea să-şi aducă micuţa contribuţie la calitatea statului democratic.

Cu o zi înainte de alegeri, ca un fel de repetiţie generală, Jimmy acţionă de mai mult de şase sute de ori telecomanda, pentru a vedea încă o dată toţi candidaţii rămaşi în cursă şi a verifica, totodată, concluziile la care ajunsese în acele săptămâni. Se duse la culcare mai senin ca niciodată, sigur că a doua zi se va comporta perfect, în cel mai fericit dintre chipuri. Îi lăsă un bileţel soţiei în care-i spunea că provizia de medicamente era aproape pe sfârşite.

Sosi ziua cea mare şi Jimmy se trezi cu o senzaţie de importanţă deosebită în fiinţa sa, imediat ce somniferul pe care-l luase îşi încetă efectul.

Timer-ul se îngrijise deja, ca întotdeauna, să fiarbă cafeaua şi să dea drumul televizorului iar şăgalnicul aer de sărbătoare al publicităţii pentru un sortiment de brânză îl pătrunse de optimism. Anul trecut, la alegerile precedente, fusese trezit de sumbrul dangăt de clopot prin care o societate de pompe funebre îşi făcea reclamă pentru sicriele cu termen lung de păstrare. Candidaţii pe care îi votase el pierduseră.

Jimmy o trezi pe soţie, îi trezi pe copii şi apoi pe toate animalele domestice şi mecanice ce ticseau casa şi aşteptă să i se pregătească micul dejun. Cel mai mult mâncau animalele mecanice. Era important să mănânce mult chiar şi ele, deşi nu aveau nevoie, întrucât *ofereau*

un impuls util industriei alimentare. Jimmy ştia bine acest lucru.

Alegerile fuseseră fixate pentru după-amiază devreme.

Familia lui Jimmy trăi cu maximă trepidaţie, atât cât o îngăduiau tranchilizantele, acele ore care o mai despărţeau de Momentul Fatal al *Alegerii Finale*.

În sfârşit, sosi fatidicul moment.

Încă de dimineaţă, familia se strânsese în jurul televizorului.

În acel moment, crainicul transmitea ultimele informaţii legate de tehnica votării.

Jimmy le ceru alor săi să păstreze o linişte desăvârşită.

Dintr-o dată, sosi, în sfârşit - anunţat de un refren muzical - Momentul Fatal!

Toate canalele TV erau ocupate, fiecare în parte de către un candidat politic.

Jimmy se trudi cu telecomanda şi selectă o serie de canale/candidaţi pe care le alternă preţ de câteva clipe, oprindu-se apoi la unul. Efectua *Alegerea Finală*! Dispozitivul pentru relevarea indicilor de ascultare din televizorul său îi transmitea votul staţiilor de televiziune.

Jimmy se relaxă un pic. Găsise imediat canalul potrivit. Acum, uitându-se la el, îşi vota candidatul preferat.

Toţi cei ce posedau un televizor votau potrivit conştiinţei fiecăruia. Iar acei, puţini, ce nu posedau un televizor... hm, erau dintre cei care nu voiseră să se prezinte în faţa urnelor. Dar ar fi putut vota măcar câte un individ din fiecare familie.

E drept, se gândi Jimmy. *Un cap de familie trebuie să-şi asume răspunderile*!

Îl privi din nou pe candidatul pe care-l alesese, potrivit dreptului său inalienabil.

Avea un chip rotund, simpatic, cordial şi un mod de a vorbi reconfortant.

Jimmy nu avu nici o îndoială că era omul *potrivit* pentru ţară.

Şi, apoi, ştia să spună nişte bancuri...

SFÂRŞIT

PREA TÂRZIU PENTRU TOTDEAUNA

Bătrânul om politic se ridică anevoie din fotoliul moale în care se cuibărise şi-l întâmpină cu un salut şi un zâmbet pe profesor.

Trecuseră doi ani de când îl întâlnise pentru prima dată. Doi ani grei dar emoţionanţi, de temeri şi de speranţe, de dureri şi de stoicism, de agonie şi de credinţă. Timp de doi ani, politicianul refuzase cu încăpăţânare, cu acea tipică impertinenţă pe care o au unii bătrâni, să moară, în ciuda faptului că natura, conştientă de faptul că-i acordase destulă păsuire, îl zorise în câteva rânduri. Iar acum avea să fie răsplătit pentru pătimirile sale.

Profesorul se baza pe propria-i ştiinţă, studiul privind evoluţia vieţii, aşa cum politicianul se baza pe propria-i artă - iscusinţa de a manevra impalpabila şi totuşi consistenta substanţă care este puterea.

Amândoi, fiecare în domeniul lui, făceau parte din acel clasament special al primilor zece care se alcătuia în fiecare an pentru toate disciplinele. Şi amândoi erau iubiţi de mulţi, cam la fel pe cât erau de urâţi de alţii. Acum lucrau unul pentru altul.

— Totul e-n regulă, spuse profesorul. În sfârşit, putem să-i dăm drumul.

Ochii bătrânului politician străluciră, întru iminenţa succesului său definitiv.

— *Supervac* e gata?

— Da, mai de mult, răspunse profesorul. Iar acum suntem gata şi noi.

Supervac era *calculatorul final*, cea mai înaltă culme a tehnologiei umane. Ultimul dintre generaţiile de calculatoare create de mintea omenească.

De la Supervac încolo, pe viitor adică, Supervac avea să se îngrijească de proiectarea şi construirea noilor

calculatoare şi mai complexe decât el. Pentru că Supervac era în măsură să înveţe şi să folosească noile sale noţiuni pentru a îmbunătăţi propria-i capacitate de a învăţa. Încă de pe acum, modul lui de funcţionare scăpa capacităţii de înţelegere a celor mai buni savanţi. Dar în proiectul iniţial fiecare lucru fusese păstrat acolo unde se cuvenea; facultăţile lui Supervac erau puse în slujba neamului omenesc şi niciodată nu aveau să se întoarcă împotriva acestuia.

— Cum anume se va efectua transferul? întrebă politicianul, nu pentru prima dată.

— În modul cel mai liniştit şi mai nedureros cu putinţă, îl asigură profesorul. Dumneavoastră nu vă veţi da seama de absolut nimic.

— Ştiu, spuse politicianul. Mi-aţi mai spus-o deja şi vă cred. Dar v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi mai explica încă o dată tot ceea ce se va întâmpla peste puţin timp. Îmi aduc aminte că explicaţiile ştiinţifice m-au convins, ori de câte ori mi le-aţi dat dumneavoastră. Nu sunt însă un om de ştiinţă şi amănuntele îi scapă bătrânei şi obositei mele memorii. M-aş simţi mai liniştit dacă, în momentul efectuării transferului, conştiinţa mea va fi stăpână peste tot ceea ce se va întâmpla.

Profesorul oftă.

— Vă înţeleg. Aşadar, peste puţin timp vom intra în noul dumneavoastră birou, în care a fost instalat terminalul lui Supervac. După cum ştiţi, calculatorul se află în siguranţă, îngropat în deşertul Nevada din America, unde are toate condiţiile de spaţiu şi de linişte pentru a se dezvolta şi a se sofistica. Fiind permanent conectat la acest terminal, pentru noi este acelaşi lucru ca şi cum s-ar afla aici.

— Şi nimeni n-ar putea împiedica transmiterea de date între noi, îl întrerupse bătrânul politician, distrugând satelitul?

— Nici un satelit! Transmisia se va efectua printr-un fascicul special de neutrini care trece *prin* Pământ, nu *îl ocoleşte*. Nu vă faceţi griji. În biroul dumneavoastră, un aparat de sondaj psihic vă va explora creierul cu cea mai mare delicateţe şi precizie, relevând şi transmiţând lui Supervac, care va înregistra dispunerea şi activitatea fiecăreia dintre celulele dumneavoastră neuronice. La terminarea operaţiunii, calculatorul va cuprinde în el, într-un colţişor, o schemă a unor forţe electromagnetice ale căror inter-relaţii vor alcătui o legătură complet echivalentă celei existente în creierul dumneavoastră. Pe scurt, în interiorul lui Supervac va exista o copie exactă a minţii dumneavoastră, cu aceleaşi facultăţi ale originalului.

— Şi va fi *nemuritoare*, spuse bătrânul politician.

— Atât timp cât Supervac nu va duce lipsă de curent, confirmă profesorul, şi va fi în stare, după toate probabilităţile, să găsească modul de a se alimenta pentru următoarele cinci miliarde de ani. Apoi Soarele va înghiţi Pământul şi este greu să prevedem de pe acum consecinţele.

— Nu-mi fac griji, mormăi bătrânul politician. Dar să ne grăbim, totuşi, acum!

Cea mai bună *glumă* pe care ar fi putut-o face istoria ar fi fost să strice acel precar echilibru de forţe ce-l ţinea încă suspendat deasupra hăului morţii, moarte care deja îl rodea pe dinăuntru, făcându-l să se prăbuşească de la înălţimea cvasinemuririi în străfundurile uitării. Omul se rugă ca entropia să nu-l înghită încă, să-l mai lase măcar câteva minute. Nu se rugă lui Dumnezeu. Legătura sa interioară cu Dumnezeu încetase de mult timp, pentru că nu era compatibilă cu profesia lui. Numai Belzebut, poate, avusese vreun interes în prelungirea scurgerii vieţii sale şi-l menţinuse în viaţă lucid. Şi puternic.

Profesorul puse casca sondei psihice pe craniul pleşuv al bătrânului politician. Alte câteva clipe şi avea să fie mântuit. Toată viaţa sa evitase tribunalele pământeşti, iar acum le va evita şi pe cele cereşti. Faust triumfa şi în această nouă ediţie a dramei! Avea să continue, în ciuda celor ce nu aşteptau altceva decât moartea lui, să domnească peste oameni. Simţi cum inima nu-i mai putea de emoţie şi-şi dori ca arterele să-l mai ţină măcar câteva clipe.

Profesorul apăsă nişte taste.

Bătrânul politician nu ştiu bine cât timp trecuse, dar îşi dădu seama de schimbare văzându-se pe sine însuşi în faţa sa cu casca pe cap. Terminalul avea organe senzoriale şi el se percepea ca şi cum ar fi fost dintotdeauna în camera aceea, în locul terminalului; nu într-un colţ al Supervac-ului, în Nevada, printre primii sosiţi în Olimpul nemuritorilor.

În faţa sa îl avea pe bătrânul-el-însuşi (Doamne, cât mai era de zbârcit!), care privea de jur împrejur dezorientat şi-l întreba pe profesor cât timp mai era necesar pentru efectuarea transferului. Puţin dezorientat şi el, profesorul spunea că operaţiunea se terminase deja. Atunci îl văzu pe cel ce fusese el însuşi agitându-se cuprins de panică, înţelegând, în mod evident, ceea ce şi el înţelegea în acelaşi moment.

Din clipa în care omul fusese „duplicat” se aflaseră faţă în faţă două minţi absolut identice, cu excepţia unui amănunt: una se găsea în trupul unui bătrânel decrepit aflat în pragul morţii iar cealaltă în organismul practic nemuritor al unui calculator ce depăşea cunoaşterea omenească şi care avea în mâini viaţa bătrânului ce purta pe cap casca. Ambele minţi erau la fel de conştiente de toate astea.

Acesta era principalul motiv al panicii ce-l cuprinsese pe individul în carne şi oase. Bătrânul om politic putuse să se cunoască până în străfundurile fiinţei sale în cei nouăzeci şi ceva de ani ai lui şi acum nu mai avea nici o îndoială în legătură cu ceea ce trebuia să facă dacă se va fi aflat în locul celuilalt el însuşi, al nemuritorului; cu disperare, încercă să-şi scoată casca.

Bineînţeles că nu mai avu timp s-o facă.

Cu un fulger, nemuritorul puse capăt existenţei celui ce fusese până mai adineauri el însuşi. Nu avusese încotro. *Ştia* că dacă l-ar fi lăsat în viaţă, bătrânul l-ar fi lichidat. Se cunoştea prea bine pe el însuşi pentru a fi sigur de asta.

Bătrânul om politic, acum nemuritor, trăise vremuri zbuciumate. Pe tot parcursul vieţii, avusese parte şi de bune şi de rele; iar acum avea din nou vânt din pupa, cu perspectiva de a o duce aşa o veşnicie.

Privi spre propriul lui cadavru ce-şi găsise, în sfârşit, odihna.

Ai făcut o treabă bună, îi spuse în gând trupului fără viaţă. *Ai rezistat pe culmile puterii timp de şaizeci de ani fără ca nimeni să-ţi vină de hac*.

Iar acum, pentru a-l mai opri era prea târziu, pentru totdeauna.

Politicianul nemuritor îşi făcu ordine în gânduri. Capacităţilor sale de om de stat li se adăugaseră, dintr-o dată, o vigoare şi o vioiciune sufletească cum nu mai avusese niciodată, nici în cele mai bune zile ale sale.

Se gândi la toate cele ce trebuiau făcute în ţară; după care suflecă mânecile minţii şi, aşa pentru început, îşi extinse fără nici o greutate noile terminaţii în miile şi miile de birouri în care undele radio erau bine primite.

Teleimprimatoarele se puseră în mişcare pe tot cuprinsul ţării. Începură, ţăcănind, să transmită marea ştire.

Giulio Andreotti, părintele democraţiei italiene, s-a stins din viaţă, în dimineaţa zilei de azi. A murit în pace, în patul său, la Roma...

SFÂRŞIT

Povestirea Handicapatul e frumos *a fost concepută într-un moment de cinism al creierului meu, în ziua de 16 iunie 1989. Am lucrat la ea până la sfârşitul lunii iulie, după care am plecat în vacanţă ca să mă odihnesc. După două luni, destul de zbuciumate, în ziua de 9 octombrie am reluat aşternerea pe hârtie a povestirii pe care am terminat-o după zece zile.*

Că handicapatul nu ar fi „frumos", mă rog, asta ar trebui să fie evident pentru toată lumea. Figura handicapatului suscită, în mod instinctiv, un sentiment de mâhnire şi de nelinişte, determinat şi de conştiinţa faptului că nenorocirea lui ar fi putut - sau va putea - da şi peste noi. Aşa încât îşi fac apariţia şi prosperă peste tot indivizi care nu găsesc altceva mai bun de făcut decât să speculeze la maximum aceste sentimente, pentru a le arăta tuturor marea lor bunătate, inima lor largă; indivizi care se complac în a se simţi - şi mai ales în a se arăta - buni şi dezinteresaţi întru apărarea, deseori mai mult în teorie decât în practică, celor pedepsiţi de natură. Să alini suferinţele cuiva care suferă mai mult decât alţii este ceva lăudabil, fără nici o îndoială. Dar atunci când ridicarea în slăvi a propriei bunătăţi este făcută cu scopul de a pune în prim plan opera de asistenţă, nobleţea acţiunii îşi schimbă sensul şi încetează de a mai fi ca atare. Iar întrucât dorinţa de a se simţi şi a se arăta a fi bun este destul de molipsitoare, există riscul ca scopul iniţial (alinarea suferinţelor etc.) să se piardă definitiv şi ca efectele obţinute să se îndrepte exact în direcţia opusă celei dorite. Aceasta este, cel puţin, tema povestirii Handicapatul e frumos.

Lumea povestirii este una guvernată de cea mai exasperantă prostie. Etalarea prostiei îi supără pe proşti şi-i enervează pe cei ce nu sunt proşti. Există, ce-i drept, şi o a treia cale: aceea de a râde de toţi şi de toate. Aşa

cum spune şi Robert Sheckley în introducerea la o culegere de povestiri ale sale: „*Datoria mea este să vă arăt iluziile lumii, să mă prefac că sunt grav în timp ce râd pe sub mustaţă, să râd de ceea ce e prea trist pentru că ajunge atâta plâns; să-mi provoc propria-mi nebunie mai curând decât să convieţuiesc cu nebunia celorlalţi*”.

Le doresc cititorilor mei să reuşească să râdă citind povestirea Handicapatul e frumos *sau, în subsidiar, să se simtă scârbiţi de ea. Îi stimez prea mult pe cititorii mei, pentru a mă gândi că vreunul dintre ei ar putea găsi o mare bucurie în aceea de a se simţi ofensat. Aceasta deoarece cu nebunia, proprie şi a altora, trebuie, vrând nevrând, să convieţuim cu toţii* (*da, cu toţii*! *şi dacă bănuiala de a fi nebun nu ţi-a trecut prin cap niciodată, nu-ţi face iluzii*! *ai contractat un mariaj cu o nebunie ieftină*! *o nebunie reconfortantă împărtăşită de mulţi alţii!*); *n-ai decât să te comporţi ca un turist şi să mai cedezi din nebunia ta şi altora, aşa din când în când, pentru a vizita şi explora şi nebuniile altora. Şi să te amuzi, încercând să descifrezi estetica peisajelor pe care le întâlnim, mai degrabă decât să te scandalizezi pentru faptul că sunt deosebite de cele pe care suntem obişnuiţi să le vedem, să le recunoaştem şi să le tolerăm înăuntrul fiinţei noastre*.

Handicapatul e frumos *numără 9 708 de cuvinte*.

HANDICAPATUL E FRUMOS

Aceasta este o povestire despre cum ar trebui să meargă treburile dacă ar exista mai multă dreptate pe lume.

S-o luăm, bunăoară, pe Claudia. Claudia Haselbeck este o femeie trupeşă, de vârstă mijlocie, italiancă prin cultură şi educaţie dar nemţoaică prin bagajul de cromozomi ce-l poartă. Are un chip pe care se poate citi hotărâre. Trăsăturile chipului ei dezvăluie un modest repertoriu de expresii, dar intensitatea aceloraşi semne sugerează o puternică, notabilă, capacitate de a-şi apăra propriile-i opinii. Claudia Haselbeck nu e toată numai chip. Trupul ei este cam plin, ce-i drept, dar nu şi neplăcut; sâni obişnuiţi, deşi puţin cam căzuţi; mâini mici, dar vioaie; vene varicoase *dar*... ciorapi opaci care le ascund vederii.

O persoană obişnuită, ce mai...

Nu, nu este exact. O persoană *foarte* obişnuită. Iată, aceasta este Claudia Haselbeck.

Să-l luăm pe Guido. Guido Brown este un bărbat liniştit, de vârstă mijlocie... ba, mai curând, aşa de „două treimi” de vârstă. Principala lui caracteristică este de a fi soţia... *ba nu*, soţul Claudiei Haselbeck. Aşa după cum se obişnuieşte să se spună, în casa lor Claudia este cea care poartă pantaloni. Guido poartă, cel mai adesea, o pijama care-i acoperă corpolenţa dizgraţioasă pe timpul cât se uită la televizor. Atunci când poate, scufundat într-o condiţie de comuniune homeostatică cu fotoliul său preferat, Guido se uită *mereu* la televizor. Şi Guido *poate* s-o facă, destul de des. În medie, pijamaua domneşte asupra lui de la douăzeci la douăzeci şi două de ore pe zi. Însă Guido nu este numai pijama şi televizor. Guido mai este şi rezultatul a sute de milioane de ani de combinaţii şi de recombinaţii genetice. Are şi el un ADN. Ultima

adnotare despre pedigriul său cromozomic este redactată în limba engleză: tatăl lui Guido Brown a fost american (până ce a murit; sau, mai bine zis până ce a fost incinerat; cadavrele proaspete aparţin statului, mai mult decât îşi aparţinuseră lor însele când erau trupuri vii; dacă nu credeţi încercaţi să scoateţi la plimbare cadavrul vreunuia din cei ce v-au fost dragi... numai să reuşiţi să-l scoateţi din ghearele corbilor de prin institutele de medicină legală, ce nu se mai satură de joaca aceea cu măruntaiele fiinţelor omeneşti). În definitiv, Guido Brown este şi el o fiinţă omenească şi ca atare poate fi definit atât în mod elogios cât şi depreciativ, cum este, de altfel, cazul cu toate celelalte fiinţe omeneşti. Vom prezenta însă mai încolo caracteristicile sale.

I-am luat pe Claudia şi pe Guido.

Să luăm acum omenirea.

Este greu (nu imposibil, ferit-a sfântul!) să depeni o poveste despre fiinţele omeneşti în care să nu fie vorba şi de omenire.

Deh, ştiţi cu toţii ce înseamnă omenire. Sunt sigur de faptul că oricine are propria lui idee despre ce înseamnă omenirea, unde se află, cum este făcută, ce înfăţişare are omenirea... şi mulţi, sunt convins, ştiu şi la ce anume foloseşte ea. Foarte bine. Aşadar, n-are nici un rost să irosim atâtea cuvinte vorbind despre neamul omenesc, tot atâtea câte au fost necesare pentru a ne face o idee despre Claudia şi despre Guido.

Atunci, putem să intrăm direct în povestirea noastră.

Claudiei Haselbeck îi plăcea să-şi amintească de faptul că fusese foarte *altruistă* încă din copilărie. Îi făcea bine să-şi evoce în minte imaginea copiliţei de odinioară, care-şi împărţea la şcoală mâncarea cu colegii ce nu aveau de-ale gurii. Îi mai plăcea să zăbovească, cu amintirea, asupra pisoilor adoptaţi, a vrăbiuţelor hrănite de ea, a

hârciogilor pe care-i răsfăţa, a îngheţatelor dăruite copiilor negri din împrejurimi. Faptul că îi plăcea să-şi amintească toate aceste lucruri frumoase nu însemna că n-ar fi putut să-şi amintească şi alte lucruri, de cu totul alt gen. Îi pieriseră din memorie imaginile despre *ea*, cea care turnase alcool peste un muşuroi de furnici, despre *ea* care *nu* împărţea îngheţatele cu copiii negri din împrejurimi, despre *ea* care aruncase cu o cărămidă de pe o terasă şi omorâse fără să vrea o doamnă grasă. Toate minţile operează o severă selecţie a amintirilor cu care se hrănesc pe tot parcursul existenţei şi nu era aşadar nimic ciudat în edulcorata perspectivă din care Claudia privea propriul ei trecut îndepărtat.

Claudia şi Guido nu avuseseră niciodată copii - făcuţi de ei. În primii cinci ani de căsnicie, Claudia îl convinsese pe Guido să adopte patru copii din regiunile cele mai sărace şi cele mai disperate ale lumii, care sfârşiseră cu toţii prin a fi zdrobiţi de o presă în timp ce se jucau într-un cimitir de automobile, cu ocazia unei excursii în America.

Din ziua aceea, Guido se opusese cu hotărâre ideii de a adopta alţi copii.

Totuşi Claudia nu se dădu bătută.

Într-o bună zi, veni acasă cu un adult hidrocefal.

— *Ce naiba* mai e şi ăsta? întrebă Guido imediat ce consoarta şi straniul personaj se interpuseră între privirea sa şi ecranul televizorului.

Guido obişnuia, deseori, să se exprime în acel mod, din cale-afară de mojic.

— Nu-i aşa că e *drăguţ*! făcu Claudia, toată numai un zâmbet matern.

— Nu, nu-i deloc drăguţ. De unde l-ai luat şi ce naiba vrei să faci cu el?

— Provine dintr-un institut pentru handicapaţi. L-am adoptat.

— L-am *c-e-e-e*!

Claudia suspină.

— L-am adoptat. Oh, Guido, este o zi *atât de importantă* pentru noi! Ni s-a ivit prilejul să facem un lucru foarte bun şi... şi sunt *atât de mulţumită*!

— Am hotărât că nu vom mai adopta alţi... copii.

— Guido, nu-i un copil... apropo, se numeşte la fel ca tine... Este o persoană adultă, dar într-un anumit fel e ca şi cum ar fi un copil... un copil foarte mic. Un copil pe care *puţini* ar fi dispuşi să-l iubească... Guido, *noi nu putem*, la fel ca alţii, să închidem ochii şi să spunem „nu mă priveşte”! O spune până şi „publicitatea-progres”. Are şi el dreptul la o familie. O familie normală, care să ţină la el!

— *Hm*, *hm*, Guido, ai?... Şi *tu* ce spui despre astea... Guido?

— Dragule, nu-ţi poate răspunde. Este un copil, un copil *foarte* mic... Nici măcar nu ştie că se numeşte Guido.

— Atunci nu va şti nici că l-am dat afară din casă. Expediază-l la cei ce ţi l-au trimis aici, dă-l afară, dă-l mâncare la pisici, scapă-mă de el o dată pentru totdeauna! Asta ne mai lipsea...

Claudia îşi compuse un chip foarte îndurerat.

— Oh, Guido, nu mă face să cred că eşti *într-adevăr* chiar atât de mojic şi de meschin. Vei vedea că-ţi va plăcea de el, cu timpul... e şi el, în definitiv, o fiinţă omenească. *Oh*, *Guido*, *te rog*...

Westernul la care Guido se uita încă dinainte de sosirea soţiei se îndrepta, în mod firesc, spre sfârşit, scena duelului final. Lui Guido i-ar fi displăcut să piardă acea scenă... altfel pentru ce naiba şi-ar mai fi pierdut tot timpul cu filmul!... aşa încât rezolvă problema printr-un vag gest de încuviinţare şi un mormăit surd. Astfel Guido-Hidrocefalul îşi făcu intrarea în familie.

Locuinţa soţilor Brown era o căsuţă pentru o singură familie, situată în Italia, pe undeva pe riviera ligurică. Locuinţa era foarte încăpătoare aşa încât Brown-ii nu avuseseră niciodată nevoie de tot spaţiul aflat la etajul al treilea al clădirii.

Până cu puţin timp în urmă, la iniţiativa doamnei Haselbeck (Claudia nu renunţase nici în ruptul capului la teutonicul nume de familie), etajul al treilea fusese ticsit de toxicomani de culoare ale căror mizere condiţii suscitaseră deja prea trezele instincte ale tenacei doamne...

Totuşi în ultima vreme, oaspeţii de acel gen se topiseră, pur şi simplu, din cauza propriilor tare, foarte personale, aşa încât etajul al treilea redevenise gol şi searbăd.

Lui Guido-Hidrocefalul i se dădu una din acele încăperi.

Germenii nemulţumirii care sfidaseră conştiinţa Claudiei se potoliră şi în existenţa familiei Brown se instaură din nou echilibrul.

Guido întreţinea legături, tot mai intime, cu televizorul. Claudia se zbătea cu ale casei; avea grijă să răsfeţe, să spele, să-şi dea la iveală mândreţea virtuţilor personale.

Cât despre Guido-Hidrocefalul, el avea o vagă, însă plăcută conştiinţă a faptului de a fi îngrijit, răsfăţat, spălat şi plimbat şi expus, chiar dacă nu era - în mod evident - în măsură să distingă cu precizie subtilele deosebiri dintre acţiunile mai sus menţionate.

Totuşi echilibrele sunt un aspect *anormal* al Vieţii, care viaţă se bazează, se dezvoltă, evoluează tocmai pe baza principiilor obscure ce o împing, inexorabil, către ruptura şi abandonarea vechilor echilibre întru căutarea altora şi altora mai complexe.

Aşa încât, într-o bună zi, Claudia Haselbeck se rupse din geometria mintală ce-i dirija propriul echilibru şi se trezi că era, din nou, nemulţumită.

Pagubă-n ciuperci.

De data aceasta, ţinta asistenţei sale fuseseră patru gemeni paraplegici chinezi, afectaţi de morbul lui Parkinson, pe care-i descoperise în timp ce-i arăta lui Guido-Hidrocefalul cum funcţionează calculatorul.

Se trezise, dintr-o dată, scotocind cu ajutorul modemului într-o bancă americană de date care deţinea adresele tuturor handicapaţilor din lume.

După două luni de tratative telefonice cu diverşi indivizi din Unităţile Sanitare Chineze, reuşi să obţină să-i fie expediaţi câteşipatru. Când aceştia ajunseră la aeroport, îi băgă într-un taxi care îi duse până acasă, unde îl convinse pe taximetrist să-i transporte, pe braţe, până la etajul al treilea. Nu voia ca soţul ei să-i vadă, chiar aşa, imediat. Îi prezentă după câteva zile, profitând de transmisia unui captivant film poliţist.

Guido mârâi ceva, apoi nu se mai opuse, aşteptând ca pe micul ecran să fie arătat vinovatul.

După şase luni de zile, familia se îmbogăţi cu un bătrân negru din Arkansas fără mâini şi fără picioare, cu două foste soţii de şeici arabi afectate de scleroză multiplă, cu un eunuc turc deformat de rahitism, cu un dansator londonez de origine indoneziană aflat în ultimul stadiu de SIDA şi cu doi genovezi mongoloizi cu înfăţişare aparent foarte omenească.

Treptat, filantropiei familiei Brown i se duse vestea.

Claudia Haselbeck îi scotea mereu la plimbare pe protejaţii ei, în cărucioare cu motor telecomandate (*Dacă tot fac miniautomobile telecomandate*, îi spusese soţului, *de ce să nu facă şi cărucioare telecomandate pentru invalizi*? *De ce să mă omor tot împingând în sus cărucioarele*? Guido îi telefonase unui prieten de al său, care construise pentru ea o serie de cărucioare telecomandate).

Dat fiind că tam-tamul bârfelor este sistemul de comunicare cel mai eficace din lume, fiecare locuitor

„responsabil” din acea zonă avea grijă să posede un bine-pus-la-punct-dosar, „confecţionat în casă” al ciudaţilor oaspeţi ai familiei Brown. În afara unei minuţioase descrieri a fiecărui handicapat, documentul mai conţinea date - rod al unor extrapolări - privind provenienţa, profilul clinic, zodia, statutul sentimental şi eventualele deochiuri cărora le-ar fi putut cădea pradă.

Dat fiind că filantropia este o activitate ce operează cu elemente destul de nobile, popularitatea soţilor Brown crescu proporţional cu numărul chiriaşilor de la etajul al treilea. O dată cu creşterea popularităţii, se extinseră şi hotarele notorietăţii lor; aşa încât, într-o bună zi, se treziră la uşa casei cu o echipă de la televiziune.

Guido Brown se afla pe acoperişul casei, vrând să meşterească ceva la antena TV, când văzu un mic grup de persoane înarmate cu videocamere şi alte aparate intrând pe poarta grădinii. Coborî de pe acoperiş.

— Dragii de ei, le ieşi în întâmpinare, sunteţi tehnicienii pe care i-am chemat pentru a aranja antena, nu? Dar de ce aţi cărat cu voi toate astea?

— Bună ziua, răspunse cel mai telegenic din grup. Suntem o echipă de la televiziune care are sarcina de a face un reportaj despre opera de filantropie pe care cu mare curaj o promovaţi în această casă.

— Ah, colecţia de handicapaţi a soţiei mele.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Brown?

— Da.

— Brown... „Bown” este un nume anglo-saxon... şi anglo-saxonii au avut dintotdeauna *mari* tradiţii în materie de filantropie! *Sunteţi*, *poate*, un american venit pentru a-şi petrece în linişte bătrâneţile, aici, în acest încântător colţişor din Italia? Să-şi petreacă bătrâneţile sau să îndeplinească vreo importantă misiune umanitară?

— Las-o baltă, n-ai nimerit-o. Eu m-am născut aici... vezi casa aia de colo? În ziua în care trebuia să apar pe lume şoferii de taxi şi cei de pe ambulanţe intraseră în grevă, aşa încât mama n-a putut fi transportată la spital şi m-a născut pe unde a putut. Cât despre tata, *el* era american. Dar era prigonit pe acolo şi de-aia a venit în Italia.

— Bine, bine. Puteţi să ne arătaţi casa dumneavoastră, să ne faceţi cunoştinţă cu persoanele de care vă ocupaţi...

— De lucrurile astea se ocupă soţia mea. Eu nu mă prea pricep şi, de altfel, îi aştept pe cei care trebuie să-mi repare antena.

— Ne-o puteţi prezenta pe soţia dumneavoastră?

— S-a dus să-şi opereze un chist care s-a infectat în urma unor muşcături provocate de unii din ăia... dar se întoarce destul de repede.

— Bine, *mă rog*... poate totuşi că, între timp, dumneavoastră ne-aţi putea conduce un pic prin casă, dacă nu vă e cu supărare... Ştiţi, nu prea avem timp.

— Bine, bine, dacă ţineţi cu dinadinsul, poftiţi.

— Mulţumim.

Guido conduse echipa prin toată casa. Mai întâi şi mai întâi, le arătă camera din care el privea la televizor, zăbovind asupra fotoliului său şi asupra televizorului. Le arătă apoi patul matrimonial, şemineul fals, bucătăria, camera pentru oaspeţi, sufrageria şi câteva albume cu fotografii. Apoi îi conduse la etajul al treilea, unde grupul se întâlni cu cei doisprezece handicapaţi.

Guido se dădu la o parte, aşteptând.

Becurile halogene inundară mediul ambiant cu fotoni de 3 200 Kelvin şi cameramanii se bucurară să filmeze.

După câteva minute, *Telegenicul* se apropie de Guido şi-i spuse:

— Poate că ar fi cazul ca dumneavoastră să ni-i... *prezentaţi* pe oaspeţi. Să ne spuneţi cine sunt, de unde

vin, ce probleme au... vrem să le dăm telespectatorilor noştri cât mai multe informaţii cu putinţă.

— Mă rog, cum doriţi.

— Foarte bine. Îi fac semn cameramanului să ne urmărească. Putem începe.

Guido privi de jur împrejur şi încercă să-şi compună o înfăţişare gravă.

— Nu faceţi mutra asta, îi spuse Telegenicul. Fiţi natural, spontan... nu ne aflăm în direct, aşa că nu-i cazul să vă faceţi nervi.

— De acord. Pentru început, vă pot spune că ăştia patru care tremură din toată fiinţa şi care nu se pot mişca sunt chinezi... se vede, nu? Sunt patru fraţi gemeni care suferă de aceeaşi boală... o raritate după câte mi s-a spus. În schimb, aceste două femei sunt arăboaice. Nu-s chiar atât de urâte, nu-i aşa? Totuşi sunt, pur şi simplu, desfig... *hm*, date de o parte, deoarece suferă de o boală foarte urâtă. Şeicul nu mai voia să ştie de ele... şi nevasta mea le-a adus aici. Acest halucinat este primul care a venit - nu are nici măcar bunul-simţ de a nu se chema la fel ca mine, aşa încât să-l lăsăm în plata Domnului. Apoi mai este acest dansator negru, care are SIDA... ce naiba va fi găsit la el nevastă-mea? Ah, ăsta de aici e de-a dreptul *absurd*: un turc pe care l-au castrat de copil şi care a devenit rahitic. Ce sens are să-l mai ţii şi pe unul ca ăsta? Aha, urmează apoi punctul forte al colecţiei: un negru bătrân fără braţe şi fără picioare, care chiar că nu foloseşte la nimic. Nu-l vrea nimeni în toată lumea asta, cât e ea de mare, şi l-aş arunca cât-colo dar nevastă-mea nu vrea şi pace. Cei doi de colo din fund sunt mongoloizi, de la care nu poţi aştepta nimic deosebit. N-au nici măcar o valoare numismatică.

Telegenicul lăsă să se întrevadă o uşoară deziluzie.

— Poate c-ar fi mai bine să aşteptăm să vină soţia dumneavoastră, pentru a auzi ceva rostit de propria dumneaei gură.

— Da, şi eu zic că ar fi mai bine. La urma urmelor, ea şi-a asumat sarcina de a se ocupa de această colecţie. Hobby-urile mele sunt timbrele şi filmele de la începutul secolului. Nevastă-mea nu-şi bagă nasul în timbrele şi nici în filmele mele şi mi se pare corect ca nici eu să nu-mi bag nasul în treburile ei. O bună, reciprocă toleranţă stă la baza oricărei bune înţelegeri.

Peste puţin timp, Claudia se întoarse acasă şi fu intervievată preţ de aproape o oră. O filmară în timp ce-i pieptăna pe gemenii chinezi şi pe arăboaice; în timp ce împletea cosiţele dansatorului negru - cel cu SIDA -, fără a-şi pune mănuşi care s-o protejeze; în timp ce-i făcea un masaj shiatsu eunucului turc şi apoi bătrânului negru, cel fără mâini şi picioare; în timp ce stoarce coşurile de pe nasurile mongoloizilor, ungându-le după aceea cu cremă dezhidratantă. Se făcuse ora mesei şi Claudia începu să-l îndoape pe Guido-Hidrocefalul, explicând că el avea mai multă nevoie de îngrijire decât un ţânc. Telegenicul o întrebă discret dacă ar fi binevoit să-l alăpteze în faţa camerelor, dar Claudia refuză, explicând că numai puerperele aveau lapte în sâni. Telegenicul spuse că înţelegea şi nu mai insistă.

Reportajul fu transmis în săptămâna ce urmă şi se bucură de o mare audienţă la public. Scenele în care Guido îi prezenta pe handicapaţi fuseseră, toate, omise.

Apoi, soţii Brown primiră din întreaga Italie cereri din partea unor persoane handicapate, care solicitau să fie adoptate. Un săptămânal de scandal publică un reportaj despre activitatea lor filantropică şi numărul cererilor de adopţiune crescu.

Claudia îşi îngădui ceva timp, deoarece în casă nu mai era spaţiu fizic pentru alţi oaspeţi.

Apoi, fericitul reportaj fu cedat unor companii străine, aşa încât intră în circuitul internaţional. După două luni, cel puţin un miliard de persoane era mişcat de emoţia provocată de generozitatea Claudiei şi numărul cererilor de adopţiune se ridică la mii şi mii. Iar Claudia, fără nici un fel de ezitare, se hotărî să-l înfrunte din nou pe bărbatul ei.

El era cu totul pierdut cu ochii în televizor, cufundat în fotoliu, potrivit poziţiei „numărul 4”.

Kamasutra personală a lui Guido în privinţa idilei sale cu televizorul - după cum mărturisea Claudia - se compunea din opt poziţii principale. „Numărul 4” se caracteriza prin proptirea călcâiului stâng pe măsuţă, apoi încrucişarea picioarelor, braţele aşezate simetric pe rezemători şi capul înclinat spre dreapta. Ochiul stâng era pe jumătate închis, iar mandibula relaxată, potrivit variantei „f”.

Pe micul ecran, un negru mătăhălos se pregătea s-o sodomizeze pe o fetişcană nurlie îmbrăcată sumar, cam ca o balerină.

Uf, *Guido*, *chiar nu ţi-e ruşine*?...

Dar nu, nu acela era modul ideal de a se apropia de el. Claudia îşi alungă din minte ideea respectivă.

— Ce scârboşenie! spuse ea, în schimb.

În fond, soţul ei ar fi putut să-şi dea seama de faptul că ea nu gusta acel gen de spectacole.

Guido nu schiţă nici un gest. Îşi dădu seama de faptul că soţia lui se afla acolo, dar continuă să se uite la micul ecran.

Un alt negru se pregătea să participe la sodomizare.

— De când, mă rog, te uiţi la asemenea lucruri?

Dar *nu*, nu *asta* voise ea să spună. Şi apoi tonul reprobator... fir-ar să fie! Ar fi putut să treacă imediat la subiect, la problema handicapaţilor, însă puternica ei fibră morală nu putuse face abstracţie de propria-i existenţă.

— Ce vrei să spui? întrebă Guido întorcându-şi capul spre ea şi întrerupându-şi poziţia „numărul 4”. De cel puţin cincisprezece ani, fac colecţie de filme porno vechi... cred că am vreo opt sute. Nu pricep de ce te miri atâta.

— Nu mi se pare a fi un film de început de secol, spuse Claudia. Este în culori, se aud gâfâiturile acelea scârboase şi în plus... ia te uită la *porcul* ăla care poartă la mână un ceas digital!

— Ce ai spus? Mda, ai dreptate. Nu observasem. Obişnuita greşeală a operatorului. Filmul ăsta se referă la perioada sclavagismului american, la negrii culegători de bumbac.

— Nu prea văd ambianţa...

— Ţi-a scăpat faza caracterizării psihologice a personajelor.

— *Mi-o pot imagina*. Oricum, este de reţinut faptul că nu-i un film... vechi şi apoi, nu pricep ce legătură are cu tine şi cu colecţia ta.

— Un bun colecţionar trebuie să fie mereu la curent cu tot ceea ce se întâmplă în domeniul respectiv. Nu *micşora* importanţa sarcinii mele de a viziona, cu ochi critic, toate producţiile recente!

— Bine, bine. De fapt voiam să vorbesc despre cu totul altceva. Ştii că suntem pe cale de a deveni renumiţi în toată lumea?

Fără a-şi clinti capul, Guido o pironi pe consoartă cu o privire bănuitoare.

— În lumea handicapaţilor, se grăbi ea să precizeze. De pe acum, mii de persoane din toată lumea vor să beneficieze de îngrijirile noastre. Oh, Guido, *nu putem să ne prefacem că nu ştim nimic*!

— Eşti nebună, făcu bărbatul întorcându-şi privirea spre ritmica unduire a figurilor de pe micul ecran.

Îi spunea mereu că era nebună; iar ea îi spunea mereu că filmele porno îi făceau scârbă. Amândoi acceptau acel

aspect al fiziologiei unirii lor şi căsnicia se menţinea în echilibru perfect. De fapt, nu se certau aproape niciodată.

— Ştii, Guido, mi-a venit o idee.

Cu ajutorul telecomenzii, Guido crescu sonorul televizorului. Neobosita dansatoare îi îmboldea în mod dezordonat pe cei doi parteneri.

— Hai să ne cumpărăm o casă mai mare, urmă Claudia. În felul acesta vom avea mai multe camere pe care să le oferim acelor nefericiţi.

— Camere de gazare? întrebă Guido.

— Oh, Guido, cum poţi fi *atât* de meschin şi de cinic?

— Pot să fiu şi mai şi. Eu aş lua frumuşel toate rămăşiţele alea de omenire cu care te joci tu şi aş face din ele mâncare pentru cotoi... pentru ăia sănătoşi şi autosuficienţi!

— Guido, nu pot să cred că eşti în stare să spui asemenea lucruri în mod serios! Vei vedea că te vei simţi mai bine şi tu. Lucrul cel mai important care trebuie făcut, în mod categoric, este să ne ocupăm, cu şi mai multă hotărâre, de opera de asistenţă şi ajutorare a semenilor noştri mai nefericiţi decât noi. *Oh*, *Guido*, *te rog*...

Din instalaţia stereofonică a televizorului ieşeau nişte gemete îngrijorătoare. Dispunerea camerelor de filmare îl făcea pe spectator să se perceapă drept în mijlocul amestecului de protuberanţe umane.

Guido ştia că soţia lui nu se va preda decât atunci când avea să-i facă pe plac.

Pe micul ecran, al treilea negru se pregătea să se bucure şi el de farmecele darnicei fetişcane.

Mintea lui Guido dădu cale liberă obişnuitului mormăit de consimţire, aşa încât Claudia se retrase cu inima împăcată. Abia după vreo zece minute, şi după vreo duzină de tumefacţii, Guido readuse televizorul la un volum mai puţin supărător.

Soţii Brown îşi cumpărară o vilă.

Pentru a se reface după serioasa cheltuială, Guido îşi luă rămas-bun, pentru câteva zile, de la pijama, de la fotoliu şi de la televizor şi încropi o echipă de sponsori care tapetă pereţii noii clădiri, pe dinăuntru şi pe din afară cu emblemele lor.

Claudia mobiliză mai multe prietene, care o ajutară să întocmească un inventar şi apoi să facă o selecţie a candidaţilor. În câteva rânduri, un autocar pus la dispoziţie de un sponsor, îi transportă până la vilă pe noii oaspeţi. Evenimentul fu transmis şi comentat în întregime de către un studio care-şi asigurase exclusivitatea şi fu difuzat pe micile ecrane din toată Italia şi apoi şi din alte ţări. Un nou interviu luat lui Guido fu în întregime cenzurat. În lunile ce urmară, presa vorbi mult despre legăturile amoroase stabilite între unii dintre ciudaţii chiriaşi ai vilei Brown. Fotografii curioase dovedeau, în mod foarte clar, aceste evenimente deosebite. Tulburarea se întinse în întreaga ţară; peste puţin timp, trecu dincolo de graniţele ţării. Nimic nu se întinde mai repede decât tulburarea - aşa, ca o pată de ulei - printre popoarele lumii şi nu găseşte mai lesne teren favorabil pentru a încolţi în gândirea maselor de fiinţe omeneşti. Dat fiind uriaşul interes suscitat de tot ceea ce se petrecea în vila Brown, fu pus la punct un program zilnic de televiziune, transmis în direct din camerele handicapaţilor.

Mărturisirile despre *cumplitele* experienţe trecute, despre *sordidele* afronturi, despre *mizeriile* îndurate în perioada de dinaintea venirii la vilă... noile speranţe, bucuriile nemaiîntâlnite, dificilele dar *orgolioasele* amoruri ce se înfiripau şi se dezvoltau între ei... toate, *toate* acelea erau nişte valori, pozitive sau negative, care puteau interesa şi entuziasma lumea; câte şi mai câte erau subiectele cu care se puteau umple spaţiile transmisiilor zilnice! Sfâşietoarele reportaje despre relaţiile lor

sentimentale pasionau în toate după-amiezele milioane şi milioane de femei, dezvăluirea unor amănunte picante îi captiva pe mulţi bărbaţi iar strania înfăţişare exterioară a multor dintre protagonişti magnetiza atenţia copiilor.

Soţii Brown deveniră tot mai renumiţi.

Claudia fu invitată la din ce în ce mai multe emisiuni; chiar şi Guido fu invitat, destul de des, la televiziune, deşi lui nu i se cereau niciodată păreri în legătură cu opera lor filantropică. Într-o împrejurare când, din proprie iniţiativă, voi să-şi exprime punctul personal de vedere, o defecţiune în sistemul audio îi făcu spusele de neînţeles.

După exemplul soţilor Brown, în lunile următoare apărură iniţiative analoage de asistenţă privată şi filantropică a persoanelor handicapate. Ca prin farmec, se iviră agenţii specializate în recenzarea handicapaţilor şi centralizarea solicitărilor unor indivizi cu anomalii originale, descoperiţi în cele mai răzleţe regiuni ale globului.

Mirosind că treaba prezenta interes public, mass-media îi acordă toată atenţia.

Graţie tot mai multor sponsori, societăţile private pentru handicapaţi răsăriră precum ciupercile după ploaie; mai întâi cu duzinele, iar apoi cu sutele. Omniprezenţa televiziunii stimula convergenţa spre sectorul sponsorilor şi deschiderea unei noi societăţi se dovedea avantajoasă din punct de vedere economic.

În ţările democrate, participarea emotivă a maselor la asemenea iniţiative determină guvernele să acorde fonduri însemnate celor ce se lansau în astfel de acţiuni umanitare. Bineînţeles, acest lucru produse o ulterioară intensificare a fenomenului respectiv.

Cea mai mare sursă de handicapaţi era, prin forţa lucrurilor, lumea a treia. În ţările industrializate aproape că nu existau, după cum observa un cunoscut umorist în cadrul Festivalului de la San Remo, „handicapaţi în stare

pură”, pentru că se scurseseră cu toţii în noile comunităţi. În ţările subdezvoltate mai existau, încă, cu duiumul. În acele ţări în care handicapaţii fuseseră dintotdeauna condamnaţi la o moarte rapidă datorată privaţiunilor, ei bine, acolo indicele de mortalitate al acelor categorii scăzu, întrucât mulţi îşi aflau de acum scăparea, fiind adoptaţi de ţările mai bogate. În regiunile cele mai amărâte din lume, unele mame tăiau copiilor un braţ sau un picior, în speranţa că aveau să fie adoptaţi şi că nu aveau să mai moară de foame. În multe din cazuri, practica respectivă dădu rezultate.

De câteva săptămâni, Guido nu-şi mai văzuse nevasta.

Claudia Haselbeck plecase - împreună cu prea-prea deosebiţii ei oaspeţi - într-un turneu prin Europa.

Având o agendă extrem de încărcată, apăruseră pe scenele teatrelor şi pe stadioanele celor mai importante state ale continentului. Peste tot, handicapaţii Claudiei repurtaseră un mare succes, prezentând numere obişnuite, dar care pentru ei marcau limita imposibilului.

Guido-Hidrocefalul prăjise un ou fără nici un alt ajutor; Rajineesh - surdomutul orb - cântase un fel de colind de Crăciun; Ciriaco - mongoloidul - se încumetase să rostească un lung discurs pe teme de moralitate.

Protejaţii Claudiei Haselbeck se dăruiseră cu toţii, în mod curajos, publicului, despuiaţi de îmbrăcămintea de ruşine pe care timp de secole şi secole fuseseră siliţi s-o poarte. Cu o sinceră şi curată simplitate se arătaseră, aşa, cu împovărătoarele lor beteşuguri subumane cărora ei le adăugaseră, totuşi, o voinţă supraomenească.

Cocktailul acela entuziasmase publicul şi la fiecare spectacol apărea afişul „Nu mai sunt locuri”.

Bineînţeles că încasările fuseseră, toate, destinate comunităţilor de handicapaţi.

În lumea a treia creştea, în mod inexorabil, numărul nenorociţilor care-şi tăiau vreun membru, pentru a putea beneficia de asistenţă şi a scăpa astfel de foametea care se înverşuna să bântuie printre ei şi să le submineze existenţa.

„Sistemul” Televizor - Fotoliu - Guido se afla în perfectă homeostază. Sistemul Kamasutra Televiziv al lui Guido era din nou potrivit pe „poziţia 4”. Totuşi, în ziua aceea, ochii îi erau larg deschişi, privind sever; fruntea încruntată şi gura încleştată, conform nu prea frecventei variante „h”.

Atunci când Claudia îşi făcu apariţia în cameră, el o zări imediat şi o luă înaintea ritualului comentariu în legătură cu programul lui preferat.

— Ai văzut ce ai făcut? îi spuse.

— Ce mai scârboşenie, începu ea automat, fidelă propriei tradiţii, dar cu o uşoară întârziere.

— De acord cu tine. Chiar că-i o scârboşenie.

Claudia clipi de câteva ori din pleoape. Se uită la soţul ei, nu la micul ecran.

— Stai puţin. Ce ai spus?

— Că-i chiar o scârboşenie.

— Nu, nu, mai înainte! Ce ai spus mai înainte.

— Te-am întrebat: „Ai văzut ce ai făcut?”

— Şi ce anume am făcut?

— *Diverse* scârboşenii.

— De exemplu?

— De exemplu *asta*! arătă el spre micul ecran.

Organe sexuale complementare, într-o evidentă, reciprocă, dorinţă pătimaşă executau, în plan foarte apropiat, cel mai vechi dintre dansuri.

— Aha, ai priceput, în sfârşit, că treaba asta-i o scârboşenie!

— Stai puţin.

Planul foarte apropiat cedă locul unui fundal amplu.

Proprietarii şi administratorii organelor sexuale erau două figuri cu nişte asimetrii îngrijorătoare şi cu o identitate umană întrucâtva pocită.

— *Ce scu-u-u-u-u-u-mpi* sunt! spuse Claudia şi pe chip îi apăru un zâmbet emoţionat.

— Mai fă economie de toate „u-u-rile" alea. Mă abţin să vomit doar pentru faptul că va trebui apoi, după toate probabilităţile, să mă ridic, să curăţ totul, să-mi pregătesc din nou mâncarea şi să spăl încă o dată vasele. Dar nu ştiu cât voi mai putea rezista.

— Vezi că eşti rasist? *De ce*, la o adică, doi handicapaţi n-ar trebui să facă dragoste, la fel ca toată lumea?

— Alea nu sunt fiinţe omeneşti afectate de handicap! *Sunt o grămadă de handicap afectată de umanitate*!

Claudia îşi puse mâinile în şolduri.

— Guido! Este *cel mai meschin* lucru care mi-a fost dat să-l aud *vreodată* de la tine!

— Iar ăla-i spectacolul *cel mai meschin* la care mi-a fost dat să asist *vreodată*! Îmi va distruge toată colecţia!

— „*Colecţia*"! Nu te gândeşti decât la colecţia ta? Aş reuşi, poate, să te înţeleg mai bine, dacă indignarea ţi-ar fi provocată de mila pentru acele sărmane creaturi!

— Ce-mi pasă mie de toţi ăia? Să facă fiecare ce-o vrea! Dar să *nu se bage* în televizorul meu şi să nu-mi deranjeze digestia!

— Nimeni, *absolut nimeni* nu te-a obligat să cumperi video-caseta aia, Guido!

— Ce ştii tu despre asta? Aproape că nu se mai găseşte nimic altceva pe piaţa porno! Numai nişte nenorocite de filme cu tot soiul de orori omeneşti, care mai de care mai desfrânate! Din cauza afurisitei tale manii, nu se mai produc bunele filme porno de odinioară! Acum sunt la modă cele cu amorul dintre handicapaţi şi nu se mai găsesc nicăieri filme care să nu fie dezgustătoare şi înfiorătoare!

Claudia strânse din buze.

— Guido, începu ea, îţi dai seama ce faci acum? *Te cerţi cu mine*!

— Îmi îngădui un uşor resentiment? Hobby-ul tău umanitar îl face praf pe hobby-ul meu cinefil. Şi asta nu-i drept.

Claudia tăcu câteva clipe. Chipul i se destinse.

— Bine, bine, să nu mai vorbim despre asta, făcu pe un ton calm. Ai văzut ce succes a avut turneul?

— Da, v-am urmărit la televizor. O frumuseţe de curte a miracolelor.

— Ştii ce ne gândisem să facem?

Guido îşi încruntă fruntea, alarmat.

— Ne gândisem să înfiinţăm „Satul Brown”. O mică aşezare destinată numai handicapaţilor. Cu o mică primărie, un complex de mici prăvălii artizanale, cu legislaţie proprie.

Pe faţa bărbatului apăru o grimasă.

— Am făcut câteva investigaţii, continuă Claudia, dar, din păcate, nu se mai găsesc prea mulţi handicapaţi prin împrejurimi. Cea mai mare parte dintre ei se află deja în comunităţi şi n-ar fi bine să încercăm să-i scoatem de acolo. Cred că va trebui să amânăm proiectul „Satul Brown”.

Chipul lui Guido căpătă o expresie cinică.

— O idee bună ar fi să le adunăm pe toate subprodusele alea omeneşti într-un loc anume.

Femeia suspină.

— Chiar că nu înţeleg de ce trebuie să te arăţi întotdeauna ostil faţă de perspectiva de *a face bine* semenilor noştri!

— Nu sunt semenii noştri... cel puţin *ai mei* nu sunt, cu *siguranţă*!

— N-or fi ei *egali* cu noi, dar sunt, totuşi, semenii noştri, creaturile lui Dumnezeu, la fel ca noi!

— Cam *nepriceput* meşter, Dumnezeu ăsta, nu ţi se pare? Şi de ce să fim noi proşti, *noi* care avem şi aşa probleme mult mai importante şi să încercăm să reparăm greşelile *Lui*! Dacă n-a fost El în stare să-i facă aşa cum trebuia - El, care este Omnipotent - ce putem noi spera să obţinem?

— Trebuie să încercăm, Guido! Este un imperativ al conştiinţei noastre!

— Vorbeşte în numele tău şi al celorlalţi nebuni ca tine. Poate că ai uitat că lumea a treia este plină de oameni normali care mor de foame. Tu te-ai găsit să-i salvezi pe anormali!

— Nu ştiam c-ai pus la inimă subnutriţia altora.

— N-am pus-o deloc la suflet. N-au decât să moară! Şi aşa-i prea multă omenire pe lume şi dat fiind că nu se găseşte de mâncare pentru toţi, e logic să moară de foame. Dar, admiţând că vrem să-i salvăm pe unii, suntem, oare, atât de imbecili încât să-i salvăm pe cei anormali? Sau, poate, mă înşel? Ai auzit, vreodată, vorbindu-se despre selecţia naturală? Voi vreţi să abrogaţi o lege a naturii cu o vechime de miliarde de ani întru îndeplinirea dorinţei voastre de a vă simţi buni!

— Guido, astea sunt vorbe de nazist!

— Te-nşeli. Sunt vorbele unui respectabil spectator de filme porno, căruia povestea asta cu handicapaţii i-a răpit plăcerea unei colecţii sănătoase.

— Ce legătură are una cu alta? Adineauri îţi ieşeau din gură vorbe de nazist.

— Nu vorbi prostii. Ştii că nu-s în stare să fac rău nici măcar unei muşte.

— Atunci, de ce vorbeai despre exterminare?

— N-am pronunţat niciodată cuvântul „exterminare”. Voiam doar să exprim dezacordul meu faţă de încurajarea cu atâta ardoare a greşelilor genetice din specia noastră. *Laudă* Răul, *încurajează* Beteşugurile, *ridică în slăvi*

Imperfecţiunea. Vei obţine *mai mult* Rău, *mai multe* Beteşuguri, *mai multă* Imperfecţiune. Cam atâta am vrut să spun.

— Hm...

— Bineînţeles că cea mai bună soluţie ar fi să-i omoram pe toţi şi gata, n-am mai avea probleme.

— Nu! O spui înadins ca să mă superi!

— Ar putea folosi măcar ca îngrăşământ.

— *Termină*!

— Ţi se pare că nu-i practică perspectiva de a-i răsfăţa în „varianta îngrăşământ”?

— Ţi-am mai spus să termini!

— *Hm*. Fiinţa Omenească... singura specie în viaţă care se ataşează, în mod morbid, de propriile-i greşeli genetice... Ce măreţ, ce superb viitor ne mai aşteaptă!

— Eşti dezgustător.

— Te confunzi cu interpreţii acestei capodopere a cinematografiei moderne.

Pe micul ecran era în curs de desfăşurare, de data aceasta în grup, un nou episod, rocambolesc, de amor fizic. Privirea Claudiei zăbovi preţ de câteva clipe asupra lui.

— Ce scârboşenie, spuse ea.

— Nu mai găseşti că sunt scu-u-u-u-u-u-mpi, ai? Mda, este un semn de îmbunătăţire. Nutresc speranţa că nu te voi găsi într-o bună zi în pat cu cine ştie ce absurdă monstruozitate.

— Ai prefera, cumva, să mă culc cu vreun vlăjgan din ăia normali? îl întrebă Claudia cu mânie.

— Acum cine are chef de ceartă? Oricum, nu cred că-i vreun pericol, apropo de ce ai zis mai înainte. În general, vlăjganii normali au cu totul alte gusturi, tu nu i-ai putea interesa. Poate că vreun tânăr handicapat, mai puţin viguros ce-i drept...

— Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată atât de *acru*! Sper să fie numai din cauza faptului că-ţi lipsesc filmele tale... „sănătoase” şi nu o schimbare permanentă!

Apoi, Claudia ridică din sprâncene şi holbă ochii.

— Aşteaptă o clipă, zise ea.

Se îndreptă spre videocasetofon, îl opri şi scoase caseta.

— Ce faci? întrebă Guido.

— Aşteaptă o clipă şi o să vezi.

Ieşi din cameră şi reveni după câteva clipe. Introduse o altă casetă.

Pe micul ecran apărură imaginile unuia dintre filmele preferate ale lui Guido.

Oricât lăsase Claudia să se vadă că n-o interesa hobby-ul soţului ei - şi că-i mai producea şi scârbă pe deasupra - unele preferinţe tot i le ştia.

— *Hm-m*, mormăi Guido.

Era clasicul porno *2069 ODISEEA ÎN SPERMĂ*, un film vechi, cu efecte speciale cam rudimentare, care mai trezea, totuşi, interes. Se proiecta scena în care Hal - calculatorul ce conduce nava spaţială - înnebuneşte şi se hotărăşte să-şi schimbe sexul, luând înfăţişarea unei foarte frumoase nimfomane, îmbrăcate într-o salopetă argintie.

Reîntors în mediul său obişnuit, sistemul nervos al lui Guido îşi potoli neliniştile. Stomacul nu mai avea contracţiile dinainte, eliberând o scurtă serie de râgâieli.

Claudia se felicită de una singură pentru mica găselniţă. Se strădui să urmărească filmul, alături de soţul ei, până în momentul în care astronava ajunse pe orbita lui Jupiter şi în care Bullman (protagonistul), după ce zări marele monolit negru, trecu dincolo de Poarta Stelelor şi se trezi că zboară ca o săgeată prin Infinit, reprezentat de o colosală orgie la care participau toate Stelele cinematografiei porno.

În momentul în care se ajunse la *Detumefacţia Cosmică* şi Bullman se trezi că se află, fie şi temporar, singur în patul său din misterioasa cameră barocă, situată în centrul unui soare, Claudia i se adresă din nou soţului ei.

— Aşa că am hotărât să înfiinţăm un partid politic.

Guido râgâi pentru ultima oară.

— *Aşa că ce-e-e-e*! Despre ce vorbeşti? întrebă el calm, cu ochii ţintă pe micul ecran.

— Ţi-am spus mai înainte că voiam să înfiinţăm „Satul Brown”, explică răbdător femeia, dar că acum toţi handicapaţii au, deja, un cămin al lor din care n-ar fi drept să-i smulgi şi că, deci, acel proiect a fost, pentru moment, abandonat. În schimb, ne-am gândit să înfiinţăm un partid politic: P.H., adică Partidul Handicapaţilor. Este un drept sfânt, dreptul persoanelor afectate de probleme fizice de a fi, aşa cum se cuvine, reprezentate în Parlament. Aceasta pentru a-şi putea apăra interesele lor, ce nu pot fi apărate de sindicate!

Guido se întoarse, uimit, spre consoarta sa.

— Unde ai învăţat să vorbeşti aşa?

Claudia se îmbujoră.

— Urmez un curs rapid. Am aflat că pentru a face politică, trebuie să ştii să spui anumite fraze.

— Mă rog, mă rog, fă ce vrei. Însă dacă vei fi cumva aleasă, dă-ţi osteneala să se voteze o lege care să interzică filmele astea scârboase cu sub-oameni.

Claudia îşi drese glasul.

— *Hm*, ştii... eu nu prea mă pricep la politică. Ar trebui ca tu să-mi dai o mână de ajutor în ceea ce priveşte toate problemele legislative. Să înfiinţezi un partid nu-i tocmai simplu...

— Întocmai. Las-o baltă. N-am chef să mă bag în aşa ceva.

— Dar nu-nţelegi, Guido? Ar fi primul partid complet *cinstit*, iar candidaţii noştri ar fi, *cu toţii*, handicapaţi şi ar lupta *numai* pentru drepturile lor!

— Lasă-mă să mă uit la film.

— Guido, *avem* nişte răspunderi de la care *nu ne putem* sustrage. *Trebuie* să ne dai o mână de ajutor! *Te rog*...

2069 Odisea în Spermă se apropia de celebrul final în care Bullman, redevenit flăcăiandru, ba chiar puşti... super-puşti ce mai, de treisprezece ani, se pregătea s-o încalece şi apoi s-o fecundeze pe o rotofeie doamnă în albastru, ce o reprezenta, chipurile, pe *maica-noastră-Terra*. Era un final de-a dreptul emoţionant. Ar fi plâns inima, dacă nu-l gustai cum se cuvenea, în linişte şi concentrare.

Şi capul lui Guido se mişcă în ritualul semn de consimţire.

Aşa se puseră bazele Partidului Handicapaţilor.

Într-o lună de grea încercare, date fiind lipsa pijamalei şi a televizorului, Guido îşi aminti de cunoştinţe îndepărtate, de oameni politici, cam de pe vremea tatălui său.

Făcu rost de pile pentru soţia sa.

Angajă o echipă de avocaţi de elită şi de Procurori ai Republicii, o încredinţă acestora pe soţie şi putu, în sfârşit, să se întoarcă, în linişte, la cuibuşorul său de abonat TV.

Partidul Handicapaţilor, supranumit de mass-media „PH pozitiv” obţinu un succes răsunător. La următoarele alegeri, o bună parte din milioanele de telespectatori care urmăreau cu regularitate emisiunile de după-amiază, cele despre handicapaţi, şi care obişnuiau să participe, cu nemărginită emoţie, la spectacolele organizate din ce în ce mai des pe stadioane şi pe scenele teatrelor de către compania Claudiei Haselbeck şi de multe altele analoage, votară cu PH.

Peste puţin timp, o mulţime de deputaţi handicapaţi, aleşi în mod liber de poporul italian, luară loc pe băncile Parlamentului.

În emisiunile politice de la televiziune, aiurelile politicienilor handicapaţi nu erau mai incomprehensibile decât cele ale politicienilor sănătoşi, aşa că multă lume preferă să se identifice cu cele aparţinând primei categorii, care aveau faţă de celelalte darul de a fi, în mod riguros, sincere.

Poporul dovedi că prefera o demenţă curată unei inteligenţe escroace.

Luându-se după exemplul italian, toate ţările democrate din lume promovară o politică clară, cu un ridicat procent de handicapaţi. *Handicapatul e frumos*! - tunau şi fulgerau sloganurile preelectorale în timp ce televiziunea, sensibilă la preferinţele abonaţilor, se făcea, chipurile, portdrapelul unei noi filozofii, care avea să facă în aşa fel încât lumea să fie mai bună: Mintea slabă înseamnă *forţă*, deficienţa mintală înseamnă *curaj*, iar handicapul înseamnă *virtute*.

Tendinţa se consolidă o dată cu trecerea anilor.

Adolescentele americane, apoi cele din toată lumea, începură să se îndrăgostească numai de vedete având probleme fizice sau mintale; aşa se făcu că „star-sistem-ul” începu să scoată, ca din cutie, mari actori handicapaţi. Printre cele ce se cereau pentru a deveni celebru, frumuseţea era întotdeauna condiţia cea mai solicitată. Dacă însă nu-ţi lipsea un braţ, o ureche, un ochi, sau nu aveai cine ştie ce rotiţă scrântită prin creieraş, n-aveai nici un spor.

Se înregistrară cazuri de actori, politicieni şi prezentatori de programe TV, care, obsedaţi de ideea de a ajunge cât mai sus, îşi tăiară fie un membru, fie limba; se castrau sau îşi scoteau dinţii. Unii avură geniala intuiţie de a se lobotomiza şi avură şi succes. Alţii care le urmară exemplul nu avură aceleaşi succese. Izbucniră şi mari

scandaluri: un actor, care, prefăcându-se surdo-mut, reuşise să obţină un premiu Oscar se trădă în momentul primirii statuetei şi linşajului moral îi urmă unul material, care-l reduse la condiţii mai rele decât cele cu care-i fusese vreodată dat să se fălească.

Mai trecură nişte ani.

Moda handicap deveni o regulă de viaţă în orice pătură a populaţiei. Sfidând instinctele de conservare, isteria identificării şi emulaţiei împinse milioane de persoane obişnuite la actul de automutilare necesar pentru a fi în pas cu moda şi pentru a avea un rol în societate. Aşa cum un avânt cultural, în alte locuri şi în alte timpuri, le determinase pe fiinţele omeneşti să se castreze pentru a cânta mai bine, să se flageleze în semn de devotament faţă de Cristos, să-şi pocească faţa pentru a se făli cu o viaţă aventuroasă, să se martirizeze şi să se sacrifice pe altarele războaielor şi ale unor abstracte concepţii filozofice şi religioase; să lase femeile, în China, să-şi pocească picioarele în deşarta speranţă de a le opri creşterea; să-şi deformeze în chip monstruos, în unele triburi africane, buzele, urechile şi sânii în numele unui convenţional simţ estetic, tot aşa se asista la un carusel de gospodine care-şi tăiau un deget, de funcţionari comunali lobotomizaţi, de psihanalişti fără braţe, de negustori fără dinţi şi fără nas, de muncitori cu un picior de lemn, de avocaţi fără limbă sau având limba bifurcată în urma unei riscante operaţii chirurgicale. Nu erai un şic, dacă nu aveai un ochi de sticlă. Nu aveai acces în anumite cercuri, dacă nu puteai dovedi că ţi-ai scrântit mintea luând o doză zdravănă de LSD. O farmacie care lansă un produs ce determina crize de epilepsie făcu nişte afaceri nemaipomenite. Investi câştigurile în producerea unui medicament ce provoca paralizii spastice reversibile. În anunţurile matrimoniale se scotea în evidenţă, cu mândrie, faptul de a fi handicapat - o garanţie a virtuţii şi

a bunătăţii. Preşedintele Statelor Unite, care avea deja o mână lipsă, trebui să şi-o taie şi pe cealaltă pentru a putea fi reales. Exemplele bune veneau de sus şi toţi se luau după ele. Numai în China şi în lumea a treia oamenii rămaseră aşa cum erau. Acum nimeni nu mai avea cum să-i adopte pe vreunul dintre ei şi apoi ei erau prea ocupaţi cu supravieţuirea, pentru a se lăsa păcăliţi de asemenea mode. La urma urmelor, cineva, undeva, trebuia să producă ceva, pentru lumea plină de năpârstoci.

Guido Brown stătea pe bătrânul lui fotoliu şi se uita la unul din vechile sale filme porno. În ultimii ani, în contul lor din bancă intraseră sume frumuşele de bani. Acum îşi puteau permite multe. O casă mai mare, mai luxoasă; ba chiar şi a doua casă; şi a treia; şi a patra... Fotoliul însă rămăsese acelaşi dintotdeauna, televizorul nu fusese schimbat şi nici filmele. În toate producţiile porno moderne jucau handicapaţi şi Guido trebuia să se mulţumească cu colecţia sa aşa cum era. Reuşea s-o îmbogăţească doar la răstimpuri, atunci când căutând prin rafturile vreunui anticariat i se întâmpla să dea peste o „piesă” de epocă, cu actori normali.

Nici Guido nu se schimbase.

Morfologic vorbind, ceva-ceva se mai schimbase la el de-a lungul anilor, în favoarea unei mase corporale mai voluminoase şi mai bine distribuite. Nici din punct de vedere psihologic nu mai era cel de altădată; avea o stare de sictir şi o mizantropie în continuă creştere.

Oricum, Guido era încă *întreg*. Nu-şi tăiase nimic şi nici nu făcuse vreun tratament pentru a deveni deficient.

În schimb Claudia Haselbeck era *aproape* întreagă. Aflată pe culmea celebrităţii, pentru a se dovedi în concordanţă cu starea de lucruri, renunţă la degetul mic

de la mâna stângă. Nu-l căpătă înapoi nici atunci când notorietatea îi slăbise, treptat, dispărând în haosul milioanelor de persoane care, luându-şi fiecare câte ceva, deveneau egale între ele. Dar nu simţea lipsa degetului mic. După cum nu simţea nici lipsa fostelor ei ajutoare, care, în timpul acelei perioade de înflorire a handicapului, găsiseră căi lesnicioase de afirmare, în mod public, şi se aranjaseră fiecare pentru sine.

Guido-Hidrocefalul devenise inamovibila mascotă a unui spectacol de varietăţi de sâmbătă seara.

Rajineesh, surdomutul orb, îşi găsise un spaţiu la emisiunile de ştiri ale televiziunii. Stătea lângă crainic şi, când venea rândul evenimentelor tragice şi dureroase, o smucitură puternică a sforii legată de glezna lui îl anunţa să se pornească pe plâns şi pe suflat nasul.

Hans, neamţul fără membre dar cu ditamai burdihanul de băutor de bere, făcuse carieră ca sindicalist.

Ciriaco, mongoloidul, reuşise performanţa de a fi, pentru câtva timp, preşedintele Consiliului de administraţie.

Claudia nu simţea lipsa fostelor ei ajutoare.

Ştia că nu le mergea rău şi acest lucru îi era de ajuns.

Totuşi, deseori, Claudia era foarte deprimată.

Nu mai înregistra aceeaşi celebritate. Lumea era aşa cum era, nici mai bună nici mai rea ca înainte, şi ea ştia ce ar fi putut, sau ar fi trebuit, să întreprindă pentru a se face utilă. *Simţea* că trebuia să facă ceva, dar habar n-avea ce anume.

— Ce mai scârboşenie!

Aşa se anunţă Claudia, intrând în bârlogul lui Guido.

— Hâ-â-â-c! sughiţă fiinţa scufundată în fotoliu.

— Dragule, ar trebui să faci ceva. -Hâ-â-â-c!

— Trebuie să scoatem frigiderul şi am nevoie de ajutorul tău. Peste puţin timp, va sosi frigiderul cel nou.

Guido se întoarse spre consoarta lui.

— Nu ştiam că s-a stricat.

— La drept vorbind, nu s-a stricat. Mai funcţionează, dar prost. Tot trebuie să-l schimbăm.

Guido n-avea nici un chef să se ridice din fotoliu, darămite să mai care un frigider.

— Funcţionează prost dar funcţionează, nu? Atunci de ce să-l schimbăm?

— În starea în care se află, e mai mult o povară.

— Înţeleg, rânji el. E un frigider *handicapat*.

— Guido! Nu-ţi permit să glumeşti cu astfel de lucruri! Guido se încruntă.

— Să glumesc? făcu el pe miratul. Crezi că aş putea glumi pe seama unor astfel de lucruri?

— Nu, nu cred, spuse ea pe un ton acru. Sunt sigură.

— Această neaşteptată insensibilitate a ta mă consternează. Ce vină are bunul şi bătrânul nostru frigider că a fost lovit de aceste oribile defecte pentru care tu vrei să-l arunci? După *tot* ce a făcut *el* pentru noi!

— Termină!

— Vorbesc serios, urmă Guido străduindu-se să nu râdă. Dacă ai fi cu adevărat aşa cum spui că eşti, nu te-ai descotorosi de sărmanul nostru frigider tocmai acum, când el are atâta nevoie de noi! Nu este, oare, o fiinţă? N-are şi el suflet? Nu face pipi pe el? Dar cine suntem noi să ne arogăm dreptul de a-l discrimina pentru aceste defecte? Frigiderul nostru e mai handicapat decât prietenii tăi hidrocefali iar *tu* îl trimiţi, fără pic de milă, la nimicire sigură şi definitivă!

— Dacă ai fi ţinut atât de mult la frigider, te-ai fi ocupat mai mult de întreţinerea lui.

— Eu? Nu-mi pasă de el, aşa cum nu-mi pasă nici de toate pocitaniile alea şi nici de cei care crapă de foame! Tu faci pe filantroapa şi pe cea care repară tot ce-i stricat în lumea asta! În plus, îţi trădezi toate idealurile,

aruncându-l pe bunul şi bătrânul nostru frigider! Ce scenă delicioasă!

Pe micul ecran, filmul ajunsese la un moment de vârf.

— Guido! Cinismul tău creşte pe zi ce trece! Nu se mai poate vorbi cu tine!

Femeia ieşi din cameră, trântind uşa. Guido n-ar mai fi râs prosteşte, ca vreunul dintre idioţii atât de dragi soţiei lui, dacă ar fi ştiut ce i se mai pregătea.

— Ce mai scârboşenie!

De fapt, imaginea de pe micul ecran era departe de a fi una scârboasă deoarece, în ziua aceea, Guido se uita la un western, însă Claudia nu băgă de seamă când îi intră în bârlog. Timp de o săptămână, se ţinuse departe de soţul ei.

— Dragule, te anunţ că am înfiinţat asociaţia ATUH - Asociaţia pentru Tutela Uneltelor Handicapate.

O serie de convulsii puseră la grea încercare fotoliul lui Guido şi pe chipul bărbatului apăru o expresie de tulburare amestecată cu spaimă.

— Ai *înnebunit*!

— Mi-am recăpătat mintea, zâmbi ea senin. Am înţeles că, zilele trecute, tu ai avut dreptate. Să discriminezi aparatele electrocasnice din simplul motiv că nu sunt vii, ca noi, este o formă de rasism mârşav şi laş.

— Eşti nebună! Glumeam, şi doar ştii că glumesc mereu.

— Ştiu doar că, una peste alta, crezi în mod sigur în lucrurile pe care le spui în glumă, aşa că nu încerca să mă îmbrobodeşti.

— Ascultă, n-am chef să mai discut despre asemenea tâmpenii! Înfiinţează câte asociaţii vrei, dar lasă-mă în pace!

— Hm... Ne-am gândit că am avea nevoie de ajutor pentru a deschide un birou de presă eficient şi că tu...

— Nici pomeneală de aşa ceva!

— *Oh*, *Guido*, te rog...

Vă veţi imagina deja cum continuă povestea. Guido şi-a luat obişnuitul rămas-bun de la pijama şi de la televizor şi în decurs de câteva luni ATUH era cunoscută în întreaga Italie. La ea aderă un număr tot mai mare de persoane; în ţările civilizate, majoritatea indivizilor erau acum afectaţi de un handicap oarecare, iar inconştienta identificare şi simpatia instinctivă cu şi pentru un obiect care funcţiona prost făcea ca ATUH să fie imediat extrem de populară pretutindeni. Televiziunea, avidă de acest gen de noutăţi, dădu o dimensiune uriaşă fenomenului şi, după un an, o modă tulburătoare se răspândi în întreaga peninsulă italică, întinzându-se apoi imediat în Europa.

Prin case, ustensilele vechi şi obosite cunoscură o perioadă de glorie; oaspeţilor li se arătau, cu mândrie, maşini de spălat ce pufăiau stropind de jur împrejur cu apă murdară; aragaze ce te asfixiau cu gazul pe care-l pierdeau; aspiratoare de praf ce aruncau cât colo ceea ce ar fi trebuit să reţină. Muzica nu mai era frumoasă, dacă nu era acompaniată de foşnete, pârâituri şi felurite alte zgomote; televizoarele cele mai îndrăgite erau cele cu tub catodic uzat şi persoanele sensibile se emoţionau din cale-afară dacă, din când în când, micul ecran deja opac se lumina pe neaşteptate şi apoi se întuneca din nou. Când se făceau vizite pe la cunoscuţi, era de bonton să te înarmezi cu bandă adezivă şi piese de schimb de tot soiul, pentru a dovedi că te gândeai la sănătatea aparatelor lor electrocasnice handicapate.

Omenirea exageră, cum o făcuse de altfel în atâtea şi atâtea rânduri în decursul istoriei.

În anii ce urmară, într-un extaz de pervertit consumism, industriile produseră o gamă nemărginită de obiecte noi, însă deja cumplit de depăşite. În garajul unui ştab,

conducător de burg de handicapaţi, alături de Mercedesul nou-nouţ îşi dădea aere o rablă pe care proprietarul o săruta de noapte-bună; un automobil handicapat - nici prea-prea nici foarte-foarte - costa mai mult decât unul nou şi în bună stare de funcţionare, dar trebuia să fie, evident unul de marcă. Împingând o nouă generaţie de cărucioare pentru plimbare, gospodinele handicapate ale lumii civilizate handicapate cutreierau aleile parcurilor pentru a le da posibilitatea cuptoarelor cu microunde stricate să respire niţel aer proaspăt. Întâlnindu-se prin grădiniţe, două doamne handicapate îşi făceau reciproc complimente pentru mina excelentă pe care o avea un tel încâlcit şi aspectul numai un zâmbet al unui uscător de păr ofticos. Dispăru figura negustorului ambulant de haine vechi, înlocuită de Centrul de Adopţiune a Ustensilelor Afectate de Handicap. Industria susţinu şi alimentă cu toate forţele moda, întrucât vânzările creşteau în ritm vertiginos şi economia mondială intră într-o nouă epocă de prosperitate.

După zece ani, pentru a nu fi marginalizat din punct de vedere social, individul handicapat mediu dintr-o ţară industrializată handicapată trebuia să posede cel puţin o ustensilă handicapată pentru fiecare aparat „sănătos”, în stare de funcţionare.

Puţinii indivizi care nu se procopsiseră cu vreun beteşug la minte sau la trup şi care se fofilau de la posesia de ustensile stricate nu erau văzuţi cu ochi buni pentru evidenta lor îngâmfare de a dori să fie sănătoşi şi perfecţi.

Un crainic de la televiziune, deja preferatul populaţiei pentru că îi lipseau un braţ şi urechile, trezi o nemărginită simpatie şi emoţie în întreaga ţară atunci când plânse în direct pentru neaşteptata defectare a unei camere. La alegerile următoare, candidă şi fu ales senator.

Un politician de vază, care nu se mândrea decât cu un simplu ochi de cristal, se enervă în timpul unei emisiuni

Tribuna Politică pe un microfon ce nu funcţiona şi-l trânti de pământ cu furie. Pierdu consensul alegătorilor săi şi după aceea nu se mai auzi nimic despre el.

În multe şi multe rânduri, de când există omul pe lume, în cursul istoriei regulile vieţii comunitare s-au schimbat radical în direcţii pe care nimeni nu şi le-ar fi putut imagina anterior. Această ultimă transformare, la care Claudia Haselbeck contribuise în mod cu totul întâmplător în chip de catalizator, imprimă neamului omenesc un nou curs, cu siguranţă, la fel de efemer ca miile şi miile ce-l precedaseră, dar destinat să facă în aşa fel încât, în deceniile şi în generaţiile viitoare, descendenţii contemporanilor Claudiei şi ai lui Guido să privească spre trecut cu un ochi amuzat şi în acelaşi timp scandalizat, citind neîncrezători în cărţile de istorie ale ciudatelor epoci în care fiinţele omeneşti *nu* se mutilau, toate, în semn de umilinţă, *nu* urmau tratamente pentru a deveni deficienţi şi, deci, înţelepţi şi, în fine - oroare! oroare! -, se descotoroseau cu nepăsare de credincioşii lor servitori mecanici, trimiţându-i cu cinism la o distrugere sigură, la prima manifestare a unei hibe, ca şi cum acele dragi obiecte ar fi fost nici mai mult nici mai puţin decât nişte... sclavi.

Guido Brown era foarte bătrân. La fel de bătrân era şi fotoliul lui. Spre deosebire de Guido, Claudiei nu-i dădeau de furcă anii, ci soţul ei. Guido Brown era unul dintre tipii care pe măsură ce îmbătrânesc se îngraşă. Credincioasă legilor fizicii, grăsimea se depunea acolo unde fotoliul n-o împiedica s-o facă. Anii îndelungaţi de zăcut în fotoliu îl transformaseră pe Guido într-o copie a mobilierului său preferat.

Televizorul era nou. Cel vechi se stricase şi după ce se luase, chipurile, la harţă cu nevastă-sa, Guido îl aruncase pur şi simplu pe fereastră, în grădină, apoi trecuse peste

el cu tractorul. N-ar fi fost în stare să suporte să-l vadă pe credinciosul lui tovarăş compătimit şi răsfăţat de Claudia.

— Ce scârboşenie!

Claudia Haselbeck era neschimbată. Entropia nu se înverşunase împotriva ei, cu excepţia unui grad normal de degenerare a învelişului extern. Pe dinlăuntru, însă, persoana îi era aproape neschimbată.

— Ce scârboşenie, repetă ea.

— Am auzit, spuse Guido.

— De unde să ştiu eu că ai auzit, dacă niciodată nu dai vreun semn când te uiţi la porcăriile astea?

— Aşa, chiar, nişte porcării...

Era obişnuitul film cu pornohandicapaţi. Guido se resemnase de acum. Dacă ţinea să-şi îmbogăţească colecţia, nu putea spera să mai găsească filme cu actori nehandicapaţi; în Occident, aproape că nu mai existau actori şi nici alte persoane care să fi renunţat la cultivarea unui handicap personal.

— M-am săturat până peste cap de toate astea, se văicări el.

— Ar fi şi timpul, comentă Claudia.

Pe micul ecran, o domnişoară bătrână, de culoare, cu un singur braţ şi cu un vibrator, se tânguia că aparatul nu-i mai funcţiona.

— Mereu se întâmplă aşa! Mereu! se jelui Guido. Mereu se strică blestematul de vibrator, se uită el chiorâş la nevastă-sa. Ştiu deja ce se va întâmpla: vibratorul va începe să plângă şi femeia, pocăită şi emoţionată, îl va adopta ca fiu, aşezându-l într-un leagăn.

— Ce tâmpenii mai debitezi? Cum să plângă după un obiect?

— Aş vrea s-o ştiu şi eu! Filmele moderne îţi provoacă, pur şi simplu, scârbă! Mai întotdeauna, în ele apare câte un vibrator care se defectează şi filmul se transformă într-o jalnică teleştire! Fir-ar să fie de fetişism pentru aparate

electrocasnice stricate! *E o ruşine*! *Nu mai există pornografie*!

— Termină, nu mai spune lucruri fără noimă. Am descoperit ceva mult mai grav.

— L-au ales, cumva, pe Guido-Hidrocefalul preşedinte al republicii?

— Termină cu bancurile proaste! Guido este o fiinţă omenească la fel ca noi şi trebuie să-l respecţi ca atare.

— Nu el este ca noi, ci *noi* suntem ca *el*! Suntem, cu toţii, la cheremul lui!

— Potoleşte-te cu răutăţile tale. Ţi-am spus că am descoperit un lucru *grav*, *foarte* grav. Există un scriitor care spune nişte lucruri oribile despre handicapaţi!

— Şi ce-mi pasă mie? Ascultă, Claudia...

— Guido! Nu-i deloc de glumit pe seama acestor probleme! *Nimeni* n-ar trebui s-o facă! Trebuie să întreprinzi ceva pentru ca acel scriitor s-o lase baltă! E oribil, pur şi simplu *oribil* ceea ce face el!

— Bine, bine, ce-ţi spuneam eu? A pus vibratorul într-un leagăn...

— Guido, nu mai fă pe niznaiul. *Trebuie* să întreprinzi ceva ca să-l opreşti!

— Nici măcar nu mă gândesc. Ba chiar voi citi ceea ce a scris!

— Guido, Guido, *Guido*! Chiar nu ţi-e ruşine? Oh, Guido, *te rog*...

Cam ce credeţi că s-a întâmplat mai apoi?

Guido a fost nevoit să-şi ia rămas-bun, pentru câtva timp, de la pijamaua şi de la televizorul său.

Cu un gest foarte hotărât, a ieşit din coala de hârtie, în care se închisese şi s-a trezit faţă în faţă cu scriitorul acela şi cu lumea sa bolnavă.

I-a cerut, fără nici un fel de înconjur, să termine o dată cu povestea aia cu handicapaţii, pentru că, altminteri, nevastă-sa nu i-ar mai fi dat pace niciodată.

După oarece chibzuială, autorul se convinse de adevărul celor spuse de personajul său şi, oftând uşurat, scrise pe coala de hârtie, aşa pur şi simplu, cuvântul

SFÂRŞIT

În nefericitul caz în care citirea povestirii precedente v-a creat, *cumva*, *o stare de depresiune sufletească sau v-a făcut*, *cumva*, *să vă întristaţi*, *ei bine*, *atunci* Iubirea dintre Tom & Minnie *ar trebui să vă ridice moralul*.

Povestirea Iubirea dintre Tom & Minnie *a fost aşternută pe hârtie în anul 1984*; *am pornit de la titlu*, *fără să am măcar habar ce anume avea să se întâmple*. *A ieşit până la urmă ceva destul de caraghios*. *Stop*.

Iubirea dintre Tom & Minnie *numără 3 363 de cuvinte şi toate - absolut toate - sunt lipsite de orice rost*.

IUBIREA DINTRE TOM & MINNIE

Tom şi Minnie se iubeau.

Acesta părea deja un lucru bine stabilit.

Bătrânul lor unchi Geoffrey obişnuise să le răspundă celor trei ziarişti care îl sâcâiau în fiecare zi cu aceeaşi întrebare:

— Bineînţeles că se iubeau! În numai şapte minute, îi mistuia tot atâta iubire pătimaşă cât îi trebuise lui Dumnezeu vreme de cincizeci şi patru de ani. Da, să trăiţi!

Aceasta era formula bătrânului unchi Geoffrey.

Ea îi liniştea pe cei trei ziarişti, care, când plecau de acolo, erau întotdeauna foarte mulţumiţi şi-şi spuneau bancuri macabre între două spălaturi pe cap.

După câte se părea, Tom şi Minnie afirmaseră ei înşişi că se iubeau întrucâtva.

În realitate, vecinii erau gata să jure că se iubeau *mult* mai mult. Cel puţin aşa declarase Televiziunii un vecin:

— Mă numesc Rudolfstein Chiassoso[1]. Ştiu că-i un nume caraghios, dar tata şi mama s-au cunoscut într-un balamuc. Amândoi avuseseră probleme serioase în copilărie, din cauza părinţilor care la drept vorbind sunt bunicii mei, ce proveneau dintr-o societate care n-ar fi putut produce altceva decât...

— Vă rog să mă scuzaţi, îl întrerupsese reporterul, n-aţi putea reveni la subiect?

— Bine, bine, revin la *subiect*. Deci, mă numesc Rudolfstein Chiassoso, deşi vecinii mei ştiu despre mine că sunt un tip blând şi tăcut. Am cincizeci şi trei de ani, dar arăt ca unul de cincizeci şi doi. Fac nişte pulovere minunate din lână, pe care le vând, la preţuri absurde, prietenilor. Soţia mea e specialistă în hidraulică. La o adică, poate să lucreze şi la strung, ceea ce în familie

[1] Zgomotosul, gălăgiosul, în lb. italiană (n.trad.).

este, întotdeauna, un lucru util, atunci când nu-i indispensabil. Dar cine să ne ţină, mă rog, pe noi toţi optsprezece, da, *chiar* optsprezece, nu vă speriaţi, ne-am fi dorit doar patru copii, dar la momentul respectiv toate cele patru naşteri s-au soldat cu tot atâţia cvadrupli. Spuneam, deci, cine să ne ţină pe toţi optsprezece, şi fiică-mea, Gaspare, a treia din cea de a doua naştere, în vârstă de opt ani şi deja pricepută la câte ceva, catolică musulmană şi candidată la titlul de campion mondial de şah de când ultimii 59 798 de şahişti s-au sinucis din cauza cumplitului *Morb al Şahistului* care loveşte cu atât mai implacabil un jucător cu cât acesta este mai bun. Şahistul se consideră, pe neaşteptate, *piesă* pe tabla de şah, pe care în mod inconştient s-a aflat dintotdeauna, şi se sacrifică într-un extrem act de curaj nebunesc, de obicei în schimbul unui pion *trecut*... Dar să nu bat câmpii! Aşadar, fii-mea nu câştigă nimic cu şahul ei, aşa încât noi (nevastă-mea şi cu mine, uneori şi mătuşa mea) pentru a evita să se îmbolnăvească şi ea, i-am interzis categoric să primească bani în schimbul prestaţiilor şahiste. Ea ne întreţine, totuşi, jucând, şi câştigând, noaptea *taroc* cu tunisienii, împreună cu o ţigancă evreică, dar această activitate de altfel cu scop lucrativ este...

— Scuzaţi-mă, intervenise din nou reporterul. Aceste lucruri nu ne interesează câtuşi de puţin! Dumneavoastră vă aflaţi aici pentru a ne vorbi despre relaţia de iubire dintre Tom şi Minnie, în calitate de vecin al lor!

— Aşa?! exclamă Chiassoso, uimit. Eram convins că mă aflu aici pentru a vă da un pronostic pentru meciul de duminică, cel pe care-l susţine echipa naţională de fotbal-cu-nasturi. În treaba asta sunt foarte competent şi am confecţionat cu propria-mi mână un tricou roz destinat câinelui centrului înaintaş al naţionalei, pentru care, după părerea mea antrenorul...

— Ajunge cu trăncăneala! urlase reporterul. Dumneavoastră aţi nimerit la alt interviu! Dispăreţi. Plecaţi de aici! *Uşi*! *Uşi*!

Fuseseră necesare câteva clipe bune de ciorovăială până reuşiseră să scape de Rudolfstein Chiassoso, dar până la urmă izbutiseră să-l dea afară, legat cu unul din propriile-i tricouri.

Apoi găsiseră un vecin autentic al lui Tom şi Minnie.

— Mă numesc Gaspare Gutenwitzt şi nu sunt, desigur, fiica lui Rudolfstein Chiassoso! începuse să vorbească noul pretendent vecin. Sunt de profesie heruvim, sunt un *adevărat vecin* al lui Tom şi Minnie şi am venit aici ca să vă spun cât de mult s-au iubit cei doi, *de-adevăratelea*!

Cei prezenţi scoseseră, cu toţii, un oftat de uşurare şi se auziseră şi nişte aplauze de încurajare.

— Fiind vecinul lor, bineînţeles că locuiesc *aproape* de casa lor. În virtutea acestui fapt, mă consider expert în problema celor mai secrete treburi ale lor, ale obiceiurilor lor cele mai intime. Pot de pildă să vă asigur că, de douăzeci de ani de când locuiesc în casa mea, nu i-am auzit niciodată certându-se, nici măcar *o singură dată*, ceva, aşa, care să fi fost o...

— Oh-h-h! murmuraseră, cu emoţie, cei prezenţi.

— Scuzaţi-mă, intervenise un tip cu privirea unuia care ştie multe. Tom şi Minnie sunt căsătoriţi de numai cincisprezece ani...

— Şi ce-i cu asta? replicase Gutenwitzt înroşindu-se la faţă. La drept vorbind, eu nu i-am auzit niciodată certându-se nici în primii cinci ani...

— Dar dumneavoastră, croncănise bătrânica băloasă de la demisol, *cât de vecin* eraţi cu Tom şi Minnie?

— Locuiam în blocul de vizavi, dar aş vrea să fac precizarea că...

— Iată de ce nu auzeaţi nimic! îl luase la rost cineva.

— Impostorule! urlase reporterul.

— Mitomanule! îl apostrofase un copil.

— Domnilor! îi implorase Gutenwitzt strâns cu uşa. Ce vrea să însemne asta? *Iubirea nu cunoaşte distanţe*!

— Ăsta confundă *Iubirea* cu *Rumoarea*! mormăise părosul iubit al reporterului.

— Daţi-mi voie, daţi-mi voie!

Un bărbat foarte gras încercase să-şi *facă drum larg* prin mulţime.

— Dar *gras* şi *larg* nu înseamnă acelaşi lucru? întrebase cineva.

— Un bărbat atât de *gras* n-ar trebui să încerce să-şi mai croiască şi drum *larg*! se văicărise o femeie între două vârste.

Între timp, Bărbatul-foarte-gras călcase în picioare câini şi copii încercând, cu orice preţ, să ajungă la microfon.

— Nu împingeţi! le spusese el tuturor celor pe care-i împingea pentru a le încurca ideile.

Ajunsese, în sfârşit, în faţa camerelor, urcându-se pe ceea ce mai rămăsese dintr-o biată bătrânică, pentru a fi luat mai bine în cadru.

— Îmi daţi voie? Mă numesc Telefon Sonat, adică ţăcănit, ce mai, şi locuiesc *mai aproape* de Gaspare Gutenwitzt. Să nu vă miraţi prea tare de numele meu, pentru că îşi are raţiunea lui. Tatăl meu era un sadic maniac telefonic şi mama mea o casnică masochistă maniacă telefonică. Numele de familie este tot din vina lui tata, care mai era şi un boxer sonat. Era atât de sonat, încât s-a lăsat convins de prieteni să-şi schimbe numele din „von Blumendope” în „Sonatul”, încredinţat fiind că ultimul nume i se potrivea de minune. Oricum, eu locuiesc la etajul de deasupra lui Tom şi Minnie, şi dormitorul meu se află chiar deasupra dormitorului lor. Am făcut o gaură în pardoseală lângă patul meu matrimonial, ca s-o văd când vreau pe Minnie care doarme *mereu în pielea goală*. În ultimii zece ani, nu mi-au scăpat nici o îmbrăţişare de a

lor şi nici o scenă de dragoste iar acum, când ei nu mai sunt, *nu numai* că nu mai fac amor cu nevastă-mea, lucru pe care, oricum, nu-l făceam de cel puţin nouă ani, dar nici măcar nu reuşesc să mă masturbez într-un mod care să mă satisfacă.

Tom şi Minnie *se iubeau*! O garantez. Se iubeau fără nici o umbră de îndoială. *Doamne* cum se mai iubeau! Am şi acum în faţa ochilor unduirea ritmică a trupeşei făpturi a lui Tom, care, părând a fi încarnarea unei statui greceşti, se urca deasupra Minniei şi-i profana, cu sistematică virilitate, *crinul* parfumat. Iar eu mă desfătam din cale-afară la auzul chiţăiturilor ei, care mă făceau să visez că *eu* mă aflam în acel pat, nu Tom, şi eu îmi *introduceam*...

— Bine, ajunge, ajunge, să nu dezvăluim *prea multe* lucruri dragilor noştri telespectatori, îl întrerupsese reporterul ştergându-şi sudoarea. Urmarea acestei captivante povestiri va fi transmisă mâine, la aceeaşi oră... în mod paradoxal pe Canalul 5!

Tom şi Minnie se iubeau.

În legătură cu asta nimeni nu avea nici cea mai mică îndoială.

Măcelarul, furnizorul lor, mărturisise:

— Întotdeauna, voiau carne proaspătă pentru tocană!

Iar brutarul observase:

— ... îşi dădeau seama, imediat, dacă le dădeam pâine rece, din ajun!

Tom şi Minnie se iubeau!

Poate, că ar trebui să precizăm că mai făceau şi altceva. Dacă nu altceva, putem spune măcar ce au făcut ei în fatidica dimineaţă de 32 decembrie, zi mai mult unică decât rară din viaţa lui Tom şi Minnie, ultima din existenţa lor.

În ziua aceea, ca de altfel de câţiva ani buni în acea perioadă, vremea era caldă, umedă şi zăpuşitoare şi totuşi, în mod intrinsec, rece şi uscată.

Instalaţia de încălzire din casa lor fusese serios pusă la treabă de grămezile de alimente congelate şi răscongelate cu care Tom obişnuia să-şi pavoazeze pereţii şi să-şi căptuşească patul, pentru a nu-i fi prea cald. Problema descompunerii podoabelor acestea nici măcar nu se punea, deoarece toate mirosurile şi gazele produse acolo erau absorbite de gaura făcută de domnul Telefon Sonat în dormitorul său.

În dimineaţa aceea, Minnie se afla singură în casă, ocupată ca de obicei cu treburile zilnice: să facă mâncare, să se caţere pe pereţi şi altele şi altele, în timp ce Tom hoinărea prin oraş.

Ca din întâmplare, Minnie se trezi cu mâinile în aluat şi se apucă să-l frământe. După puţin timp, îşi dădu seama că pregătea ceva dulce.

În schimb, Tom era hăt-departe de ideea de a pregăti ceva dulce. În acel timp, hoinărea pe bulevardul Isaac Sheckley, pe partea stângă, nu pe dreapta, într-un ritm ce ar fi putut fi catalogat cam de categoria a treia. Pe stradă trecea un cortegiu.

Era o zi cu smog, cu oxid de carbon, cu vapori de amoniac şi multă electricitate în atmosferă. În mod inevitabil, lucrurile urmau să se precipite, mai devreme sau mai târziu.

La ora H, Tom făcea al nouă mii trei sute douăzeci şi nouălea pas din acea zi, corespunzător celor două milioane patru sute de mii nouă sute patruzeci şi patru dintr-un an; făcea, deci, acei paşi pe bulevardul Isaac Sheckley. Practic vorbind, abia dăduse colţul.

La ora H, Minnie, în schimb, depăşise limita kilometrului pe care-l străbătuse telul ei pe pereţii castronului plin cu unt. Practic, untul devenise propria lui caricatură.

El nu mai apucă să facă ultimul pas.

Ea nu mai apucă să continue învârtiturile.

Se auzi o bubuitură cumplită şi cartierul fu distrus; fu distrus şi telul.

Atentatul viza cortegiul cu care Tom se întâlnise din întâmplare. Membrii alaiului erau îmbrăcaţi în albastru şi manifestau împotriva jandarmizării maselor. Ulterior, nimeni n-a înţeles cine erau şi cine ce avusese cu ei.

Acum, resturile trupurilor lor îmbrăcate în albastru, mânjite de sânge de îngheţată (pe strada aceea se aflau şi două chioşcuri cu îngheţată) şi de piureu de caise, formau amuzante configuraţii şi mozaicuri de culoare violetă. Un vânzător de porumb fiert se trezise cu prăvălia inundată de floricele.

În schimb, scula Minniei se sfărâmase, deoarece, fiind din material plastic fragil, nu rezistase la gestul de mânie pe care posesoarea ei îl făcuse atunci când îşi dăduse seama că nu mai avea zahăr pentru prăjitură.

Cei care veniră în ajutor şi care se temeau de ceva mai rău îşi dădură seama că mai existau ceva speranţe.

Era o învălmăşeală de trupuri sfârtecate, cu maţele ieşite afară, şi de măruntaie făcute bucăţi. Toţi câinii şi toate pisicile din împrejurimi se repeziseră, mânaţi de foame, să hăpăiască rămăşiţele acelea, foarte gustoase pentru ei.

Pereţii bej ai caselor fuseseră pictaţi uniform, cu globule roşii împroşcate în toate direcţiile. De pe persiane şi de pe frânghiile pentru rufe atârnau coloane vertebrale. Doamna Mara Rossi, de la etajul patru, descoperi un ochi care o privea dinăuntrul unei oale cu ciorbă. Îl dădu soţului să-l mănânce şi din ziua aceea el n-o mai privi cu ochi buni; dar asta-i altă poveste.

În ciuda aparenţelor caraghioase, situaţia se dovedea tragică. Era o zi de miercuri, magazinele se închiseseră deja şi nu mai exista nici o posibilitate de a găsi zahăr

până a doua zi. Nu mai exista nici posibilitatea de a împrumuta de la vecin, pentru că vecinul murise cu o zi înainte, de dizenterie. Avea să se aleagă praful de prăjitura ei.

Minnie se puse pe plâns. Nu avea să-şi mai revină nicicând din acea dramă.

Să trecem acum la momentul emoţionant în care Minniei i s-a adus la cunoştinţă moartea lui Tom. Cu această treabă fusese însărcinat Filippo Ibrido, un individ diplomat şi delicat, specialist în probleme arzătoare sau crude, care era prezbit. Suntem în măsură să reproducem cu lux de amănunte convorbirea întrucât, întâmplător, un tehnician de al nostru aflat prin zonă pentru a imprima un disc s-a trezit ulterior cu înregistrarea convorbirii. Puteţi acum cu toţii să găsiţi această capodoperă dramatică în orice magazin cu discuri sau, dacă sunteţi norocoşi, în noul produs, variante-maxi, *BLEAH* - detergentul perspicace.

Când a deschis uşa şi a văzut în faţa ei chipul alb şi fleşcăit al lui Ibrido, Minnie a spus:

— Nu cumpăr nimic! şi i-a trântit uşa în nas.

Lui Filippo Ibrido i-au trebuit treizeci şi cinci de minute ca s-o convingă să redeschidă uşa; dar atunci când ea s-a hotărât, el n-a putut rezista tentaţiei de a-i oferi spre vânzare un set de perii.

A doua oară i-a trebuit mai mult timp - o oră şi trei sferturi - până s-o convingă să deschidă uşa, şi asta numai după ce răscumpărase propriile-i perii la preţ dublu. După ce au fost îndeplinite mai multe formalităţi, au trecut în salon, unde el n-a reuşit să evite să se îmbete cu Chianafernet. La un moment dat, rămasă în pană de subiecte de conversaţie, Minnie i-a pus tipica întrebare:

— Dar dumneavoastră de ce aţi venit aici?

Ibrido a încercat să schimbe vorba, începând să turuie despre legătura dintre el şi câinele lui sadomasochist; dar,

în cele din urmă, rămas şi el în pană de subiecte de discuţie, s-a văzut silit să răspundă:

— Mă aflu aici pentru soţul dumneavoastră, a spus pe un ton nepăsător.

— Tom? A făcut vreo trăsnaie? L-au prins, cumva, vânzând ouă de prepeliţă în chip de afrodisiace?

— Hm, da, mai mult sau mai puţin. Adică, de fapt, nu, nu chiar aşa...

— Oricum, sunt pe aproape, nu?

— Oh, da, desigur! Adică, hm, depinde... într-un anumit fel, i s-a întâmplat *ceva neplăcut*.

— Pun pariu că a găsit pe jos un portofel burduşit cu bani. Pe Tom îl terorizează, pur şi simplu, ideea asta. Spune că o să-şi schimbe toate deprinderile, ce mai, e terorizat de ideea asta.

— Hm, nu-i chiar aşa. Este vorba, cum să spun, mai curând de ceva neplăcut de tip... de tip *metafizic*.

— Să fi avut probleme cu guru al lui? Mereu îmi spune că într-o bună zi o să-l violenteze şi că...

— Nu... nu... N-a avut un rol atât de *dinamic* în această problemă...

— Sau să fi fost *el* violentat?! a întrebat Minnie, cu pupilele dilatate şi abia stăpânindu-şi un zâmbet pervers.

— Nu chiar! Adică, voiam să spun că e vorba şi de violenţă într-o anumită măsură, dar aşa într-un fel... cum să spun... nu-mi vine în minte cuvântul potrivit...

— Hotărâţi-vă o dată şi spuneţi-mi ce neplăcere a avut Tom!

— Hm, să vedeţi, a bâiguit Ibrido încercând să-şi alunge aburii Chianafernet-ului şi să-şi compună o înfăţişare cât mai diplomatică posibil, *în mod practic* el a încetat să mai existe... *pentru câtva timp cel puţin*!

— Pentru câtva timp? a repetat Minnie.

— Hm, s-ar putea să fie chiar şi pentru ceva *mai mult timp*...

— Bine, bine, pentru *cât timp* anume? Nu puteţi fi mai precis?

— Doamnă Minnie! a mormăit Ibrido pe un ton plângăreţ. Eu nu prea mă pricep la treburile astea... Cum să vă spun...

— Aşa cam pentru vreo zece minute?

— Apă, apă, a răspuns Ibrido oarecum stânjenit.

— Pentru vreo şase luni?

— Frig, frige...

Ibrido simţea cum îl strânge de gât cravata.

— Sau pentru mai mulţi ani?

— Vai, ce frige, a şoptit bărbatul.

— Adică nu pentru *totdeauna*! a mai încercat Minnie să ghicească.

— Aşa, chiar aşa, pentru *totdeauna*, nu-mi venea în minte cuvântul. Da, da, chiar aşa, pentru totdeauna! a exclamat Ibrido gâfâind, după care a izbucnit într-un râs imbecil.

Minnie a tăcut, muncită de gânduri. A privit în direcţia bucătăriei şi a murmurat:

— Nu-i chiar atât de grav că lipseşte zahărul...

A rămas câtva timp gânditoare, apoi a spus:

— Bineînţeles că untul se va râncezi...

A băut un păhăruţ de Chianafernet, după care a adăugat:

— Şi am rămas şi fără pâine!

— Cam asta-i totul.

— Cum totul? mă întrebă Hans, dovedindu-mi că nu dormise în timp ce-i povesteam.

— Totul! i-am repetat. Din acel moment, nu s-a mai ştiut nimic despre ei. Ca şi cum Minnie s-ar fi volatilizat, apoi Filippo Ibrido a dispărut şi el, deşi cineva a afirmat că a primit o ilustrată din partea lui, din *Inelul asteroizilor*. Din păcate, înregistrarea de pe disc se termină aici şi nu

mai avem nici o altă dovadă despre ceea ce i s-ar fi putut întâmpla Minniei.

— Ai fost la Poliţie?

— Nu-mi mai pomeni de ăştia. Au susţinut că i-au întrebat pe cei de la Starea Civilă şi li s-a răspuns că Minnie nici măcar n-a existat.

— Ce-e-e?

— Chiar aşa! Ştii ce mi-au mai spus? „N*u mai e Minnie*! *Cumpăraţi-vă un Topolino*.”[1]

— Dar e absurd!

— Da.. şi nu prea. Lăsând la o parte orice idee preconceptă, am încercat să-mi cumpăr, efectiv, un Topolino, numai că singurul model mini pe care l-am găsit era, aşa cum mă aşteptasem, logodnica lui Topolino.

— Este deja o legătură.

— Hm, da, dar trebuia să merg la toaletă şi neavând la mine nici un ziar pe care să-l citesc... Ştii, tradiţiile familiei...

— Înţeleg.

— Eşti un prieten adevărat.

— Acum ce ai de gând să faci?

— Hm, mă gândesc să mă topesc. E un bun sfârşit de poveste.

— Fără să fi rezolvat nimic?

— Spui că nu se simte bine?

— Ei, nu, nu prea.

— Mi-e frică de asta!

— Nu-i de ajuns.

— Nu?

— Nu. Fă un efort. Aminteşte-ţi ceva.

— De acord. În nişte *sertăraşe îndepărtate*, ariergardă să-i spunem, din mintea mea încolţea o idee nebunească.

— Nu se zice *ariergardă*!

[1] Joc de cuvinte între Minnie (mini) şi Topolino (şoricel, dar şi marcă de autommobile de mic litraj). (n.trad.)

— Uf! Să spunem atunci *„În straniile meandre ale gândirii mele*" - aşa-i mai bine? Atunci, acest gând încolţit în mintea-mi, acest germen... Ei, fir-ar să fie! Na, că nu mai e! M-ai făcut să-l uit!

— Acum nu da vina pe mine! Tu eşti protagonistul.

— De acord. Atunci, mă gândeam că e destul de îngrijorător faptul că Minnie a dispărut cu totul, definitiv, pe neaşteptate. Dispărută în sensul cel mai deplin al cuvântului, ca şi cum n-ar fi *existat niciodată*, ceea ce e mult mai cumplit. Acum câteva zile, m-am hazardat cu ipoteza că dispariţia ei, radicală, a fost, cumva, provocată de refuzul categoric de a accepta o situaţie care nu-i plăcea şi care-i provoca durere. Ea a reuşit să se autoexcludă din lumea *realităţii*, încetând pur şi simplu să mai existe, să mai fi existat vreodată. În ochii minţii noastre, ea ar apărea, aşadar, acum, ca un *individ ireal*, *un personaj - pur şi simplu - un produs al fanteziei cuiva*. *Ceea ce nu mă convinge*, *totuşi*, *e faptul că cu cât trece timpul*, *cu atât lumea îşi pierde familiaritatea cu conceptul de* „*Minnie*". *Ea ar trebui să aibă mereu un locşor*, *în toate minţile*, *aşa ca personaj iluzoriu*, dar, în realitatea faptelor acest lucru se întâmplă tot mai rar. Acum am mai rămas, practic, doar eu şi cu tine cei cred încă în existenţa Minniei.

— Cum? Care Minnie?

— *De acord*. Atunci, mai rămân doar eu *să cred în aşa ceva*. De fapt, bănuisem că ar fi în mod paradoxal mai probabil ca Minnie, în loc să se fi izolat într-o lume ireală, fantastică - să nu uităm faptul că *nimănui* nu-i place să fie considerat drept ceva care, de fapt, *nu* există -, ar fi preferat să ne trimită, *pe noi toţi*, într-o lume a *Non-Existenţei-Fantastice*. Ne-ar fi alungat, pur şi simplu, din Realitate. În virtutea cine ştie cărui proces ciudat, ne-ar fi transformat pe toţi într-un produs al fanteziei *ei*. Dar, *anterior* existam, *cu adevărat*, fir-ar să fie! Nu eram

personajele finale ale unei povestiri niţel neroade: *Iubirea dintre Tom* & *Minnie*. Noi doi, adică, de fapt, *numai eu* sunt ultimul care poate dovedi Realul prezent în ea şi ca atare condamnat să fie eliminat, peste puţin timp, în finalul povestirii. *Ne-a păcălit pe toţi*, înţelegi, Hans? *Hans*! *Mă urmăreşti*!

— Poate că ar fi mai bine să te topeşti, mă sfătui, în mod caritabil dispărând apoi.

— Aşa-i? am întrebat, după care, în silă, m-am topit.

SFÂRŞIT

Dat fiind că tot ne aflăm în temă, cea a istorioarelor care ar fi trebuit să fie hazlii, iată o „piesă" de satiră, cu siguranţă contemporană:

Povestirea Dacă heroina ar fi fost pastă de dinţi *a fost aşternută pe hârtie în zilele de 11 şi 12 noiembrie 1989 şi făcea parte dintr-o importantă serie de „piese" de satiră contemporană de care vă scutesc în această culegere*.

În ziua de 11 noiembrie, mă trezisem cam pe la amiază, într-o stare pentru care termenul de comă ar fi insignifiant; am renunţat, imediat, la orice ambiţie, pentru a nu irosi ziua, şi m-am proţăpit în fotoliu cu speranţa de a reuşi cel puţin să citesc vreo carte. Mi-a căzut în mână Telepatul, *de John Brunner. Încet-încet, în timp ce citeam, creierul meu a început să rumege, agale, oarece gânduri şi, contrar tuturor previziunilor mele, pe la ora 17.00 m-am aşezat la calculator ca să scriu povestirea* Dacă heroina ar fi fost pastă de dinţi.

Am terminat „piesa" în după-amiaza zilei următoare şi am fost destul de mulţumit de ea.

Habar n-aveam că, în acel scurt interval de timp, nişte persoane apropiate mie făcuseră o antipatică glumă la adresa mea, de pe urma căreia aveam să mă resimt abia după câtva timp.

Dar aceasta nu-i, nicidecum, literatură. Este, doar, una dintre acele mici, insignifiante căi de nesemnificativă realitate ale acestei cărţi - slabă punte de legătură între insulele de irealitate pe care le reprezintă povestirile, luate fiecare în parte.

Hm, hm, ar fi mai bine să vă apucaţi, imediat, de lectura povestirii care urmează; ăsta mai înainte de a fi convinşi pe deplin că o notabilă doză de prostie se strecurase în scoarţa mea cerebrală.

Dacă heroina ar fi fost pastă de dinţi *numără 1 942 de cuvinte*.

DACĂ HEROINA AR FI FOST PASTĂ DE DINŢI

Pe scena politică italiană se face tot mai simţită ciondăneala pe tema problemei vitale a detergenţilor bucali. Liderul socialist, Craxi, reînnoieşte teza necesităţii unei intervenţii represive împotriva dependenţilor-de-pastă-de-dinţi, dând exemplul lui Bush, care, aşa cum este îndeobşte cunoscut, şi-a scos toţi dinţii naturali, înlocuindu-i cu o foarte frumoasă placă. Pe poziţii antipunitive s-au situat, azi dimineaţă, câteva curente democrat-creştine, ca urmare a unei scrisori adresată democraţilor-creştini de către Goria, în care „cel mai iubit dintre trezorierii italieni" sublinia oportunitatea de a se acorda toată atenţia prevenirii folosirii pastei de dinţi - răspunzătoare de căderea danturii. După cum se ştie, căderea danturii este rezultatul dramatic al folosirii pastei de dinţi, „prelucrată" cu substanţe letale. Aşa susţine cel puţin, dintotdea-una, radicalul Pannella, care, într-o enciclică din această dimineaţă, a subliniat, pentru a nu mai se ştie a câta oară, importantul rol jucat în această interminabilă dramă socială de către pastele de dinţi multinaţionale. Se pare că cei care dirijează bursa neagră sunt adevăraţii vinovaţi pentru o situaţie ce scapă de mult de sub controlul autorităţilor. Potrivit părerii lui Pannella, dacă ar exista o bază legală pentru folosirea pastei de dinţi, toţi traficanţii ar fi îngenunchiaţi şi s-ar reduce, astfel, cazurile de cădere a danturii.

Dinţii cad, a reamintit Pannella, pentru că pasta de dinţi este „prelucrată" cu *fluor* de către vânzătorii fără scrupule, ce vor să-şi mărească profiturile. Acoperind protestele celorlalţi deputaţi, Pannella a răcnit că fiecare cetăţean are dreptul să-şi trateze dinţii aşa cum i se pare lui că-i mai bine.

Într-o rubrică a ziarului *Avanti* - semnată de Ghino di Tacco -, Craxi a replicat că în toată ţara exasperarea cetăţenilor faţă de bandele de tineri cărora le fusese permis accesul la tubul pastei de dinţi ajunsese la punctul culminant.

„Unii tineri”, scria Ghino di Tacco, „îşi spală dinţii în plină stradă, în faţa copiilor, infestând astfel fără pic de pudoare şi fără teama persecuţiilor toate parcurile şi grădinile metropolelor mari şi mijlocii aruncând prin iarbă periuţe; riscul şi-l poate imagina oricine! Pentru *prieteni*, *pentru cei ce simpatizează cu cantitatea modică*, ei bine, această stare de lucruri este, în mod evident, încă tolerabilă.”

Craxi şi-a dezlănţuit ofensiva mai degrabă împotriva legii în vigoare, cea a cantităţii modice, potrivit căreia nu este urmărit cel asupra căruia se găseşte fie şi numai un singur tub de pastă de dinţi.

În şemineul polemicii se reaprind cărbunii „cazului Martelli”. Zilele trecute, cotidianul *Republica* a publicat un supliment-omagiu, constituit dintr-un nou şi voluminos dosar care cuprinde în paginile sale mărturii despre numărul doi al socialiştilor, mărturii care să-l ţintuiască la zidul propriilor sale răspunderi.

Suplimentul, cuprinzând 42 de volume, a cinci sute de pagini fiecare, legate în imitaţie de piele ce înfăţişau imaginile unor garoafe veştejite, n-a trecut prin ciurul şi dârmonul celor 250 de critici literari socialişti, care s-au angajat, totuşi, să contribuie la redactarea unei exhaustive recenzii - în 72 de volume - ce va fi cât mai curând cu putinţă, comandată, ca omagiu adus organului oficial al Partidului Socialist Italian.

Claudio Martelli, aşa cum până şi copiii o ştiu, a fost acuzat că ar fi folosit un lichid pentru clătit gura în timpul unei călătorii prin Kenya.

Dezmint categoric că aş fi folosit vreodată un lichid pentru clătit gura! a declarat sec, pentru a nu se ştie a câta oară, Martelli. „Cu toate că am sprijinit în trecut teza utilităţii liberalizării folosirii lichidului pentru clătit gura, recentele evoluţii sociale m-au convins de faptul că am greşit în această alegere. Eu, personal, nu mi-am clătit gura niciodată în viaţa mea şi nici nu m-am spălat pe dinţi, în nici un fel. Găsesc aşadar o tactică meschină, aceea de a-mi ataca persoana politică prin asemenea *calomnii.*"

Alt *pocăit* într-ale igienei bucale a fost Bobo Craxi, „fiul risipitor" al liderului socialist. Erau bine cunoscute declaraţiile sale prin care afirma cu dezinvoltură că-şi inundase, în nenumărate rânduri, propria-i cavitate bucală cu lichide de clătit gura, de orice tip.

„Voiam să-mi dau seama, personal, de efectele lichidelor de clătit dinţii asupra smalţului", a spus în chip de justificare Bobo, „numai că este o *mare* diferenţă între folosirea lichidelor pentru clătit gura şi pasta de dinţi! Cât despre pasta de dinţi, m-am ferit, dintotdeauna, să am de a face cu ea. Vorbind cu tatăl meu, m-am convins că, pentru a combate folosirea pastei de dinţi, este necesară şi o declaraţie publică referitoare la utilizarea lichidului pentru clătit."

Faptul că exista o mare deosebire între lichidul pentru clătit şi pasta de dinţi reprezenta unul dintre caii de bătaie ai radicalismului.

„Se susţine, în continuare, în mod cu totul impropriu, că de la clătirea gurii se trece, întotdeauna, la *periuţă*", a urlat Pannella, „dar acest lucru nu este câtuşi de puţin adevărat! Lichidele pentru clătit gura nu conduc la pasta de dinţi! Teza aşa-zisei *escaladări* este una dintre cele mai urâte mistificări ale grupărilor prohibiţioniste. Pasta de dinţi este o plagă socială şi împotriva ei se poate lupta,

sustrăgând, cu mijloace legale, monopolul asupra agenţilor multinaţionali ai crimei!”

Propunerea radicală a fost de a găsi în farmacii pastă de dinţi la preţuri accesibile şi fără reţetă. Orice bun cetăţean italian ce ţine seamă de sfaturile drogologului său îşi face zilnic injecţia cu heroină, după masă, înainte de culcare. Dacă propunerea radicală ar fi luată în considerare, atunci, după salutara înţepătură, dependenţii-de-pastă-de-dinţi ar putea, cu aceeaşi dezinvoltură, să-şi spele dinţii cu periuţa având pe ea pastă de dinţi de cea mai bună calitate, neconţinând periculosul adaos de fluor.

„*Este o idee nebunească şi iresponsabilă*!” au tunat şi fulgerat deputaţii democrat-creştini, făcând front comun împotriva propunerii radicale, dar dezbinaţi în faţa celei socialiste. „A asocia la *sănătosul* obicei al înţepăturii dinainte de culcare acest *cumplit* viciu al spălatului pe dinţi este o *crimă* împotriva bunului-simţ! Ţările care şi-au însuşit teza legalizării nu şi-au rezolvat deloc problema, *dimpotrivă*! Statul nu poate fi considerat complice la afirmarea definitivă a culturii pastei de dinţi!”

Curentul din sânul partidului democrat-creştin contestatar al proiectului socialist adăuga: „Totuşi nici represiunea nu este instrumentul corect. Cine îşi spală dinţii cu pastă este un om bolnav; nu un criminal care să trebuiască să fie băgat în puşcărie. Bătălia se poartă pe frontul prevenirii şi numai acolo poate fi ea câştigată. Recurgerea la periuţa de dinţi constituie ultima verigă dintr-un lanţ al unei proaste stări sociale răspândite printre tineri; faptul de a le da gratis pasta de dinţi sau de a le-o lua prin violenţă nu schimbă cu nimic situaţia.”

Problema detergenţilor bucali include, din păcate, şi plaga cariilor împotriva cărora nu există încă nici un leac.

„Răspândirea cariilor este o problemă la nivel mondial”, a declarat Pannella. „În societatea noastră, răul se

propagă mai ales pe calea periuţelor de dinţi infectate. Prin măsura de legalizare se pune, mai înainte de toate, o stavilă în calea răspândirii în interiorul categoriilor de risc.”

Problema periuţelor infectate a constituit obiectul unei lungi serii de interpelări în Parlament. Ministerul de Interne a fost incriminat pentru proliferarea răpirilor săvârşite de dependenţii-de-pastă-de-dinţi, care îşi ameninţau victimele cu periuţe îmbăloşate. S-a relatat cazul unei fete dintr-un cartier mărginaş al Romei, care, după ce a fost violată de o bandă de derbedei, a trebuit să fie supusă unei complicate operaţii de curăţire a dinţilor, infectaţi, se pare, de o periuţă contaminată. La Milano, în parcul Sempione, un băieţel de opt ani şi-a băgat în gură, fără să vrea, o periuţă aruncată pe jos. Într-o discotecă din hinterlandul milanez un adolescent a făcut pe el pentru că toaletele erau inaccesibile din cauza unui grup compact de flăcăiandri care stăteau la coadă, aşteptând să le vină rândul la spălatul pe dinţi.

Tot în problema cariilor a fost interpelat şi ministrul sănătăţii, De Lorenzo, responsabil cu asistenţa sanitară a suferinzilor de carii. În următorii ani, numărul celor afectaţi de carii în ultimul stadiu va creşte exponenţial, iar ministrul a declarat că a cerut alocarea unui respectabil număr de miliarde, pentru a le folosi cum va găsi el de cuviinţă. Între timp, din Statele Unite sosesc veşti proaste; Robert Gallo, savantul care a descoperit bacteria vinovată de producerea cariilor, şi-a exprimat într-un mod pesimist părerea în legătură cu posibilitatea de a se găsi, într-un timp scurt, un medicament în măsură să răpună în mod definitiv răul.

Din aulele Parlamentului şi până în redacţiile ziarelor, problema detergenţilor bucali este pe primul plan. Un cunoscut ziarist susţine că persoanele de vază ar trebui să fie cele care să dea exemplu şi citează exemplul negativ

oferit de Vasco Rossi, care nu ascunde ci, *dimpotrivă*, *face paradă* de faptul de a fi folosit dintotdeauna firul interdental. Care fir interdental este privit, ca o adevărată ameninţare la adresa sănătăţii societăţii italiene încă de prin anii '90. În Statele Unite, folosirea firului interdental s-a extins, în mod endemic, în rândul populaţiei tinere. Spre deosebire de pasta de dinţi, el nu produce carii, în schimb atacă mai rapid smalţul şi provoacă, în timp, căderea dinţilor. Mai mult decât firul interdental, ceea ce sfâşie America şi îngrijorează întreaga Europă este însă apariţia unui nou şi foarte puternic şi economic detergent bucal. Este un tip deosebit de gumă de mestecat, care nu se lipeşte de dinţi şi combate în mod activ formarea tartrului. Cartierele locuite de negri din metropolele Statelor Unite au fost, literalmente, invadate de aceste gume de mestecat, întrucât costul lor este derizoriu şi dezinfectează dinţii în mod extraordinar; după numai câteva mestecături, însă, iese la iveală, în tot dramatismul său, mârşăvia ascunsă în noul şi cumplitul detergent bucal: guma de mestecat nu se lipeşte de dinţi, ci *dinţii* se lipesc de ea! Există temeri cum că produsul îşi va face apariţia şi pe piaţa italiană.

Ziarele italiene au rezervat spaţii largi unui expert în problema detergenţilor bucali, Vincenzo Muccioli, bogatul stomatolog din San Patrignano. „Dependentul-de-pastă-de-dinţi este un sclav lipsit de voinţă”, spune Muccioli, „având o singură obsesie: să se spele pe dinţi. Numai un dentist este în măsură să înţeleagă pe deplin această problemă şi aşadar dentiştilor trebuie să ne adresăm, dacă vrem să recuperăm subiectul. Prevenirea rămâne, totuşi, strategia cea mai eficientă. De aceea le adresez tuturor tinerilor cu mâncărime la dinţi apelul: *Nu vă spălaţi niciodată pe dinţi*! Toţi spun că vor să şi-i spele măcar o dată, o singură dată, dar când se trezesc în mână cu periuţa cad în ispită şi nu se mai pot lipsi de pasta de

dinţi, afară numai dacă nu se transferă, cumva, la San Patrignano. Mergeţi, aşadar, băieţi, la discotecă, nu vă lăsaţi ademeniţi de cine ştie ce lichid de clătit gura, legaţi prietenii, dansaţi, faceţi-vă de lucru, uitaţi-vă la meciurile de fotbal, aveţi grijă de înfăţişarea voastră şi de sănătatea voastră, folosind cosmetica şi înţepându-vă înainte de culcare, dar feriţi-vă, *neapărat*, de detergenţii bucali!”

În această atmosferă de haos, Ugo Intini a ameninţat că dacă legea detergenţilor bucali propusă de socialişti nu va fi votată în Parlament, se va ajunge la o criză de guvern.

Ieri dimineaţă, o mulţime notabilă de simpatizanţi radicali au înscenat o manifestaţie la Roma, care a culminat cu o zgomotoasă curăţire în colectiv a cavităţii bucale. Demonstranţii s-au folosit de Fântâna Trevi pentru a dilua un foarte concentrat lichid de clătit şi a oferi apoi spectacolul unui cor de gâlgâituri şi gargariseli. „*Garantarea gargarei*!” au scandat îndelung, cu gura plină, radicalii. „Dacă legea va fi votată”, a declarat pe un ton ameninţător Pannella între două gâlgâituri, „voi veni la Montecitorio cu periuţa şi pasta *şi-mi voi spăla dinţii* în faţa tuturor!” Într-un interviu acordat ulterior, el a mai declarat că este gata să-şi spele dinţii şi la televiziune, în direct, cu ocazia proximului festival de la San Remo. Trebuie să dai dovadă de multă înţelegere pentru viaţa parlamentară de azi.

SFÂRŞIT

Povestirea Inflaţie nedeterministă sau „cum am mântuit lumea” *a fost aşternută pe hârtie în perioada 20-27 martie 1990. Fiind cea mai nouă dintre povestirile cuprinse în această antologie, este - în mod evident - cea de care îmi amintesc cel mai puţin. Pe celelalte, din vreun motiv sau altul, le-am citit de câteva ori în decursul anilor şi mi s-au imprimat în memorie. Dar* Inflaţia nedeterministă *etc. etc. am recitit-o o singură dată, imediat după ce am scris-o şi apoi nici că mi-a mai păsat de ea. Aşa încât, acum, nici nu-mi mai amintesc bine dacă-mi plăcea sau nu şi, mă veţi crede ori ba, nici măcar nu ştiu cum se sfârşeşte.*

Aş putea, foarte bine, s-o recitesc veţi spune şi să nu mai fac pe niznaiul. Veţi fi având, poate, dreptate; dar treaba e că în clipa asta n-am, pur şi simplu, nici un *chef să recitesc povestirea. O voi citi, fără doar şi poate, atunci când va fi tipărită. Însă în nici un caz azi. Numitorul comun al tuturor acestor introduceri ale mele este că, fiecare în felul ei, sunt destul de puţin semnificative* (*cum ar putea fi, de altfel,* realmente, *semnificativă o introducere*?).

Bine, bine! *Îmi dau seama, cu o anumită plăcere, de faptul că am ajuns, fără să vreau, la introducerea unei povestiri despre care nici măcar nu-mi amintesc, la chintesenţa* lipsei de semnificaţie.

Iată acum încă un obscur aforism de-al lui Gigi Picetti: Cele mai uşoare modalităţi de încălcare a normelor sunt cele de a nu le băga în seamă.

Fraza aceasta conţine ceva cu înţeles profund; sau poate că şi ceva în sensul contrar formulării ei.

De fapt, în ambele versiuni există ceva greşit.

Ei, ei, ei şi iar ei!

Ca să vorbim la modul concret, Inflaţie nedeterministă sau „cum am mântuit lumea” *numără 6 166 de cuvinte.*

Ştiu acest lucru chiar dacă n-am recitit-o. Mi-a spus-o calculatorul meu.

INFLAŢIE NEDETERMINISTĂ SAU „CUM AM MÂNTUIT LUMEA”

Să salvezi lumea de la pieire nu-i o treabă care să se întâmple chiar aşa, în fiece zi. Sau ceva care să se întâmple chiar aşa, la fiece oră. Sau, mă rog, nu i se întâmplă chiar aşa, oricui. Mie însă mi s-a întâmplat.

Dacă mi-ar fi fost dat să ştiu că într-o bună zi voi salva lumea, mi-aş fi luat, în mod sigur, măsuri de prevedere, încheind un contract cu *Ăi-mai-avuţi*, ca să mă simt şi eu bogat, condiţie de viaţă care, ce mai încoace şi-ncolo, prezintă o balanţă activă de avantaje faţă de neajunsurile ce continuă să sporească.

Nimeni, în afara celor ce posedă titlul formal de Mare Bogătaş, nu este obsedat de îndepărtata probabilitate că nebunească învolburare a forţelor ce agită Furnicarul mondial va târî neamul omenesc în holocaustul Pieirii Instantanee.

Perspectiva unei dispariţii banale a neamului omenesc nu-l întristează mai mult pe un *Mare Sărac*, pe care-l preocupă, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, nu prea indiferenta problemă de a nu crăpa, cumva, din alte motive mai delicate; dar un Mare Bogătaş, în ipoteticul caz al pieirii neamului omenesc, ar vedea cum se duc pe apa sâmbetei nu numai viaţa ci şi imperiul lui economic, edificat cu atâtea şi atâtea sacrificii (nu întotdeauna proprii, dar, oricum, sacrificii).

Cele mai sus spuse fac parte - precizez asta pentru cei ce n-au înţeles - din sus-amintitele, mereu mai mari, inconveniente ale condiţiei sociale a unui Mare Bogătaş. Dat fiind că prea nu-mi pasă de toate cele ce spun şi că, pe de altă parte, fiecare dintre voi este în măsură să emită conjecturi personale şi cât se poate de satisfăcătoare pe această temă, schimb subiectul discuţiei

şi revin la povestirea mea, care, la urma urmelor, este motivul principal ce a făcut aşa încât atenţia voastră să zăbovească niţel şi asupra acelui bâlciuleţ al elocvenţei mele.

Am rămas în punctul când v-am zis că am mântuit lumea.

„A mântui lumea" este singurul morfem care cuprinde şi noţiunea de „lume" în accepţia de Pământ, glob terestru. Cât despre rest, o ştiţi cu toţii, acea stupidă sferă sufocată de treizeci de miliarde de nătângi bipezi şi aroganţi, cunoscută mai curând cu numele de *Imunda*. Furnicarul Imund. Eu am salvat acest furnicar.

Nu voi intra în istorie din motive fundamentale: în primul rând, este improbabil că va exista vreo istorie; în al doilea rând, în medie o dată pe oră cineva salvează lumea şi frecvenţa salvărilor este în continuă creştere. Pentru noi, eroii, această inflaţie este garanţia unei uitări rapide. În al treilea rând: *nimeni* nu este mai renumit. Există *treizeci de miliarde* de cranii ce se bălăbănesc în Furnicar şi nimeni, de orice mijloace ar dispune, nu poate nădăjdui să pătrundă decât într-un foarte modest procentaj în ele. Dar acest lucru nu mă mâhneşte câtuşi de puţin. Cine a dorit vreodată să fie renumit?

În lumina unei viziuni mai generale a situaţiei terestre, a salva degeneratul neam (ne)omenesc (defunctul neam omenesc) este, poate, acţiunea cea mai demnă de dispreţ care se poate efectua; iar a fi pomenit de către urmaşi drept cel care a împiedicat oportuna pieire a neghiobiei de/ne/omeniri (defuncta omenire) este o soartă pe care, una peste alta, nu cred c-o merit.

Am salvat, ce-i drept, lumea; însă n-am făcut-o deliberat. *Ferit-a sfântul*! Mi-au spus-o după aceea. Sunt mulţumit că am fost deja dat uitării. Regret numai că n-am profitat - aşa cum aş fi putut s-o fac - de cele

şaptezeci şi şapte de minute de celebritate de care m-am bucurat. Dar s-o luăm în ordine.

Cum? De ce nu *sare nimeni în sus*! Doar am spus o *idioţenie* adineauri! Mi-am îngăduit o provocare, în speranţa de a zări o *scânteiere* de indignare în ochii celui ce s-a apucat să citească mărturia mea. Totuşi nimic! Erezia mea nici măcar n-a fost recunoscută. Ar fi mai bine să vă luminez minţile, pentru că văd că sunteţi mai naivi decât m-aş fi aşteptat.

Să lămurim imediat lucrurile: nu mai există *ordine*, dacă a existat, cumva, vreodată. Declaraţia mea, că o voi lua în ordine, nu era sinceră. Aş fi fost un imbecil, dacă aş fi vorbit serios. Pentru a evita nişte viitoare contestaţii, vă ofer, numaidecât, o informaţie suplimentară: sunt şi aşa un imbecil. Este important să cunoaşteţi această relevantă caracteristică a mea încă de la început, pentru ca nu cumva să vi se întâmple ulterior să cădeţi în neplăcuta greşeală de a ajunge la falsa concluzie - în cazul că vi se va întâmpla să-mi înţelegeţi şi să-mi apreciaţi toate argumentările - că nu sunteţi voi înşivă nişte imbecili. Nimeni, *vai de mine*, nu poate trece cu vederea anumite proprietăţi specifice inspirate de ADN-ul nostru comun.

Să introducem acum în expunerea noastră nişte (*false*!) date, ca să ne legănam mai bine în iluzia că avem idee despre ceea ce vorbim. Am afirmat că „ordinea” nu mai există. *Dar ce este* ordinea?

Să presupunem că ordinea ar fi un *sistem liniar*, supus unor legi bine precizate de tip cauză-efect. Într-un sistem liniar, putem face previziuni, pentru că în el *întregul* este suma părţilor sale componente şi nu există necunoscute care să ne dea bătaie de cap (licenţă poetică). Aproape toate *sistemele dinamice* sunt, însă, *neliniare*; adică *întregul* rezultă a fi - vai de mine! - mai mult decât suma părţilor sale. În concluzie, descompunând sistemul în

părţile ce-l alcătuiesc, nu mai înţelegem nimic. Nu întâmplător sistemele neliniare sunt numite *haotice*. Bine, bine, nu vă va face, cu siguranţă, plăcere, dar aproape tot ceea ce ne priveşte pe noi, fiinţele (ne)omeneşti (cât şi pe defunctele fiinţe omeneşti) este o parte din sistemele haotice. Viaţa *este* un sistem haotic (n-am inventat eu asta; scrie în cărţi, am verificat). Societatea omenească *este* un sistem haotic. Adică *a fost*.

În sistemele haotice, viitorul devine *rapid* imprevizibil. Pentru a da un exemplu, condiţiile atmosferice *sunt* un sistem haotic, într-adevăr, i-aţi auzit vreodată pe nişte meteorologi să nimerească previziunile pentru săptămâna următoare?

În puţinele cazuri când acest lucru se întâmplă, ei se lăudau atât încât să nu lase nici o îndoială în legătură cu faptul că au avut, pur şi simplu, noroc.

Şi societatea omenească a fost, dintotdeauna, un sistem haotic. Se puteau formula previziuni pentru viitorul apropiat; uneori, deci nu mereu, unii o mai şi nimereau. Dar nimeni nu a prevăzut, *niciodată*, ce avea să se întâmple în secolul următor. Atunci când fiinţele omeneşti erau încă puţine la număr, imposibilitatea de a se prevedea viitorul nu era deosebit de imanentă, însă în secolul XX, creşterea dinamică a sistemului „neamul omenesc”, asociată vertiginoasei măriri a numărului unităţilor componente (de la un miliard de indivizi, câţi erau la începutul secolului, la şase miliarde în anul 2000) au determinat creşterea violentă a „nonliniarităţii” sistemului făcând, în consecinţă, imposibilă prevederea viitorului pe intervale din ce în ce mai scurte (cel care, întâmplător, s-ar fi aflat în viaţă în anul 1989 reflecta asupra a ceea ce, în luna august a aceluiaşi an, s-ar fi putut prevedea pentru societatea omenească în următoarele patru luni).

Iar în secolul XXI... Cu puţine clipe înainte de a se îneca pentru că băuse în mod neîndemânatic un banal cocktail ucigaş, compus din apă şi aspirină efervescentă, un celebru savant a anunţat lumea că nu mai era suficient să se considere societatea ca un sistem haotic, deoarece orice previziune care ar fi îndrăznit să se aventureze mai departe de următoarele patru ore nu avea aproape nici o probabilitate de adeverire.

Degeneratul neam neomenesc devenise un sistem *superhaotic*.

Treizeci de miliarde de indivizi, transmitere instantanee a informaţiei şi cine ştie ce diabolic principiu al universului, şterseseră din memoria fiecăruia orice viitor mai îndepărtat de două sute patruzeci de minute.

Modelele, obiceiurile, opiniile se schimbau de mai multe ori pe zi. Ca într-un vis, regulile, supuse unei dinamice de neînfrânat, se transfigurau şi ele, punând la grea încercare capacitatea de adaptare a individului. Viaţa era o aventură cu tot mai multe capcane. La fiecare trezire, dimineaţa, te aflai într-o altă (imundă) lume, complet necunoscută. Indivizii cei mai dibaci călăreau, în echilibru foarte precar, pe creasta valului transformării, punând mâna, în numai câteva zile, pe colosale sume de bani şi pe putere, ca să piardă apoi totul, în câteva clipe, şi s-o ia de la început. Marile mase (ne)omeneşti erau în mod permanent biciuite de talazurile schimbărilor; indivizii care nu erau în stare să călărească pe creasta valurilor se strângeau în efemere curente comportamentale; opiniile aduceau cu nişte bulboane ce absorbeau milioane de creieri pentru ca apoi să se potolească şi să capete noi înfăţişări. Ici-colo marea (ne)omenească fierbea agitată de forţe obscure şi indivizi excepţionali catalizau furtuni stârnite pe neaşteptate, care bântuiau săptămâni de zile dar pe care, mai apoi, entropia le potolea.

Era o (imundă) lume magică. Ceea ce dimineaţa era *imposibil* nu mai era la fel după-amiaza. *Milioane* de religii se năşteau şi mureau între răsăritul şi apusul soarelui. Imundul Furnicar pulsa într-un ritm ce nu putea fi raportat la nici o logică previzibilă de cauză-efect.

Dezordinea era aproape cu neputinţă de controlat.

Totul s-ar fi isprăvit de mult, dacă cei care mai deţineau nişte *portofolii ale puterii*, adică Marii Bogătaşi - să ne înţelegem bine, cei ale căror acumulări de bani şi de putere erau atât de colosale şi atât de pline de inerţie încât să poată sfida furtunile nedeterminismului care a apucat în ghearele sale (ne)omenirea -, nu s-ar fi ridicat ca o ultimă stavilă în calea întronării harababurii totale.

Imundul Furnicar este o sferă pe care mişună zeci de miliarde de animăluţe (ne)omeneşti ce stabilesc între ele relaţii şi se rânduiesc în configuraţii caracterizate printr-o ostilitate reciprocă (la ce anume vă puteaţi aştepta de la o fiinţă (ne)omenească?). Aidoma unui fluid, *puterea se manifestă* prin bulboane, curente, valuri. Fiecare curent, fiecare vârtej reprezintă o *forţă* care se manifestă împotriva altor forţe până ce sfârşeşte prin a fi reabsorbită de magmă. Afară numai dacă vreo bulboană nu devine mai puternică, în aşa măsură încât să răscolească întregul sistem şi să nu mai poată fi ea însăşi reabsorbită. În termeni evoluţionişti, vorbind despre degeneratul neam (ne)omenesc, această împrejurare s-ar putea identifica cu sus menţionata Pieire Instantanee.

Să nu vă treacă, cumva, prin cap gândul că sunteţi proşti dacă nu pricepeţi o iotă din ceea ce vă spun. Vă asigur, la modul cel mai sincer, că *nici eu* n-am nici cea mai *vagă* idee despre tema pe care o tratez. Nici nu s-ar putea să fie altfel. Haosul care domneşte în (imunda) lume, în timpul în care eu exist este atât de complet, de absolut, încât gândirea raţională - a noastră, a tuturor - aproape că s-a predat, umilită de o Realitate aflată într-o

asemenea frenetică transformare încât zădărniceşte orice *certitudine mintală logică* privind mersul lucrurilor. *Certitudinile* de care are, totuşi, nevoie psihicul nostru pentru a nu se destrăma sunt de acum generate numai de subconştientul nostru. Ne dăm, în mod fideist, pe mâinile a ceea ce - ceas de ceas, zi de zi -instinctul ne sugerează că ar putea fi adevărat. Uite aşa se merge înainte, fără a se şti din ce suprem mister mai rezistă toată şandramaua societăţii (ne)omeneşti, cum de nu se prăbuşeşte sub loviturile nebuneştilor şi tot mai grăbitelor transformări.

Citesc o însemnare făcută de mine pe palma mea stângă: „*să povesteşti despre momentul în care ai salvat lumea*”. Hm, da, asta îmi fusese intenţia. Acum mai mult de o oră. Dar (imunda) lume(a) se schimbase cu desăvârşire între timp. În momentul de faţă, inflaţia nedeterministă a redus la şaizeci de minute limita maximă a previzibilităţii evenimentelor legate de (degeneratul) neamul (ne)omenesc. Aşadar, eu mă aflu acum *în afara timpului*. Pentru a reduce dimensiunea pagubelor, mă voi vedea silit ca noaptea următoare să dorm cu o oră mai puţin ca de obicei. De când scriu povestirea aceasta, am oprit calculatorul auricular care-mi sintetizează schimbările produse în societate, pe care nu-mi pot permite să le ignor. Şi nu-l voi mai porni decât atunci când voi termina naraţiunea. În noaptea aceasta, voi încerca să-mi ridic volumul pernei, sperând să reduc acea distanţă care se va fi format între mine şi semenii mei. Pentru ca să nu crăpăm, cumva, sub presiunea ştirilor, pernuţele din paturile noastre vorbesc toată noaptea, sugerându-ne în mod hipnopedic, transformările ce se ivesc rând pe rând în (imunda) lume, aşa încât atunci când ne trezim conştiinţele noastre să fie de fiece dată în măsură să asimileze sumedenia de ştiri fără a fi prea şocate.

Însemnarea făcută pe palma mea stângă mă chinuie. Intuiesc că nu voi înceta să scriu până ce relatarea despre

eroismul meu nu va fi aşternută negru pe alb. Totuşi dacă mai continui să tergiversez, mă voi scufunda atât de mult în trecut încât îmi voi pierde, poate, stabilitatea mintală necesară pentru a mă reîntoarce în pas cu vremea. Atunci voi fi *bătrân*. Nu mai este necesar, ştiţi, să decazi *fizic* pentru a intra în categoria *bătrânilor*. Devenim, instituţional vorbind, bătrâni atunci când diferenţa, neputinţa de a mai ţine „pasul cu timpul", depăşeşte o lună. Cel rămas în urmă cu pasul, cu vremea, mai mult de o lună şi ceva este considerat în mod irecuperabil bătrân. Ideile lui nu mai au nici o valoare, opiniile lui nu se mai regăsesc în realitatea faptelor. Existenţa lui devine inutilă. Nu-i nevoie de mult timp ca să pierzi o lume întreagă. Deja, douăzeci şi patru de ore întârziere pot fi un handicap greu de recuperat. *Cu cât* balanţa cu prezentul se apropie de roşu, cu atât greutatea propriei întârzieri te împinge să te afunzi în trecut. Pe vremurile când fiinţa omenească se mişca *imperceptibil* către viitor îţi trebuia o viaţă întreagă ca să îmbătrâneşti. Acum şi o lună poate fi de ajuns. Iar ca să recuperezi anul de întârziere înseamnă să ai mentalitatea din secolul precedent. Sau din mileniul precedent? Hm, nu cred că ar fi chiar atât de important să facem deosebiri.

Expunerea mea este o continuă digresiune. Nici să nu vă aşteptaţi la altceva din parte-mi. *Haosul* care domneşte în (imunda) lume este prezent şi în creierul meu. Gândurile nu sunt obişnuite să urmeze trasee dinainte stabilite; aşa cum nici conceptele nu sunt obişnuite să urmeze cursuri dinainte stabilite, în strânsă legătură logică. Conştiinţa mea este *când* un flux ce are ambiţia de a depăna o poveste, când o bulboană care mă soarbe şi mă face să reflectez asupra *haosului* şi a îmbătrânirii precoce. Au fost nişte vremuri când creierul omenesc era în stare de o prestaţie mai liniară. Acum nu mai este deloc aşa, deşi am auzit că unii nebuni au hotărât, de bună voie

şi nesiliţi de nimeni, să iasă în afara timpului, pentru a se gândi mereu la acelaşi lucru; ei susţin că au revenit la o gândire *liniară*. Mai multe nu ştiu să vă spun. Nimeni nu ştie altceva despre ei. Trebuie să te adresezi direct lor. Pe de altă parte, ei susţin că nebuni suntem noi şi aceasta, din nefericire, coincide cu nişte conjecturi foarte personale ale mele despre eficienţa mentală a (degeneratului) neam omenesc. Nu ştiu, efectiv, ce anume să vă spun. Poate că hotărârea de a aşterne pe hârtie o povestire este un semn prevestitor al hotărârii de a schimba starea de nebunie. *Aiurea*! Nu ascultaţi chiar tot ceea ce spun. Nici măcar eu n-o fac. Aş *înnebuni*, dacă aş face-o. Sau poate că nu? Vă rog să-mi iertaţi această a nu ştiu câta bulboană de introspecţie gratuită.

Să salvezi lumea; *am salvat lumea*; şi voi vreţi să auziţi povestirea aceea în care spun cum anume *am salvat lumea*! Trebuie să-mi impun o *mai multă liniaritate* în creier; să creez, cumva, ceva ca o pungă a minţii, imună la inflaţia nedeterministă, şi să urmăresc cu mai multă eficacitate scopul pe care mi l-am propus cu peste o oră în urmă. *O oră*! Un abis temporal, dacă ar fi să luăm în considerare uriaşele transformări pe care le-a suferit societatea în acest interval de timp. Trebuie să încerc să devin imun la această lege nemiloasă. Faptul de a ţine închis calculatorul meu auricular atâta vreme mă va constrânge la un efort de recuperare foarte obositor şi ar constitui pentru mine, cu siguranţă, o catastrofă atroce în eventualitatea că nu voi trage nici un folos concret din sacrificiul meu.

Trebuie totuşi să mă înţelegeţi şi pe mine. În afară de nebunii la care m-am referit adineauri, nimeni pe această (imundă) lume nu mai aşterne pe hârtie o povestire aşa cum se obişnuia pe timpuri. Ba chiar mai mult, în afara nebunilor, nimeni nu mai scrie o povestire. Şi, în mod firesc, exceptând alţi nebuni, nimeni nu mai citeşte, ca

odinioară, vreo povestire ca lumea. Singurele opere literare ce se scriu acum sunt redactate în timp real de calculatoare foarte puternice, care se adaptează, treptat, regulilor schimbătoare ale traiului nostru în comun şi sunt transmise, instantaneu, în cărţile electronice întru delectarea celor ce mai gustă încă plăcerea lecturii. Cărţile electronice sunt scrise în chiar clipa lecturii de către ciclopicele programe tubulare ale bateriei de calculatoare din Ministerul Literaturii şi transmise prin unde radio diverselor cărţi-terminale. Fiecare text persistă un anumit timp, fix, în carte, înainte de a dispărea; celui ce nu poate citi atât de repede, cartea are grijă să-i sugereze să abandoneze lumea scrisului şi să se consacre - cu totul şi cu totul - televiziunii, care e mai simplu de apreciat. Dar de ce vorbesc eu acum de treburile astea? Ah, da, voiam să vă ofer un argument care să justifice în ochii voştri eşuarea încercării mele de a vă depăna o povestire liniară.

Însă inflaţia nedeterministă *n-am inventat-o câtuşi de puţin eu*. Vă asigur că încerc *orice* sentiment în afară de bucuria de a mă trezi drept pradă acestui experiment literar personal. Poate că nu există cu adevărat cale de scăpare pentru mintea omenească, aşa cum a funcţionat ea până în secolul trecut; afară numai dacă nu se alege ereticul drum de a ieşi din timp şi a fi consideraţi nebuni. Dar *există*, oare, o sănătate mentală?

Vă chinui cu îndoielile mele, în loc să vă depăn o frumoasă poveste despre modul în care am mântuit lumea; ştiu, ştiu şi nu mă sustrag obligaţiilor contractului pe care un scriitor îl încheie, în mod ideal, cu cititorul, contract prin care acestuia din urmă i se garantează un sensibil, cuceritor şi coerent şir de informaţii legate în mod plauzibil într-o ţesătură liniară, univocă şi ordonată. Totuşi, răzvrătitele mele sentimente de vinovăţie, potolite de conştiinţa faptului că pentru a ajunge până în acest

punct al acestei naraţiuni-fără-de-minte, voi, cititorii mei (cu-totul-deosebiţi) nu trebuie să lăsaţi să vă scape nici o ocazie de a ieşi în afara timpului; altminteri m-aţi fi expediat deja în acel loc, abandonând - cu resentimente - aceste rânduri şi îngrijindu-vă să vă purificaţi tulburata limpezime mintală printr-o solemnă beţie de programe TV. Ei, fir-ar să fie! Mă tem că *am luat-o razna*. Socotesc că nu voi reuşi să fac abstracţie nici de această *orânduire superhaotică* pe care ne-o hărăzeşte tot mai mult inflaţia nedeterministă.

Dar *trebuie* să mai încerc. Să sperăm că vom avea noroc.

Spuneam, deci, că am mântuit lumea şi că nici măcar nu mi-am dat seama, pe moment, de acest lucru. Tocmai întreţineam un foarte normal raport sexual cu una dintre acele păpuşi ce ţi se oferă în pachetele cu detergenţi. *Nu*! O găsisem într-un ou de Paşti. Hm, nu-i chiar atât de important. *Ba nu* - blestemat Haos! Făcusem rost de ea de la Ministerul Britanic al Sexului şi mă costase cât ochii din cap. Era una dintre păpuşile care ajung la orgasm atunci când un mic microfon ascuns transmite unui cip intern anumite cuvinte-cheie, şoptite cu o anumită şi precisă tonalitate de gâfâială. *Hm-m-m*, descrierea e cam imprecisă... Vom *lămuri* numaidecât lucrurile: nu era vorba de una dintre acele toante păpuşi de concepţie depăşită care ajung la punctul culminant al excitaţiei atunci când se apasă, pur şi simplu, pe un buton ascuns în sfârcul sânului!

Mulţi vârstnici, timoraţi de noile concepţii legate de sexul artificial, nu *îndrăznesc* să-şi abandoneze vechile partenere; dar printre tineri aproape că nu mai există bărbaţi care să nu considere plictisitoare şi puţin stimulante vechile păpuşi cu orgasm facil. Sexul artificial modern este o adevărată *aventură*, ca şi cea a calculatoarelor. Păpuşa nu ţi se dăruieşte, dacă tu nu

ghiceşti modalitatea optimă de a o curta, modalitate dispusă de fiecare dată diferit de calculatorul intern în momentul în care se aprinde beculeţul din păpuşă. O încercare de apropiere stângace poate dezlănţui reacţia păpuşii şi clienţii riscă să fie insultaţi şi pălmuiţi. Modelele cele mai scumpe posedă opţiuni pentru itinerare logice mai complexe, extinse şi ramificate, iar operaţiunea curtării poate dura chiar zile întregi până ce păpuşa să se hotărască *a se dărui*. În cazul fiecărui exemplar modern, determinarea orgasmului unei păpuşi este o încântătoare sfidare a regulilor ce se reînnoiesc de fiecare dată. Şi când jocul devine, în mod inevitabil, plictisitor... *clic* ! Mecanismul în formă de femeie, o dată dezactivat se întoarce, cuminte, la locul lui, în cutiuţă. *Ah*, *conforturile vieţii moderne*! Nu încerc totuşi să vă vând o păpuşă; scopul meu, declarat, în ieşirea temporară din timp pe care am efectuat-o, este de a vă povesti cum am salvat lumea şi acest scop trebuie să-l urmăresc dacă *haosul* o permite. Poate că voi reuşi...

Dizertaţia mea pe tema sexului automat nu era un scop în sine. Faptul că referentul sexual sintetic cu care îmi făceam de lucru nu era o desuetă şi rudimentară păpuşă este pietricica de bază a mozaicului de împrejurări care m-au condus la condiţia de a salva lumea.

Şi printre modelele recente se află păpuşi şi păpuşi. Pe lista celor mai scăzute preţuri, *păpuşile* sunt anonime. Nu cumva să mă înţelegeţi greşit; toate au un pedigriu distins, cu nume în regulă, cu data naşterii, zodia şi data morţii (păpuşile sunt proiectate să dureze un timp dinainte stabilit, exact atât cât le e hărăzit, nimic mai mult, la fel ca toate produsele industriale), dar fiecare păpuşă are un chip nemaivăzut vreodată. Acest lucru este pe de o parte un motiv de laudă pentru casele producătoare şi pe de altă parte constituie un semn de marcă proastă. Pentru consumatorii mai pricopsiţi, piaţa

oferă ce-i drept cu totul altceva: păpuşi speciale, cu personalitate, produse în cantităţi limitate, ce reproduc trăsături caracteristice şi alte detalii ca voce, miros şi tipologia conversaţiilor purtate între persoane de vază ale societăţii omeneşti. Există, astfel, *cópii* foarte fidele ale unor mari artiste, ale unor cântăreţe celebre, ale unor ziariste invidiate. De asemenea *cópii* ale unor actori, sportivi, oameni politici şi ale altor persoane, deşi piaţa *păpuşilor* masculine este, în mod cert, mai modestă.

Adevărat, eu nu eram o persoană prea pricopsită, dar în plan sentimental nu mi-am făcut niciodată probleme cu cheltuielile. Dragostea este lucrul cel mai frumos care există pe (imunda) lume şi trebuie s-o poţi face cu cine pofteşti.

Aşa că, m-am împrumutat şi mi-am permis să-l aleg *pe prim-ministrul englez*, o doamnă fermecătoare ale cărei oraţii de la televiziune mă cuceriseră de multă vreme. N-a fost o hotărâre uşor de luat. Mă întrebasem mereu dacă nu cumva ar fi fost mai bine să-mi rezerv singura mea oportunitate de a obţine un împrumut de la o bancă pentru a cumpăra apartamentul în care locuiesc şi pentru care plătesc o chirie foarte mare. Mi-am spus apoi că o casă o ai pentru toată viaţa, în timp ce viitorul previzibil al omenirii nu depăşeşte intervalul de şaizeci de minute. Sunt un tip prea puţin superstiţios şi credinţa populară că omenirea va dăinui cel puţin atât cât viaţa naturală a generaţiei noastre nu m-a convins niciodată. Creşterea continuă a inflaţiei nedeterministe îmi inspira, dimpotrivă, conjecturi de tendinţe opuse. Aşa că, într-o bună zi, am înţeles că nu aveam să mă bucur *niciodată* din plin de o casă de care mă temusem că aveam să mă bucur vreodată pe deplin; ca atare, am optat pentru primul-ministru englez.

La fel cu prototipul în carne şi oase, păpuşa avea o largă gamă de virtuţi ce-mi inspiraseră alegerea. *Doamna*

din Bronz de plastic era aproape mai frumoasă decât copia sa în came şi oase şi nici mai puţin abilă în funcţiunile ce-i decretaseră notorietatea. *Premierul* englez era recunoscut, în unanimitate, ca un expert orator. În tinereţe, se remarcase ca dansatoare pe scenele londoneze. Apoi se apucase de prostituţie şi în cele din urmă i se încredinţaseră, prin voinţa populară, onorurile şi responsabilitatea conducerii politice a decăzutei sale naţiuni. Sarcină pe care o îndeplinise cu o demnă capacitate, dând dovadă de faptul că se descurca pe scena politică cu aceeaşi graţie şi lipsă de prejudecăţi ca în trecut.

M-am îndrăgostit, imediat, de păpuşa mea.

Bineînţeles, ea nici n-a vrut să audă să se culce cu mine şi poate că şi asta m-a făcut să mă îndrăgostesc. Legătura noastră era una foarte complicată. Unei femei adevărate nu i-aş fi îngăduit anumite purtări urâte faţă de mine, pe care ea se amuza să le aibă. Însă nu era *adevărată*, ci, într-un anumit sens, *mai mult* decât adevărată, pentru că ştiam că, în străfundurile inimii electronice, se ascundea codul configuraţiei stimulilor care, într-o bună zi, aveau s-o facă să devină, în mod sigur, *a mea* - în întregime *a mea*, în mod necondiţionat *a mea*. Nu mă refuza pentru că nu-i plăceam, ci pentru că nu eram în măsură să mă fac plăcut în mod suficient. Numai deplina cunoaştere a logicii ei artificiale, clonă fidelă a modelului original, i-ar fi deschis porţile sufletului liniar, dar, mai ales, i-ar fi depărtat picioarele mlădioase întru definitiva mea pătrundere şi explorare. *Era* promisă mie - mică insulă de incertitudine în oceanul nedeterminării ce constituia restul acelei (imunde) lumi -, dar eu trebuia s-o merit, dezlegând enigmele diabolicei programări.

Mi-au trebuit numai trei luni s-o conving să nu-mi mai spună „dumneavoastră” şi să nu mă mai ameninţe că mă trimite sclav în minele de bauxită din Brazilia. În ziua când

mi s-a adresat, în sfârşit, cu „tu” am destupat o sticlă cu vin. În realitate, mă tutuia pentru a-mi comunica o foarte apăsătoare şi ireproductibilă insultă; dar eu ştiam că mă aflam, deja, pe drumul cel bun.

Povestirea pe care voiam să v-o spun este despre modul în care mi s-a întâmplat să salvez lumea şi ar fi, deci, oportun să sar peste acele lungi episoade ale curtării, pentru a mă dedica descrierii celorlalte împrejurări care făcuseră din mine un... hm-m, mă rog, un erou.

Nu eram singurul bărbătuş pe (imunda) lume care să râvnească la graţioasa înfăţişare a prim-ministrului englez. În lumea largă, 9 999 de colegi ai mei (sau rivali?) îşi investiseră toată afectivitatea şi toţi banii în tot atâtea replici ale obiectului dorinţei mele. Ei bine, în mod cu totul contrar autenticei Doamne de Bronz, toate cele zece mii de păpuşi erau încă virgine. Toate cipurile - contoare de îmbrăţişări - se blocaseră la zero şi himenele din plastic dădeau la iveală un sânge contrafăcut. Nimeni nu reuşise să ajungă până la capătul aventurii şi să guste din plin farmecele diabolicei păpuşi. Nu voi mai pomeni de concursul cu premii organizat cu ocazia Primei Deflorări, deoarece nu are importanţă în contextul problemei salvării lumii de către mine. Totuşi mi se pare oportun să atrag din nou atenţia asupra naturii *superhaotice* a dinamicii mondiale.

În mod cu totul imprevizibil, dat fiind că pragul *nedeterminării totale* era fixat la limita a şaizeci de minute de la momentul prezent, noi forţe politice, economice şi militare erau gata-gata să se ivească din nimic şi să se unească în bulboane care erau absorbite *sau nu*, după puţin timp.

Potrivit legilor statisticii, la răstimpuri câte o bulboană creştea peste măsură, sfârşind prin a îngloba mereu mai multe energii şi forţe circumstanţe, până la limita dincolo

de care mediul nu mai era în stare să-l absoarbă pe cale naturală.

În acel moment interveneau Marii Bogătaşi (între noi fie zis, habar n-am cine sau ce sunt, la urma urmelor, aceştia; este vorba, probabil, de nişte grupări ascunse care vor fi acumulat în timp, o imensă putere, fruct al unei strategii liniare, grupări diferite, prin amplasament şi stabilitate, fii ai *haosului*, nu ai progresului).

Acţionând foarte rapid, la timp, intervenţia Marilor Bogătaşi a reuşit întotdeauna să zădărnicească orice nouă, răzvrătită spirală de putere. Intervenţiile lor directe şi precise, după cum am putut constata eu însumi, par supranaturale. Mă întrebam, eu însumi, dacă nu cumva era ceva, ceva care...

În ce chip anume am salvat eu lumea. *Asta* este tema. Hai să nu ne lăsăm furaţi de digresiuni metafizice şi nepertinente.

Întâmplarea - vă rog să-mi daţi voie! - ca şi o indiferentă, seducătoare, abilitate a mea au vrut să fiu primul în toată (imunda) lume care să dea, chipurile, cale de scăpare atât de chinuitei concupiscenţe, ajungând la-mult-râvnita-Deflorare. Spusele mele nu sună chiar romantic, dar vă asigur de faptul că în clipa aceea spiritul meu zbura, *cu adevărat*, undeva foarte sus, pradă nobililor şi îmbătătorilor aburi ai celei mai sincere dintre toate iubirile. Eram mulţumit şi pentru faptul că obţinusem, în acel fel, premiul concursului Prima Deflorare; dar să nu vă treacă, cumva, prin minte că satisfacerea instinctelor înnăscute de cupiditate ar fi constituit mai mult de 30% din totalul bucuriei mele. Cea mai mare parte a fericirii era cu adevărat inspirată de ceea ce am mai nobil în mine; aşa că veţi înţelege în ce hal m-am supărat atunci când, aflându-mă eu în toiul drăgostirii, un întreg batalion de cameramani mi-a năvălit în apartament.

Şeful lor mi-a arătat o legitimaţie eliberată de ONU-COCA-COLA şi mi-a ordonat să nu-mi întrerup călăria, ce nu mai era chiar atât de veselă. Ştiam bine ce ar fi însemnat să nu mă supun dispoziţiilor. ONU-COCA-COLA este considerată o organizaţie a Marilor Bogătaşi; aşa încât i-am poruncit şi eu extensiunii mele pubice să nu-şi dezumfle neinspirata tumefacţie. Am reuşit într-un fel, iar avidele videocamere au pus stăpânire pe *fiece* clipă intimă din nefericita mea consumaţie. Începusem operaţiunea de mântuire a lumii.

Întâmplarea a vrut, într-adevăr, ca acel vârtej de putere, deja citat, care se formează pe neaşteptate pe (imundul) Furnicar să comenteze unele aspecte ale imaginii afişate în mod public de prim-ministrul englez V.I.C. (Versiunea În Carne).

Acela a fost, cu siguranţă, motivul pentru care, la un moment dat, şefului cameramanilor, nemulţumit de ceea ce practicam „în mod spontan”, i-a trecut prin cap să ceară mie, şi bineînţeles costisitoarei mele partenere, prestaţii un pic... *deosebite*. Pretenţia lui m-a scandalizat, nu pentru că aş fi adversarul raporturilor împotriva naturii, ci pentru că, mă veţi înţelege, ar fi constituit o irosire oribilă să inaugurez într-un mod atât de grabnic, fără inspiraţie, a doua cale de acces în trupul superpăpuşii, după ce mă costase atât de mult! Împrumutul avea să-mi greveze asupra finanţelor o bună parte din viaţa mea viitoare şi aş fi preferat să-i cruţ acel rest de virginitate pentru a o gusta ulterior, la un moment mai oportun.

N-aveam totuşi ce face. Am fost silit să-l ascult întru totul pe antipaticul şef al invadatorilor, nu fără un sentiment de greaţă, provocat de conştiinţa faptului că eram, cumva, furat. Ca o culme a bătăii de joc, atât de mult râvnitul meu extaz final a fost stricat de intruşii cu aparatele lor; voiau să filmeze un final de maximă scârboşenie iar aceia dintre voi care au o solidă cultură

pornografică nu vor avea dificultăţi în a-şi imagina ceea ce mi se impunea să fac (celorlalţi le sugerez să urmeze un curs rapid de iniţiere sau, ca alternativă, să treacă peste acest amănunt al povestirii mele ca şi cum n-ar fi important).

Am descoperit semnificaţia celor petrecute abia mult mai târziu, după ce echipa de filmare plecase.

Strălucitori în costumele noastre adamitice, prim-ministrul englez şi eu înveseleam cu evoluţiile noastre principalele emisiuni ale continentului. Evident stânjenit, nevinovatul meu televizor s-a scuzat pentru imaginile pe care era constrâns să mi le arate. L-am iertat şi i-am spus acest lucru, dar stânjeneala tot nu l-a părăsit, aşa încât s-a mai înroşit. Mi-am dat toată osteneala să reexaminez combinaţia culorilor, pentru a elimina nuanţa dominantă ce ştirbea fidelitatea îmbrăţişărilor mele, şi l-am reasigurat pe bunul şi bătrânul meu televizor că nu-i purtam pică pentru spectacolul pe care nu putea evita să mi-l propună. Televizoarele-prieteni sunt, cu siguranţă, o mare şi frumoasă invenţie, pentru că te încurajează atunci când eşti deprimat, îţi recapitulează ceea ce se întâmplă pe canalele la care nu te uiţi şi, dacă le-o ceri, te ascultă aidoma unui bun psihanalist. Ca toţi prietenii, însă, nu sunt imune la sentimentul de vinovăţie şi poate au chiar o subtilă nuanţă de gelozie. Dintr-un motiv sau altul, ecranul s-a întunecat nici mai mult nici mai puţin de trei ori în cursul reportajului care mă privea.

Îmi imaginez că aţi înţeles ce anume însemna televizarea îmbrăţişărilor mele. De aceea, voi evita să vă plictisesc, arătând ceea ce era evident şi voi rezuma într-o singură frază cele petrecute: Umilirea sexuală publică a prim-ministrului englez îi ştirbi din faimă, contribuind în mod semnificativ la slăbirea şi apoi la anihilarea neaşteptatului vârtej de putere creat în jurul ei. O spirală care, ca toate bulboanele de proporţii excesive, dacă ar fi

fost neglijată ar fi putut foarte uşor să absoarbă întreaga (ne)omenire provocând faimoasa Pieire Instantanee.

Cum? Asta-i tot? După cum vedeţi, am fost extrem de sincer. Nu deţin certitudinea matematică că aş fi salvat, *cu adevărat*, (ne)omenirea. Este numai o ipoteză personală, chiar dacă absolut improbabilă. Dacă veţi întâlni vreodată pe cineva care să-şi atribuie acest gest fără a trăda vreo urmă de îndoială, să ştiţi că vă aflaţi în faţa unui mitoman. Într-o (imundă) lume atât de marcată de inflaţia nedeterministă nici un raport cauză-efect al unei asemenea entităţi nu poate fi considerat *sigur*.

Cum-necum, în cele şaptezeci şi două de minute cât a durat emisiunea la televizor, eu am fost eroul cel mai sărbătorit în jumătate de (imundă) lume. Într-un timp record, au fost produse şi vândute afişe, brelocuri, figurine, săpunuri, prezervative şi tot felul de gadgeturi cu efigia mea. N-am lăsat să-mi scape ocazia. M-am apucat de treabă ca un obsedat, contractând tot felul de copyright-uri, dând interviuri şi participând la dezbateri pe teme de pace, dragoste, război, sex, religie şi altele. După şaptezeci şi două de minute, popularitatea mea începu să scadă; după trei ore nu mai eram la modă şi îţi ziua următoare fusesem deja uitat. Alte vârtejuri periculoase ameninţaseră (imunda) lume şi alţi inconştienţi eroi o salvaseră.

Strânsesem, oricum, destui bani ca să achit împrumutul făcut pentru Păpuşa de Bronz, să cumpăr apartamentul în care locuiesc actualmente şi să-mi cumpăr cu bani peşin păpuşile celei mai renumite şi frumoase prinţese americane şi a fermecătoarei preşedinte a senatului italian. Dacă aş fi ştiut dinainte de popularitatea de care aveam să mă bucur în cele şaptezeci şi două de minute, aş fi putut trage mai multe foloase, dar... după cum ştim în ziua de azi *nimic* nu poate fi ştiut dinainte.

Acum ştiţi cum am salvat lumea. Aş vrea să aflaţi şi ce aş putea face pentru a mă salva *pe mine*! Am învins conjuraţia nedeterministă a universului în măsura necesară depănării povestioarei mele, dar acum trebuie să hotărăsc dacă şi cum să reintru în timp. (Imunda) lume s-a schimbat de nenumărate ori de când mi-am prins mintea în tărăşenia pe care v-am povestit-o şi m-a apucat frica la perspectiva de a înfrunta *şocul viitorului*. Au trecut doar câteva ore, însă când mă voi hotărî să redeschid televizorul-prieten, voi descoperi inevitabil că mă aflu într-o epocă necunoscută. Prezentul meu este de acum un *mediu* în care mă aflu doar eu. *Prezentul public* este în schimb un viitor necunoscut pentru mine, plin de toate neliniştile pe care le aduce întotdeauna viitorul. Totuşi mai există şi un farmec în această nebunească alternanţă de prezenturi diferite! Mă tem că voi înnebuni de plictiseală, dacă minţii mele i s-ar lua dreptul de a vedea cum se scurge timpul atât de repede şi cât de repede se schimbă societatea. Plăcerea şi neliniştea de Noul iminent sunt emoţii ce merg în acelaşi pas. Precum dependenţa de un drog, m-am obişnuit cu traumatismele permanentelor injecţii cu viitor, care, aidoma unui stupefiant, stimulează şi în acelaşi timp îmi distrug mintea, conferindu-mi o stare de euforie şi de nelinişte. Pentru a reintra în timp, voi risca o superdoză. Dar voi reuşi.

N-aş fi un bun smintit. Aceasta este concluzia la care sunt pe cale să ajung prin experienţa mea. Sesizez simptomele unei crize de abstinenţă de la viitor. Au trecut numai câteva ore şi deja îmi lipsesc *Noutăţile*. Mă tem de impactul lor pentru că se vor fi cumulat şi mă vor zăpăci, dar înţeleg că nu voi putea *niciodată* să renunţ la ele. Mă îndoiesc de faptul că voi mai ieşi de bună voie din timp o a doua oară. Totuşi cine poate şti? Numai proştii fac previziuni.

Uneori mă gândesc că maşina timpului a fost deja inventată şi că accelerarea scurgerii timpului ar trebui să i se impute ei...

Iertaţi-mă. Era un gând neaşteptat căruia nu am facultatea, acum, de a-i garanta o continuitate logică liniară.

Deoarece, vedeţi, de abia mi-am repus în funcţiune calculatorul auricular şi ştirile absurde ce mă hărţuiesc deja sunt pe cale să mă zăpăcească şi să-mi încurce ideile.

SFÂRŞIT

Povestirea Cronica unei invazii extraterestre *a fost o naştere grea. Am început-o în ziua de 30 decembrie 1987, după ce dormitasem câteva ore în fotoliu uitându-mă la filmul „Dumnezeu iartă, eu nu". Dimineaţa, după ce mă trezisem pe la 9.00, plecasem în centru cu Elio. Mai târziu trebuia să mă întâlnesc cu Luisella, cu care aveam să beau vodcă şi să petrec câteva ceasuri iar seara urma să iau masa la Ines, care voia să mi-l prezinte pe prietenul ei neamţ Nico, cu care aveam să beau vin făcut de fratele lui Ines. Trei zile după aceea, când deja trecuseră entuziasmele singurului revelion frumos din viaţa mea, avea să-mi telefoneze Enrico pentru a-mi comunica decesul bunicii lui.*

După această paranteză, gen teleştiri, cu conţinuturi insignifiante pentru cei mai mulţi, dar în mod implacabil autentice pentru cei ce le-au trăit, să reintrăm în tema genezei povestirii Cronica unei invazii extraterestre.

În ianuarie '88, am aşternut pe hârtie aproape jumătate din povestire, dar ceva nu-mi plăcea, aşa că am lăsat-o baltă. Din februarie şi până în septembrie, cu mici excepţii, n-am mai scris nimic, din cauza unor, mă rog, mă rog, consideraţii de ordin superior. În septembrie, aşadar, m-am apucat din nou de lucru; dar modul în care concepusem începutul nu-mi plăcea câtuşi de puţin. Aşa că am rescris-o de la început, împărţind-o în capitole, pentru a separa diferitele argumente şi diferitele stiluri narative care, în versiunea anterioară, nu prea se potriveau, formând un soi de cocktail ucigaş (pentru cititor). Am făcut asta din 19 septembrie până la 10 octombrie. Toate acestea nu vor ajuta, se înţelege, cu nimic atunci când veţi citi povestirea. Dar dacă punem problema aşa, mergând mai departe pe binarele logice ale extrapolării, cine spune că faptul însuşi de a exista poate fi în vreun fel de ajutor cuiva sau la ceva? După cum se

vede, faptul de a-ţi pune prea multe întrebări are un farmec pe care ar fi o crimă dacă nu l-ai recunoaşte; dar ca tot restul, nu-i clar dacă un lucru este întotdeauna şi în mod necesar de vreun ajutor.

Încă o adnotare: În primul capitol, fac o apropiere între papă şi lumea fotbalului. Unii s-ar putea gândi că este o împerechere de gust cam îndoielnic; din fericire, nu la fel gândeşte şi actualul suveran pontif, care - lucru ce m-a făcut să mă crucesc - chiar astăzi, 31 mai 1990, în timp ce aştern pe hârtie aceste rânduri, inaugurează (evenimentul se transmite, în direct, la televiziune) stadionul din Roma şi, aşa cum spune crainicul de la RAI, campionatul mondial de fotbal. În acest moment ascult, nu fără o oarecare tulburare, discursul său de binecuvântare, în care îi îndeamnă pe jucători, printre altele, să nu comită prea multe faulturi. Să fie, cumva, Bruno Pizzul, travestit? Mă uit bine. Aş! E chiar Woityla.

Spune Bruno Medicina: Tu crezi *că scrii povestiri science fiction*!

Citiţi în grabă ultima povestire din această culegere, înainte ca succesiunea rapidă a evenimentelor s-o facă să devină, în mod inevitabil, depăşită de timpuri.

Cronica unei invazii extraterestre *numără 9 404 de cuvinte*.

CRONICA UNEI INVAZII EXTRATERESTRE

1. Papa

În această poveste despre invadarea Pământului de către nişte organisme extraterestre, papa îşi are importanţa sa; din două motive esenţiale:

Primul este acela că străinii, în loc, să aterizeze în America - aşa cum scontase cea mai mare parte a autorilor şi cititorilor de science fiction din Statele Unite -, aleseseră peninsula italică pentru prima lor debarcare. Şi este un lucru îndeobşte cunoscut câtă greutate şi autoritate au gândurile şi vorbele papei în legătură cu evenimentele din viaţa naţiunii italiene.

Al doilea motiv este acela că extratereştrii - din cauza bizareriilor de necercetat de care este câteodată capabil Hazardul sau, aşa după cum susţinură unii, din cauza unei precise şi evidente voinţe transcendente - au aterizat cu prima lor astronavă chiar în piaţa San Pietro, la numai câteva minute după terminarea discursului matinal al papei. Se ştie la fel de bine, ba chiar mai bine, ce influenţă au părerile papei în legătură cu ceea ce se petrece în piaţa San Pietro.

Să ne oprim puţintel asupra acestui papă, Giovanni Galileo II, suveranul pontif din anul despre care se povesteşte.

Cel-mai-mare-în-grad reprezentant al lui Dumnezeu pe Pământ era o capodoperă a Experţilor în Comunicaţii de la Vatican. Avea chipul unui bărbat de treizeci de ani; chip simplu, sănătos de american, trăsături bine marcate şi regulate, un nas impecabil, interesant, maxilar ce exprima voinţă şi doi pometi înalţi ce făceau ca privirea să-i fie şi mai penetrantă, graţie bineînţeles şi lentilelor de contact

reflectorizante. În concluzie, era o autentică simfonie de înaltă chirurgie estetică.

În schimb, părul părea a fi natural. Era de o culoare lucitoare, blond-auriu, ca acela al palestinienilor de pe vremea lui Isus Cristos şi-i ieşea în bucle rebele de sub tichia albă împodobită cu briliante, încadrându-i chipul într-o aureolă pământeană ce se continua până sub umeri, întru respectul şi glorificarea străvechii iconografii.

Vârsta anagrafică a Papei nu era cunoscută; cea oficială, de treizeci şi trei de ani, nu se schimba niciodată. Acest lucru îi conferea în ochii credincioşilor o şi mai mare aureolă de omnipotenţă şi nemurire.

Biroul special al *Experţilor în Comunicaţii* fusese organizat de Vatican după falimentul reprezentat de precedentul Papă, Giovanni Galileo I, mort cu doi ani în urmă, la vârsta de treizeci de ani, datorită unui rău misterios, dar în realitate suprimat din cauza precocei calviţii de care suferea. Noul drum pe care apucase întreprinderea lui Dumnezeu n-ar fi putut, într-adevăr, tolera un Papă pleşuv la numai treizeci de ani - floarea vârstei unui suveran pontif - şi nu ţinea nici comparaţia cu Isus Cristos, pe care propagandiştii şi publicitatea Vaticanului mizau pentru a relansa imaginea întreprinderii printre tineri. La treizeci şi trei de ani, Cristos fusese un tip cu păr bogat. O dovedeau tablourile şi Sfântul Giulgiu. La treizeci de ani, Giovanni Galileo I era chel şi nici măcar nu avea un craniu atrăgător; era plin de gâlme şi de furuncule. Credincioşii, care fuseseră totuşi instruiţi să creadă în ceva, ar fi putut să se simtă autorizaţi să-l iubească mai puţin decât era necesar, Moartea lui fusese un rău suportabil.

Cu Giovanni Galileo II, Biroul de Experţi în Comunicaţii nu omisese însă nici un amănunt. Frumuseţea lui fizică, precum şi cea sufletească erau girate, întru satisfacerea celor mai meticuloase persoane, de documente, atestate

şi de un curriculum vitae ireproşabil. Pe vremea când era încă băieţaş şi urma cursurile pentru a deveni Papă - în Statele Unite, într-unul dintre numeroasele institute de profil -, câştigase de două ori concursul naţional de frumuseţe spiritual-somatică, fapt ce-l adusese în centrul atenţiei generale. Urmase apoi o specializare în artele marţiale, iar pe vremea când fusese cardinal participase deseori la rodeouri cu bivoli. O dată cu scurgerea timpului, *Forţa* era tot mai apreciată printre virtuţile omeneşti şi sportivizarea societăţii nu-i îngăduia unui personaj cu har bisericesc să nu se remarce în nici o disciplină sportivă. Aşa încât era, bineînţeles, un foarte bun jucător de fotbal, iar în tinereţe fusese spaima fundaşilor. Chiar şi acum alerga suta de metri în unsprezece secunde şi jumătate, avea un smeci excelent la tenis şi stigmatiza faulturile în jocurile de echipă.

Practica în mod regulat sportul velelor şi paraşutismul. Cunoştea şahul (deşi se şoptea că în locul său juca un calculator) şi ştia, de asemenea, câteva numere de prestidigitaţie; era la curent cu ultimele bancuri şi ţinea cu echipa de fotbal Roma, dar avea cuvinte de laudă şi de încurajare şi pentru altele. În plus, în rândul populaţiei feminine (şi nu numai...) umbla zvonul că ar fi fost dotat cu remarcabile facultăţi priapistice şi se crease mitul că, în timpul exercitării sus-amintitelor facultăţi, era în stare să scurtcircuiteze sufletul feminin şi să-l pună în legătură cu Spiritul Divin, făcându-le pe norocoase să aibă fugare viziuni ale Paradisului.

Biroul de Experţi în Comunicaţii al Vaticanului, autorul zvonurilor şi al tuturor celorlalte informaţii, confecţionase un produs perfect.

Iată acum apogeul acelei confecţionări: conform actelor, Papa Giovanni Galileo II se născuse pe 25 decembrie, la miezul nopţii, astfel încât în toate zilele de Crăciun îşi aniversa a treizeci şi treia zi de naştere.

2. Societatea italiană

Mediul în care a avut loc debarcarea şi apoi stabilirea extratereştrilor a fost societatea italiană a anului 2017, motiv pentru care vă vom oferi câteva informaţii despre ea.

În manualele de şcoală se afirma că Italia era o ţară al cărei teritoriu avea forma unei cizme *boante*. Atributul „bont” fusese introdus cu zece ani înainte, după ce vârful cizmei italiene dispăruse în urma unui accident nuclear a cărui natură nu fusese niciodată precizată. Ipoteza cea mai demnă de crezut în legătură cu dezastrul respectiv fusese că asupra vârfului se abătuse ploaia ucigaşă a unei baterii de rachete din Libia, ţară care - coincidenţă sau nu - încetase să mai existe chiar din acel moment. Dar orice informaţie mai precisă în legătură cu afacerea aceea a fost, întotdeauna şi oriunde, ţinută strict secret.

Sistemul politic în vigoare pe atunci era o democraţie uninominală, de tip italian. Guvernul se menţinea la putere graţie unei stabile coaliţii radical-social-comunist-democrat-creştină, numită „decapartită”, deoarece cuprindea zece partide sau „panpartită”, întrucât, practic vorbind, nu mai existau partide care să nu facă parte din guvern. După cum se spunea, garanţia democraţiei o constituia existenţa opoziţiei, constituită dintr-o fragilă şi certăreaţă coaliţie de liste civile şi partiduleţe ca Sudtiroler Volkspartei, partidul Pensionarilor, Lista Şomerilor şi Liga Venetă.

Societatea italiană se conducea întotdeauna după reguli bine verificate şi consolidate, mai mult sau mai puţin tacite. Lumea muncii autonome fusese reglementată prin legalizarea tangentei, făcând-o astfel instituţională şi funcţională. Ca atare, nimeni nu se scandalizase atunci când norma tangenta pe tangentă devenise tacită, astfel

încât şi aceasta devenise ulterior legală. Venise apoi rândul tangentei pe tangenta tangentei, iar scandalurile izbucneau şi acum cu fidelă şi încurajatoare punctualitate, potrivit unei frecvenţe menţinută constantă şi neschimbată timp de peste şaptezeci de ani.

Televiziunea şi fotbalul erau mai mult ca niciodată domeniile în care poporul italian investea propriul său timp liber. Televizoarele murale, cu cristale lichide, groase de numai câţiva centimetri şi mari cât peretele, emiteau douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru toată săptămâna, pe sute de canale; în afara altor programe, se transmiteau meciurile de fotbal jucate duminica, în versiune originală sau modificate cu ajutorul calculatoarelor, cu mai multe sau mai puţine amănunte în măsură să satisfacă orice gust şi orice preferinţă. Aceasta însemna că microbistul-teleabonat avea posibilitatea, când dorea, să revadă meciurile de duminică, cu rezultate modificate după gustul lui personal, în schimbul - evident - al achitării unei taxe.

Pe frontul social se atinseseră niveluri de dezvoltare deosebit de ridicate. Handicapaţii erau literalmente copleşiţi de noi şi noi drepturi, pensii şi felurite înlesniri ce le erau acordate permanent în chip de despăgubire pentru nedreptăţile suferite în vremurile trecute. Bunăstarea lor consta în faptul că 52% din totalul italienilor puteau dovedi, cu acte în regulă, că erau handicapaţi. A fi handicapat reprezenta ţelul şi aspiraţia lucrătorului mediu italian. Şi mai preferabil era să obţii permisul special de toxico-depen-dent, care-ţi asigura imunitatea în cazul comiterii unor mici infracţiuni, mâncare şi droguri pe gratis, călătorii-premiu în insulele tropicale pentru cura de dezintoxicare, iar bărbaţilor terapii pentru recăpătarea vigorii în centrele de masaj tailandeze. 82% din italieni se fuduleau cu titlul de toxico-dependent.

Tehnica şi tehnologia atinseseră în Italia, ca şi în alte părţi, culmi foarte înalte, fapt care permisese să se rezolve, de exemplu, problema evaziunii fiscale chiar într-o măsură mai mare decât cea din secolul trecut. Consecinţele acestora fură însă remediate graţie minunilor tehnicii cărora li se adăuga celebra inventivitate italiană. Conform legii, fiecare nucleu familial era obligat să posede propriul calculator, care să poată fi conectat la orice bancă de date şi la toate calculatoarele din lume printr-un serviciu SIP. Prima dintre cele trei funcţiuni pentru care se solicita ajutorul calculatorului cetăţeanului era să demonstreze cum se juca la telepronosport. Folosind propriul calculator, conectat la o funcţie specială a sistemului supertelevideo, se puteau face combinaţiile din casa fiecăruia în orice moment din zi sau din noapte; până şi duminica, în timpul desfăşurării meciurilor, se puteau face pariuri legate de rezultatele întâlnirilor şi de scoruri. Graţie sistemului calculator-televideo, era oricând posibil să-ţi încerci norocul în orice joc de hazard. Întotdeauna, adversarul era statul. Banii ce se scurgeau în vistieria statului astupau toate găurile economice făcute de învechitele structuri fiscale tradiţionale, care în primii ani ai noului mileniu atinseseră o eficienţă de funcţionare similară ale unui animal aflat într-un grad de descompunere avansat.

Terorismul de dreapta şi de stânga fusese de multă vreme lichidat, pentru că toate părţile interesate se uniseră în Panpartid şi nimeni nu mai avea interes să creeze dezordine.

Teroarea venea acum din partea celor din *Ghese* (G.S., adică Gherila Senilă), grupuri organizate de bătrâni recalcitranţi care, cu puţinele mijloace pe care le aveau la dispoziţie, încercau să atragă atenţia opiniei publice asupra mizerabilelor condiţii economice ale pensionarilor italieni, prin intermediul unor spectaculoase acţiuni

sinucigaşe ale gherilei urbane, în ciuda măsurilor luate din timp. Din acest motiv, în întreaga Italie, birourile INSP erau blindate şi păzite de militari, aidoma ambasadelor americane în perioada de la sfârşitul secolului XX.

Dar adevărata plagă din sânul societăţii italiene era reprezentată de NAF (Nucleele Armate pentru Fastfoodizare), bande de haidamaci ultraviolenţi, îndopaţi cu anabolizante şi amfetamine care, echipaţi în costume de jucători de fotbal american, răspândeau ameninţări, teroare şi moarte în rândurile proprietarilor de restaurante cu specific italian. Cu toate că autorităţile nu mişcaseră nici un deget împotriva lor, Italia - spre deosebire de aproape toate celelalte ţări europene - opunea încă rezistenţă faţă de invazia alimentară a imperialismului american. Restauratorii rămaşi credincioşi bucătăriei italiene se văzură nevoiţi să se doteze cu armament şi cu chelneri experţi în diferitele tehnici de luptă pentru a putea înfrunta ameninţarea terorismului nutritiv. Semnificativă fusese, în acest sens, declaraţia unui şef de sală al unui rafinat restaurant cu specific marin: *Bastarzii ăia m-au ciomăgit fără milă*, *apoi*, *văzând că din mine nu curge pic de sânge*, *m-au uns din cap până în picioare cu ketchup*!

3. Omenirea

Putem spune câte ceva şi despre omenire, dat fiind că, la urma urmelor, cei ce au intrat în contact cu extratereştrii, în această povestire, au fost tocmai oamenii.

Societatea omenească din anul 2017 nu se deosebea, considerându-i caracteristicile cele mai profunde, de toate celelalte care o precedaseră. Se deosebea doar prin veşnica alternare a modelor, tot atât de pricepute în a schimba confecţionarea unui act, obiect sau necesităţi, pe

cât de nepricepute erau în a le schimba, oricât de puţin, substanţa şi conţinuturile.

Singura modă asupra căreia credem că merită să ne oprim puţin era cea capabilă să dea un sens anticului obicei omenesc de a încerca prin orice mijloc eliminarea fizică a unui popor aşa-zis duşman.

Până la jumătatea secolului XX, se acceptase şi se apreciase mai întotdeauna cuvântul *război*, pentru a denumi genul acela de intenţie. Apoi, în ţările mai evoluate, o simulare de conştientizare îndepărtase moda cuvântului, aşa încât termenul devenise un arhaism folosit doar pentru a aminti de evenimente trecute şi de conflicte dintre naţiuni aparţinând lumii a treia. În locul cuvântului *război*, se adoptaseră *pace* şi *apărare*. Dar după ce la sfârşitul secolului câteva operaţiuni de *pace* şi de *apărare* provocaseră distrugerea nucleară a câtorva regiuni din Orientul Mijlociu şi din nordul Africii şi aceste cuvinte îşi pierduseră popularitatea şi nu mai fuseseră nici ele la modă. Locurile lor fuseseră luate de termenii *sport* şi *spirit de întrecere*.

În anul 2017, ţările civilizate nu mai porneau la *război* sau în *misiune de pace*. Efectuau *deplasări sportive*. Animozităţile nu erau nici *operaţiuni de război* şi nici *acţiuni de apărare*, ci doar *sănătos spirit de întrecere*. Moartea duşmanilor era o *tragică fatalitate*, *consecinţă a unei pregătiri inadecvate*. Atunci când era cazul, ONU declara deschise olimpiadele şi în loc să se ucidă în numele lui Dumnezeu, al Patriei sau al Siguranţei Naţionale, se ucidea în numele lui de Coubertin.

4. Debarcarea

În acea duminică dimineaţă, la Roma, în piaţa San Pietro evenimentele se consumau după obişnuitele clişee. Sute de oameni sosiţi acolo în rol de Credincioşi îşi

întorseseră partea anterioară a capului în direcţia ferestrei papale, intenţionând să prindă *Revelarea Adevărului* din vocea amplificată a suveranului pontif şi rezistaseră cu stoicism la roşiile pe care puştanii mahalalelor - veniţi ca în fiecare duminică - le aruncaseră asunra lor.

Giovanni Galileo II îşi făcuse apariţia, punctual, la tradiţionala fereastră blindată. Vorbise ca întotdeauna, pe un ton calm, cu acel tipic accent american care le era de acum drag tuturor credincioşilor.

Mai întâi de toate, îşi exprimase propria-i durere şi compasiune pentru tot mai multele milioane de suflete ce mureau de foame, zilnic, în a treia, a patra şi a cincea lume, şi îndemnase cu stăruinţă ca, spre propriul lor bine, locuitorii acelor lumi să *nu* fie ajutaţi cu mijloace contraceptive. Apoi îşi arătase îngrijorarea pentru numărul mare de morţi provocat de manifestaţiile sportive din Orientul Mijlociu şi citase, în legătură cu aceasta, victoriile atât de greu obţinute de Iuda Macabeul asupra duşmanilor Israelului. După ce stigmatizase introducerea pornografiei „hardcore” în spectacolele naţional-populare transmise sâmbătă seara la televiziune, făcând referire la episodul cu David şi prepuţurile din cartea lui Samuel, avu un cuvânt de mângâiere şi pentru cei ce se lăsaseră să cadă pradă deprimării pentru că erau infectaţi cu SIDA, amintindu-le că boala avea să-i apropie de Dumnezeu şi că avea să-i ajute Credinţa. În legătură cu aceasta, îndemnase din nou stăruitor pe toţi oamenii să nu se abţină de la folosirea prezervativelor, *inutile* în prevenirea bolii SIDA, întrucât deja 90% din populaţie era seropozitivă.

Îl citase după aceea pe Sf. Luigi di Gonzaga şi citise câteva fragmente din buletinul Pronosport, exprimându-şi dezacordul faţă de punctul de vedere al redactorului care ţinea, evident, cu Juventus. Mulţi dintre credincioşii

prezenţi în piaţa San Pietro ţineau cu Roma, drept pentru care apreciară în mod deosebit această ultimă intervenţie.

În încheierea cuvântării, papa îşi exprimă satisfacţia pentru o anumită marcă de biscuiţi şi pentru o nouă şi revoluţionară faşă din pânză de in, în versiuni pentru adulţi şi pentru copii. Reclama audio muzicală la un cunoscut detergent încheie, ca întotdeauna, ceremonia şi credincioşii putură, în sfârşit, să îndepărteze sucul de roşii de pe îmbrăcăminte.

Nu trecuseră decât douăzeci de minute şi credincioşii nu se împrăştiaseră cu toţii, când o farfurie zburătoare, mică şi neagră, îşi făcu apariţia la zenit. Trecură câteva minute până ce imaginea ei căpătă dimensiuni care să atragă atenţia trecătorilor; după câteva clipe, ateriza lin, fără nici un zgomot, în mijlocul pieţei, lângă obelisc.

Oameni care o iau la fugă, urlând cuprinşi de panică printre poliţişti care-şi înghit fluierele, descumpăniţi, imitaţi de cortegiile de arbitri în grevă; tineri preoţi care, în prada unui delir isteric, se aruncă în gol pe ferestrele chiliilor, făcând să le fluture sutanele; bubuiturile bombardamentelor aviaţiei şi armatei asupra întregii zone...

Ar fi fost un scenariu plauzibil prilejuit de un eveniment atât de senzaţional.

Nu se întâmplă însă *nimic* din toate astea.

Primii se mişcară turiştii. Într-o întrecere pentru acapararea celor mai bune poziţii de privit, japonezi, americani, nemţi, arabi şi piemontezi înconjurară imediat astronava şi o încadrară în obiectivele aparatelor fotografice, după ce mai întâi avuseseră grijă să-şi plaseze rudele şi prietenii între astronavă şi aparate.

O dată îndeplinită această operaţie esenţială, turiştii nu se mai interesară de astronavă, împrăştiindu-se care pe unde în căutarea unor alte potenţiale amintiri.

Astronava stătea nemişcată şi preţ de zece minute nu se întâmplă nimic, în indiferenţa generală. Doar câte un curios, ici-colo, care avea timp de pierdut, se oprise să privească ceea ce tuturor li se păruse moment al realizării unui film SF, sau al unui spot publicitar. Un obişnuit al cuvântării matinale a papei, uşor de recunoscut după veşmântul din suc de roşii, se supărase pentru intruziunea unui obiect atât de profan în piaţa lor şi se plânsese colegilor.

Apoi, ca într-un adevărat film SF, o uşă glisase încet, o scăriţă coborâse bâzâind până la sol şi în cadrul deschizăturii se ivise un extraterestru. Străinul privise în jur, apoi începuse să coboare încet treptele scării şi, după o clipă de ezitare, pusese piciorul pe pământ.

Pentru prima dată în istorie o formă de viaţă extraterestră pusese piciorul pe planeta noastră!

Hm, la drept vorbind, ceea ce străinul pusese pe pavajul pieţei San Pietro nu fusese chiar un picior. Nici un tentacul. Şi nici un pseudopod.

Fusese un pantof. Străinul era încălţat cu pantofi *Adidas*.

Avea o înălţime de circa un metru optzeci, păr blond şi ochi albaştri, un fizic slab şi un zâmbet strălucitor. Ah, uitam lucrul cel mai important: era o fiinţă omenească. Cât se poate de omenească. Mai omenească decât cea mai mare parte dintre noi.

Puştancele se strânseră imediat în jurul lui, pentru a cere autografe.

Extraterestrul era foarte frumos, părea un actor. Purta o cămaşă largă, foarte fină, *Armani*, blugi *Levis* cu arabescuri reflectorizante (foarte la modă în acea primăvară) şi o pereche de ochelari de soare *Rayban*. Nimeni nu-şi dădu seama, pentru moment, că era un

extraterestru. Cu atât mai mult cu cât se arătă foarte cordial şi oferi autografe cu naturaleţea celui obişnuit cu asta. Singurul care a intuit totul a fost un scriitor de SF care trecea din întâmplare prin piaţa San Pietro chiar în acel moment. Dacă ar fi fost vorba despre un obişnuit film SF sau ceva similar, s-a gândit el, actorul ar fi fost în sintonie cu astronava, adică travestit în monstru sau în astronaut. Şi ar fi purtat cel puţin un combinezon argintiu. Dar aspectul său sportiv şi îmbrăcămintea purtând, în mod paradoxal, însemnele firmelor producătoare sfârşeau prin a avea semnificaţia cea mai improbabilă. De aceea, scriitorul se întorsese liniştit acasă, râzând şiret în sinea lui.

Timp de o jumătate de oră nu s-a petrecut nimic demn de semnalat.

Apoi a apărut o echipă a televiziunii, care a luat un interviu străinului.

— Ne aflăm în direct, prin cablu, cu 32% din gospodinele din întreaga Europă, a început reporterul, dar şi cu 24% din totalul şomerilor, cu 3% din totalul lucrătorilor dependenţi, cu 2% din lucrătorii independenţi, cu 65% din animalele domestice, cu...

— Ah, în sfârşit, mass-media! au fost primele istorice cuvinte rostite de extraterestru în timp ce-şi privea ceasul de mână *Cartier*. Mă temeam că nu veţi mai veni!

— Binevoiţi să le explicaţi telespectatoarelor, telespectatorilor şi dobitoacelor care ne ascultă ce anume faceţi aici? E vorba despre un film? De o găselniţă publicitară? De un joc cu premii? Cine-i regizorul? Sau producătorul?

— Trebuie să transmit un mesaj popoarelor pământului, a rostit extraterestrul.

— Fără nici un fel de publicitate, vă rog! Sponsorilor noştri nu...

— Suntem extratereştri şi aceasta este astronava noastră, a zis străinul.

— *Mă rog*, *mă rog*! Continuaţi!

— Am venit în bună pace, pentru a aduce belşug şi prosperitate neamului omenesc. Noi vă putem oferi...

— *FĂRĂ NICI UN FEL DE PUBLICITATE*, VĂ ROG!

— ... noi cunoştinţe în domeniul teoretic, tehnic şi filozofic. Veţi fi bine veniţi în Liga Galactică a Lumilor Autoconştiente. Îmi închipui că aveţi întrebări de pus...

— Bineînţeles! Şi încă foarte multe! Să vedem... ştiţi, desigur, că ieri seară la ora 23.00, la Messina, a fost observat un OZN de culoare roz. La aceeaşi oră, într-o altă parte a oraşului, zeci de persoane declară că au văzut-o apărând pe Sfânta Fecioară şi martorii afirmă că era înveşmântată tot în roz! Vă pun întrebarea: ar putea exista aici vreo legătură? Dumneavoastră credeţi în OZN-uri?

Acesta a fost istoricul dialog care a inaugurat relaţiile dintre Om şi Civilizaţia Galactică. Dialogul avea să facă apoi ocolul lumii, să fie inclus în manualele de şcoală, gravat în marmură şi expus în muzeele din toate ţările, răspândindu-se în întreaga galaxie. Oamenilor de cultură de pe pământ avea să le fie pururea ruşine de acest lucru.

Totuşi, aproape nimeni dintre cei ce urmăreau sus-amintita transmisiune pentru gospodine nu a luat în serios dezvăluirea. Singurul care a avut ascuţimea de minte să înţeleagă imediat despre ce anume era vorba a fost un tânăr carabinier din Roma, care pentru isteţimea sa avea să fie avansat ofiţer. Tânărul, care urmărea emisiunea împreună cu mama sa şi cu câinele, într-un apartament din apropierea pieţei San Pietro, s-a repezit la locul cu pricina şi a ajuns la timp pentru a apărea în emisiune, intrând astfel în istorie şi o dată cu el şi Arma sa.

— Îmi daţi voie? a spus el, intrând pe platou. Sunt un militar din corpul jandarmeriei. Dumneavoastră sunteţi un extraterestru?

— Ah, desigur! a încuviinţat străinul. Da, sunt un extraterestru şi am plăcerea să vă întâlnesc.

— Prezentaţi-mi actele dumneavoastră, vă rog, a zis noul venit.

— Cum? a întrebat străinul. V-am spus doar, sunt un extraterestru.

— *Eu*, unul, vă cred. Dar noi nu facem favoruri nimănui, într-o altă epocă, pentru a intra în istorie ar fi fost de ajuns un singur cuvânt sau o frază cu semnificaţii deosebite, ca de exemplu: *Piară Samson împreună cu toţi filistinii săi*, *Mă supun ordinelor dumneavoastră*, *Un pas mic pentru om*, *dar un pas uriaş pentru omenire*, şi aşa mai departe.

În schimb în Era Transmisiunilor, în care *Informaţia* era culeasă de pretutindeni - în cruda ei realitate - şi transmisă apoi, imediat, cine ştie unde şi înmagazinată, aşa cum se găsea, pentru a se transforma apoi în emblemă, mitul sfârşea prin a deveni, mereu, prima scârnăvie ce era rostită, numai pentru a fi - cu orice preţ - prima.

Toate acestea au făcut aşa încât cuvintele rostite de reporter şi de carabinier să se întipărească adânc în memoria mea; îmi amintesc de ele cu aceeaşi limpezime cu care-mi amintesc de numele meu, de rugăciunile din copilărie, de formaţia cu care Napoli a câştigat Cupa Campionilor şi de toate lucrurile mai importante din viaţa mea.

5. Eul narator

Mi-am dezvăluit de curând existenţa, aşa încât merit să se vorbească puţin şi despre mine. În cazul în care nu s-a înţeles, ei bine, sunt *Eul Narator*, adică acea personificare

a unei naraţiuni folosită de scriitor pentru a se bucura de mai multe mijloace de introspecţie şi pentru a se apropia cât mai mult de cititor.

Personal, n-am înţeles niciodată motivul pentru care eu, *tocmai eu*, exist. Dar, mă rog, este o problemă a mea şi-i rog pe toţi cei ce mă ascultă să se ţină deoparte şi să se gândească la propriile lor probleme.

Să ne îndepărtăm însă de aceste argumente, care n-au nici în clin nici în mânecă cu povestirea şi care au apărut aici doar ca o consecinţă a sus-menţionatelor facultăţi introspective.

Numele meu este - dacă nu vă e cu supărare - Antonio Esposito; sunt întrucâtva napolitan, sunt astronaut şi lucrez în cadrul *ASIM*, adică *Agenţia Spaţială Italiană Meridională*.

Iniţial nu mi-am dorit să devin astronaut. După toţi anii de învăţământ n-am obţinut decât o biată diplomă de contabil care nu m-a ajutat nicidecum să-mi realizez visul din tinereţe: de a deveni bancher elveţian. În schimb, după terminarea studiilor, m-am consacrat vânzării - pe stadion, duminica, în timpul meciurilor de fotbal - de caramele halucinogene şi de ciocolate cu soia. Apoi, pentru un timp, am fost băiat de prăvălie într-un magazin care vindea diverse mărfuri de monopol statal - sare, tutun, heroină, pilule anti-SIDA etc. - şi în cele din urmă, datorită pilelor puse de un unchi al fratelui unei prietene din copilărie a cumnatului meu, precum şi graţie unui foarte încâlcit schimb de favoruri, m-am trezit în posesia unei diplome de astronaut, pe numele purtătorului, pe care cineva, n-am aflat niciodată cine anume, o câştigase la un joc de cărţi de la un militar milanez.

Nu-i adevărat că trebuie să ai cine ştie ce studii pentru a deveni astronaut. Nu mai este o treabă atât de complicată ca pe timpuri. Lucrurile complicate le rezolvă acum calculatoarele, iar astronautului nu i se cere nimic

decât să stea în banca lui, să plutească prin aer, să admire peisajul prin ferestruică (nu, nu se cheamă aşa, dar, mă rog, mă rog) şi apoi să povestească televiziunii emoţiile prin care a trecut şi ce greutăţi a trebuit să înfrunte. Iar în de-alde astea sunt foarte priceput. Aşa cum am ştiut să născocesc greutăţile pe care le-am înfruntat, lăsând la o parte modestia, ei bine, nimeni nu-i în stare s-o facă. Eram unul dintre cei mai buni astronauţi în circulaţie.

Să-mi fie îngăduit acum să ies din scenă; voi reapărea în povestire mai încolo, în chip de Eul Narator. Sau, poate, nu? Hm, vom vedea.

6. Instalarea

Extratereştrii nu se comportaseră câtuşi de puţin în acele moduri stupide şi smintite descrise în orice povestire sau film SF care se refereau la perioada anterioară debarcării.

Acţionaseră în conformitate cu exigenţele neamului omenesc - de a nu ameninţa, provoca, ultragia; acela fusese motivul pentru care pe planetă coborâseră puţini, nu prea mulţi dintr-o dată, şi se dovediseră a fi mereu frumoşi, cordiali, simpatici, prietenoşi şi generoşi.

Apăruseră imediat la televiziune, pretutindeni, şi milioane de femei se îndrăgostiseră de bărbaţii străini, aşa cum şi milioane de bărbaţi le priviseră cu ochi visători pe prea frumoasele aliene. La urma urmelor, de ce anume trebuia să te temi? Extratereştrii erau fiinţe omeneşti, la fel ca toate celelalte fiinţe omeneşti; aveau acelaşi chip şi, pe cât se putea deduce din cuvintele lor şi din acţiunile lor, aveau chiar trăsături mai bune. Extratereştrii încarnau imaginea idealizată pe care Omul o avea despre sine însuşi. Erau aşa cum orice persoană gândea că trebuie să fie o fiinţă omenească perfectă.

Se înţelege de la sine faptul că alienii deveniră, în numai câteva luni, copiii răsfăţaţi ai publicului; iar maşinăria comercială de făurit staruri se puse imediat în mişcare, declanşând o furibundă promovare. Pretutindeni se vindeau tricoturi, figurine, afişe publicitare, abţibilde, roboţei, statuete şi copii din lumea a treia supuşi unor complicate operaţii plastice faciale, purtând toţi şi toate efigiile celor mai renumiţi extratereştri. În numele alienilor se confecţionau costume de cosmonauţi, argintii, astronave-jucării şi culori verzi pentru piele, dar şi gustări pentru copii, prezervative, cântece rock şi loţiuni anti-SIDA. În plus, se făceau colecte pentru planetele subdezvoltate din sistemul Alpha Centauri, pentru noile religii şi pentru manualele de psihanaliză.

Nou-veniţii erau cei mai solicitaţi oaspeţi ai emisiunilor TV de tot felul, totuşi genul de program prin care atrăgeau cel mai mult atenţia era talk show-ul. Prezenţa lor, ordonată, inteligentă, educată şi instructivă făcea să încremenească în faţa ecranelor din ţările, civilizate, aproape tot atâta lume câtă urmărea meciurile echipei naţionale de fotbal.

Extratereştrii (E.T.) stăpâneau la perfecţie toate graiurile, dar evitau să facă paradă de acest lucru şi aveau nume proprii similare celor din ţările în care se găseau.

Apar din nou, dintr-o dată eu, Eul Narator (Antonio Esposito). Spusesem că voi reapărea într-o bună zi, aşa că nu vă miraţi.

L-am cunoscut pe primul meu extraterestru (E.T.) cu ocazia unui talk show la care am participat în calitatea mea de astronaut. Se numea Gianni. Era înalt, avea părul negru şi caracteristici somatice abruţeze. Ulterior, am aflat că le produsese aceeaşi impresie tuturor celorlalţi cărora li se întâmplase să-l vadă.

Fie-mi îngăduit, acum în calitate de Eu Narator, să-mi exercit dreptul de a schimba stilul narativ *ad arbitrium*.

Et voilà! Iată o videocasetă cu înregistrarea aceluiaşi talk show. Dar acum te uiţi la televizor. S-a dus cu videocasetă...

7. Talk show-ul

RAI - Radioteleviziunea Italiană – RTCIPAI
Radio-Televideo-Comunic-Inform-Psiho-Acţiunea Italiană
prezintă
GHICI CINE VINE DUPĂ CINĂ?
TALK SHOW
Cocktail
din diferite aspecte ale omenirii prin comparaţie

Prezentatorul: Doamnelor şi domnilor, bună seara. Intrăm imediat în legătură, ca întotdeauna, cu Napoli, unde este pe cale să se săvârşească minunea lichefierii sângelui lui San Gennaro. Napoli, eşti pe recepţie? Mă auzi?

(*Se vede corespondentul din Napoli*, *care comentează cele ce se petrec*; *apoi se vede sângele închegat al lui San Gennaro*, *care se lichefiază pe neaşteptate*! *Clipa Sfântă este propusă*, *de mai multe ori*, *pentru reluare cu încetinitorul*. *După aceea se asistă la minunea/noutatea recoagulării artistice a Sfântului Sânge*: *în numai câteva clipe*, *sângele se încheagă*, *formând imaginea tabloului lui Leonardo înfăţişând Cina cea de taină*. *Mare minune*. *Dispariţia imaginii*.)

Prezentatorul: Lucruri de-a dreptul emoţionante! Să începem, deci, emisiunea. După cum veţi vedea, acesta este un reportaj deosebit, pentru că avem printre noi un

oaspete *cu totul şi cu totul* excepţional. Aşa cum o cere tradiţia *nu* vi-i voi prezenta pe cei şapte oaspeţi din astă-seară, pentru că au fost invitaţi aici în virtutea celebrităţii pe care au ştiut să şi-o câştige şi care va constitui pentru ei un privilegiu sau un handicap, după cum vor fi, sau nu, recunoscuţi. Consider totuşi că nu veţi avea dificultăţi în recunoaşterea lor, pentru că este vorba, fără excepţie, de personalităţi cu priză la public. Iată, acum camera îi încadrează într-o imagine panoramică. Vedeţi un celebru popularizator de ştiinţă, un astrolog, un astronaut, un cardinal al Sfintei Mame Biserici, o exponentă a Listei Feministe a Noii Femei, o porno-artistă şi... *un extraterestru*. Da, chiar aşa, un extraterestru. Pare a fi un om, se comportă la fel ca un om, numai că s-a născut pe altă planetă, aflată la depărtare de mulţi ani-lumină de Pământul nostru. Aţi auzit cu toţii vorbindu-se despre aceşti extratereştri care au venit la noi în mod prietenesc şi care au ştiut să-şi cucerească, imediat, simpatia noastră. *Cine* dintre voi nu are în casă o imagine a astronavei lor, aşezată deasupra şemineului. *Cine*, oare, dintre voi nu s-a spălat pe faţă cu un săpun mirosind a parfum venusian? Vom trece imediat la incredibilul nostru oaspete. Dat fiind că această emisiune se va derula, inevitabil, în jurul prezenţei lui aici, voi face o excepţie ca să vi-l fac cunoscut mai pe larg: prietenul nostru stelar se numeşte Gianni. Aşa este, domnule Gianni?

E.T. Gianni: *E.T.* Apelativul nostru este E.T. - Extraterestru.

Prezentatorul: Aveţi dreptate. Domnule E.T. Gianni, aveţi înfăţişarea unui om tânăr, care nouă ne este foarte familiară. Aţi binevoi să ne spuneţi unde v-aţi născut şi când anume?

E.T. Gianni: M-am născut pe a doua planetă a unei stele cu masa şi clasa spectrală asemănătoare celor ale

Soarelui vostru, acum circa 4000 de ani, dacă m-aş lua după modul vostru de a calcula timpul.

Prezentatorul (*zâmbind şi clipind din ochi*): E un puştan, ce mai!

E.T. Gianni: Ştiu că pentru voi ar putea fi neverosimil, dar dacă ar fi să mă iau după semenii mei, sunt într-adevăr foarte tânăr, gândindu-ne că noi trăim în medie douăzeci de mii de ani. Eu am terminat studiile şi am o diplomă, ca să folosesc o expresie cunoscută la voi, abia acum opt sute de ani iar venirea pe Pământ reprezintă prima mea slujbă.

Prezentatorul: Bine, am abordat unul dintre subiectele cele mai interesante. Motivul pentru care aţi venit pe Pământ. Oamenii simpli *ştiu* de acum că vă aflaţi aici pentru a ne acorda asistenţă şi a ne ajuta. Într-adevăr, nimeni nu se teme de voi. Totuşi, motivul venirii voastre nu este limpede tuturor. Ce plan ascuns v-a hotărât venirea voastră, fie şi paşnică? Care este povestea completă a acestui eveniment important pentru noi? Să vedem dacă vom reuşi să le oferim telespectatorilor un cadru clar şi comprehensibil.

E.T. Gianni: Bine. Voi încerca să rezum, în câteva cuvinte şi cu ajutorul unor concepte hiperexemplificate, cauzele vizitei pe planeta voastră. Nu mă voi pierde în amănunte care, ce-i drept, ar face povestirea mai interesantă, dar m-ar ţine aici pentru a vă vorbi poate timp de o sută din anii voştri şi mă tem că nici emisiunea asta şi nici vieţile voastre nu vor dura atât. Aşadar, universul în care ne aflăm există de patruzeci şi cinci de miliarde de ani... (*savantul fu cuprins de sughiţuri şi fu cât p-aci să cadă din fotoliu*). Oh, iertaţi-mă, domnule profesor, este adevărat, nu v-am vorbit despre asta până acum. Vom repara greşeala în viitor, nu vă faceţi griji. Spuneam, deci, că de la geneza universului şi până acum, pe milioane de planete din galaxia noastră au evoluat

forme de viaţă inteligente. Cea mai mare parte din ele au pierit în mod spontan, unele au dispărut în urma dilatării sau exploziei stelelor lor, altele au regresat, dar câteva au continuat să evolueze, în cursul a milioane şi milioane de ani. În câteva rânduri, diversele specii inteligente din galaxie au reuşit să stabilească contacte între ele, dar, cel mai adesea, rezultatul întâlnirilor a fost anihilarea reciprocă, dată fiind neputinţa de a găsi mijloace de comunicare comune. Până ce - cu relativ puţin timp în urmă, adică circa un miliard de ani - au apărut primele forme de viaţă capabile să raţioneze, una din care descindem noi şi care a dobândit o specializare originală: facultatea de a-şi organiza în interior modele simbolice asemănătoare speciilor cu care se află în interacţiune. Pentru prima dată, comunicarea interspecifică a devenit, astfel, realmente posibilă. Pe această bază s-a reuşit unificarea tuturor sistemelor inteligente din galaxie într-un singur organism de cooperare mutuală: *Liga Galactică a Lumilor Autoconştiente*, care fiinţează doar de opt sute de milioane de ani şi care cuprinde deja sute de mii de sisteme planetare locuite de fiinţe gânditoare. S-ar cuveni, acum, să dăm câteva informaţii despre organizarea vieţii în celelalte galaxii, însă nu mi se pare momentul cel mai potrivit. Să revin la voi. Manifestarea cea mai semnificativă a inteligenţei voastre este evoluţia tehnologiei. Pentru civilizaţiile din categoria voastră, am stabilit un parametru de maturitate, constând în însuşirea tehnicii fuziunii nucleare controlate. Prima voastră instalaţie în măsură să funcţioneze a devenit, în mod fericit, operativă acum câteva luni. Şi iată că am venit şi noi aici. Am venit, ca să vă pregătim pentru a putea intra în marea Ligă Galactică şi a vă bucura de avantajele cooperării mutuale. Aveţi întrebări?

Prezentatorul: Deh, cred că am avea cu duiumul, să tot fie până în anul 3000. Prima întrebare este, poate, cea

mai acută. Cum faceţi să fiţi atât de... asemănători nouă? Să nu-mi spuneţi că dumneavoastră, E.T. Gianni, sunteţi una şi aceeaşi persoană cu acest tânăr plesnind de sănătate şi atât de tipic italian de 4000 de ani...

E.T. Gianni: Nu, într-adevăr. Înfăţişarea omenească este unul dintre instrumentele cu care suntem dotaţi pentru comunicarea cu voi. Înfăţişarea noastră reală n-ar avea nici o semnificaţie pentru voi sau ar avea una greşită, or noi am venit aici să vă acordăm asistenţă, nu să vă înspăimântăm.

Prezentatorul: Vreţi să spuneţi că dacă v-am vedea aşa cum sunteţi în realitate, am fi îngroziţi?

E.T Gianni: Habar n-am. N-are sens să vă puneţi o asemenea întrebare, din moment ce toţi ai noştri care se află acum pe Pământ, biologic vorbind, sunt fiinţe omeneşti, cu toate însuşirile, atât în ceea ce priveşte trupul cât şi sufletul. Altminteri cum am putea comunica, în mod eficient?

Savantul: Fie-mi îngăduit să pun şi eu o întrebare...

Prezentatorul: Vă rog, vă rog...

Savantul: Vă mulţumesc. Voiam să ştiu cum este cu putinţă să vă transformaţi mintea de extratereştri în una de tip uman şi apoi, ca să spunem aşa, la încheierea misiunii voastre, s-o retransformaţi în cea originală. Cum faceţi ca între timp, în timp ce sunteţi fiinţe omeneşti, să rămâneţi voi înşivă? Unde se află *acum* conştiinţa dumneavoastră originală, E.T. Gianni? Dacă dumneavoastră sunteţi acum, biologic vorbind, o fiinţă omenească, creierul dumneavoastră este ca al nostru. Cum reuşesc *să stea împreună* personalitatea dumneavoastră şi modul de gândire extraterestru?

E.T. Gianni: Este o întrebare inteligentă. Trebuie să ştiţi că mintea noastră originală este mult mai complexă decât a voastră. Atunci când trebuie să ne pregătim pentru o misiune într-o societate străină, dezvoltăm într-un anumit

sector al minţii noastre o schemă complexă de conexiuni electromagnetice ce reflectă, până în cele mai mici amănunte, schema caracteristică creierelor speciei pe care trebuie s-o vizităm. Apoi meşterii noştri confecţionează trupurile celor ce trebuie să plece în misiune, copiindu-le după modelele prelevate de pe planetele respective. Unele dintre manifestările pe care voi le numiţi OZN-uri erau, efectiv, astronavele noastre ce aveau misiunea de a preleva exemplare pentru copiat...

Prezentatorul: Care va să zică, în trecut aţi *răpit* fiinţe omeneşti...

E.T Gianni: Desigur. Dar le-am adus întotdeauna înapoi, limitându-ne doar să le ştergem din memorie orice amintire a celor petrecute pentru ca să nu fie taxaţi drept nebuni de către societatea lor, atunci când se vor fi apucat să povestească prin ce au trecut.

Savantul: Nu v-aţi terminat expunerea despre procedeul de... de... hm, nu ştiu cum să-i zic...

E.T Gianni: Imediat, imediat, n-am uitat. Aşadar, învelişul fizic este confecţionat cu mare grijă de către meşterii noştri. După care, printr-un procedeu de mare precizie telepatică, transferăm schema conexiunilor electromagnetice, de care vorbeam adineauri, din creierul nostru în cel al oaspetelui devenind astfel, într-un anumit sens, bilocaţi. În realitate, în acest fel dăm naştere unui nou individ, de o specie diferită, care este parte din noi, nu şi viceversa. La încheierea misiunii, el va restitui schema electromagnetică ce constă în gândirea lui, completată cu *Informaţia* culeasă în timpul misiunii persoanei din specia noastră.

Prezentatorul: Tocmai asta voiam să aflăm. Hm... Cred totuşi că telespectatorii noştri ar dori să mai afle aspecte ale naturii voastre. Nişte elemente mai la zi, ca să spunem aşa. De exemplu, vă emoţionaţi? Sunteţi romantici? Aveţi vreun hobby? Ce faceţi în timpul liber?

E.T. Gianni: Vă spun, încă o dată, că dacă v-aş da nişte răspunsuri complete la aceste întrebări, aş avea nevoie de un timp echivalent cu mai multe generaţii viitoare şi nici nu cred că acesta este spiritul în care mi-au fost ele puse acum. Voi răspunde, deci, pe scurt şi cu aproximaţie de tip binar. Da, suntem romantici. Da, avem hobby-uri. Ca să adaug o nuanţă metaforică, voi spune că, de exemplu, colecţionăm timbre.

Prezentatorul: Aha, cam aşa ca noi, într-un anumit fel...

E.T. Gianni: Da, avem unele activităţi lipsite de o funcţie care să nu fie exclusiv simbolică.

Prezentatorul: Mergeţi la pescuit?

E.T. Gianni: Desigur, dacă asta vă face plăcere.

Astrologul: Aş vrea să-l întreb pe stimatul nostru oaspete dacă acceptă să i se facă un profil zodiacal complet, cu respectivul calcul bioritmic cu dublă variabilă criptointerstelară.

E.T. Gianni: Cu cea mai mare plăcere, dacă aşa se obişnuieşte aici.

Astrologul: Bine, am datele preliminare şi în scurt timp...

Feminista: Pe planetele voastre, care este atitudinea faţă de femeie?

E.T. Gianni: Nu avem nevoie de femei...

Feminista: Aha! Sunteţi din aceia!

E.T. Gianni: ... dat fiind că nu suntem bărbaţi. De milioane de ani, am depăşit acea nepotrivită practică a reproducerii gamaice, aşa că nu are nici un rost să vorbim despre sexul nostru.

Savantul: Dar cum vă reproduceţi?

E.T. Gianni: În cel mai logic şi mai practic dintre modurile existente. Fiecare individ, atunci când i se pare a fi momentul potrivit, manevrează codul genetic al unei celule proprii, încercând să elimine toate defectele pe care mileniile de autoanaliză l-au făcut să le recunoască în

el însuşi şi introducând calităţi noi, inspirate de simţul său artistic raţional. În acest fel progresele genetice ale speciei sunt, în mod sistematic, mult mai frecvente decât anticul criteriu de recombinare semialeatoare a genelor prin împreunarea sexuală.

Feminista: Toată această paradă de cuvinte nu vrea să spună decât că aţi *eliminat* femeia din sistemul vostru, că aţi *exterminat-o* în spatele paravanului evoluţiei!

E.T. Gianni: Am spus că nu avem sexe, aşa că nu văd...

Feminista: Totuşi, dumneavoastră v-aţi încarnat în trupul unui bărbat, nu? De ce nu în al unei femei? Transsexual nemernic!

E.T. Gianni: După cum ştiţi cu siguranţă, mulţi dintre noi s-au „încarnat", cum spuneţi dumneavoastră, şi în femei...

Feminista: Este o exploatare a corpului femeii!

Prezentatorul: Aş sugera să mutăm baricentrul discuţiei noastre spre unele teme mai generale. Eminenţa Voastră, ce părere are Biserica?

Cardinalul: Sfânta Mamă Biserică a primit cu bunăvoinţă acest mare eveniment, pentru că este o confirmare ulterioară a nemărginitei iubiri pe care Dumnezeu o nutreşte faţă de oameni.

Savantul: Vi se pare că...

Prezentatorul: Vă rog, domnule profesor! Continuaţi, Eminenţa Voastră.

Cardinalul: Mulţumesc! Aşadar, înfăţişarea omenească a extratereştrilor este dovada finală că orice fiinţă dotată cu conştiinţă trebuie să fie, prin forţa lucrurilor, după chipul şi asemănarea Tatălui Ceresc. Faptul că în cosmos există şi alte fiinţe omeneşti este grandioasa manifestare a omniprezenţei universale a Domnului şi faptul că El a favorizat venirea, în bună pace, pe Pământ a acestora constituie o stimulare la înfrăţirea între popoarele de pretutindeni.

Prezentatorul: Foarte bine cuvântaţi, Eminenţă, minunat. Regia mă anunţă acum că ne face a doua legătură, în direct, cu sângele Sfântului Gennaro.

(*Se vede corespondentul din Napoli, care comentează cele ce se petrec; apoi se vede sângele închegat al lui San Gennaro, care se lichefiază pe neaşteptate*!*Urmează obişnuitele reluări cu încetinitorul*, *pentru a face loc Clipei Sfinte*. *După aceea se asistă la minunea*/ *noutatea recoagulării artistice a Sfântului Sânge*. *În câteva clipe*, *sângele se încheagă formând*, *de data aceasta*, *imaginea unei cutii de Coca-Cola*, *cu respectiva invitaţie de a o aprecia*. *Minune*. *Stop cadru*.)

Prezentatorul: De-a dreptul *impresionant*. Ce spuneaţi, Eminenţa Voastră?

Cardinalul: Iată una dintre interpretările date în sânul comunităţii bisericeşti; aceea că venirea Extratereştrilor care, să nu uităm au sosit aici în bună pace, întru ajutorarea noastră, este într-un anumit sens o intenţie, bine precizată, a lui Dumnezeu... o *nouă venire* a lui Cristos, potrivit aşteptărilor contemporane în materie. De două mii de ani s-a aşteptat venirea unui mesia... Acum, după un secol de aşteptare a vizitei extratereştrilor, iată-i aici. Sunt, evident, situaţii diferite. Pe bună dreptate se spune că înaltele feţe bisericeşti sunt pe cale de a revela A-Treia-Taină-A-Fatimei, care ar putea fi confirmarea definitivă a...

Savantul: Dar A-Treia-Taină-A-Fatimei a fost revelată încă de acum zece ani! Se referea la victoria obţinută în Cupa Campionilor de Roma, chiar în anul în care - vezi Doamne! - Vaticanul a devenit sponsorul ei oficial!

Cardinalul: Totuşi revelaţia aceea a fost revocată imediat! Fusese rodul unei conjuraţii urzite de nişte prelaţi din Laţium...

Savantul: Pe care, apoi, i-aţi excomunicat!

Cardinalul: Nu, nu, să nu exagerăm. Poate că, într-adevăr, au fost supuşi unor presiuni să se convertească, să treacă de partea Romei, dar în afară de aceasta...

Savantul: *Trei* dintre golurile înscrise în finala Cupei Campionilor au fost din ofsaid şi este scandalos că n-aţi renunţat la trofeu!

Cardinalul: Dumneavoastră vorbiţi aşa numai pentru că finala s-a jucat împotriva lui Juventus, care era deţinătoarea cupei. Toată lumea ştie, distinse domnule profesor, că sunteţi simpatizantul alb-negrilor. Este evident că răbufnirea dumneavoastră de acum împotriva sfintelor structuri ale Sfintei Mame Biserici vă este dictată de o necoaptă pasiune pentru fotbal.

Prezentatorul: Văd că discuţia se animează şi acest lucru îmi face plăcere. E.T. Gianni, o întrebare pe care sunt sigur că fiecare italian ar dori să v-o pună. Pe planeta voastră se joacă fotbal?

E.T. Gianni: Nu am analizat încă acest straniu obicei al vostru, dar răspunsul, oricât mi-aş da osteneala să metaforizez orice obicei de-al nostru, nu poate fi decât negativ.

Prezentatorul: Păcat. Mda, desigur că toţi ne aşteptam la acest răspuns. Ar fi fost caraghios... Privindu-vă chipul - atât de omenesc, atât de italian - ne vine imediat în minte întrebarea dacă n-aţi tras măcar câteva şuturi.

E.T Gianni: Nu, zău că nu. Îmi pare rău.

Prezentatorul: Dar aţi putea încerca s-o faceţi. Poate că veţi învăţa, aşa, din mers. Ar fi interesant să se înfiinţeze o Cupă Intergalactică.

E.T. Gianni: Prin atributul „intergalactic” vreţi să subînţelegeţi că noi am veni, cumva, dintr-o altă galaxie?

Prezentatorul: Nu este aşa?

E.T. Gianni: Nu. V-am explicat acest lucru anterior. Noi facem parte tot din Calea Lactee.

Prezentatorul: Ah, da, desigur, spuneam şi eu, aşa într-o doară. Hei! (*adresându-se astrologului*) Ce faceţi? Nu se pot face injecţii cu heroină, în direct, înainte de miezul nopţii! Lăsaţi seringa!

Astrologul: Aproape am terminat. N-o fac din viciu, ci simt nevoia aceasta pentru a ajunge în starea de transă care-mi va permite să-i redactez astrograma lui E.T. Gianni.

Prezentatorul: Mă rog, mă rog, vă înţeleg. Să facem o excepţie de la regulă, de data aceasta. Îmi spun şi cei din regie că totul este în ordine.

Artista porno: Pot să-i pun şi eu o întrebare lui E.T. Gianni?

Prezentatorul: Desigur. Nu v-am dat niciodată cuvântul până acum, dar...

Artista porno: Cum staţi cu penisurile, voi, extratereştrii?

E.T. Gianni: După cum v-am mai spus, noi nu avem sex.

Artista porno: Cum adică nu-l aveţi, în ce sens?... Dumneavoastră sunteţi un băiat atât de drăguţ, încât... Ar fi un păcat să nu... V-aţi băgat vată în slip, ca să-l umflaţi?

E.T Gianni: În identitatea noastră umană suntem dotaţi, evident, cu toate organele care vă caracterizează, dar în ceea ce priveşte activităţile voastre reproductive, aşa cum e logic, nu manifestăm nici un interes.

Artista porno: Pun pariu că aş putea să vă fac să vă schimbaţi ideea...

Prezentatorul: Nu prea este voie să faceţi propagandă pentru propria artă sau meserie...

Artista porno: Aşa-i, iertaţi-mă. E.T. Gianni, aţi fi dispus să ne arătaţi penisul dumneavoastră?

Feminista: Falomană falofilie de falofagă!

Prezentatorul: Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar nu se poate. Este ora unsprezece dintr-o zi a săptămânii şi

până la miezul nopţii mai există încă nişte restricţii. Ştiţi cum e... copiii... cu heroina mai treacă-meargă, dar...

E.T. Gianni: Nu aveţi şi întrebări mai inteligente de pus?

Astrologul: Aha! Hagiograma tetradimensională a prins contur în zona medianică a minţii mele. *Acum ştiu*! Dumneavoastră, E.T. Gianni, sunteţi în zodia Vărsătorului, mai înainte aţi fost în a Broaştei Ţestoase, sunteţi şi în Uranus şi în Peşti, aveţi Palloc în Carul Funebru şi...

Prezentatorul: Palloc în Carul Funebru?

Astrologul: Mda, este evident. În apropierea lumii lor există planete diferite de cele din sistemul nostru solar şi constelaţii cu totul şi cu totul deosebite. În afară de aceasta, E.T. Gianni, văd o conjuncţie de aştri cât se poate de favorabilă dumneavoastră, cu marea planetă caldă Galinza care este pe cale de a intra în constelaţia Prezervativului...

Savantul: Ce prostii mai debitaţi?

Astrologul: Nu eu, ci stelele le debitează.

Savantul: Faptul că i se acordă atâta spaţiu unui asemenea individ mă umileşte, dragă E.T. Gianni, şi-mi cer scuze, în numele omenirii...

Astrologul: Ce prostii debitaţi *dumneavoastră* acum?

Prezentatorul: *Domnilor*, vă rog!

Savantul: Bine, bine. Ascultaţi, E.T. Gianni, ce anume vă place *mai puţin* la noi, oamenii?

Feminista: De ce nu „la noi, femeile”? Obişnuita discriminare!

Savantul: Uf! Voiam să spun „neamul omenesc”.

Feminista: De ce nu „neama omenească”?

Savantul: Oh, chiar atât de idioată sunteţi?

Prezentatorul: Domnilor, vă rog să nu ne dăm în petic cu provocările!

E.T. Gianni: Vă voi răspunde la întrebare. Ceea ce-mi place mai puţin la voi este încercarea obsedantă de distrugere reciprocă. Dacă vreţi să vă bucuraţi de

beneficiile intervenţiei noastre, va trebui să renunţaţi la filozofia războiului.

Prezentatorul: Dar ţările civilizate au operat, deja, această alegere, E.T. Gianni. Războiul între ţările civilizate nu mai există de decenii.

E.T. Gianni: Aţi înlocuit doar termenii. Cuvântul *Război* a devenit *Apărare*, iar mai apoi *Apărarea* a devenit *Spirit de întrecere Sportivă Modernă*. De fapt nu s-a schimbat nimic.

Prezentatorul: *Întrecerea Sportivă Modernă* este practicată cu lealitate, pe când, odinioară...

E.T. Gianni: În trecut, războiul se declara şi era, deci, ceva loial, în accepţia termenului vostru „loial”. Totuşi, nu noi suntem în măsură să vă judecăm. Pentru a intra în marea *Ligă Galactică a Lumilor Autoconştiente*, este obligatoriu să renunţaţi la practica agresiunii, pentru a evita reinfectarea altor civilizaţii din galaxie, care au rezolvat de mult această problemă.

Prezentatorul: Iată ceva cu adevărat frumos (*aplauze*; *toţi bat din palme*).

Savantul: Aş dori să pun o întrebare regiei. Dat fiind faptul că am avut o zi grea, aş vrea să ştiu dacă-mi este îngăduit să-mi fac o înţepătură...

Feminista: Aici bărbaţii îşi fac cu toţii de cap şi nimeni nu le spune nimic. Acum vreau să văd dacă pe mine, pe mine, care sunt o *Femeie*, mă vor lăsa s-o fac... (*scoate din poşetă o seringă*).

Prezentatorul: Domnilor, domnilor, *vă rog*! Abţineţi-vă *încă o oră*! Mă băgaţi la balamuc!

Artista porno: Eu aş fi dispusă să fac dragoste cu E.T., în direct la televiziune.

Prezentatorul: După miezul nopţii! După *miezul nopţii*! Acum nu se poate! Trebuie să ne încadrăm în program! Apoi v-aş ruga să folosiţi cuvântul „sodomizare”. Suntem, doar, la televiziune! Vă rog, domnilor...

E.T. Gianni: Chiar nu aveţi şi întrebări mai inteligente de pus?

Savantul: Are cineva vreo linguriţă? Eu am una de aur, dar nu reuşesc să dau de ea...

Artista porno: Este careva dintre voi dispus să mă?...

Astronautul: Aş vrea să spun şi eu ceva.

Prezentatorul: Aha, da, interveniţi şi dumneavoastră. Aţi tăcut până acum. Aţi aşteptat ca atmosfera să se încingă bine, da?

Astronautul: Ştiţi, eu voiam...

CLAC!

S-a terminat videocasetă. Chiar atunci când intram şi eu, în sfârşit, în acţiune. Nu aveam nici un chef să retrăiesc tot ceea ce s-a petrecut după aceea. Imaginile pe care astrologul şi cardinalul le-au oferit despre ei înşişi... şi restul, nimic nu-mi mai dădea starea de nostalgie. În seara aceea nu mă distrasem. Şi contactasem HIV-25, singurul microb SIDA ce-mi lipsea.

8. Opera extratereştrilor

În lunile ce au urmat, extratereştrii au pregătit omenirea pentru intrarea în marea comunitate galactică. Au răspândit o mulţime de noi tehnici şi tehnologii şi au dat un impuls exploziv dezvoltării socio-economice mondiale. Au procedat astfel încât bunăstarea să domnească peste tot, fără ca să se bazeze pe exploatarea celei de a treia, a patra sau a cincea lumi. Au făcut să dispară sărăcia, suferinţa fizică şi au pornit pe lungul drum care avea să le permită, într-o bună zi, să învingă manifestările cele mai zgomotoase ale ignoranţei. Au pus la dispoziţia oamenilor colosale resurse de energie, care nu costau nimic, precum şi tehnici revoluţionare de

producere a alimentelor. Au făcut aşa încât să înceteze toate războaiele în curs de desfăşurare (sau, cum se prefera a fi numite, operaţiunile de apărare preventivă sau manifestaţii sportive moderne) impunând „Pax aliena”. Oricine ar fi vrut să întreprindă noi ostilităţi de natură să tulbure Pacea Planetară, nu ar fi avut parte decât de necazuri.

Alienii au avut grijă de toată biosfera. Au reuşit să mai găsească câteva exemplare de delfini, de mamifere sălbatice şi alte raritătţi şi au creat zone de repopulare. Au reînviat câteva mări moarte, din cauza poluării, precum Mediterana, luând măsuri de purificare a lor. Prin tehnici asemănătoare donării, au reînviat specii de animale dispărute în deceniile precedente - balenele, urşii panda, aproape toate felinele sălbatice, rinocerii etc. Au astupat găurile din stratul de ozon, au deradioactivizat atmosfera şi au luat contramăsuri adecvate faţă de incipienta explozie a efectului de seră provocat de creşterea conversiunii carbonului fosil în căldură şi CO ca şi de noua şi imensa cantitate de căldură introdusă în ecosistem prin fuziunea nucleară controlată.

Cosmetizarea Pământului dură câţiva ani, dar conştiinţa colectivă umană nu evolua cu aceeaşi viteză. Marele tact de care dăduseră dovadă extratereştrii în intervenţiile lor făcu astfel încât în sânul omenirii nu se dezvoltă conştiinţa faptului că marile progrese obţinute se datorau ajutorului alien. Era drept, oamenii de rând ştiau că extratereştrii le dădeau o mână de ajutor, însă din mândrie pentru propria specie, mândrie amestecată şi cu Obtuzitatea Atavică, omul de pe stradă îşi închipuia că meritul progreselor aparţinea în primul rând omenirii.

Pe extratereştri nu-i deranja acest lucru, pentru că nu stăteau să-şi bată capul cu asemenea probleme, totuşi socotiră că un nivel mai ridicat de spirit critic şi o proprietate de analiză a realităţii mai puţin strâmbă ar fi

fost calităţi fundamentale pentru ca omenirea să-şi poată face o intrare legitimă în Liga Galactică a Lumilor Autoconştiente.

După ce se îngrijiseră de alinierea tehnologică a Omului la restul galaxiei inteligente, ei se apucară de revizia mediului psihologic, care continua să prezinte imperfecţiuni grave şi bătătoare la ochi.

Mai întâi, hotărâră să rezolve ceea ce li se părea elementul cel mai înrădăcinat, castrant şi stânjenitor dintre deprinderile psihice umane. Atitudinea faţă de asistarea pasivă, care fagocita floarea capacităţilor imaginative ale individului, orientând efortul lui creator către inutilul fetiş al evenimentului în care se răsfrângea. Era o activitate simbolică, destul de stupidă, lipsită de orice funcţiune care să nu poată fi îndeplinită într-un mod mai puţin pasiv; aşa încât omenirea n-avea să sufere mult, ba chiar avea să înveţe repede să-şi valorifice într-un fel mai inteligent şi mai productiv propriile-i facultăţi mintale, realizând un mare salt evolutiv.

După o lucidă expunere a motivelor ce-i determinaseră să acţioneze în această direcţie, extratereştrii hotărâră să suprime ceea ce li se păruse prima dintre activităţile *voyeuristice* omeneşti: sportul.

În decurs de câteva zile, pe întreaga planetă a fost imposibil să se asiste pe stadioane, sau la televiziune, la vreo manifestaţie sportivă. Campionatele au fost întrerupte, cursele de automobile suprimate, duelurile pugilistice şi de alte genuri interzise. Cine dorea putea încerca să practice vreun sport, dar era imposibil să asişti la aşa ceva cu scop identificativ iar dacă rezultatul putea fi obiectul unor proiecţii mintale, aceasta nu putea fi divulgat.

A fost un şoc. Turnirul evoluţiei îşi schimbase ritmul şi se învârtea mai repede. Omenirea a simţit impactul forţei centrifuge.

În zilele acelea, hoinăream pe orbita terestră cu astronava mea şi adunam detonatoare nucleare pentru a le aduce pe Pământ, unde aveau să fie demontate. În realitate, treaba o făceau în întregime calculatoarele şi braţele mecanice ale navei.

Eu îmi petreceam timpul, privind la televizor. Emisiuni italieneşti, se înţelege. Aşa am aflat ştirea. În Italia, opinia publică era şocată. Guvernul, da, da, chiar guvernul, proclamase grevă generală şi în întreaga ţară aveau loc manifestaţii de protest. Ne aflam în ajunul celei de-a douăzeci şi şasea etape de fotbal, care programa derbiul ce avea să decidă campioana. Am văzut la telejurnal chipurile manifestanţilor. Arătau de parcă nu mai aveau aer să respire. Disperarea a făcut apoi loc mâniei şi, în numai câteva ore, un val de xenofobie s-a năpustit asupra teritoriului în formă de cizmă boantă. N-aveam idee care era situaţia în restul lumii. Extratereştrii comiseseră o greşeală, sau poate că era vreun experiment al lor, deşi nu cred că-şi imaginaseră o reacţie atât de violentă. *Dacă mai au un dram de minte*, îşi vor fi spus ei, *şi compară ceea ce le-am dat şi ceea ce - numai în aparenţă -suntem pe cale de a le lua*, *nu pot avea îndoieli în privinţa corectitudinii balanţei*.

Fapt era că urma să aibă loc marele derbi. De când progresul adus de alieni înjumătăţise numărul orelor de muncă pentru majoritatea cetăţenilor şi crescuse venitul şi timpul liber individual, importanţa acordată fotbalului în Italia se ridicase la pătrat. Ca atare, se considera inacceptabil o renunţare la derbi, la restul etapei, la Formula Unu şi la celelalte sporturi.

Valul xenofob se transmite cu viteza sunetului, pătrunde peste tot, se roteşte de mii de ori şi de fiecare dată creşte în intensitate. *Valul xenofob* activează zone cerebrale de multă vreme amorţite, trezeşte în Om

instincte primare şi dă naştere unui fenomen colectiv care modifică gestalt-ul societăţii.

Înainte de lăsarea serii, toţi extratereştrii din Italia, câteva mii (după cum am spus, nu ştiu ce se întâmpla în restul lumii), fuseseră linşaţi şi făcuţi bucăţele, apoi arşi pe mari ruguri improvizate pe stadioanele italiene şi neamul omenesc ieşise din turnirul evoluţiei.

Am văzut totul la televizor, în direct. „Frumosul în direct". Apoi, emisiunile se întrerupseră, aşa dintr-o dată. Pentru totdeauna.

Epilogul sunt eu. Nu mai există altcineva. Atunci când emisiunile s-au întrerupt, nava mea a vibrat brusc. Am privit afară prin parbriz (nu, nu se numeşte aşa, dar conceptul e acelaşi). Pământul nu mai exista. Instrumentele mi-au indicat că fusese redus la o sferă de neutroni cu diametrul unei mingi de ping-pong. În mod evident îşi păstrase masa şi eu continuam să mă rotesc pe orbită în jurul lui. Blindajele mă protejaseră de razele-X, aşa că am supravieţuit. Ce mai noroc...

Deşi nu cred. *Ştiu* că-i adevărat, pentru că nu sunt un prost; dar tot nu cred. Atunci sunt nebun. N-am nici o îndoială în legătură cu faptul că sunt nebun. Totuşi nebunia este consecinţa unei comparaţii şi eu nu mai am cu cine mă compara. Aşadar, chiar dorind, *nu pot* să fiu nebun. De asta sunt foarte sigur. Atunci este evident că *sunt* nebun. Pe de altă parte, luciditatea şi obiectivitatea raţionamentelor mele îmi confirmă că *nu* sunt nebun. Dar dacă *nu* aş fi nebun, de ce m-aş apuca să scriu şi să povestesc toate astea cuiva care nu mai există? Iar dacă *aş fi* nebun, cum mi-aş da seama de acest lucru?

Eu, Antonio Esposito, napolitan, sunt ultimul om existent; nu ştiu dacă sunt nebun ori înţelept, dar am o problemă. Nu vă voi spune, sau nu-mi voi spune, care anume. Pentru că am şi rezolvat-o. Şi sunt fericit.

Am ce face pentru următorii lustri. Pe nava mea, în videoteca mea sunt rânduite, frumos, videodiscurile cu toate meciurile jucate de Maradona, fraţii şi fiii săi, în mai bine de patruzeci de ani. După ce le voi fi văzut şi revăzut pe toate pe micul ecran, până ce mi se va fi făcut lehamite, viaţa nu-mi va mai fi de nici un folos şi atunci voi îndrepta botul rachetei spre Soare, definitivând autogolul - *pardon* - pieirea speciei mele.

Ciao, ciao! (scuzaţi-mă, voi ce nu existaţi, dacă vă salut, dar vă amintesc faptul că, în afară de a *nu* fi nebun, *sunt* nebun).

SFÂRŞIT

C U P R I N S

PREFAŢĂ.....2
INTRODUCERE.....5
DUMNEZEU S.R.L.....11
INVENŢIA ORIGINALĂ.....44
OPERATORII DE CALCULATOARE SE ÎMPART ÎN DOUĂ CATEGORII.....48
IDEALURILE OMENIRII.....56
INFERNUL.....66
CEL MAI MARE FILOZOF DIN LUME.....71
LUME DE PACE.....81
PARTIDA.....106
BĂRBATUL E SCHIMBĂTOR.....121
SUB SEMNUL PLURIPROPRIETĂŢII.....134
ÎN LUMINA NEAGRĂ.....162
O POVESTE OBIŞNUITĂ.....172
NEBUNI.....179
ZIUA JUDECĂŢII.....194
ULTIMA CRIZĂ.....240
REFORMĂ ELECTORALĂ.....246
SIMPATICUL.....251
PREA TÂRZIU PENTRU TOTDEAUNA.....256
HANDICAPATUL E FRUMOS.....264
IUBIREA DINTRE TOM & MINNIE.....300
DACĂ HEROINA AR FI FOST PASTĂ DE DINŢI.....314

INFLAŢIE NEDETERMINISTĂ SAU „CUM AM MÂNTUIT LUMEA” 322

CRONICA UNEI INVAZII EXTRATERESTRE.....344

nautilus

Roberto Quaglia

DIO S.R.L.

Cronica unei invazii extraterestre

DESPRE ROBERTO QUAGLIA NU S-AR CUVENI SĂ SCRIE ORICINE. EL ESTE ÎNTR-ADEVĂR, ÎN IPOSTAZA SA, NU SINGURA, DE SCRIITOR DE LITERATURĂ SCIENCE FICTION, AUTORUL UNEI EXPRESIVE ANARHII ÎN MĂSURĂ SĂ NU LASE LOC NU NUMAI UNEI ANALIZE CRITICE, DAR NICI MĂCAR UNUI SIMPLU COMENTARIU.

PROZA LUI, PRIN EA ÎNSĂȘI SCIENCE FICTION, SE DESFĂȘOARĂ FĂRĂ OPRELIȘTE, FĂRĂ CENZURĂ, PRINTRE CONTRADICȚII, AUTOIRONII, DIGRESIUNI ȘI NONSENSURI, UNIND CU SUPLEȚE CULMILE ȘI HĂURILE. ÎN CONCLUZIE, DESPRE ROBERTO QUAGLIA NU SE POATE SPUNE NIMIC ALTCEVA DECÂT CĂ ESTE ROBERTO QUAGLIA. ORICE ALTĂ TENTATIVĂ DE A-L SITUA CUMVA ȘI UNDEVA, DUPĂ CRITERIUL VALORII, RĂSPÂNDIRII SAU CAPACITĂȚII, ESTE SORTITĂ EȘECULUI

ISBN 973-569-242-2